

Giới thiệu Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống

Bị chính em gái, bạn gái cùng bạn thân hợp tác giết chết, vị tổng tài lạnh lùng Hạ Vũ sống lại trong cơ thể của người khác, và thề rằng sẽ cất giấu tình cảm chân thật của mình, không có ngày lộ ra ánh sáng.

"Đỉnh, Vô Tình Hệ Thống chính thức mở ra..."

Từ đó, một cái nam nhân cận bã trêu chọc xong liền chạy, ngủ xong liền không nhận người xuất hiện, khiến vô số mỹ nữ vừa yêu vừa hận.

"Hệ thống, ta cảm thấy người nên đổi tên thành 'Hệ Thống Lừa Tinh' thì tốt hơn." Hạ Vũ vô lực phi nhỏ trong lòng sau N lần từ chối mỹ nữ.

****P/s:** Truyện đầu tay nên nếu có lỗi thì mọi người thông cảm ạ. Bối cảnh trong truyện hoàn toàn là vô căn cứ.

****Tác giả chỉ Buff cho main9 duy nhất 1 thứ đó chính là Mặt:), main9 mặt "nạnh nùng" nhưng nội tâm đen tối, bá đạo nhưng không ngạo mạn. Truyện có "Sắc" nhưng ít thôi, cốt truyện mới là chính.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hệ Thống Vô Tình

Hạ Vũ chậm rãi mở mắt ra, cảm giác suy yếu cùng mệt mỏi khắp người truyền đến khiến hắn mơ mơ hồ hồ, trong đầu cũng dần len lỏi một loạt ký ức xa lạ nhưng lại quen thuộc.

Căn phòng to lớn che kín rèm cửa, ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào khiến mọi thứ đều chìm trong ánh sáng mờ ảo.

Hắn sống lại trong thân thể của một người khác.

Đây là suy nghĩ hiện tại của Hạ Vũ, một cái suy nghĩ khá là điên rồ mà chính hắn cũng không tin được. Nhưng mà, nó là cách lý giải tốt nhất trong tình huống hiện tại của hắn.

Hắn vốn dĩ là tổng tài của Thịnh Thế - tập đoàn lớn nhất cả nước, cuộc đời của hắn gắn liền với học tập, công tác, kiếm tiền, một vòng tuần hoàn vô cùng nhàm chán, vô vị. Nhưng là...hắn có một tình yêu cuồng nhiệt, một tình bạn khác cốt ghi tâm và một gia đình hạnh phúc, ít nhất bản thân hắn cho rằng là như vậy.

Nhưng cuối cùng, hắn lại bị chính người bạn thân từ nhỏ tới lớn, người phụ nữ mà hắn yêu nhất cùng em gái của hắn hợp tác giết chết, cướp hết thành quả của cả đời hắn. Hắn nhìn thấy người em gái mà hắn cưng chiều xem như trân bảo, người phụ nữ luôn kiêu ngạo hắc cầm sai khiến hắn lúc đó lại hạ mình thấp thỏm lấy lòng hắn ta.

Tại sao chứ? Tại sao?

Hắn không hiểu, tại sao những nữ nhân đó lại truy phủng hắn ta, yêu thương hắn ta, em gái hắn cũng vậy, người phụ nữ của hắn cũng vậy. Tại sao chứ? Là do hắn sai sao? Hay do hắn đối với bọn họ chưa đủ tốt?

[Không phải. Là bởi vì người chưa đủ vô tình...]

Một thanh âm máy móc bỗng nhiên vang lên khiến Hạ Vũ giật mình, nhưng là, ngay sau đó sự kinh sợ liền thay thế bằng không cam lòng, hắn thần thờ mà lặp lại câu nói đó...

"Là do ta chưa đủ vô tình...chưa đủ vô tình..."

[Đúng vậy. Một nam nhân hoàn hảo cùng vô tình chính là thứ mà nữ nhân muốn chinh phục, nếu người vô tình thì sẽ không vì bị phản bội mà đau khổ, cầu mà không được chính là thứ tốt nhất. Vậy người có muốn trở nên vô tình, trở thành nam nhân mà vô số mỹ nữ ước ao có được, là đối tượng mà vô số đàn ông ganh ghét, hâm mộ hay không? Nhưng, cái giá phải trả có thể là cả tính mạng của người.]

Âm thanh máy móc lại lần nữa vang lên mang theo vô tận dụ hoặc mà đánh sâu vào phòng tuyến cuối cùng của Hạ Vũ.

Cổ họng truyền đến cảm giác khô khốc đau đớn, Hạ Vũ như dùng hết sức lực để nói, âm thanh chói tai như tiếng kim loại ma sát với nhau tạo ra.

"Ta muốn."

Hắn muốn trở nên vô tình, tự tay đem thứ tình cảm mà hắn luôn luôn mơ ước kia giẫm đạp. Hắn muốn bản thân sẽ không bao giờ dành tình cảm chân thật cho bất kì kẻ nào nữa...

Nhớ lại vô số hình ảnh của kiếp trước, cảm giác phẫn hận, u uất dần dần lan tràn, Hạ Vũ kiên định đồng ý, cho dù cái giá phải trả là bất cứ thứ gì.

[Đỉnh, hệ thống đang mở ra...]

[Đỉnh, mở ra thành công, chào mừng ký chủ đến với Hệ Thống Vô Tình...]

[Đỉnh cấp của sự vô tình chính là đa tình, đây là châm ngôn của hệ thống. Mục đích của hệ thống là trợ giúp ký chủ "đi qua vạn bụi hoa đều không vướng thân", cho dù họ có yêu ký chủ thế nào đi nữa thì ký chủ vẫn vĩnh viễn không bị tình cảm chi phối.]

Hệ thống? Nhớ lại một số tiểu thuyết kiếp trước từng xem thêm vào giới thiệu và câu hỏi ban đầu của hệ thống, Hạ Vũ cũng đã hiểu được một chút khái niệm của hệ thống này.

[Quy tắc của hệ thống chính là: Ký chủ không được dành tình cảm cho bất kỳ kẻ nào, không được đối với bất kỳ nhân vật nào bày tỏ tình cảm qua ngôn ngữ. Nếu làm trái, ký chủ một lần nữa gián tiếp bị tình cảm hại chết, đó là bị hệ thống mạt sát.]

[Bởi vì ký chủ là người chơi mới nên hệ thống xin dành cho ký chủ một gói "Quà Tân Thủ", xin hỏi ký chủ có hay không mở ra?]

Nhớ lại sự đau khổ khi nói chuyện ban nãy, Hạ Vũ liền học theo các bộ tiểu thuyết mà ở trong đầu cùng hệ thống giao lưu.

"Mở ra"

[Quà Tân Thủ mở ra, ký chủ nhận được 100exp, Âm thanh đỉnh cấp x1]

[Đỉnh, ký chủ tăng đến level 1, khen thưởng gói quà level 1, đạt được danh hiệu "Nam thần sơ cấp"]

Hạ Vũ còn chưa kịp thích ứng với việc giao lưu với hệ thống qua suy nghĩ thì một loạt thông báo liên truyền đến khiến hắn có chút ăn không tiêu. Sau đó trước mắt hắn liền hiện lên một cái màn hình 3D trong suốt.

Thuộc tính ký chủ:

- *Tên: Hạ Vũ.
- *Giới tính: Nam (Cố Định)
- *Level: 1. (0/500)
- *Danh hiệu: Nam thần sơ cấp (Hào cảm của người khác phái +5)
- *Kỹ năng: Không.
- *Vật phẩm: Âm thanh đỉnh cấp, gói "Quà Level 1".
- *Số mỹ nữ đã có: 0.
- *Điểm cảm xúc: 0.

Xem xong một loạt thuộc tính của bản thân, Hạ Vũ vẫn không hiểu được ý nghĩa của hai mục cuối cùng. Nhưng dường như biết được suy nghĩ của hắn, hệ thống bắt đầu giải thích các chức năng.

[Điểm cảm xúc nhận được khi người khác đối với ký chủ sinh ra cảm xúc yêu thích, hâm mộ, ganh ghét, khiếp sợ, khâm phục, có thể dùng để đổi các vật phẩm và kỹ năng trong hệ thống thương thành. Mỹ nữ có hào cảm đối với ký chủ từ 80 trở lên và có tiềm chất nữ thần từ 70% sẽ được tính là nữ nhân của ký chủ.]

Thì ra là vậy, nhớ đến bản thân còn có một món vật phẩm được tặng, Hạ Vũ liền trong lòng mặc niệm sử dụng.

[Đỉnh, ký chủ thành công sử dụng vật phẩm Âm thanh đỉnh cấp.]

Một dòng nước ấm bỗng dưng xuất hiện tại cuống họng của hắn, xua tan sự đau rất khó chịu đang tồn tại.

Chưa để Hạ Vũ kịp vui mừng thì một con choáng váng bỗng dưng ập đến, ý thức của hắn liền lập tức lâm vào trong mê mang.

"Hạ Vũ a, người thật ngu ngốc a... Người tưởng ta xem người là huynh đệ thật sao? Muốn làm huynh đệ của ta...Người xứng sao?"

"Hạ Vũ, người đúng là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga mà, người ta yêu từ trước tới giờ chỉ có một mình Lăng Nhật thôi, còn người? Một con chó theo chân ta cũng không bằng..."

"Ca ca, người nuôi ta 19 năm qua, ta vốn dĩ cũng không muốn giết người. Nhưng là, người cản đường Nhật ca ca, cho nên người nhất định phải chết..."

"Haha, ngu ngốc..."

"Ghê tởm..."

"....."

Trong bóng tối, từng tiếng cười, tiếng nói liên tục vang lên bên tai. Từng gương mặt đan xen nhau xuất hiện trong đầu Hạ Vũ, tất cả đều cười một cách chế giễu, chế giễu thứ tình cảm chân thành mà ngu ngốc của hắn.

Một giấc ngủ tràn đầy ác mộng, cơn đau đầu khiến hắn nửa tỉnh nửa mê mà chịu đựng tất cả.

Kinh Hoa quốc chia làm hai đạo hắc và bạch. Bạch đạo bao gồm tứ đại gia tộc: Giang, Hạ, Thẩm, Phong, lấy buôn bán cùng các công ty, tập đoàn đứng đầu. Hắc đạo liền gồm năm đại bang phái: Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ và cuối cùng là Hắc Hồ - một bang phái thành lập không lâu nhưng thực lực lại kinh người.

Mà chủ nhân trước kia của khối thân thể này cũng gọi là Hạ Vũ, là tam thiếu gia của Hạ gia. Mẹ "hắn" bị bệnh chết khi "hắn" vừa lên 7 tuổi, sau đó "hắn" liền bị đưa khỏi gia tộc tự sinh tự diệt hơn mười năm. Mà cách đây vài ngày, Hạ gia dường như chợt nhớ đến còn có một vị tam thiếu gia này cho nên liền đưa "hắn" tìm về để nhận tổ quy tông.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Nhiệm vụ đầu tiên - Bạch Tiểu Mễ

Kể từ năm 7 tuổi, sau khi bị cha "hắn" ruồng bỏ, "hắn" liền sống trong cô nhi viện, bởi vì gương mặt quá mức vượt trội nên thường xuyên bị những đứa trẻ khác ức hiếp. Dày vò khó khăn cho đến khi đi học, "hắn" luôn tìm mọi cách để che giấu gương mặt của chính mình. Cứ thế lẫn lộn đến 18 tuổi, "hắn" liền một bên viết truyện kiếm tiền, một bên đi học.

Cho đến cách đây 3 ngày, Hạ gia phái người đến gọi "hắn" trở về. Do muốn lưu lại ấn tượng tốt với cha "hắn", "hắn" liền từ bỏ "ngụy trang" bôi nhọ, tô mày đậm, đeo kính thật to mà bản thân dùng hơn mười mấy năm. Cũng chính vì vậy, trên đường đến đây, "hắn" gặp phải một đám côn đồ, vì chạy trốn "hắn" liền nhảy xuống sông. Sau khi vớt vớt đến đây "hắn" căn bản không gặp bất kỳ kẻ nào, cuối cùng do cơ thể ngâm nước quá lâu nên sốt nặng mà chết. Nhờ đó nên Hạ Vũ mới có thể trọng sinh đến đây.

Nhìn chính mình trong gương, Hạ Vũ không khỏi nhớ đến bộ dạng bản thân ở kiếp trước: gương mặt tầm thường, dáng người săn chắc, làn da màu đồng mạnh mẽ, cùng ngoại hình của thân thể này hoàn toàn trái ngược với nhau.

Thân thể này thuộc dạng cao gầy tầm 1m8 trái phải, làn da trắng bạch bệnh trạng do lâu dài không tiếp xúc ánh nắng, cả người ốm yếu giống như có thể bị một cơn gió thổi bay. Nhưng là, gương mặt tái nhợt lại càng tôn lên đôi mắt xé rách với đôi con ngươi lạnh lùng sâu thẳm như hổ băng ngàn năm. Hạ Vũ không thể không thừa nhận rằng, đây là người đẹp nhất mà hai đời qua hắn từng nhìn thấy, bao quát tất cả các minh tinh nổi tiếng đều kém xa mấy con phố.

Mà điều khiến tâm trạng của Hạ Vũ khó chịu căn bản không phải ngoại hình của bản thân mà chính là thứ hắn nhìn thấy trong gương. Tuy rằng đã sớm có dự đoán về sức lực của bản thân nhưng chính hắn cũng không ngờ rằng lại có thể kém đến như vậy.

- Bảng thuộc tính cá nhân:

*Tên: Hạ Vũ. (Nam)

*Tuổi: 20.

*Ngoại hình: 98/100. (Đẹp phi giới tính)

*Sức mạnh: 37/100. (Ngay cả con gà cũng có thể đá chết người).

*Tốc Độ: 60/100. (Bình thường x3)

*Chỉ số thông minh: 88/100. (Khá thông minh).

*Sở trường: Ca hát. (Phế ".." vật)

*Tiềm chất nam thân: 70,75% (Hoàn toàn là nhờ mặt a)

Đây là công dụng của Thuật Tra Xét, thứ mà hần nhận được khi mở gói Quà Level 1 lúc tỉnh dậy, có khả năng xem được thuộc tính sơ bộ của những người mà hần muốn tra xét. Ngoài ra kèm theo với Thuật Tra Xét thì hần còn nhận được 5000 điểm cảm xúc để mua sắm vật phẩm.

Mở ra hệ thống thương thành, Hạ Vũ nhìn đến có chút hoa mắt, căn bản chính là muôn hồng nghìn tía, chỉ có thứ hần không thể tưởng tượng được chứ không có thứ mà hệ thống không có.

{ 100 NDT: 1 điểm cảm xúc }

{ 1 điểm thuộc tính cơ thể: 50000 điểm cảm xúc }

{ Taewoondo sơ cấp: 100000 điểm cảm xúc }

{..... }

Bom nguyên tử 10 tỷ điểm cảm xúc, Tên lửa đạn đạo 20 tỷ điểm cảm xúc,..... Trong đó Âm thanh đỉnh cấp tương đương với 1 triệu điểm cảm xúc.

"Hệ thống, tại sao 100 nhân dân tệ chỉ tốn có 1 điểm cảm xúc?"

[Bởi vì so với những vật phẩm khác trong thương thành của hệ thống thì nhân dân tệ chính là không đáng một đồng.]

Nghe lời giải thích của hệ thống, Hạ Vũ cũng cảm thấy rất đúng, bởi vì tất cả mọi thứ trong thương thành đều là vật phẩm hữu ích có tiền đều khó mà mua được, vì lẽ đó nên thứ tầm thường nhất ở đây liền trở thành tiền.

Từ trong phòng tìm được tủ quần áo to mấy mét, Hạ Vũ có chút sững sờ mà nhìn hơn mấy mươi bộ trang phục bên trong: áo thun, sơ mi, tây trang, đồ thể thao, đồng phục,... Riêng áo khoác, giày, các thứ đều có hơn trăm loại nhưng đều vừa với kích cỡ của hần.

Hần thật sự là đứa con không được yêu thích sao? Tại sao hơn mười mấy năm trôi qua thì Hạ gia lại muốn đưa hần tìm về? Vô số nghi vấn khiến hần có chút đau đầu, nghĩ mãi không ra nên hần liền trực tiếp mặc kệ. Nước đến đất chặn, binh đến tướng đỡ, trước sau gì có lúc hần cũng sẽ biết được sự thật mà thôi.

Mặc vào một bộ đồ thể thao màu xanh đen, Hạ Vũ từ hệ thống đổi đến 10 vạn nhân dân tệ, rất nhanh tiền liền được chuyển đến tài khoản ngân hàng của hần. Mặc dù không biết hệ thống là bằng cách nào làm được nhưng Hạ Vũ cũng không muốn hỏi.

Hôm nay là cuối tuần, tất cả người hầu trong Hạ gia đều được nghỉ, sau khi ra khỏi nhà thì Hạ Vũ liền trực tiếp gọi lại một chiếc Taxi.

[Điểm số cảm xúc +99]

Vừa bước lên xe, âm thanh hệ thống lại vang lên bên tai khiến Hạ Vũ có chút giật mình, sau đó liền tựa như bình thường mà nói địa điểm.

"Chàng trai trẻ, cậu là người nổi tiếng hay sao? Tôi sống đến từng tuổi này mới gặp được người đẹp trai như cậu vậy đó...Blah blah..."

Tài xế kinh diễm nhìn Hạ Vũ, sau đó liền liên tục riu rít khen ngợi, mặc dù từ đầu tới cuối Hạ Vũ đều là biểu tình lạnh nhạt nhìn ra cửa kính không nói một lời.

Đến trung tâm thương mại, trong ánh mắt "tiếc nuối" của tài xế, Hạ Vũ nhanh chóng trả tiền xe liền rời đi. Bởi vì đêm qua điện thoại bị vô nước nên hần cần một cái mới để sử dụng.

Chỉ đi từ cửa đến nơi bán điện thoại, Hạ Vũ đã thu được gần 5000 điểm cảm xúc. Việc này khiến hần có cảm giác bản thân đang "dùng mặt ăn cơm", nhưng là, hần cảm thấy việc này cũng không tệ lắm.

"Tiểu Mễ, có khách hàng đến rồi."

Nghe thấy tiếng cửa mở ra, nữ quản lý trung niên đang ghi chép báo cáo liền phân phó cho nữ nhân viên trẻ tuổi đang đứng cạnh cửa.

"Xin chào ạ! Xin hỏi ngài..."

[Điểm số cảm xúc +99]

Hạ Vũ nhìn thấy biểu tình ngây ngốc của Bạch Tiểu Mễ còn có thông báo của hệ thống liền có chút hiểu rõ, nhàn nhạt mà trả lời.

"Tôi muốn mua một chiếc Iphone X, làm phiền cô rồi."

Ông trời ơi! Bạch Tiểu Mễ cảm thấy bản thân sống không còn gì nuôi tiếc nữa, người đẹp trai này cư nhiên lại nói chuyện với cô! Âm thanh trầm thấp như tiếng đàn cello vang lên khiến trái tim của cô như nai con nhảy loạn, gương mặt che giấu dưới mái tóc thật dày đều trở nên đỏ ửng, ngay cả lời nói đều trở nên lắp bắp.

"Không... Không...Phiền Phức..."

Bạch Tiểu Mễ gặp đến độ muốn khóc, bình thường cô vốn dĩ đã vô cùng nội hướng tự ti, lần đầu tiên đứng trước mặt một người đẹp trai như vậy khiến cô vô cùng lo lắng.

Nhìn bộ dáng xoắn xuyết của Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ trong lòng liền cảm thấy có điểm thú vị. Thử dùng Tra Xét Thuật lên cô, mặc dù ngoài mặt Hạ Vũ vẫn như cũ là một mảnh lạnh băng nhưng nội tâm đã cuộn trào mãnh liệt.

"Khốn kiếp, ông đây còn không khỏe mạnh bằng một đứa con gái....."

- Thuộc tính nhân vật:

*Tên: Bạch Tiểu Mễ. (Nữ)

*Tuổi: 19.

*Ngoại hình: 90/100.

*Dáng người: 94/100

*Chỉ số khỏe mạnh: 87/100.

*Chỉ số thông minh: 51/100.

*Sở trường: Học tập.

*Tiềm chất nữ thần: 80,5%

*Hào cảm hiện tại: 45/100.

Ngay khi Hạ Vũ cảm thấy cảm nín vì sức khỏe của bản thân còn không bằng một đứa con gái thì hệ thống lại "kiêu sa" tìm sự tồn tại.

[Nhiệm vụ chính tuyến 1: Đạt được tình yêu của Bạch Tiểu Mễ.

Hoàn thành khen thưởng: Nhận được phần thưởng khi hào cảm đạt các mốc 50,60,80,100.

Trừng phạt khi thất bại: Mạt sát.]

[Nhắc nhở hữu nghị: Cho dù mục tiêu có yêu hay đối xử tốt với ký chủ như thế nào đi nữa thì ký chủ vẫn không được bộc lộ tình cảm qua ngôn ngữ đối với mục tiêu. Đặc biệt, ký chủ không được đối mục tiêu sinh ra tình cảm. Nếu không, hệ thống tin chắc ký chủ sẽ không muốn nếm thử hậu quả của việc vi phạm quy tắc đầu a.]

Ghi nhớ kỹ lời nhắc nhở (thật ra là đe dọa) của hệ thống, Hạ Vũ liền thờ dãi ở trong lòng, nhưng khi hắn bắt đầu đánh giá vị "mỹ nữ" có dung mạo và đáng người gần như max điểm mà hệ thống đánh giá liền trực tiếp cảm nín lần thứ hai.

"Hệ thống, người có chắc... Đây là mỹ nữ? Có phải là Tra Xét Thuật bị lỗi rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Một Cuộc Đạp Ngã

[Ký chủ không nên nghi ngờ tính xác thực của hệ thống]

Mặc dù là hệ thống nhưng mà Hạ Vũ cũng đã tin rằng nó chắc chắn sẽ không phạm phải sai sót cấp thấp như vậy.

Che giấu gương mặt? Hạ Vũ nhanh chóng nghĩ đến một loại khả năng, đặc biệt khi nhìn đến một đầu tóc xoắn như... Khụ khụ... tỏ chim che hết cả gương mặt của Bạch Tiểu Mễ, hẳn liền đặc biệt cảm thấy rất có thể là khả năng này.

[Ký chủ đừng nào bỏ quá nhiều, là do cô ta quá ngốc nên không biết làm đẹp mà thôi.]

Cảm khái hệ thống càng ngày càng nhân tính hóa cư nhiên còn biết khinh bỉ mình, Hạ Vũ mới đưa mắt đến cột chỉ số thông minh của Bạch Tiểu Mễ.

Chỉ số thông minh 51/100? Tương đương với IQ 153/300? Rốt cuộc một người phải ngốc đến thế nào mới có thể đem bản thân dày vò thành như vậy a. Còn có sở trường của cô là học tập, đúng là người có IQ cao chưa chắc đã học giỏi, mà học bá lại chưa chắc sẽ có IQ cao.

Trong lúc giao lưu với hệ thống, Hạ Vũ đã chậm rãi bước vào trong cửa hàng, Bạch Tiểu Mễ cũng cúi đầu nhanh chóng đi lấy điện thoại cho hắn.

[Điểm số cảm xúc +97,+99,+89,...]

Dưới vô số ánh mắt chăm chú của những người trong cửa hàng, Hạ Vũ giống như một vị quý tộc ưu nhã trong truyện thần thoại, yên tĩnh nhìn về hướng Bạch Tiểu Mễ rời đi.

Mà cách chỗ Hạ Vũ đứng không xa là một người đàn ông trung niên mập mạp, lúc này ông ta đang chọn đông chọn tây trong tủ kính trước mặt.

"Lấy cái này cho tôi xem đi, cái ban nãy quá xấu, không phù hợp với thân phận của tôi..."

Một lúc lâu không thấy người nữ nhân viên này phản ứng bản thân, khi thấy cô ta đang ngẩng ngốc nhìn về cửa ra vào thì người đàn ông liền đưa mắt nhìn theo. Sau khi nhìn thấy liền cũng không khỏi sùng sốt. Nhưng là khi phát hiện tất cả mọi người trong cửa hàng đều lên lút quan sát Hạ Vũ, ông ta liền cảm thấy vô cùng khó chịu giống như bản thân bị cô lập, mở miệng liền trực tiếp tỏ vẻ khinh bỉ.

"Có gì đáng xem kia chứ, chỉ là gương mặt đẹp một chút thôi mà, có khi là làm một số việc không nhận người biết nên mới có tiền a. Giới trẻ bây giờ thật là, nếu tôi là cha cậu ta tôi chắc chắn sẽ..."

Người đàn ông mập mạp càng nói càng hăng, cứ như là Hạ Vũ thật sự làm việc gì đen tối không muốn người biết. Những người khác trong cửa hàng nghe thấy cũng đều nhứu chặt mày lại, cảm thấy người đàn ông này đặc biệt khiến người ta chán ghét. Ngay khi ông ta còn đang luyên thuyên nói tiếp, một thanh âm lạnh nhạt vang lên khiến những người có mặt ở đây đều im bật.

"Ông không làm cha tôi được, bộ dạng quá xấu..."

"Phụt" một tiếng cười hề néo vang lên không biết là do ai phát ra, những người còn lại thấy thế cũng không nhìn nữa mà cười ồ lên, trong lòng đều cảm thấy Hạ Vũ nói rất hay, ánh mắt khi nhìn người đàn ông đó đều trở nên vì diệu.

Thật sự là quá xấu!

Cả gương mặt của người đàn ông kia đều trưởng thành màu gan heo, tức giận mà trừng mắt nhìn Hạ Vũ, vừa mắng vừa bước về phía hắn.

"Phì, ai thêm làm cha của mày chứ, có khi là bị không biết bao nhiêu người chơi rồi..."

Mày kiếm của Hạ Vũ nhứu chặt lại, trong lòng liền liên hệ với hệ thống mà mở ra thương thành.

Nhìn thấy Hạ Vũ cau mày im lặng, người đàn ông liền cảm thấy đắc ý dào dạt. Nhìn đi, cũng chỉ là một thằng oắt con miệng lưỡi nhanh nhẹn một chút mà thôi, mới như vậy liền bị dọa cho sợ. Nhưng là, một con đầu từ trước bụng truyền đến khiến ông ta ngã nhào ra đất, cả người đều không không chế được mà lăn vài vòng ra xa hơn hai mét.

Cả cửa hàng lại lần nữa im bật, mọi người đều trợn mắt há mồm mà nhìn người "đẹp trai yếu ớt" đang thu chân lại kia.

[Điểm số cảm xúc +99,+98,...]

Quá suất, quá ngẫu, đây là suy nghĩ hiện tại của tất cả mọi người ở đây. Trong đó một số cô gái trong mắt còn lấp lánh trái tim hồng mà nhìn Hạ Vũ.

Thu lại chân phải đã đau đến chết lặng nhưng vì ngại mất mũi (thật ra là vì trang bức) nên Hạ Vũ chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng là gương mặt lạnh lùng của hắn lại càng như phủ thêm một tầng sương lạnh. Bây giờ, hắn thật sự chỉ muốn trực tiếp ôm chân mà kêu: Móa nó.

Do sức lực của Hạ Vũ quá yếu nên căn bản cũng không gây ra thương tổn gì nhiều, khi phản ứng lại thì người đàn ông liền nhanh chóng bò dậy. Lúc này là do ông ta chưa kịp phản ứng nên mới để cho hắn đắc thủ, ông ta tin chắc lần này sẽ đánh nát gương mặt đẹp trai của hắn, để hắn kêu cha gọi mẹ.

"Thằng oắt, mày..."

Vừa định tiến lên để trả thù một cước ban nãy, người đàn ông lại bị quản lý nơi đây ngăn lại. Tuy ngoài mặt vẫn nở nụ cười lịch sự nhưng trong lòng người quản lý đã vô cùng khó chịu, chỉ mua một chiếc điện thoại mà chọn tới chọn lui đến tận bây giờ, hiện tại còn muốn tiếp tục gây sự với khách hàng của cô, đây rõ ràng là người mà cửa hàng khác phải đến a.

"Xin lỗi vị tiên sinh này, xin mời ngài rời khỏi cửa hàng của chúng tôi cho..."

"Đứng vậy a, mau cút đi..."

"....."

Vốn dĩ người đàn ông còn muốn nổi giận, nhưng là thái độ khinh bỉ cùng lời lẽ của những người xung quanh khiến ông ta không thể không hung hăng trợn mắt nhìn Hạ Vũ một cái rồi xám xịt mặt mà rời đi.

Nhìn thấy tình cảnh này, Hạ Vũ trong lòng vô cùng chế giễu cái thế giới xem mặt này, nếu đổi lại hôm nay hẳn là một kẻ xấu xí, cả người đều nhìn nghèo khổ khổ khổ thì người bị đuổi đi cùng phi nhỡ chắc chắn sẽ đổi lại thành hắn.

"Đây... Đây là điện thoại...Anh... Anh xem..."

Ôm ra một chiếc hộp đựng điện thoại, Bạch Tiểu Mễ vẫn còn tiếp tục nói lắp. Cô cảm thấy hận không thể cho mình một bạt tai ngay tại chỗ, thật sự là không có tiền đồ chút nào, chắc chắn sẽ khiến anh ấy cảm thấy khó chịu.

"Đây, cảm ơn."

Tay trái cầm lấy thẻ tín dụng, tay phải đặt trên đỉnh đầu của Bạch Tiểu Mễ khiến cô ngẩn đầu lên nhìn mình. Hạ Vũ bỗng dưng cảm thấy cô gái nhỏ này rất giống như một con cún con đang ủ rừ làm nũng. Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ liền không nhìn được mà nở một nụ cười nhàn nhạt.

[Điểm số cảm xúc +99,+99,+99,...]

Khi Hạ Vũ cười liên mang theo một cỗ khí tức tà mị đến quý dị, khiến người ta không nhìn được liền sa vào trong. Nhất là khi một giây trước hắn còn là một vị thần minh cao quý lãnh diễm, một giây sau liền trở thành một con mị ma câu hồn đoạt phách.

Hạ Vũ cũng tự biết gương mặt này của hắn lúc cười lên thì có lực sát thương lớn thế nào, lúc nhìn thấy thì đến chính hắn đều suýt bị bản thân làm cho mê.

[Vì để tránh gây phiền cho ký chủ, hệ thống sẽ tự động loại bỏ âm thanh khi có thông báo quá nhiều.]

Ở đây ngoại trừ Hạ Vũ vẫn còn đang thoải mái vì sự tri kỷ của hệ thống thì những người xung quanh đều đã lâm vào hồi sinh, có cảm giác như cột HP (máu) của bản thân đều đã bị đánh về 0.

Đặc biệt là Bạch Tiểu Mễ, cô hoàn toàn ở trong trạng thái choáng váng vì bị "trúng đòn trực tiếp", ngo ngoe ngắc ngắc mà gật đầu giúp Hạ Vũ quẹt thẻ thanh toán, cho đến khi cô tỉnh táo lại thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn.

"Quản lý a, chị có biết người lúc này là ai không? Thật là đẹp trai..."

Một người nữ nhân viên nhanh chóng tỉnh táo mà điên cuồng lay tay của nữ quản lý, trong lòng liên tục cảm khái dường như bản thân đã bắt đầu luyện ái rồi.

Nghe thấy câu hỏi của nữ nhân viên, những người trong cửa hàng đều đồng loạt yên lặng mà vành tai lên.

"Chị cũng không biết cậu ta là ai, có điều một thân khí chất kia chỉ có thể là do tú gia ngũ bang đào tạo ra mà thôi, người bình thường căn bản không thể có được khí chất như vậy."

Nhìn theo hướng Hạ Vũ rời đi, quản lý dường như có chút suy tư mà nói ra. Nhưng khi ánh mắt dừng ở chỗ của Bạch Tiểu Mễ liền tràn đầy một loại thâm ý khác.

Mà lúc Hạ Vũ vẫn còn đang trên đường trở lại Hạ gia thì trên Wechat vừa xuất hiện một bài viết mới với tiêu đề và nội dung vô cùng gây sốt.

[Lâu chủ: Tất cả đại minh tinh đều về nhà làm ruộng đi!

Hôm nay đến trung tâm thương mại mua điện thoại liền gặp một vị soái ca đẹp đến nghẹt thở, căn bản bỏ xa những minh tinh hiện tại tận mấy con phố. Đơn giản chính là cao (cao lớn) - phú - soái. Ta có cảm giác bản thân mình muốn cong.]

Đính kèm theo bài viết chính là Video quay lại từ khi Hạ Vũ bước vào cửa hàng bán điện thoại cho đến lúc rời đi. Mà bài viết này chỉ trong vòng 5 phút đã có hơn mấy ngàn người tương tác, khu bình luận càng là sôi sục.

[Báo Bối muốn ăn gì: Mẹ nó, từ đầu tới cuối ta đều là nhìn chăm chăm cậu ấy không rời mắt được, khi cười lên thật sự là đẹp muốn chết.]

[Ta là nhân vật quần chúng: Đẹp muốn chết +1]

[Người mau lướt qua đi: Đẹp muốn chết +2]

..... +7326.

Trong căn phòng tổng thống của khách sạn Tinh Tú, một cô gái có mái tóc đen dài cùng gương mặt thuần khiết như thiên sứ lúc này lại đang dùng một

loại ánh mắt nóng rực nhìn vào điện thoại, mà phía trên màn hình chính là hình ảnh khi Hạ Vũ đang cười.

"Bảo bối hôm nay rất muốn ăn cậu."

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tứ tiểu thư - Hạ Di Di

Hạ Vũ bỗng dưng phát hiện bản thân dường như càng ngày càng mê luyện cảm giác bị vạn nhân chú mục, nhưng là, hắn cũng sẽ không bao giờ đem nó trở thành niềm kiêu ngạo của bản thân hắn. Bởi vì trong những thứ mà hắn đang có ngoại trừ linh hồn hiện tại này, tất cả đều là được "vay mượn" từ một người khác.

Vì thế, hắn ép bản thân mình phải trở thành một Hạ Vũ - một vị tam thiếu gia không được sủng ái của Hạ gia mà không phải một vị tổng tài của Thịnh Thế bị những người thân yêu nhất của mình hại chết. Mà 20 năm trước đây đã không còn đơn giản là cả cuộc đời của riêng một "Hạ Vũ" khác mà sẽ là quá khứ của hắn, nơi bắt đầu của chính hắn.

Biệt thự của Hạ gia là một căn biệt thự thuộc kiểu cổ kính theo phong cách châu Âu rộng hơn một ngàn mét vuông nằm ở khu trung tâm của thành phố A - thủ đô của Kinh Hạ.

Gia chủ của Hạ gia - Hạ Bình trước kia là một sinh viên nghèo từ nông thôn lên thủ đô để lập nghiệp. Một vị gia chủ của Vương gia thuộc dòng dõi thư hương đối với tính cách của Hạ Bình vô cùng xem trọng mà gả con gái của mình là Vương Dung cho ông. Nhờ có nhà vợ trợ giúp, con đường lập nghiệp của Hạ Bình liền ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Hạ Bình có tổng cộng 4 người vợ, 3 người con trai và một người con gái nuôi. Mà mẹ của Hạ Vũ chính là vị hôn thê khi còn ở nông thôn của Hạ Bình. Khi đã có được một phần thành tựu, Hạ Bình liền đón mẹ của Hạ Vũ lên thủ đô trở thành nhị phu nhân.

Theo trong trí nhớ của Hạ Vũ, đại phu nhân Vương Dung là một người ưu nhã hiền hòa, bà là người luôn chiều cố mẹ con Hạ Vũ khi còn ở Hạ gia. Mà nói về mẹ của hắn, Hạ Vũ chỉ có thể nói rằng - rất ngốc. Chỉ vì một lời hứa với Hạ Bình mà chờ đợi ông gần mười năm hay chỉ vì muốn cùng ông ăn một bữa cơm mà đợi đến trắng đêm.

Do công việc làm ăn ngày càng phát đạt, số lần Hạ Bình quan tâm mẹ con Hạ Vũ liền có thể đếm trên đầu ngón tay. Cuối cùng mẹ hắn chết do quá u uất khi Hạ Bình dẫn về một vị tam phu nhân Phương Khanh Dung cùng một vị nhị thiếu gia lớn hơn hắn tận 3 tuổi.

Điều này khiến cho Hạ Vũ đối với người cha chưa từng gặp mặt này có ấn tượng vô cùng không tốt.

Một tiếng động "lạ" từ bụng vang lên khiến bàn chân sắp bước lên cầu thang của Hạ Vũ cứng đờ giữa không trung. Sau khi xác định xung quanh không có một ai khác thì Hạ Vũ mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Suýt nữa liền quên mất rằng từ chiều qua đến tận bây giờ hắn vẫn chưa có ăn gì. Ra ngoài ăn sao? Hạ Vũ nhũn chặt mày, hắn thật sự rất không thích ăn thức ăn từ bên ngoài, bởi vì nó khiến thói ở sạch của hắn bị ảnh hưởng rất nặng. Bỗng dưng như nghĩ đến gì đó, Hạ Vũ liền mở ra bảng thuộc tính của bản thân.

Thuộc tính ký chủ:

*Tên: Hạ Vũ.

*Giới tính: Nam (Cố Định)

*Level: 4. (2200/10000)

*Danh hiệu: Nam Thần (Hào cảm của người khác phái +20)

*Kỹ năng: Không.

*Vật phẩm: Không.

*Số mỹ nữ đã có: 0.

*Điểm cảm xúc: 1.973.062.

Gần 2 triệu điểm cảm xúc? Hạ Vũ căn bản không thể nhìn được mà trọn to mắt, khí chất cao lãnh nhanh chóng biến mất không còn một mảnh. Không quan tâm được nhiều như vậy được nữa, hần liền điên cuồng mà hỏi hệ thống.

"Hệ thống, đây là lỗi số liệu phải không? Làm sao điểm cảm xúc của ta lại trở nên nhiều như vậy..."

Lúc này khi đối phó với tên đàn ông mập mạp ở trung tâm thương mại kia, hần đã dùng hết 10000 điểm cảm xúc mà bản thân tích lũy để đổi vật phẩm tiêu hao "Karate sơ cấp" với thời gian sử dụng là 60s, đáng lẽ điểm cảm xúc còn dư lại của hần tuyệt đối sẽ không vượt quá 1000.

[Hệ thống không phát hiện lỗi, số liệu của ký chủ là hoàn toàn hợp cách.]

Nghe hệ thống nói như vậy, Hạ Vũ cũng liền không xoắn xuýt nữa. Mặc dù không biết lý do khiến điểm cảm xúc bỗng dưng tăng vọt nhưng là chỉ cần không gây hại cho hần là được.

Lại nhìn kỹ một chút, phát hiện bản thân đã trực tiếp tăng lên 3 cấp, ngay cả danh hiệu cũng đã thay đổi, Hạ Vũ liền đoán có lẽ là liên quan đến việc điểm cảm xúc tăng cao. Nhưng là hần cũng không quan tâm cho lắm, bởi vì nó đối với hần mà nói là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mở ra thương thành của hệ thống, tìm kiếm trong giấy lát thì ánh mắt của Hạ Vũ lại rơi vào một ô vật phẩm.

[Nấu ăn trung cấp: 500.000 Điểm cảm xúc.

Tăng cao khả năng nấu ăn khiến món ăn đạt chất lượng như nhà hàng 5*.]

Không do dự mà đối cùng sử dụng, trong đầu Hạ Vũ liền hiện lên vô số thực đơn, cách sử dụng nguyên liệu, cách điều chỉnh lửa, độ nóng... Nói chung là tất cả mọi thứ có liên quan đến nấu ăn đều tỉ mỉ xuất hiện.

Đứng trước nhà bếp to lớn đẹp đẽ, Hạ Vũ thật sự không ngờ rằng có một ngày bản thân sẽ tự mình vào bếp nấu ăn. Kiếp trước hần là con trai duy nhất trong nhà, từ nhỏ hần đã được dạy cách quản lý công ty, nghiệp vụ, ngay cả cách ăn, uống, đi lại, lời nói, hành động đều được thực hiện theo một chuẩn mực quy định. Bởi vì hần chính là bộ mặt của cả gia đình.

Nhưng mà, theo quy tắc ăn uống nghiêm ngặt trong lâu đài lại tạo thành bệnh kén ăn và đau bao tử của hần. Cho nên đừng nói là nấu ăn, kiếp trước đến ngay cả nhà bếp hần còn chưa từng bước vào.

Theo tri thức trong đầu mà lấy ra ba quả trứng cùng hai gói mì, Hạ Vũ bắt đầu nấu món canh mì nấu với trứng - một trong số ít món ăn đơn giản mà hần có thể ăn được. (Món này cho Nhóc tự thôi, ăn được hay không thì vẫn chưa xác thực)

Lúc này đây, ở bên ngoài phòng bếp, Hạ Di Di đã trực tiếp bị mùi thơm trong bếp hấp dẫn, giẫm lấy đôi dép bông màu hồng phấn liền có chút mơ hồ mà đi vào.

Hạ Di Di có vóc người nhỏ nhắn chỉ tầm chưa tới 1m6, gương mặt tinh xảo xinh đẹp với một đôi mắt to lấp lánh như ánh sao cùng với đôi môi anh đào hồng nhuận, phối hợp với mái tóc xoăn bồng bềnh ngang vai cùng chiếc váy ngủ màu hồng khiến cô giống như một nàng búp bê Tây Dương khiến người yêu thích.

Vừa đi đến cửa, Hạ Di Di đã triệt để bị khung cảnh bên trong thu hút. Chỉ thấy Hạ Vũ lúc này đang chăm chú nấu mì, một bộ dáng lạnh băng cùng nhà bếp hình thành đối lập to lớn, nhưng mà càng là đối lập thì càng dễ thu hút ánh mắt con người. Nhất là khi trị số nhan sắc của Hạ Vũ đã cao đến nghịch thiên.

Tắt bếp, Hạ Vũ đem mì múc ra một chén nhỏ, đây chính là khẩu phần lương thực sáng nay của hần. Vừa quay đầu lại, đôi mắt Hạ Vũ liền va phải ánh mắt ngẩn ngơ của Hạ Di Di.

Đến lúc này, Hạ Di Di mới lấy lại tinh thần, sau đó liền không nhìn được mà cảm thấy buồn bực. Bản thân cư nhiên lại nhìn người ta đến ngây người! Nhưng là nghĩ kỹ lại, cảm xúc xấu hổ liền trực tiếp tan biến, cô cảm thấy rằng được bản thân nhìn kỹ hần thì đó là do hần tích phúc ba đời mới có được.

Mà Hạ Vũ lúc này liền nhúu chặt mày, rũ mi che giấu đi sự phẫn hận trong đôi mắt. Nhìn bộ dáng cao cao tại thượng như ban ân kia của Hạ Di Di, hần lại không nhìn được mà nhớ đến bộ dạng của người phụ nữ đã giết chết hần ở kiếp trước.

Thật sự là khiến người chán ghét mà. Chỉ trong giây lát, mọi cảm xúc trong mắt hần đều như thủy triều mà cuốn đi, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng.

- Thuộc tính nhân vật:

*Tên: Hạ Di Di. (Nữ)

*Tuổi: 19.

*Ngoại hình: 87/100.

*Dáng người: 65/100

*Chỉ số khỏe mạnh: 70/100.

*Chỉ số thông minh: 82/100.

*Sở trường: Đàn Piano, học tập, khiêu vũ.

*Tiềm chất nữ thần: 76%

*Hào cảm hiện tại: 55/100.

Đúng như dự đoán của Hạ Vũ, thông báo nhiệm vụ lại lần nữa xuất hiện, nội dung trên căn bản là cùng nhiệm vụ của Bạch Tiểu Mễ giống y như đúc.

[Nhiệm vụ chính tuyến 2: Đạt được tình yêu của Hạ Di Di.

Hoàn thành khen thưởng: Nhận được phần thưởng khi hào cảm đạt các mốc 50,60,80,100.

Trùng phạt khi thất bại: Mạt sát.]

Chỉ là kèm theo sau là một thông báo phần thưởng.

[Đỉnh, hào cảm của Hạ Di Di đối với ký chủ đạt đến 50, nhận được phần thưởng: 1000 Exp, 100.000 Điểm cảm xúc, 3 điểm chỉ số cơ thể (tự động phân phối)]

"Hệ thống, nhiệm vụ có hay không hạn chế thời gian? Còn có nhiệm vụ như thế nào sẽ bị tính là thất bại? "

[Nhiệm vụ đều không có thời gian hạn chế. Nhiệm vụ sẽ bị phán định là thất bại khi mục tiêu có hào cảm với ký chủ là dưới 0.]

Nghe được câu trả lời này, Hạ Vũ liền nhanh chóng không còn lo lắng, nhìn lấy Hạ Di Di một cái, trong lòng hân hoan liên tục cười lạnh.

Mà vào lúc này, thanh âm kiêu ngạo của Hạ Di Di lại chậm rãi vang lên. Một kiểu ta nói chuyện với người là phúc phận của người, còn không mau quý xuống tạ ơn.

"Người là Tam ca của bốn tiểu thư có phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Phần Thưởng? Xuân Cung Đồ?

Nhàn nhạt ừ một tiếng, Hạ Vũ liền không quan tâm đến Hạ Di Di nữa. Điều này khiến cho người vẫn luôn được người truy phủng như cô vô cùng tức giận.

Hạ Di Di cô chính là hòn ngọc quý trên tay của Hạ Bình, mặc dù chỉ là con gái nuôi nhưng ông ấy lại đối với cô yêu thương có thừa. Từ nhỏ đến lớn đều là người khác vây quanh lấy lòng cô, làm sao lại có lúc bị người khác làm lơ như vậy cơ chứ.

"Nè, bốn tiểu thư đang nói chuyện với người đó."

Mất đầu không nâng, Hạ Vũ vẫn như cũ ngồi trên bàn ăn tròn đặt giữa bếp, hoàn toàn bỏ ngoài tai sự tức giận của Hạ Di Di.

Lại lần nữa bị xem như không khí, Hạ Di Di trực tiếp dùng tô múc lấy mì do Hạ Vũ nấu. "Cạch" một tiếng liền ngồi xuống đối diện với hân khiến hân không khỏi nhíu mày nhìn cô.

Quả nhiên có hiệu quả! Trong lòng Hạ Di Di liền có chút đắc ý, bản thân cuối cùng cũng làm cho cái tên này chú ý đến cô.

"Anh nhìn cái gì chứ, tôi...khụ khụ...bốn tiểu thư là tứ tiểu thư của Hạ gia, ăn đồ ăn của Hạ gia thì thế nào?"

Nhưng là, Hạ Vũ cũng chỉ lại nhàn nhạt nhìn cô rồi tiếp tục ăn mì. Thấy biểu tình hơi hột của hân, Hạ Di Di liền cảm thấy vô cùng nghi ngờ. Không lẽ bản thân cô còn không có sức hút bằng một chén mì hay sao? Nhưng mặc kệ cô tức tối như thế nào thì cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn Hạ Vũ rồi dỗi nỏ oán giận vào tô mì trước mắt.

Chỉ ăn vào một đũa, trong mắt Hạ Di Di liền lóe lên ngôi sao, bắt tri bắt giác lại ăn thêm vài đũa. Thật sự là quá ngon! Cô thật sự không ngờ rằng một món mì trứng như thế này mà lại có thể ăn ngon đến vậy.

Len lén liếc nhìn Hạ Vũ, chỉ thấy hân ăn vô cùng chậm rãi, đáng ăn ưu nhã phối hợp với gương mặt của hân tạo cho người ta cảm giác rằng hân căn bản đang ngồi trước một bàn ăn đầy sơn hào hải vị mà không phải là một chén mì trứng vô cùng tầm thường. Nếu không phải do chính mắt nhìn thấy, Hạ Di Di cũng căn bản không tin được rằng một người lạnh lùng như hân cũng có thể nấu ra món ăn ngon như vậy.

Càng nhìn thì càng bị thu hút, cho đến khi Hạ Vũ đứng dậy mà dọn chén, Hạ Di Di mới sực tỉnh lại. Giả vờ chú tâm vào trong tô mì của mình nhưng ánh mắt lại như có như không mà để ý đến hành động của người nào đó.

Nhưng mà để cho cô thất vọng chính là, cái tên này ngay cả một ánh mắt cũng lười cho cô, nửa tay xong liền trực tiếp đi rồi. Một cảm giác buồn bực không tên bắt đầu lên men, cô chỉ có thể cắn tức mà một hơi ăn hết mì trong tô.

Khi ánh mắt rơi vào chỗ mì vẫn còn trong nồi, Hạ Di Di nhịn không được mà nuốt nước miếng một chút. Nhưng là khi nhớ lại lúc này Hạ Vũ chỉ ăn một chén nhỏ như vậy cô liền có chút vô cớ thẹn quá thành giận mà lầm bầm.

"Cái tên đáng ghét thật là lãng phí, con trai gì mà ăn ít như vậy chứ, hèn gì lại gầy như vậy. Hừ hừ, bây giờ phải để cho bốn tiểu thư giúp người ăn hết để tiết kiệm..."

Mà lúc này khi Hạ Vũ vừa mới bước vào phòng, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên.

[Đỉnh, hảo cảm của Hạ Di Di đối với ký chủ đạt đến 60. Nhận được: 5000Exp, 200.000 Điểm cảm xúc, 5 Điểm thuộc tính cơ thể (tự động phân phối), Ngực nữ 18+ một quyền.]

Nghe được "phần thưởng" cuối cùng của hệ thống, Hạ Vũ liền trực tiếp lão đảo một cái. Cũng may rằng xung quanh không có ai nhìn thấy, nếu không người đó có lẽ cũng sẽ bị Hạ Vũ giết người diệt khẩu.

Đóng lại cửa, trong tay của Hạ Vũ liền xuất hiện một quyển sách ó vàng, phía trên viết rõ hai chữ phồn thể "NGŨ NỮ" rồng bay phượng múa, vô cùng có tính nghệ thuật.

Nhưng là, mẹ kiếp, đây căn bản chính là XUÂN CUNG ĐỒ phiên bản cải tiến.

Trong chớp mắt suy nghĩ, quyển sách liền trực tiếp tan biến thành một vệt ánh sáng chui vào đầu của Hạ Vũ. Mà cùng lúc đó, khóe miệng của hân bỗng đọng cứng đờ. Một giây sau, hân liền cảm thấy lỗ mũi ươn ướt, hân cư nhiên trực tiếp phun máu mũi.

Trong đầu hân lúc này là vô số hình ảnh mà trẻ con không nên nhìn, từ cách trêu chọc cơ thể nữ nhân cho đến các loại kỹ năng, tư thế giường chiếu đều được miêu tả vô cùng tỉ mỉ phối hợp với hình ảnh minh họa sinh động hơn cả thật. Tin chắc là cả lão tài xế đều có chút không nhịn được chứ đừng nói là một tiểu tử nam như hân.

Nói ra chắc chắn sẽ không ai tin một vị tổng tài của tập đoàn lớn nhất cả nước sống gần 30 tuổi mà vẫn còn là xử nam. Nhưng mà nó đúng là sự thật, bởi vì kiếp trước công việc quá bận rộn cùng với tất cả tâm trí của hân đều đặt vào trên người của ả nữ nhân đó nên hân căn bản không có khả năng suy nghĩ đến những việc như ước phao hay đại loại.

Nhưng là khi nghĩ lại thì đến chính hân cũng cảm buồn cười, bản thân hân đến cả tay của ả nữ nhân đó còn chưa từng sờ qua trong khi ả ta đã vì tên đàn ông đó mà phá thai vô số lần.

Dùng khăn giấy ngăn chặn lại dòng máu mũi đồng thời hít sâu một hơi để vứt bỏ đi cảm giác phẫn hận vừa phát ra, Hạ Vũ liền hỏi hệ thống.

"Hệ thống, các mốc hảo cảm phân chia như thế nào? "

[Độ hảo cảm phân chia thành:

Độ hảo cảm là 0: Người xa lạ.

Độ hảo cảm 20: Có hảo cảm.

Độ hảo cảm 40: Bạn bè.

Độ hảo cảm 60: Thích (Bạn thân).

Độ hảo cảm 80: Yêu (Người thân).

Độ hảo cảm 100: Yêu hơn cả bản thân.]

"Hệ thống, đổi lấy 10 Điểm thuộc tính cơ thể thêm vào mục sức mạnh, đổi và sử dụng kỹ năng "Karate đỉnh cấp"." Đừng hỏi Hạ Vũ tại sao lại cú "tha thiết" với karate như vậy. Bởi vì so với việc đâm bay người khác hân càng thích dùng chân đá, vừa suýt lại còn không mất mỹ cảm. (Viết tới chỗ này Nhóc bỗng dung cảm thấy Hạ Vũ nhà ta đáng yêu).

[Đỉnh, ký chủ thành công đổi lấy 10 Điểm thuộc tính cơ thể. Điểm cảm xúc -500.000]

[Đình, ký chủ thành công đổi lấy và sử dụng kỹ năng "Karate đỉnh cấp". Điểm cảm xúc -1 triệu].

So với lần đổi lấy vật phẩm Nấu ăn trung cấp, lần này Hạ Vũ đã vô cùng tự nhiên mà tiếp nhận một lượng tri thức mới. Vui mừng nhìn vào gương để mở ra Tra Xét Thuật, Hạ Vũ bỗng đứng liền dừng lại như suy tư gì đó.

"Hệ thống, có cách nào sát nhập 2 bảng thông tin từ hệ thống và Tra Xét Thuật hay không? "

Nếu như cứ mỗi lần muốn xem thuộc tính tự thân đều cần phải nhìn vào gương, Hạ Vũ đều cảm vô cùng phiền toái.

[Theo yêu cầu của ký chủ, hệ thống tiến hành xác nhập bảng "Thuộc tính cá nhân"....]

[Đình, xác nhập thành công, mở ra bảng thông tin...]

- Thuộc tính ký chủ:

*Tên: Hạ Vũ.

*Giới tính: Nam (Cố Định)

*Level: 4. (8200/10000)

*Danh hiệu: Nam Thần (Hào cảm của người khác phái +20)

*Ngoại hình: 98/100.

*Sức mạnh: 56/100.

*Tốc Độ: 67/100.

*Chỉ số thông minh: 88/100.

*Sở trường: Ca hát, Nấu Ăn, Karate.

*Tiềm chất nam thần: 77,25%.

*Vật phẩm: Không

*Số mỹ nữ đã có: 0.

*Điểm cảm xúc: 655.677

Rất nhanh Hạ Vũ liền phát hiện rất nhiều thay đổi trên bảng thuộc tính, ngoại trừ mục kỹ năng đã hoàn toàn biến mất thì gần như các mục đều có thay đổi. Trong đó sức mạnh và tốc độ đều tăng do hệ thống khen thưởng điểm và do ảnh hưởng từ kỹ năng Karate đỉnh cấp. Mà tiềm chất nam thần cũng vì vậy mà được tăng theo.

Nhưng điều khiến Hạ Vũ chú ý nhất chính là Điểm cảm xúc của hắn cư nhiên vẫn còn đang tăng cao, quả thật là một niềm vui bất ngờ mà.

Bạn đang đọc truyện *Đình Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tâm sự cùng Hạ Bình

"Tam thiếu gia, lão gia cho mời ngài đến thư phòng."

Hạ Vũ theo bước chân của Lưu Nam - quản gia của Hạ gia đi đến thư phòng.

Cả một buổi trưa Hạ Vũ đều đang xem xét tất cả các vật phẩm trong thương thành của hệ thống thì Lưu Nam lại tiến đến gõ cửa phòng của hắn nói rằng Hạ Bình đã trở về, chỉ định muốn gặp mặt hắn một lát. Ngoài mặt biểu hiện vẫn ung dung bình tĩnh nhưng trong lòng Hạ Vũ đã có chút lo lắng, rốt cuộc lão cha tiện nghi này của hắn đang đánh lấy chủ ý gì?

Đứng trước cửa phòng, Lưu Nam liền đưa tay đẩy cửa ra. Làm động tác mời để Hạ Vũ đi vào.

"Tối rồi à, ngồi đi."

Vừa bước vào, một thanh âm uy nghiêm liền vang lên, Hạ Vũ bất động thanh sắc mà đánh giá Hạ Bình. Ông lúc này đang ra hiệu cho hán ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc, mặc dù đã ngoài 60 nhưng nhìn ông vẫn vô cùng tinh thần, bộ dạng cùng Hạ Vũ tương tự đến bảy tám phần, cũng không khó để nhìn ra khi còn trẻ ông cũng là một vị mỹ nam tử.

Nhận ra sự trầm ổn thanh lãnh của Hạ Vũ, lại nhìn thấy gương mặt giống bản thân lúc trẻ như đúc của hán, Hạ Bình càng nhìn càng thấy vừa lòng, đồng thời còn có cảm giác vô cùng hồ thẹn với đứa con trai này.

Mười ba năm trước, lý do khiến ông đưa Hạ Vũ đuổi khỏi Hạ gia là do bị kẻ có ý xấu gièm pha, đồn đãi rằng Hạ Vũ là do mẹ hán cùng dã nam nhân tăng tị với nhau mà sinh ra. Bây giờ nghĩ lại, ông càng cảm thấy bản thân nợ Hạ Vũ thật sự là rất nhiều.

"Hạ Vũ, chẳng mấy chốc cũng đã qua mười ba năm rồi a. Bây giờ con cũng đã lớn đến như vậy rồi..."

Giọng nói của Hạ Bình bất tri bất giác đã tràn ra một loại ôn nhu cùng hoài niệm. Ánh mắt của ông khi nhìn Hạ Vũ cũng là một loại nhu hòa như đối với bản thân khi còn trẻ. Chỉ là lúc này ông ta đã hoàn toàn không nhận ra được một tia gấu cọt nằm sâu trong đáy mắt vô cùng lạnh lẽo của Hạ Vũ.

"Haizz, Hạ Vũ a, có lẽ con cũng biết Đại ca con đã mất từ năm 5 tuổi rồi nhỉ? Còn có Ngũ đệ của con cũng không phải là con ruột của cha mà là con của Vinh Tuyền cùng chồng trước của cô ấy. Mà cách đây 2 tháng, haizz, Nhị ca của con bị tai nạn giao thông mà bị liệt nửa người còn trở thành người thực vật. Cho nên, hiện tại tương lai của Hạ gia đều nằm trên vai của con."

Thì ra là vậy, lý do mà ông ta muốn đưa hán trở về là vì lo sợ không có người thừa kế, không có người chăm lo cho ông ta về sau. Thật sự là nực cười, lúc không cần thì vứt đi, lúc cần thì tìm về, một cảm giác khôn khổ khiến hán suýt nữa liền khóc, hán biết rõ, đây là cảm xúc còn sót lại trong thân thể của "Hạ Vũ" trước kia.

Đáng thương cho một đứa trẻ bị chính cha ruột của mình vứt bỏ, bị tất cả mọi người quay lưng. Cuối cùng lại chết trong lạnh lẽo u uất mà ngay cả những giây phút cuối đời đều không gặp được người cha đã ruồng bỏ hán cũng như không còn cảm nhận được tình thương mà hán luôn khao khát có được.

"Xin lỗi con rất nhiều, Hạ Vũ. Cha sẽ cố gắng tìm cách bù đắp lại cho con những thứ mà cha đã thiếu..."

Nhìn thấy Hạ Vũ rừ đầu, Hạ Bình trong lòng cũng là một trận khổ sở. Trong cuộc sống, ông có lẽ là một người thành công đứng trên đỉnh cao nhân sinh. Nhưng là trong tình cảm, ông chưa bao giờ từng là một người chồng tốt, người cha tốt. Mà người ông cảm thấy thiếu nợ nhiều nhất chính là mẹ con Hạ Vũ, nhưng bây giờ tình nhân đã mất, ông cũng chỉ có thể đem hết mọi tình thương dành lên người Hạ Vũ mà thôi.

"Cha không cần xin lỗi, con cũng không cần cha đền bù gì cả..."

Người cũng đã chết thì bù đắp cũng có ích gì? Người chết còn có thể sống lại được hay sao? Hạ Vũ trong lòng điên cuồng gào thét, hán không cần lời xin lỗi cũng như sự bù đắp của ông ta. Thứ nên thuộc về hán, hán sẽ tự tay lấy lại, người thiếu hán, hán cũng sẽ tự tay khiến kẻ đó vạn kiếp bất phục.

Nhưng là những lời nói của Hạ Vũ lại khiến Hạ Bình càng thêm đau xót. Con trai cư nhiên lại thấu tình đạt lý như thế, không những không hận ông mà còn thấu hiểu, tha thứ cho ông. Sau này ông nhất định sẽ dành lấy những thứ tốt nhất mà trải đường đi cho đứa con này.

"Hạ Vũ, cha nghe nói thành tích học tập của con rất tốt đúng chứ? Cha đã giúp con báo danh vào trường đại học Thắng Thiên rồi, ngày mai con có thể trực tiếp đến trường mà học năm 2."

Theo trong trí nhớ của Hạ Vũ, thành tích học tập của hán quả thật là vô cùng tốt. Nhưng mà, đó không phải là thành tích của chính hán, thật sự mà nói ở kiếp trước hán học tập là Vô Cùng Tệ. Mỗi khi nhìn thấy một đồng bài học thì đầu hán liền trở nên "ong ong" - bởi vì hán lười.

Cảm khái mà nhìn Điểm cảm xúc đang gia tăng, Hạ Vũ đã đoán trước được rất nhanh hán liền phải tốn vô số "gia sản" để hồi đoái vật phẩm rồi. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Hạ Vũ vẫn lạnh nhạt gật đầu.

Thấy thế, Hạ Bình liền ở trong lòng tán dương Hạ Vũ. Trước kia ông luôn một mực đào tạo Hạ Trạch (tên của Nhị thiếu gia) nhưng là ngoại trừ khiến đầu óc nó trở nên gian xảo cùng tính cách nóng nảy cao ngạo thì mọi thứ khác đều kém xa Hạ Vũ. Bàn về tâm tính, khí chất, năng lực, Hạ Vũ hiện tại càng thích hợp trở thành người thừa kế hơn đứa con trai thứ hai kia của ông rất nhiều.

"Nếu con có cần thứ gì thì cứ trực tiếp nói với Lưu quản gia, đừng ngại. Còn có, vài ngày nữa cha sẽ tổ chức một bữa tiệc để tẩy trần cho con."

Đối với việc này, Hạ Vũ liền yên lặng xem như ngầm thừa nhận. Nhưng là hán thật sự nghĩ như thế nào thì chỉ có hán mới có thể biết được.

Hạ Di Di trên hành lang liên tục đi tới đi lui, đôi mắt trong giây lát lại không khống chế được mà nhìn về phía cửa thư phòng ở dưới lầu.

Tại sao lại lâu như vậy chứ. Ngay khi Hạ Di Di sắp tức giận mà trở về phòng thì cửa thư phòng lại mở ra, thân ảnh cao gầy của Hạ Vũ liền xuất hiện trong mắt cô.

"Ồ, trùng hợp a, bồn tiểu thư..."

Vừa đặt chân lên cầu thang, Hạ Vũ liền bị Hạ Di Di "tình cờ" cho chặn lại, không nói một lời, Hạ Vũ liền trực tiếp tránh sang cô rồi bước lên.

"Nè, cái tên này, bốn tiểu thư đang chào hỏi anh đó...A... "

Hét toáng lên một tiếng, bàn chân đang sai bước để đuổi theo Hạ Vũ liền bị vấp phải bậc thang. Toi rồi! Gương mặt xinh đẹp của cô! Cả thân thể Hạ Di Di không khống chế được mà ngã về trước, mắt thấy gương mặt của mình sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất, trong lòng cô liền vô cùng ảo não.

Bà vai bị một đôi tay tinh xảo hữu lực bắt lấy, đầu của cô vô ý thức liền ngã vào một lồng ngực rắn chắc, một hương thơm cô non u lãnh liền thấm vào ruột gan.

"Cẩn thận một chút."

Âm thanh lãnh đạm vang lên từ đỉnh đầu, Hạ Vũ lúc này là mặc áo sơ mi trắng, cúc áo gần cao, tay áo đều được khâu đến một cách chặt chẽ. Cả người tràn ra một cỗ khí tức cấm dục kỳ lạ. Khi nói chuyện, bạc môi mỏng liền chậm rãi đóng mở, trong phút chốc Hạ Di Di liền nhìn đến có chút mê muội, trái tim trong lồng ngực đều như nai con nhảy loạn.

Thật sự rất muốn hôn hân. Theo bản năng, Hạ Di Di liền như chịu mê hoặc mà nhón chân lên, ngay khi môi cô sắp chạm đến môi Hạ Vũ thì hân lại như vô ý thức mà buông cô ra, xoay người liền đi.

Nhớ lại khi nãy bản thân định làm gì, Hạ Di Di liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, cả gương mặt nhỏ nhắn đều trở nên hồng thắm, nhưng là xen lẫn trong đó là một cảm giác vô cùng hụt hẫng. Cô cảm thấy bản thân thật sự là bệnh rất nặng rồi.

Nhưng mặc kệ nội tâm của cô lại như thế nào rối loạn, Hạ Vũ là hoàn toàn không biết bản thân vừa liêu xong một cái ngạo kiều tiểu công chúa. Mà dù biết, hân cũng sẽ chỉ mừng trong lòng, cổ vũ bản thân tiếp tục cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đến Trường

Ánh nắng sớm len lỏi qua khung cửa sổ xưa tan đi một phần cứng nhắc cho căn phòng với tông màu trắng đen.

Đứng trước gương, cả người Hạ Vũ đều mảy lấy một tầng ánh sáng mặt trời, cao quý mà lãnh đạm như một vị quang minh thần sứ khiến người ta chỉ có thể ngưỡng vọng mà không thể khinh nhờn.

"Hệ thống, sau này không cần thông báo khi có Điểm cảm xúc nữa. Cứ đợi đến cuối ngày thì lại thông báo một lần luôn đi."

- - - - -

So với ngày hôm qua yên tĩnh âm u thì hôm nay biệt thự lại trở về với sự náo nhiệt bình thường của nó.

"Chào tam thiếu gia."

"Tam thiếu gia, buổi sáng tốt."

Đây là hai câu nói mà Hạ Vũ đã nghe trên dưới chục lần từ khi ra khỏi phòng. Ngoài ra còn có những lời bàn tán xôn xao khác đều cũng không thể tránh khỏi được lỗ tai hân, nhưng cũng may là đều không có ý tứ gì xấu.

"Tam thiếu gia lớn lên cũng thật tuấn, rất có phong phạm của lão gia khi xưa."

"Tam thiếu gia có khí chất thực tốt, nhưng là dường như có điểm lãnh..."

"Lãnh mới tốt a, rất có tác phong của những người bề trên."

"....."

Mà nghe thấy những lời này, Hạ Bình cũng là vô cùng vừa lòng. Nói đúng hơn là không có bất kỳ cha mẹ nào không thích người khác nói con họ tốt cả, cho nên ông cũng sẽ không ngoại lệ.

"Cha, buổi sáng tốt."

Bước vào phòng ăn, Hạ Vũ rất quy củ mà gặt đầu. Hân biết rõ rằng lúc nào thì nên cao lãnh, lúc nào thì nên lễ phép, hiện tại hân vẫn còn không muốn cùng Hạ Bình trở mặt thành thù.

"Buổi sáng tốt, con mau ngồi đi."

Phòng ăn này được trang trí vô cùng hoa lệ tinh xảo, mang theo một cảm giác cổ điển nồng đậm giống như bản thân đang sống trong những gia đình quý tộc của thập niên 80 ở châu Âu.

Ngay khi Hạ Vũ vừa ngồi vào bên trái của Hạ Bình, phía bên phải của ông liền ngồi một thân ảnh búp bê đang tràn đầy uể oải.

"Cha, sớm a."

Một mối chào Hạ Bình một tiếng, mí mắt Hạ Di Di lại liên tục va vào nhau, phía dưới mí mắt còn có một quầng thâm đen như gấu trúc.

Có trời mới biết đêm qua cô khổ sở như thế nào, cô đã thức trắng suốt một đêm mà không tài nào ngủ được, mỗi khi nhắm mắt lại thì trong đầu liền bắt tri bất giác hiện lên hình ảnh của Hạ Vũ, từng cái biểu hiện nhăn mày, thờ ơ, lạnh nhạt cho đến mùi u hương lạnh lẽo hay bạc môi gọi cảm kia đều khiến cô mê muội.

Cô biết, có lẽ cô đã thích cái khối băng đáng ghét này rồi, nhưng là cô mới sẽ không bao giờ thừa nhận nó đâu. Lại nhìn thấy một bộ dáng tinh thần sáng lạn giống như mọi chuyện đều không liên quan đến mình của hắn, Hạ Di Di liền lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

"Tiểu bảo bối, con đây là làm sao vậy a? Mất ngủ sao? Có cần Papa tìm bác sĩ cho con... À không đúng, trước hết thì xin nghỉ cho con trước đã..."

Thấy bảo bối nhà mình một bộ dạng mệt mỏi không chịu nổi, Hạ Bình một bên nắm lấy mặt cô hết nhìn đông lại nhìn tây, sau có vô cùng gấp rút lo lắng mà hỏi này hỏi nọ. Căn bản không còn bộ dạng uy nghiêm khi nói chuyện với Hạ Vũ nữa.

"Con không sao. Papa không cần lo lắng như vậy đâu, chỉ là tối qua học bài quá trễ thôi..."

Khó khăn lắm mới dùng vô số cố gắng mà lừa gạt cho qua, Papa của cô cái gì cũng tốt cả, chỉ là cưng chiều cô hơi bị quá mức mà thôi.

"Được rồi, nhưng mà sau này tuyệt đối không được học đến khuya như vậy nữa. Còn có, sau này có gì khó khăn hoặc có gì không hiểu thì cứ tìm Tam ca của con, nó sẽ giúp con giải quyết."

Nghĩ đến việc Hạ Vũ cùng Hạ Di Di là học cùng trường, trong khi đó Hạ Di Di còn là em gái cũng như là học muội của hắn, Hạ Bình liền nhanh chóng suy nghĩ đến việc có người anh trai như Hạ Vũ bảo vệ, chăm sóc cho đứa con gái bảo bối này của ông thì sẽ khiến ông bớt lo không ít.

Mà nghe Hạ Bình nói câu này, Hạ Vũ cũng chỉ là nhún nhún mày sau đó liền trực tiếp không cho ý kiến. Mà Hạ Di Di lúc này lại hận không thể nhào lên ôm vị thần trợ công này mà hô to "Papa uy vũ".

"Được rồi được rồi, mau mau ăn cơm đi, Papa đã bảo đi Trương làm món mà bảo bối thích ăn đây..."

Theo vô số người hầu ra vào, chẳng mấy chốc trên bàn đã tràn đầy đồ ăn đủ loại màu sắc đủ loại hương vị. Cung chiều vỗ vỗ đầu Hạ Di Di, Hạ Bình liền gấp cho cô một đồng đồ ăn.

Nhưng là, khi ánh mắt cả hai rơi vào chỗ Hạ Vũ vẫn ngồi tại chỗ không có ý tứ động đũa kia, Hạ Di Di liền gấp lấy một con tôm chiên thật to cho hắn. Khiến Hạ Bình không khỏi kinh ngạc nhìn thẳng, tiểu bảo bối nhà ông cư nhiên sẽ bỏ được món ăn yêu thích của mình mà đem cho người khác?

"Đa tạ."

Nhàn nhạt nói lời cảm ơn, Hạ Vũ cũng rất nể mặt mà cắn lấy một miếng. Nhưng cũng chỉ đúng là một miếng, kế tiếp liền không có động đũa.

"Hạ Vũ, món ăn không vừa miệng hay sao?"

"Đúng."

Lúc này Hạ Bình mới phát hiện ra rằng, đứa con trai này của ông cư nhiên còn có bệnh kén ăn a.

"Chỉ cần là món ăn cay, con đều sẽ."

Nghe thấy lời này, Hạ Di Di liền đặt món đậu hũ cay xuống trước mặt Hạ Vũ. Cô cứ cho rằng hắn phải nên thích các món ăn thanh đạm cơ chứ, nhưng không thể tin được là một người lạnh lùng như hắn cư nhiên lại thích đồ ăn cay.

Lúc này đây ba người mới chậm rãi dùng bữa, sau khi ăn xong, ngoại trừ Hạ Vũ vẫn lãnh đạm như thường ra thì hai người còn lại đều trở nên vô ngữ.

Ha ha. Món hắn thích liền ăn được gần hai chén, vậy nếu là món hắn không thích thì sẽ ăn được bao nhiêu?

Trường đại học tư thục Thăng Thiên nằm trọn trên đỉnh núi Lữ Vi, từ xa nhìn đến liền giống như một tòa tiên cung bị che trên đỉnh mây. Ngôi trường này là ngôi trường có quy mô, tiềm năng, đào tạo đều là lớn nhất cả nước. Mà những người có thể theo học trường này căn bản chính là không phú thì quý,

nếu không thì cũng phải là thành tích học tập kinh người.

Một chiếc xe bốn chỗ màu xám bạc có kiểu dáng nội liếm sang trọng đang chạy chậm trên đường lên đỉnh núi, cách một lúc lại chạm mặt một số chiếc xe khác cũng đang đi đường này, nhưng là, tất cả chúng đều có chung một điểm đó chính là - quý.

Mà bên trong chiếc xe này đang là một bầu không khí vô cùng yên tĩnh. Một chàng trai chừng 20 tuổi, gương mặt góc cạnh rõ ràng như được điêu khắc mà ra, sống mũi cao thẳng cùng một truong môi mỏng đỏ tươi có điểm câu nhân, phía dưới mày kiếm là một đôi mắt xéch đang khép hờ, bốt đi về lạnh băng thường ngày nhưng lại nhiều thêm một tia biếng nhác.

Mà người này, đương nhiên chính là Hạ Vũ rồi. (Mặc dù từ đầu truyện tới giờ cứ bảo rằng main rất đẹp trai nhưng là lần đầu tiên Nhóc miêu tả chi tiết của anh ý a.)

"Đẹp...quá..."

Hạ Di Di si ngốc mà nhìn một bức tranh mỹ nam đang ngủ này, nhin không được mà nhỏ giọng cảm khái. Ngay cả lão Trương tài xế đều có chút không khống chế mà nhìn nhiều hai mắt.

Ban đầu mẹ của ông (di Trương nấu ăn ấy) cứ liên tục nói rằng Tam thiếu gia là đẹp thế nào, Tam thiếu gia là tốt thế nào ông cũng hoàn toàn không tin, cứ nghĩ rằng mẹ mình nói quá, nhưng bây giờ thì...ông xin lần nữa suy nghĩ lại, mẹ của ông vẫn còn chưa bọc lộ đủ a.

"Đã tới?"

Mở mắt ra, ánh mắt của Hạ Vũ vẫn như cũ là một mảnh lạnh băng khiến Hạ Di Di nan kham mà dò mắt, giống như một cái tín đồ trung thành không dám nhìn chằm chằm thân linh của mình.

"Đã đến rồi thưa Tam thiếu gia."

Hạ Vũ gật đầu, không nói một lời mà cầm theo cặp sách hướng cổng trường rộng lớn bước đi. Thấy thế, lời nói đến bên miệng của mình đều bị Hạ Di Di ngạnh sinh sinh nuốt trở về mà nhanh chóng đuổi theo.

"Tam ca... Mau đợi bọn tiểu thư... Nè, cái tên khốn kiếp...Tên đáng ghét kia..."

Một bức ảnh một truy một đuổi này liền khiến những người xung quanh liên tục ghé mắt, nhất là khi nhận ra được vị mỹ nữ ban nãy chính là bảo bối của gia chủ Hạ gia.

Mà điều khiến những người này hiếu kỳ chính là, người có gan làm lợ vị "tiểu ma nữ" này chính là ai a?

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tên Này Cư Nhiên Là Nam Chính!

Trong văn phòng, một đám giáo viên đang xì xào bàn tán với nhau, mặc dù rất nhỏ nhưng trong sự im lặng ở đây thì vẫn phá lệ rõ ràng.

"Ồ, ra đó là vị Tam thiếu gia bị bệnh từ nhỏ được đưa ra nước ngoài của Hạ gia, đúng là nhìn thấy có chút trắng bệch..."

"Chính là, chính là, mặc dù nhìn lạnh lùng nhưng khí chất lại vô cùng đặc biệt."

"Suyt, nhỏ tiếng một chút."

"....."

Thấy tình cảnh này, hiệu trưởng có chút ngượng ngùng mà ho khan, sau đó liền phân phó một cái giáo viên thoát nhìn chừng 40 tuổi, cảm giác đầu tiên của người khác về ông chính là một người ôn hòa cùng hiền hậu.

"Khụ khụ, Phạm lão sư, sau này tôi sẽ giao Hạ Vũ cho cậu dạy dỗ, đừng làm cho tôi thất vọng."

"Vâng, thưa hiệu trưởng."

Hiệu trưởng vừa lòng mà gật đầu, sau đó liền nói với Hạ Vũ đang lạnh nhạt ngồi tại bên cạnh.

"Hạ Vũ, vậy thì sau này em liền theo khoa tài chính lớp 2A-3 của Phạm lão sư đi."

Sau đó hiệu trưởng lại cùng Hạ Vũ giảng giải về các quy tắc của trường cũng như cách phân chia các lớp học, các khoa và ban ở đây.

Ở đây có tổng cộng vô số khoa được ký hiệu là A, B, C,... để phân biệt, trong đó khoa tài chính là nơi có số sinh viên theo học nhiều nhất và ký hiệu là A.

Mà khoa tài chính hiện tại có tổng cộng 9 lớp được phân chia theo thành tích học tập. Trong đó lớp 1 và 2 chính là lớp chọn, mà lớp 3 của Hạ Vũ chính là lớp có thành tích tệ nhất trong khoa, còn thua cả các lớp xếp hạng từ 4-9.

Cho nên ký hiệu 2A-3 được hiểu đơn giản là: Sinh viên năm 2 lớp 3 thuộc khoa tài chính.

Cho đến khi bóng lưng của Hạ Vũ cùng Phạm lão sư biến mất nơi cửa, một đám giáo viên lúc này mới bắt đầu lớn mật lên.

"Hạ Vũ này sinh đến thật đẹp trai a, nhìn còn đẹp hơn cả hoa hậu giảng đường Thẩm Diễm nữa thì phải..."

"Nhan giá trị cùng thành tích đều cao như vậy, xem ra chức giáo thảo năm nay sẽ đổi chủ rồi..."

"Cái này thì không chắc được, Giang Thần Dật cũng không phải là ăn chay..."

Vừa theo bước chân của Phạm lão sư đến lớp 3 nằm ở cuối cùng hành lang của lầu 2, Hạ Vũ liền bị âm thanh huyền ảo bên trong làm cho nhúm mày. Xem ra cái lớp này còn có chút tệ hơn cả những gì mà hắn suy đoán, nề nếp không được tốt cho lắm.

"Khụ khụ, mọi người im lặng nào."

Nghe tiếng của Phạm lão sư, mọi người trong lớp đều nhao nhao nhìn về phía ông. Nói cho đúng hơn là nhìn về phía Hạ Vũ đang đứng cạnh ông.

"Hôm nay xin giới thiệu với mọi người một vị bạn học mới, vị bạn học này là người đã có điểm thi cuối năm nhất với tổng điểm là..."

"967 phân, cao hơn Giang đồng học ở lớp một là 2 phân."

Nhìn lấy biểu tình kinh ngạc há hốc của những sinh viên bên dưới, Phạm lão sư trong lòng đều cảm thấy có chút thành tựu. Nhìn đi, biểu cảm của ông khi nghe việc này từ hiệu trưởng thì cũng chỉ đơn giản là tròn tròn mắt mà thôi.

"Hạ Vũ, em có gì muốn phát biểu với mọi người hay không?"

Lắc đầu tỏ vẻ bản thân không có gì muốn phát biểu, thấy thế thì Phạm lão sư cũng liền không bắt buộc mà sắp xếp cho hắn một chỗ ngồi ở cuối lớp.

Ngay khi Hạ Vũ vừa ngồi xuống thì những sinh viên xung quanh đều đồng loạt phản ứng lại. Trong đó đa số nam sinh đều dùng ánh mắt bất thiện mà nhìn hắn, nhưng cũng có một số lại ra vẻ buồn bã hay cười ha ha biểu lộ sự sùng bái.

"Gương mặt đẹp trai lại còn là học bá nữa kia chứ? Có còn để cho người khác sống nữa không a..."

"967 phân? Hạ Vũ có đúng không? Mày thành công trở thành một trong những người mà anh đây muốn quý bái rồi, mau đến đây mà nhận của anh mày một lạy..."

"....."

Trong khi đó, các nữ sinh liền trở nên vô cùng ồn ào, cũng không thiếu dùng ánh mắt lấp lánh mà nhìn Hạ Vũ.

"A, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì mình sẽ không tin cư nhiên có người lại đem bộ đồng phục này mặc đến đẹp như vậy a..."

"Nam thần hảo cao lãnh, có cần hay không một người giúp sưởi ấm? "

"...."

Mà lúc này chúng nam sinh ít khi đồng lòng mà có chung một cái suy nghĩ. Đúng là một đám hoa si (mê trai).

Đương nhiên mặc dù người khác nói gì đi nữa thì gương mặt của Hạ Vũ vẫn bình đạm như cũ, không có kiêu ngạo cũng không có ngượng ngùng. Giống như người bọn họ nói vốn dĩ không phải hắn mà là người khác.

"Tôi tên là Dạ Ly Lạc, cậu có thể gọi tôi là A Lạc, tôi có thể làm bạn với cậu được hay không?"

Người nói là bạn cùng bàn của Hạ Vũ, lớn lên tuy không phải rất soái nhưng cũng rất suất khí, nhất là khi cười lên đặc biệt có cảm giác tỏa sáng như ánh mặt trời, khiến cho người ta không khỏi sinh ra hảo cảm đối với cậu ta.

Hào quang nam thần? Trong đầu Hạ Vũ bỗng dựng hiện ra từ ngữ này, có cảm giác người này tương tự như hệ thống buff độ hào cảm cho hắn vậy. Nhìn một bộ dáng thần thiện chân thành của cậu ta, Hạ Vũ cũng gật đầu tỏ vẻ có thể.

- Thuộc tính nhân vật:

* Tên: Dạ Ly Lạc. (Nam)

* Tuổi: 20.

* Ngoại hình: 76/100.

* Sức mạnh: 158/100

* Nhanh nhẹn: 124/100.

* Chỉ số thông minh: 75/100.

* Sở trường: Đua xe, Tán Đả, Akido, bắn súng, đấu vật.

* Tiềm chất nam thần: 108,25%

* Hào cảm hiện tại: 47/100.

Hào cảm 47 xem như có thể kết giao bạn bè. Nhưng là khi nhìn đến chỉ số ở những mục còn lại của cậu ta thì một loạt kinh ngạc cùng không thể tin tưởng liền tràn đầy ánh mắt của hắn.

"Hệ thống, tại sao một số chỉ số của cậu ta đều đã vượt định mức..."

Sức mạnh, tốc độ, tiềm chất nam thần đều đã vượt quá giới hạn. Còn có các loại sở trường biến thái kia....

[Ký chủ không cần kinh ngạc, khác với ngoại hình cùng IQ là định mức mà bất kỳ nhân loại nào đều không thể vượt qua được thì sức mạnh, tốc độ với giới hạn "100" chỉ tương đương với một người đàn ông trưởng thành mà thôi, chỉ cần siêng năng tập luyện là hoàn toàn có thể vượt qua.]

Cho nên theo như hệ thống giải thích, thì chỉ số sức mạnh hiện tại của hắn chỉ tương đương một nửa người trưởng thành. Trong khi đó thì cái tên quái vật này lại là gấp rưỡi.

Nếu như câu nói đầu tiên của hệ thống liền khiến Hạ Vũ tức giận mà phì nhổ trong lòng thì câu nói tiếp theo của nó lại khiến hắn cảm nín.

[Còn về mục tiềm chất nam thần của cậu ta đã vượt quá 100% liền tương đương với việc cậu ta đã trở thành khí vận tử, cũng có nghĩa là tồn tại giống như nhân vật nam chính khi ký chủ xem phim vậy.]

Người so với người căn bản là tức chết người. Hắn hiện tại chỉ là muốn lẳng lẳng, cũng đừng hỏi hắn lẳng lẳng là ai.

Mà một bên Dạ Ly Lạc căn bản là không quan tâm đến sự yên lặng của Hạ Vũ, cậu cũng đã biết được rằng người anh em này của mình chính là một cái cao lãnh không thích nói chuyện. Cho nên, cứ để cậu nói là được rồi.

"Hôm trước tôi cũng có xem một cái video liên quan tới cậu trên Wechat a, dường như lướt xem đã tăng đến tận 2 vạn rồi thì phải..."

Hạ Vũ nghe đến như lọt vào sương mù, cái gì video có liên quan đến hắn? Chẳng lẽ là việc ở trung tâm thương mại bị người quay lại rồi đăng lên Wechat? Nếu thật đúng là như thế thì hắn cũng đã có thể lý giải được việc tại sao Điểm cảm xúc của hắn tăng nhanh như vậy rồi.

Nhắc đến Điểm cảm xúc, một ý tưởng liền dần phát triển trong đầu Hạ Vũ, nhưng chưa kịp để hắn suy nghĩ kỹ lại thì đã bị câu nói tiếp theo của Dạ Ly Lạc làm vỡ tan.

"Một cuộc khi cậu đá cái tên khốn kiếp kia nhìn như đơn giản nhưng tôi có thể nhìn ra được đó là chiêu thức Karate a. Nếu không hôm nào rảnh chúng ta đánh một trận đi, lâu rồi tôi không cùng người khác đánh nhau..."

Ha hả, tha cho hắn đi a. Với sức chiến đấu cận kề của hắn mà cùng cái tên quái vật này đánh nhau thì...

Trong lòng rung mình một cái, hình ảnh quá đẹp nên hắn không dám tưởng tượng.

Nhưng là làm một tên đàn ông làm sao có thể nói bản thân mình "Không được" kia chứ? Cho nên, Hạ Vũ rất không sợ chết mà lạnh nhạt gật đầu đáp ứng. Dù tương lai có xảy ra chuyện gì đi nữa thì trước hết trang bức đã rồi tính.

**Đôi lời của Nhóc:

Thật sự là mỗi khi ghi tới chỗ chỉ số sức mạnh của main thì lại cảm thấy mắc cười, thấy cũng tội nhưng thôi cũng kệ. ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Nhất là khi mình nghĩ đến đoạn lần đầu tiên mất zin của main... À mà thôi... Xem tiếp đi rồi biết. $\sim(\geq \nabla \leq)$ /~

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Mèo con, lại gặp mặt!

"Này, A Nhạc, mau tỉnh dậy, giới thiệu với mày một người..."

Được Hạ Vũ nhận lời "thách đấu", Dạ Ly Lạc vô cùng hớn hờ mà vỗ vào lưng của một người đang ngồi ở bàn trên của Hạ Vũ.

"Cái gì chứ? Không thấy ông đây đang ngủ à?"

Theo âm thanh cau có vang lên, chỉ thấy người vốn dĩ đang nằm dài trên bàn kia lại lập tức vò đầu ngồi dậy, ánh mắt hung tợn mà trừng Dạ Ly Lạc.

"Hạ Vũ a, giới thiệu với cậu, cái tên này gọi là Phong Nhạc, là một tên cận bã..."

"Cái tên kia, mày mắng ai là cận bã hả?"

Phong Nhạc có diện mạo đặc biệt xuất chúng, một bộ dáng hoa hoa công tử phong lưu không kiềm chế được. Mà lúc này cậu ta thoát nhìn vô cùng mệt mỏi giống như là thiếu ngủ lâu ngày.

- Thuộc tính nhân vật:

*Tên: Phong Nhạc. (Nam)

*Tuổi: 20.

*Ngoại hình: 83/100.

*Sức mạnh: 95/100

*Nhanh nhẹn: 102/100.

*Chỉ số thông minh: 85/100.

*Sở trường: Đua xe, kinh doanh, tán gái, diễn xuất.

*Tiềm chất nam thần: 91,25%.

*Hào cảm hiện tại: 43/100.

Hào cảm hiện tại cũng đã là trên bạn bè một chút. Hạ Vũ trong lòng thầm nghĩ, nhưng mà "tán gái" cũng được xem là sở trường hay sao?

[Đương nhiên rồi, chỉ cần là những kỹ năng đặc biệt của một người đều sẽ được xem là sở trường của người đó. Cho nên, thương thành hệ thống có bản quyền "Bí kíp 108 cách tán gái" ký chủ có cần...]

"Không cần."

Nhanh chóng từ chối dịch vụ quảng cáo bán hàng của hệ thống. Hạ Vũ đối với mị lực của bản thân mình vẫn rất là tin tưởng. Cho nên xin lỗi a, thứ này hệ thống vẫn là để cho chính nó tự sử dụng đi.

[.....] Hệ thống giận dữ muốn trực tiếp office.

Mà lúc này đây Phong Nhạc mới phát hiện ra bên cạnh Dạ Ly Lạc đang ngồi một người, có chút mơ màng mà nhìn lấy gương mặt của Hạ Vũ. Cậu bỗng dưng có cảm giác giống như gặp qua ở...

"Là cậu... "

Con buồn ngủ của Phong Nhạc nhanh chóng biến mất hoàn toàn, sau khi kinh hô một tiếng thì liền dùng một loại ánh mắt quái dị mà nhìn Hạ Vũ.

"Ha hả, kinh ngạc chứ gì? Hôm nay mày cũng thỏa lòng mong ước mà nhìn thấy Hạ Vũ rồi a... "

Lời nói của Dạ Ly Lạc vừa dứt, lần này lại đến phiên Hạ Vũ dùng ánh mắt quái dị mà nhìn Phong Nhạc. Cái tên này không phải là gay ỉ? Lén lút yêu thầm hần...

Bị Hạ Vũ nhìn đến cả người không thoải mái, dùng đầu gối để nghỉ thì cậu ta cũng có thể biết được hần đang hiểu lầm điều gì. Tức giận mà vỗ vào đầu của Dạ Ly Lạc, Phong Nhạc liền hện đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Mẹ kiếp, mày mau nói rõ việc này cho ông."

"Khụ khụ, đừng hiểu lầm a Hạ Vũ. Chuyện là như vậy, bởi vì bài viết trên Wechat kia có tiêu đề chê bai các đại minh tinh trong nước. Mà cậu biết đó, chị của A Nhạc mở công ty điện ảnh Thiên Phong vô cùng quy mô, cho nên khi đọc được bài viết này thì chị ấy đã nổi giận dùng đầu gối tất cả nghệ sĩ của Thiên Phong lại mà nãng một lượt..."

"Đúng vậy, đúng vậy, bởi vì chuyện này khiến chị của tôi nổi trận lôi đình nên tôi cảm thấy rất có hứng thú muốn làm bạn với cậu mà thôi, hoàn toàn không có ý gì khác..."

Biết rõ lời nói của bản thân vừa gây ra hiểu lầm, Dạ Ly Lạc rất có tính tự giác mà hướng Hạ Vũ giải thích, Phong Nhạc cũng ở bên cạnh phụ họa.

"Đã hiểu."

Nghe được lời này của Hạ Vũ, cả hai mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Đúng là dọa người gần chết mà.

- - - - -

Bởi vì đại học Thăng Thiên có số lượng học sinh là con em thế gia rất nhiều nên nhà ăn ở đây cũng thuộc dạng vô cùng cao cấp, từ bàn ghế, món ăn cho đến phục vụ đều tương đương với nhà hàng 3* trở lên. Mà đồng nghĩa với điều đó, giá cả các món ăn ở đây đương nhiên cũng không hề rẻ rồi.

Lúc này, Hạ Vũ đang cùng Dạ Ly Lạc và Phong Nhạc đi đến căn tin. Chỉ vừa mới bước vào, ba người liền thu được vô số ánh mắt.

"Tam ca."

Vốn đang nói chuyện với một đám nữ sinh, ánh mắt Hạ Di Di liền thẳng tắp rơi vào chỗ của Hạ Vũ, giọng nói mang theo sự vui sướng mà chính cô cũng không phát hiện.

"Anh ta là Tam ca của Di Di sao? Thật là đẹp trai mà..."

"Đúng vậy, gen nhà cậu đúng là tốt thật mà..."

"....."

Nghe thấy tiếng gọi của Hạ Di Di, một đám nữ sinh xung quanh liền vô cùng sôi nổi mà bình luận. Nhưng là điều này lại khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu, cái tên này đi đến đâu cũng cao điệu như vậy cả. Ai làm hần phải lóa mắt như vậy kia chứ. (Tác giả làm a~~~~)

Mà Thẩm Liên lúc này đang ngồi cạnh Hạ Di Di đã trực tiếp ngăn ngó nhìn Hạ Vũ, không khỏi nhớ tới việc đêm qua cha ả đã nói với ả.

Sau khi nghe ả ta kể về việc Hạ Di Di nói rằng Tam ca của cô ta trở về, cha của ả đã bảo ả phải cố gắng lấy lòng Hạ Vũ, nếu được thì cứ trực tiếp bỏ lên giường của hần là tốt nhất. Bởi vì ông ta có thể chắc chắn rằng tất cả gia sản của Hạ gia sau này đều sẽ là của Hạ Vũ.

Cho nên, chỉ cần để Hạ Vũ yêu ả ta đến chết đi sống lại thì mọi thứ của Hạ gia đều sẽ trở thành vật trong túi của cha con ả rồi. (Con nhỏ này bị ATSM nặng lắm rồi @)

Tam ca đang đi về phía mình hay sao? Thấy Hạ Vũ đang chậm rãi đi hướng bên này, trong lòng Hạ Di Di liền có chút ngượng ngùng cùng một chút cao hứng.

Nhưng là, ngay khi cô chuẩn bị thay đổi nét mặt, tạo ra vẻ kiêu ngạo của ngày thường thì Hạ Vũ liền...trực tiếp lướt qua.

Đi qua rồi? Ngay cả một ánh mắt cũng không thèm cho. Con người Hạ Di Di từng lớn, có chút không thể tin tưởng được mà nhìn theo bóng lưng thẳng tắp đang dừng lại ở cái bàn sau lưng mà bọn cô đang ngồi.

"Mèo con, chúng ta lại gặp mặt."

Mặc dù lời nói của Hạ Vũ vô cùng mập mờ nhưng là khi nhìn đến bộ dạng lạnh băng kia của hần liền không thể khiến người ta cảm thấy hần đang đùa giỡn lưu manh.

"Anh... Anh.... "

Ngay khi Hạ Vũ vừa bước vào căn tin thì Bạch Tiểu Mễ đã cảm thấy bản thân là đang mơ. Nhất là khi nhìn thấy Hạ Vũ bước về phía mình thì trái tim của cô đập vô cùng nhanh, cô tự dặn dò mình là không được ảo tưởng nhiều như vậy, anh ấy làm sao có thể đến chỗ cô được kia chứ?

Nhưng là, anh ấy không chỉ đến đây mà còn chào hỏi cô, còn gọi cô là "mèo con" nữa kia chứ. Mặc dù mái tóc rối che đi biểu cảm trên gương mặt nhưng là hai vành tai đỏ ửng kia lại bán đứng tâm trạng hiện tại của Bạch Tiểu Mễ, ngay cả giọng nói của cô đều lần nữa trở nên lắp bắp.

"Tôi có thể ngồi ở đây được không?"

"Có...có thể..."

Nhìn thấy cả bàn ăn lớn thế này mà chỉ có một mình Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ mặc dù lạnh nhạt hỏi nhưng là khi nhìn đến cô thì hẳn lại có một chút ác thú vị. (Trêu chọc người khác làm trò vui.)

"Mèo con, em cứ cúi đầu mãi như vậy là do ghét tôi sao?"

Đến chính Hạ Vũ đều không phát hiện ra rằng mỗi khi đến gần Bạch Tiểu Mễ thì lời hắn nói lại phá lệ nhiều, không những thế mà còn thường kèm theo cả ý cười.

"Không...không phải...em..."

Bạch Tiểu Mễ rất là muốn giải thích cho Hạ Vũ hiểu nhưng là lời nói ra khỏi miệng liền trở nên ấp úng không rõ.

"Em...rất thích anh..."

Nhỏ giọng nói một tiếng, ngượng đến mức Bạch Tiểu Mễ đều sắp trở thành một con đà điểu. Cô chính là sợ Hạ Vũ sẽ hiểu lầm rằng cô ghét anh ấy mất.

"Đúng là ngốc mà..."

Phi cười một tiếng, Hạ Vũ liền đưa tay xoa đầu Bạch Tiểu Mễ giống như xoa lông của một con sủng vật. Ừm, mặc dù nhìn rất rối nhưng xúc cảm cũng không tệ, rất mềm.

Cảm khái trong lòng, Hạ Vũ lại bất động thanh sắc xoa thêm hai lần, sau đó mới ra vẻ trấn định mà thu hồi tay. ($\geq 3 \leq$ Cung xui)

[Đỉnh, hảo cảm của Bạch Tiểu Mễ đối với ký chủ đạt đến 50, nhận được phần thưởng: 1000 Exp, 100.000 Điểm cảm xúc, 3 điểm chỉ số cơ thể (tự động phân phối)]

[Đỉnh, hảo cảm của Bạch Tiểu Mễ đối với ký chủ đạt đến 60. Nhận được: 5000Exp, 200.000 Điểm cảm xúc, 5 Điểm thuộc tính cơ thể (tự động phân phối), Định vị sơ cấp x1.]

[Đỉnh, chúc mừng ký chủ tăng đến cấp 5, nhận được "Gói quà Level 5", đạt được danh hiệu "Đại nam thần".]

Một loạt thông báo vang lên khiến ý cười trong mắt Hạ Vũ càng đậm, ánh mắt khi nhìn Bạch Tiểu Mễ đều giống như đang nhìn một khối trân bảo vô cùng quý giá.

Nhưng là, ngay khi hắn định ngồi xuống bên cạnh cô thì chỗ đó liền bị một thân thể nhỏ nhấn giành mất.

"Bỏn tiểu thư muốn ngồi ở chỗ này..."

** Mọi người đừng suy nghĩ nhiều nha, cái con Thẩm Liên đó không phải là nữ chính đâu, mà là em họ của một chị nữ chính. ๙"๐"๓

Còn Dạ Ly Lạc với Phong Nhạc thì đều là "em vợ" của Hạ Vũ a~ ^o^

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Không Khí Có Mùi Thuốc Súng

Hạ Di Di trừng mắt nhìn Hạ Vũ, cái tên này đối với cô lúc nào cũng là lạnh lạnh nhạt nhạt. Nhưng khi này hắn cư nhiên cười với con nhỏ xấu xí bên cạnh này, chẳng lẽ mắt thẩm mỹ của hắn có vấn đề hay sao? Mỹ nữ không thích mà lại thích xấu nữ.

"Hừ, người nhìn bỏn tiểu thư cũng không có ích gì. Bỏn tiểu thư chính là muốn ngồi ở đây."

Làm như không nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của cô, Hạ Vũ chỉ là bình đạm ngồi xuống đối diện Bạch Tiểu Mễ.

"Hai người không ngồi?"

Nghe thấy câu này của Hạ Vũ, Dạ Ly Lạc cùng Phong Nhạc ngượng ngùng cười ha hả một tiếng, sau đó liền ngồi vào bên cạnh hắn.

Nói thật rằng, bọn họ căn bản không muốn ngồi ăn ở một chỗ tràn đầy khói thuốc súng như thế này chút nào. Nhất là khi nhìn thấy Hạ Vũ vẫn là một bộ dáng lạnh nhạt như cũ, cả hai đều âm thầm phun tào trong lòng. Đúng là "lam nhân họa thủy" mà.

Chính là khi nhìn về phía Bạch Tiểu Mễ, Phong Nhạc liền cảm thấy có chút quen thuộc.

"A, cô chính là nhân viên phục vụ trong cửa hàng điện thoại có đúng không?"

"Ừm."

Nghe thấy câu ta hỏi điều này, Bạch Tiểu Mễ liền gật đầu trả lời. Thấy thế, Dạ Ly Lạc cũng nhanh chóng bình tĩnh đại ngộ, cô gái này dường như cũng đã từng khiến Hạ Vũ mỉm cười ở cửa hàng điện thoại a. Khó trách, khó trách...

Mà ngồi ở một bên, Hạ Di Di cảm thấy bản thân giống như là bị cô lập. Mắt thấy bốn người bọn họ nhanh chóng trò chuyện cùng nhau, cô liền cảm thấy vô cùng sốt ruột.

Cái con nhỏ này tâm cơ đúng là thật sâu, cư nhiên còn sẽ đi lấy lòng bạn bè của Tam ca. (Bé suy nghĩ hơi nhiều rồi ha)

"Xin hỏi mọi người muốn ăn gì? Đây là thực đơn những món hôm nay..."

Một người phụ nữ trung niên trên người mặc đồng phục phục vụ nhanh chóng đến hỏi thăm

Thấy vậy, Dạ Ly Lạc cùng Phong Nhạc đều chọn vài món, mà Bạch Tiểu Mễ cũng gọi một món ăn nằm ở cuối cùng danh sách.

"Cứ gọi đi, tôi sẽ trả."

Nghe thấy thế, Bạch Tiểu Mễ liền len lén nâng mắt nhìn Hạ Vũ, nhưng là khi va phải ánh mắt cười như không cười của hắn thì cô lại nhanh chóng cúi đầu, cũng không ra vẻ nữa mà lại gọi thêm một món.

"Hạ Vũ, cậu cũng gọi đi a..."

"Thịt bò xào ớt, lẩu cay,... Mỗi thứ một chút là được. " (Đây cũng là lý do mà Nhóc cho main có bệnh kén ăn. Nhóc không rành về đồ ăn cho lắm, mọi người thông cảm giùm nha -_-||)

Nhượng mảy nhìn Hạ Di Di, Dạ Ly Lạc có cảm giác bản thân bị người ta cất lời. Nhưng là khi nghe thấy những món mà cô gọi liền trực tiếp trở mặt.

"Ồ, Tiểu ma nữ cô cư nhiên lại thích ăn cay? Thật đúng là không ngờ được a."

"Tiểu ma nữ" chính là cách xưng hô của các phú nhị đại đối với Hạ Di Di. Tuy rằng hắn và Phong Nhạc cũng không phải là thân quen gì với cô cho lắm, nhưng tất cả cũng đều là thuộc một cái vòng lẩn quẩn Tứ gia Ngũ bang cho nên quan hệ cũng xem như không tệ. Gặp mặt chào hỏi một tiếng thì vẫn được.

"Ai nói là kêu cho bốn tiểu thư kia chứ? Là gọi cho Tam ca."

Tam ca? Ngoại trừ Hạ Vũ đang yên lặng không nói gì cùng với Hạ Di Di đang kiêu ngạo nhìn Bạch Tiểu Mễ ra thì ba người còn lại đều chưa kịp phản ứng

"Hạ Vũ, đừng nói với bọn tôi... Cậu là vị Tam thiếu gia kia của Hạ gia?"

Khi nhìn thấy Hạ Vũ gật đầu, Phong Nhạc cùng Dạ Ly Lạc đều cảm thấy những thứ bọn họ làm trước đây đều là vô nghĩa.

Lúc đầu vì thấy Hạ Vũ vô cùng lạ mặt nên bọn họ cứ cho rằng hắn chỉ là họ hàng xa của Hạ gia, vì sợ khiến hắn tự ti nên cả hai đều lựa chọn im lặng không hỏi đến gia thế của hắn.

Vì vậy, bọn họ đây là đang làm việc thừa thãi. Người ta là người thừa kế của Hạ gia thì tự ti con mẹ gì. Ai mà không biết gia chủ Hạ gia chỉ còn có hắn là đứa con trai duy nhất có thể gánh vác gia tộc, mà nhị ca của hắn lúc này liền đã hoàn toàn bị phế.

Hạ Vũ cũng không biết được Hạ Bình là bằng cách nào lừa dối được tất cả mọi người, chỉ cho bọn họ biết rằng hắn từ nhỏ đã bị bệnh nặng phải đưa ra nước ngoài điều trị, đến cả số người biết việc hắn đã "về nước" đều có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mà ở lúc này, những bàn xung quanh cũng đã bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Oa, cái người đẹp trai kia là ai a? Nhìn thật là lạ mặt, là học sinh chuyển trường hay sao..."

"Cái tên kia là ai vậy, cư nhiên lại ngồi chung bàn với Phong thiếu, Dạ thiếu còn có Tiểu ma nữ..."

"Người nhìn xem bộ dáng của Tiểu ma nữ...giống như...đang ghen?"

"Thì ra là không chỉ có mình ta cảm thấy như vậy a..."

"...."

Lúc đầu đa số đều là hiếu kỳ đối với thân phận của Hạ Vũ, nhưng là về sau thì trọng tâm câu chuyện của mọi người lại đi đến việc hành động ghen tuông ấu trĩ của Hạ Di Di đối với Bạch Tiểu Mễ.

Mà những lời này khi vào đến tai của Triệu Phi liền vô cùng khó nghe, hắn ta cắn răng phần hận mà nhìn Hạ Vũ, nhưng là càng xem liền càng khiến hắn ta cảm thấy tức giận. Di Di chỉ có thể là của hắn ta, còn có cái tên tiểu bạch kiêu này hoàn toàn không xứng với cô ấy.

Một bữa cơm này Phong Nhạc và Dạ Ly Lạc ăn đến vô cùng nghẹn khuất. Thật sự là hành hạ người ta vô cùng.

"Hạ Vũ, Add Wechat với tôi cái đi..."

"Không dùng Wechat."

"Hả, vậy Weibo..."

"..."

"Ít nhất cũng phải có QQ đi..."

Hạ Vũ rất là cao lãnh mà lắc đầu.

"Cái tên này, cậu là người rừng hay sao hả?"

Nghe thấy thế, Dạ Ly Lạc liền tròn trắng mắt. Cậu rốt cuộc đã hiểu được cái bộ dạng mờ mịt khi nghe nói về chuyện trên Wechat của hắn là gì rồi. Bây giờ là thời đại nào rồi, cư nhiên còn có người không dùng mạng xã hội kia chứ.

"Trước kia luôn ở trong bệnh viện, không thể dùng được điện thoại."

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ liền đưa ra đáp án này. Nhưng sự thật thì...có lẽ là nguyên chủ trước kia không thích đi?

"Ặc, xin lỗi a..."

Vò đầu mà hối lỗi nhìn Hạ Vũ, cậu làm sao có thể quên mất hắn là sang nước ngoài điều trị kia chứ?

"Đưa điện thoại cho tôi đi, để tôi đăng ký cho cậu. Bởi vì tính bảo mật của Wechat tương đối cao nên Video hôm trước của cậu mới chỉ có 2 vạn lượt xem, nếu là nó được đăng trên Weibo thì cậu chắc chắn đã lên hot search rồi..."

Nói đến đây, ánh mắt của Nhạc Phong liền sáng rực mà nhìn Hạ Vũ, ánh mắt đó đơn giản là tương tự như gian thương nhìn thấy tiền vậy.

"Hạ Vũ, nếu không thì cậu dùng phát sóng trực tiếp của Thiên Phong nhà tôi đi. Bảo đảm với gương mặt này thì cậu chắc chắn sẽ trở thành vông hồng nổi tiếng nhất nước mà..."

Dường như là tưởng tượng ra sự nổi tiếng về sau của Hạ Vũ, còn có doanh thu siêu khủng cùng việc được bà chị nhà mình khen ngợi, Phong Nhạc liền cười đến vô cùng vô sỉ.

Thấy bộ dạng này của cậu ta, Dạ Ly Lạc liền nhin không được cách xa một chút. Là bệnh thì chắc chắn sẽ lây a.

Mà nghe đến đây, Hạ Vũ cũng nhanh chóng suy nghĩ ra một thứ. Đúng vậy, nếu nổi tiếng rồi thì hắn sợ gì không có điểm cảm xúc kia chứ? Cho nên dưới sự mong đợi của Phong Nhạc, hắn liền gật đầu đáp ứng.

Nhưng là, một lát sau khi nhìn đến tên của các tài khoản mà Phong Nhạc đăng ký thì tất cả mọi người đều hoàn toàn cạn lời.

"Nick QQ gọi là Nam thần, Nick Wechat gọi là Nam thần, Nick Livestreams vẫn gọi là Nam thần. Mẹ kiếp, trong đầu mày chỉ có duy nhất một từ này mà không suy nghĩ ra được gì khác nữa sao?"

Thế là chính chủ Hạ Vũ vẫn chưa kịp bày tỏ ý tưởng gì thì hai tên đó đã đánh thành một đoàn.

Hạ Di Di cảm thấy đau đầu thay cho Hạ Vũ, còn Bạch Tiểu Mễ liền nhin không được mà cười khúc khích.

Đến cả Hạ Vũ cũng cảm thấy tâm của mình thật sự mệt. Nếu biết trước sẽ phiền phức như vậy thì có thuê hắn đi nữa thì hắn cũng sẽ không cùng hai cái

tên giỏi gây phiền phức này chơi chung với nhau.

Nhưng cũng may là có gương mặt này chống đỡ, nếu không với mấy cái tên tài khoản như thế này thì hẳn chắc chắn sẽ bị nước bọt của quần chúng dìm chết.

****Đôi lời của Nhóc:** Hôm trước có một tình yêu gửi tin nhắn cho mình hỏi về tính cách thật sự của main. Cho nên hôm nay mình sẽ tổng kết lại cho mọi người biết.

- Thích giả bộ cao lãnh nhưng nội tâm lại phong phú đến tối, thích trang bức, mạnh khổng (thích những thứ đáng yêu), muốn tao (nghiện còn ngại, mặc dù trong lòng thích muốn chết nhưng cũng giả bộ không thích), mắc bệnh tự luyện + biến thái ngầm. Và cuối cùng là: Bá Đạo (Nhưng là vẫn bị 2/7 chị nữ chính chèn ép $\geq \nabla \leq$).

***Xin gửi lời cảm ơn chân thành của mình đến bạn Kamichinidi vì đã ủng hộ cho mình nhé! Yêu nhiều $\geq 3 \leq$**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gây Hấn

"Hạ Vũ, chiều nay cậu có rảnh không? Nếu rảnh thì đến chỗ quán bar của tôi chơi đi, tôi lái xe đến đón cậu."

"Được."

Ngẫm nghĩ trong chốc lát, Hạ Vũ vẫn là gật đầu trả lời. Hấn cũng không có việc gì để làm nên đi chơi một chút thì vẫn không thành vấn đề, bởi vì tính cách của hấn vốn dĩ cũng không thuộc loại ông cụ non.

Vừa trả tiền xong vẫn chưa đi ra được đến cửa thì một linh cảm nhanh chóng ập đến khiến Hạ Vũ có phản xạ mà tránh sang một bên.

"Coong". Ở chỗ sàn nhà mà Hạ Vũ sắp bước đến lúc này đã bị ướt một mảng lớn, phía trên vũng nước đọng vẫn còn có khói bốc ra nghi ngút. Cũng không khó để suy nghĩ rằng nhiệt độ của nước này cao đến thế nào, nếu như Hạ Vũ không kịp tránh thì chắc chắn không bỏng thì cũng sẽ mất một lớp da.

Một cái xoong lăn lóc trên mặt đất, những người xung quanh nghe thấy động tĩnh cũng liền nhao nhao nhìn về phía bên này.

"Triệu Phi, mày đây là có ý gì?"

Người phản ứng đầu tiên là Dạ Ly Lạc, cậu rất tức giận mà chỉ vào tên đầu sỏ đang ngồi ở cái bàn bên cạnh này.

"Ồ, lỗi tay..."

Mặc dù nói rằng là lỗi tay nhưng chỉ cần là người không ngu đều có thể nhìn và nghe thấy sự tức giận trên cả gương mặt và giọng nói của hấn ta. Đúng là đáng tức thật mà, cái tên tiểu bạch kiểm này cư nhiên lại có phản ứng nhanh chóng như vậy.

Mà Hạ Vũ lúc này cũng đang đánh giá Triệu Phi, chỉ thấy hấn có gương mặt rất phổ thông, là thuộc kiểu vút vào giữa đám người liền sẽ không tìm thấy. Cả người hấn vô cùng gầy yếu xanh xao, vừa nhìn liền biết là loại người bị tưu sắc mòn rút.

- Thuộc tính nhân vật:

***Tên:** Triệu Phi. (Nam)

***Tuổi:** 21.

***Ngoại hình:** 48/100.

***Sức mạnh:** 70/100

***Nhanh nhẹn:** 72/100.

***Chỉ số thông minh:** 68/100.

***Sở trường:** Không có.

***Đánh giá:** Trung cấp điều ti.

*Hào cảm hiện tại: -80/100. (hận)

[Đình, Làm một người vô tình thì làm sao có thể buông tha cho kẻ thù của bản thân được kia chứ?]

[Mở ra nhiệm vụ phụ tuyển: Ngược đãi tất cả những kẻ có hảo cảm dưới 0 đối với ký chủ, khiến bọn họ phải trả giá đắt vì việc dám đối đầu với cậu.]

[Nhiệm vụ phụ tuyển 1: Khiến Triệu Phi trả giá. Mức độ hoàn thành nhiệm vụ được chia từ 1-5*, mỗi lần thành công ngược đãi mục tiêu đều sẽ nhận được thưởng tùy theo mức độ hoàn thành.]

"Lỡ tay? Mày nghĩ người ở đây đều là kẻ ngốc hết hay sao? Mày rõ ràng là cố ý..."

"Xùy, tao cố ý thì đã thế nào? Mày có ngon thì kêu thằng tiểu bạch kiểm đó trả thù lại..."

Nghe thấy lời của Dạ Ly Lạc, Triệu Phi liền khinh thường mà xùy một tiếng. Trong mắt Triệu Phi, cái tên tiểu bạch kiểm đó ngoại trừ có cái túi da đẹp ra thì còn có cái gì. Nhưng là, một mùi hôi thối cùng thứ chất lỏng sền sệt nhanh chóng từ trên đỉnh đầu hắn ta chảy xuống khiến hắn ta không khỏi trợn lớn mắt.

Chiều cao của Hạ Vũ là 1m8 trong khi Triệu Phi thì chỉ có 1m7, mà lúc này đây, trên tay Hạ Vũ là một chén nước chấm lầu, hân lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Phi, nhắc tay liền đổ xuống.

"Thằng chó, mày có biết mày là đang làm cái gì không hả? Tao..."

Chưa đợi Triệu Phi buông ra lời hăm dọa thì Hạ Vũ lại chụp lấy một tô súp cua từ bàn bên cạnh toàn bộ đều đổ xuống đầu hắn ta.

"Là do mày bảo tao trả thù."

Hạ Vũ nhàn nhạt nói, một bộ dáng là mày sai, tất cả đều do mày, tao không làm gì cả, lãnh đạm giống như mọi chuyện đều không liên quan đến hắn khiến cho những người xung quanh đều có chút nghi ngờ trí thông minh của mình.

Mà Triệu Phi cũng bị bộ dạng nghiêm túc nói hươu nói vượn này của Hạ Vũ làm cho tức muốn nổ phổi. Nhưng là ngay khi hắn sắp nổi đóa thì âm thanh nôn khan từ bên cạnh vang lên khiến hắn lập tức cứng đờ

"Di Di..."

Chỉ thấy Hạ Di Di vô cùng chán ghét mà che miệng lại, nhanh chóng lùi lại mà cùng hắn ta kéo dài khoảng cách.

Lúc này bộ dạng của Triệu Phi đã vô cùng thê thảm. Trên tóc, trên mặt đều là súp cua sền sệt cùng mùi nước chấm gay mũi khiến người ta nhìn không được mà ghê tởm.

Dường như nghĩ đến tạo hình hiện tại của mình không được tốt cho lắm, Triệu Phi cũng chỉ có thể cắn răng rời đi, nhưng là trước khi đi hắn ta cũng không quên để lại một câu nói kinh điển của vai ác.

"Mày chờ đó cho tao, sau này tao sẽ làm cho mày đẹp mặt..."

Nhưng là, Hạ Vũ cũng không sợ hãi mà chỉ nhàn nhạt trần thuật sự thật.

"Nhớ trả tiền bồi thường. Còn có, mặt tao vốn dĩ liền đã đẹp..."

[Đình, Nhiệm vụ phụ tuyển 1: Đánh giá độ hoàn thành là 1,5*. Khen thưởng: 200.000 Điểm cảm xúc.]

- - - - -

"Hạ Vũ a, tôi để quên điện thoại ở chỗ phòng chờ rồi..."

Vừa nói, Dạ Ly Lạc vừa đặt Phong Nhạc đang say đến mơ hồ vào ghế sau, nhưng ngay khi cậu ta sắp rời đi thì lại bị Phong Nhạc níu lại.

"Nè, mỵ nữ... nắc...uống...nắc...uống thêm..."

Thấy tình cảnh này, Hạ Vũ đưa tay xoa xoa mi tâm. Sau đó liền hướng Dạ Ly Lạc nói.

"Nếu cậu không gấp thì để tôi đi lấy, sáng mai sẽ trả, cậu đưa cậu ta về trước đi..."

"Vậy cũng được, nhưng là cậu làm sao mà về nhà được?"

"Tôi gọi tài xế đến đón."

Nghe vậy, Dạ Ly Lạc cũng không lại tiếp tục xoắn xuýt. Cậu biết rõ để Phong Nhạc đang uống say này ở chung chỗ với Hạ Vũ là không có khả năng,

cái tên này chắc chắn sẽ bị Hạ Vũ tức giận mà đập bay.

Bước vào cánh cửa của Dạ Sắc, Hạ Vũ theo trong trí nhớ mà tìm đường đến phòng nghỉ của Dạ Ly Lạc. Bởi vì ban nãy đã uống một vài ly rượu nên đầu óc của hắn cũng có chút choáng.

Buổi chiều sau khi học xong, hắn liền cùng Hạ Di Di về tới Hạ gia. Đến khoảng 7 giờ lại cùng Dạ Ly Lạc và Phong Nhạc đi đến Dạ Sắc.

Dạ Sắc là một hộp đêm với quy mô to lớn nằm ở gần trung tâm thành phố, nghe Phong Nhạc nói rằng đây là tài sản riêng do Dạ Ly Lạc làm chủ. Mà công việc làm ăn ở đây cũng vô cùng tốt, người đến chơi cũng đều là con em thế gia.

Vừa bước vào Dạ Sắc, Dạ Ly Lạc liền bị một đám hồ bằng cầu hữu cho tha đi. Sau khi sắp xếp cho hắn thì Phong Nhạc cũng lấy lý do vô cùng chính đáng đó là "tìm mỹ nữ tâm sự nhân sinh" mà rời đi. Rốt cục đến cuối cùng thì cũng chỉ còn có hắn ngồi uống rượu một mình.

Cho đến lúc ra về thì Phong Nhạc đã say đến quên trời quên đất, cũng không biết là bị vị mỹ nữ nào cho chuốt say như vậy.

"Cạch." Mở ra cửa phòng, bên trong là một mảnh tối om giờ tay không thấy năm ngón. Theo trong trí nhớ mà sờ soạng tìm đến chỗ công tắc, Hạ Vũ liền bắt cần va vào một cái bàn nằm cạnh cửa sổ, chiếc bình hoa phía trên liền "bốp" một tiếng rơi xuống đất vỡ toan.

Dưới ánh trăng mờ ảo (Ánh trăng huyền thoại trong truyện v_v), hắn nhìn thấy điện thoại của Dạ Ly Lạc đang nằm trên cái bàn hắn vừa va phải. Cầm lấy điện thoại, nhưng vừa mới quay đầu, đối diện với hắn lại là một hòng súng lạnh băng.

Bởi vì người đến đứng ngược ánh sáng nên Hạ Vũ chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy đó là hình dáng của một cô gái. Một giọng nói lạnh lùng liền vang lên trong bóng đêm yên tĩnh.

"Cởi quần áo ra, nằm xuống giường." (◕_◕)

**Dưới sự chờ mong suốt 10 chương của mọi người thì chương sau main sẽ được ăn Thịt. Nói đúng hơn là bị ăn.

Đây là một trong 2 chị nữ chính mà mình thích nhất truyện này. Bá vl ra. Là lạnh lùng hàng thật giá thật chứ không phải là trang giống như main.v.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bị Cướp Sắc (H)

Hạ Vũ trong lòng tìm đối sách ứng phó, cởi ra áo khoác liền theo ánh sáng ở đây mà tìm tới chỗ chiếc giường lớn đặt giữa phòng.

Trong lòng thầm nghĩ, người đến chắc chắn có mưu đồ khác. Cự nhiên kêu hắn cởi quần áo để chắc chắn rằng hắn sẽ không chứa vũ khí để đánh trả hoặc gọi điện cầu cứu.

Nhưng là, đôi khi nào bỏ quá nhiều cũng là bệnh. Việc xảy ra tiếp theo đã khiến Hạ Vũ biết được bản thân đã suy nghĩ quá nhiều.

"!!!!!!!!!!!!!!"

Vừa đi đến mép giường, Hạ Vũ liền bị Dạ Minh xô xuống giường, chưa để hắn kịp phản ứng thì hai tay đã bị cô cố định lại. Vốn dĩ muốn phản kháng nhưng là rất nhanh hắn liền bị ai phát hiện ra sự thật.

Hắn đánh không lại! Cô gái này nhìn vóc người cũng chỉ tầm 1m7, rất gầy nhưng sức lực lại mạnh đến kinh người. Ở trong tay của cô, Hạ Vũ căn bản liền giống như một con gà chờ người mổ xẻ.

"Nằm yên, đừng nhúc nhích."

Mà lúc này Dạ Minh liền cảm thấy vô cùng khó chịu, cô vốn dĩ đang cùng người của bang Chu Tước đàm phán, cũng không biết là bản thân bị ai ám toán mà thả xuân được vào rượu của cô.

Vốn dĩ với nghị lực của cô thì hoàn toàn có thể chịu đựng được tác dụng của các loại xuân dược bình thường. Không ngờ rằng thuốc này lại có hiệu quả mạnh như vậy, mặc dù đã tắm nước lạnh vài lần nhưng cảm giác khô nóng trong người cô vẫn không voi được phần nào mà càng lúc càng có tư thế tăng trưởng.

Đang chuẩn bị tìm đại một người để giải trừ dược lực thì cô lại nghe ở phòng em trai mình có tiếng động phát ra, nhưng không ngờ rằng khi bước vào lại gặp được một người lạ mặt đang ở đây.

"Người ngoan ngoãn một chút, ta sẽ không làm đau người."

Ngồi lên trên người Hạ Vũ, Dạ Minh lạnh mặt nói, nhanh chóng cởi ra cả vạt trên cổ hắn, đem hai tay hắn trói lại cùng nhau rồi cố định lên đỉnh đầu.

Mà lúc này, Hạ Vũ mới thấy rõ được bộ dáng của người đang trói hắn. Một gương mặt tinh xảo góc cạnh với một đôi mắt sắc bén như ưng đánh sâu vào thị giác của người nhìn.

Nhất là đôi mắt của cô quá lạnh, căn bản không phải là Hạ Vũ có thể bắt chước được. Đó là một loại ánh mắt lãnh khốc mang theo sát khí sau vô số trận chiến sinh tử cùng giết vô số người. (Hạ Vũ gặp sự phụ rồi $\geq \nabla \leq$)

"Có chuyện gì thì từ từ nói, cô rốt cục là muốn làm gì..."

Hạ Vũ hiện tại liền bị Dạ Minh nhìn đến suy nghĩ tri tri, ban nãy do uống rượu nên đầu của hắn vẫn còn có chút choáng, hiện tại còn xảy ra một loạt việc như vậy khiến hắn có cảm giác IQ của mình trở nên có chút không đủ dùng.

"Ta là muốn...Làm người."

Ngẫm nghĩ một chút, Dạ Minh liền nghiêm túc phun ra hai từ này. Dường như để chứng minh cho lời nói của bản thân, cô liền đưa tay cởi ra một loạt cúc áo trên chiếc áo sơ mi của Hạ Vũ.

Đây là tư thế muốn cướp sắc hay sao? Đầu của Hạ Vũ ong ong mà quay cuồng, nếu cho hắn cơ hội thì hắn rất muốn trực tiếp cắn chết nguyên chủ. Để cho người làm trạch nam, cho người không tập luyện, hôm nay lần đầu tiên của ông đây liền phải mất ở chỗ này.

"Cô...um..."

Ngay khi Hạ Vũ định tiếp tục đàm phán thì cảm của hắn liền bị người nắm lấy, môi hắn cũng bị một đôi môi mềm mại che lấp. Trên môi liên tục bị người gặm cắn khiến hắn có chút đau, vừa mở miệng ra thì một đầu lưỡi đã nhanh chóng thừa cơ chui vào miệng hắn mà càn quét, câu lên lưỡi của hắn cùng nhau đùa nghịch.

Tiếng "chặc chặt" phát ra liên đặc biệt dâm mê, ngay khi Hạ Vũ cảm thấy không khí trong phổi mình đều sắp bị hút mất thì môi của Dạ Minh rốt cục cũng rời đi.

Tức giận trừng mắt nhìn Dạ Minh, Hạ Vũ cũng không thêm quan tâm tới cái gì cao quý lãnh diễm nữa. Tất cả mọi thứ đối với hắn hiện tại đều chỉ là mây bay. Giải quyết vấn đề trước mắt cái đã rồi tính sau.

"Ai cho cô hôn tôi hả? Mau buông tôi ra, tôi sẽ không tính toán việc này với cô..."

Mà Dạ Minh nhìn bộ dáng của hắn thì càng thêm khó nhìn, gương mặt bởi vì tức giận mà trở nên đỏ ửng, một đôi mắt xéch lúc này bởi vì nhiễm tình dục mà phủ một tầng sương mù mông lung, đôi môi mỏng bị hôn đến có chút sưng đỏ vẫn còn dính một tầng nước bọt ở phía trên, lúc này bởi vì nói chuyện mà liên tục đóng mở, mơ hồ có thể nhìn thấy cái lưỡi màu hồng hồng cùng với giọng nói khàn khàn lại đặc biệt câu nhân.

"Tiểu yêu tinh, người đây là đang câu dẫn ta sao?"

Nghe thấy lời này của Dạ Minh, Hạ Vũ có xúc động muốn học máu. Ai đang câu dẫn cô kia chứ, phi, đúng là không biết xấu hổ mà. Phi nhỏ ở trong lòng, Hạ Vũ lại lần nữa "hung tợn" trừng cô, ít nhất hắn cho rằng bộ dạng đó vô cùng "hung tợn".

Chỉ thấy Dạ Minh bắt đầu đưa tay cởi ra quần áo của bản thân, chỉ trong chớp lát thì một thân áo thun và quần jean bó đã bị cô cởi sạch, ngay cả đồ lót cũng không chừa lại.

Hạ Vũ hít vào một hơi khí lạnh, khó thể tin được mà nhìn Dạ Minh. Cô có một cơ thể vô cùng xinh đẹp cân đối, chỗ cần gầy thì gầy, chỗ cần đầy đặn thì đầy đặn, theo hắn dự đoán thì ngực của cô cũng có khoảng cúp D trở lên, eo nhỏ nhắn, đôi chân thon dài, đặc biệt là làn da rất trắng. Có thể nói cơ thể của cô có thể đánh sâu vào lý trí của đàn ông.

Nhưng là, phía trên cơ thể hoàn mỹ này cứ nhiên lại chằng chịt các loại vết thương lớn lớn bé bé nhìn mà ghê người, có vết dao, vết súng... trải dài gần như khắp người, mà đáng sợ nhất là một vết roi dài từ tận xương quai xanh bên phải đến tận hông bên trái, mặc dù đã trở thành vết sẹo mờ nhưng nhìn đến vẫn khiến người rợn sống lưng.

"Đừng sợ, nếu sợ thì nhắm mắt lại."

Thấy bộ dạng này của Hạ Vũ, Dạ Minh cứ cho rằng hắn là sợ cho nên hiem khi mà nhỏ giọng dỗ dành, nếu là để đàn em của cô nhìn thấy thì sẽ cả kinh đến rớt cằm.

Nghe thấy lời này, Hạ Vũ cũng liền thuận theo mà nhắm mắt lại. Không phải bởi vì sợ mà là vì hắn không thể tưởng được một người như cô đã phải chịu đựng những điều gì. Hắn tin chắc, nếu những vết thương đó đều là ở trên người hắn, hắn hẳn là sẽ không thể chịu đựng được để sống đến bây giờ.

"Yên tâm, sẽ không đau..."

Âm thanh lạnh nhạt cùng nụ hôn ôn nhu nơi thái dương của hắn là hoàn toàn trái ngược với nhau, nhưng là nó đều được phát ra từ một người.

Hạ Vũ có thể cảm giác được tình trạng của cô có chút không đúng, giống như là bị hạ được, thế nhưng cô bây giờ cứ nhiên lại dễ dàng hắn trong khi người khó chịu lại là cô.

Cho nên, hắn đây là lập đền thờ trình tiết để làm gì? Không phải chỉ là ngủ một giấc hay sao, con gái người ta còn không ngại thì hắn bày đặt làm mình làm mẩy cho ai xem. Bất quá là bị đề một lát thôi..

Chỉ là, nửa người dưới của hắn chợt lạnh, tiểu huynh đệ đang ngẩng đầu bên dưới cũng bị một bàn tay có phần hơi chai sạn bắt lấy. Không khỏi khiến hắn hít sâu một hơi.

Nhưng là, việc xảy ra tiếp theo lại khiến đầu óc hắn lập tức trở nên trống rỗng, một nơi mềm mại ẩm ướt đang dần dần bao quanh tiểu huynh đệ của hắn, bốn phía mềm mại mà siết chặt giống như có vô số cái miệng nhỏ đang thi nhau mút lấy khiến hắn sung sướng đến sắp phát điên.

Mà Dạ Minh liền không thoải mái như vậy, cảm giác đau đớn khiến cô có chút khó chịu, mặc dù đối với cô mà nói cảm giác này chẳng khác gì kiến cắn. Vì thế, cô quyết định tàn nhẫn mà ngồi xuống.

Khi vào đến nơi sâu nhất, cả hai đều không khống chế được mà thở hắt một hơi. Dạ Minh là vì đau đớn khi màng trinh bị đâm thủng, nhưng cũng may là cô bị hạ được nên chẳng mấy chốc liền không còn đau đớn nữa, thay vào đó là cảm giác ngứa ngáy.

Nhưng là, một dòng nước nóng bỏng nhanh chóng chảy vào trong cơ thể cô, lúc này cả hai lại lần nữa cùng nhau cứng đờ.

Lúc này đây, Hạ Vũ thật sự rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Bản thân cứ nhiên không khống chế được mà bắn. Phải biết từ khi hắn tiến vào đến bây giờ đều chưa được tới 10 giây. Nghĩ đến việc này, hắn liền hận không thể một cái tát chụp chết mình, ngay cả gương mặt dày như tường thành của hắn đều không nhịn được đỏ lên.

Nhìn thấy bộ dạng sống không còn gì lý thú của Hạ Vũ, Dạ Minh liền có chút thấu hiểu mà nghiêm túc nói, vừa nói dưới eo cũng liền ra sức vận vẹo.

"Đừng lo lắng, vì người còn là xử nam nên lần đầu tiên thường sẽ bắn sớm một chút, đây là phản ứng sinh lý vô cùng bình thường, những lần sau cũng sẽ không như vậy."

Theo âm thanh lạnh nhạt giảng giải của Dạ Minh, tiểu huynh đệ của Hạ Vũ cũng rất không chịu thua kém mà đứng thẳng.

"Ừm, người xem, đã cứng rắn..."

Vừa nói, Dạ Minh liền trên dưới pháp phòng khiến cho tiểu huynh đệ của hắn ra vào trong cơ thể mình, âm thanh cũng mang theo một loại mị hoặc mà hừ nhẹ.

Mà Hạ Vũ lúc này đã nhắm chặt mắt lại, một bộ dạng nhậm quân thương thức. Hắn rất mệt tâm, không muốn nói chuyện. Hắn cảm thấy chuyện đang xảy ra có chút sai sai, nhưng cũng không rõ là sai ở chỗ nào.

Cảm giác sung sướng từ dưới thân liên tục truyền đến khiến da đầu hắn có chút tê dại, hắn ngậm chặt miệng không cho tiếng rên rỉ vui thích tràn ra, nhưng là tiếng hít thở ồ ồ cùng cơ thể nóng hổi đã bán đứng hắn.

"Àn...không cần nhìn...um...ta thích nghe tiếng của người...àn...ngoan..."

Vừa nói, đôi môi của Dạ Minh liền ngậm lấy đầu kết đang lăn lộn của Hạ Vũ, sau đó dần di chuyển xuống cổ, xương quai xanh, để lại một loạt dấu hôn xanh đỏ.

"Ách...cô không..."

Nhìn không được mà phản bác một tiếng, nhưng lời ra khỏi miệng lại trở thành một tiếng rên rỉ trầm thấp. Vì thế Hạ Vũ quyết đoán ngậm chặt miệng, không muốn phản ứng Dạ Minh nữa.

****Lần đầu viết sắc nên nếu không hay thì thông cảm cho mình nà. (~_^)**

Vài chương sau chị nữ chính Nhóc thích thứ 2 sẽ lên sân nha.

****Thứ 7 Nhóc sẽ bạo chương vì được một tình iu đẩy KP nha. Mong mọi người thông cảm cho Nhóc, bởi vì chỉ T7,CN Nhóc mới có dư thời gian để viết thêm chương >_<**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nguy Cơ Tử Vong

Giương mặt Hạ Vũ tái xanh, cố gắng lê thân mình nhặt quần áo đang rơi vãi trên mặt đất mà đi thanh tẩy cơ thể một chút. Một đêm này hắn cũng không còn nhớ rõ bản thân đã bị Dạ Minh lấn lộn không biết bao nhiêu lần nữa.

Nhớ đến việc ban nãy, Hạ Vũ lại phẫn nộ mà trừng kẻ đầu sỏ đang an tĩnh đi vào giấc ngủ ở bên cạnh. Hắn nghi ngờ nếu như lại đến thêm vài lần, hắn chắc chắn sẽ bị dọa ra bóng ma tâm lý mà không cứng được nữa.

Nếu như nói lúc trước khi bị "cường hiếp" thì hắn luôn có cảm giác sai sai thì bây giờ hắn rốt cuộc đã nghĩ ra đó là gì rồi.

Mô típ "cũ rích" bá đạo tổng tài vs tiểu bạch thỏ. Mà rất tiếc, vị bá đạo tổng tài kia chắc chắn không phải là hắn rồi. Nhưng cũng may, hắn là nam nên sẽ không mang thai sau đó bỏ trốn ra nước ngoài, mấy năm sau lại ôm bảo bảo trở về nước rồi tiếp tục bị tổng tài cường X.

- Thuộc tính nhân vật:

*Tên: Dạ Minh. (Nữ)

*Tuổi: 26.

*Ngoại hình: 85/100.

*Dáng người: 89/100

*Chỉ số khỏe mạnh: 327/100.

*Chỉ số thông minh: 84/100.

*Sở trường: Xạ kích, Âm sát, Cận chiến, Lái xe, Karate, Taekwondo, Tán đả,... (vô số)

*Tiềm chất nữ thần: 146,25%

*Hào cảm hiện tại: 80/100.

Cái quái!!!??

Hạ Vũ rất không có hình tượng mà xoa xoa mắt, sau đó đã tin chắc rằng bản thân hoàn toàn không nhìn lầm. Điểm sức mạnh của cô cư nhiên lại là gấp 3 lần người bình thường, gấp 6 lần hắn, còn có một đồng sở trường biến thái kia nữa... Thỏa thỏa là một cái quái vật.

Nếu tiềm chất nữ thần là 146,25%, như vậy có nghĩa cô gái này là nữ chính rồi. Phi cười một tiếng, nghĩ đến nữ chính, Hạ Vũ bất giác lại nhớ đến một vị nam chính mà hắn quen b...

Như nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng Hạ Vũ nhanh chóng cứng đờ, khó thể tin được mà trừng lớn mắt. Dạ Minh...Dạ Ly Lạc...Dạ Minh... Đều là họ Dạ cả, bọn họ là...chị em? Đây là thao tác muốn lên trời hay sao...hai chị em, một người là nam chính, một người là nữ chính...

Hạ Vũ bắt đầu nảo nỏ trong đầu một bộ phim cầu huyết Incest (Loạn luân), ngược luyến tình thâm, yêu nhau giết nhau các loại...

Cho nên cốt truyện vốn dĩ là hôm nay Dạ Ly Lạc trở về phòng lấy điện thoại liền gặp được Dạ Minh bị trúng xuân dược, nên hai người thuận lý thành chương mà lăn giường với nhau. Mà Hạ Vũ, chính là một nhân tố gây ra sai lầm

Hạ Vũ nhanh chóng lóe lên một suy nghĩ, đào góc tường nhà nam chính thì có thể hay không bị bóp chết...

[Nhiệm vụ chính tuyến 3: Đạt được tình yêu của Dạ Minh.

Trùng phạt khi thất bại: Mạt sát.]

[Đỉnh, hảo cảm của Dạ Minh đối với ký chủ đạt đến 50, nhận được phần thưởng: 1000 Exp, 100.000 Điểm cảm xúc, 3 điểm chỉ số cơ thể (tự động phân phối)]

[Đỉnh, hảo cảm của Dạ Minh đối với ký chủ đạt đến 60. Nhận được: 5000Exp, 200.000 Điểm cảm xúc, 5 Điểm thuộc tính cơ thể (tự động phân phối), xạ tiễn sơ cấp x1.]

[Đỉnh, hảo cảm của Dạ Minh đối với ký chủ đạt đến 80. Nhận được: 10.000Exp, 500.000 Điểm cảm xúc, 10 Điểm thuộc tính cơ thể (tự động phân phối), Kiểm thuật đỉnh cấp x1]

[Đỉnh, ký chủ hoàn thành thành tựu: Đa tình, lần đầu cùng mỹ nữ hoan hảo. Nhận được: 500.000 Điểm cảm xúc.]

Mghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống cùng với việc nhìn thấy một vết máu đỏ tươi trên giường. Hạ Vũ liền cắn răng ôm lấy Dạ Minh đang ngủ say đi phòng tắm giúp cô tắm rửa. Sau khi đặt cô lên giường, hắn mới mở cửa phòng rồi đi.

Hiện tại hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng mặt mũi để đối mặt với việc bản thân bị người đề đến không có lực phản kháng.

Nhưng là, Hạ Vũ vẫn chưa rời đi được vài bước thì một cảm giác suy yếu cùng vô lực nhanh chóng ập tới, hắn chỉ kịp cảm thấy trời đất quay cuồng, linh hồn giống như bị cưỡng chế cho di dời khỏi cơ thể, cho đến khi mở mắt ra thì đã thấy bản thân đang đứng trong một không gian đen tối.

"Hệ thống, ta đây là bị làm sao?"

[Mong ký chủ bình tĩnh, bởi vì sinh lực trong cơ thể của ký chủ quá yếu nên hệ thống đã tự quyết định đem linh hồn của ký chủ tiến đến không gian hệ thống. Cơ thể của ký chủ cũng đã được hệ thống dùng năng lượng đưa về phòng ngủ ở Hạ gia.]

Sinh lực quá yếu? Đem linh hồn của hắn đi đến không gian hệ thống? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì kia chứ?

[Ký chủ nên hiểu rõ, cuộc sống không giống như trong phim truyền hình hay trong truyện. Mặc dù linh hồn của ký chủ vẫn còn tồn tại nhưng cơ thể mà ký chủ trọng sinh lại là đã chết. Ký chủ có thể sống đến hiện nay là nhờ có sinh lực còn sót lại trong cơ thể đó, nhưng hiện tại sinh lực này đã sắp cạn kiệt chỉ còn duy trì được trong 24h. Điều đó tương đương với việc ký chủ sắp chết.]

Sắp chết sao? Nếu hỏi Hạ Vũ có cam lòng hay không thì câu trả lời tất nhiên là không. Hệ thống đã từng gợi ý cho hắn, nói rằng đợi đến khi hắn đạt đến cấp độ cao nhất thì sẽ cho hắn cơ hội tự tay trả thù.

Cho nên, hắn không cam lòng cứ như vậy chết đi. Hắn không muốn.

[Thật ra khi ký chủ đạt đến level 5 thì hệ thống đã có thể mở ra chức năng mới. Nhưng bởi vì hệ thống lo sợ ký chủ không chịu đựng được việc thăng cấp nên hệ thống đành tạm gác lại.]

"Hệ thống, có cách nào khiến cho ta tiếp tục sống sót hay không?..."

Hạ Vũ đã không còn lo được nhiều như vậy nữa, hắn hiện tại chỉ đơn giản là muốn sống cho nên liền vô cùng gấp rút hỏi hệ thống.

[Cách thì có một nhưng là...]

"Không cần áp dụng nữa, cứ nói thẳng vào vấn đề đi."

Hệ thống hiếm khi trầm mặt, nhưng là một lát sau nó dường như cũng làm ra quyết định.

[Ở một trong 10 đại thế giới có một thứ có thể giúp ký chủ hồi phục lại.]

"Đó là thứ gì?"

Nghe thấy hệ thống nói có cách, Hạ Vũ liền vô cùng vui mừng, chỉ cần có cách là được, ít nhất vẫn còn có hy vọng. Nhưng là, nghe thấy câu nói tiếp theo của hệ thống, Hạ Vũ liền cảm thấy bản thân thật sự rất ngại thối rùi.

[Tinh huyết của Yêu vương - Âm Ma Huyết Xà, chỉ cần lấy được một giọt tinh huyết của nó thì ký chủ không những có thể dung hợp linh hồn vào cơ thể trước kia mà còn có thể nhận được 1/4 huyết mạch của thánh thú thượng cổ nữa...]

Mặc dù ban đầu có chút sợ hãi vì bản thân sắp tử vong. Nhưng chờ khi bình tĩnh lại thì Hạ Vũ cũng không cảm thấy lo sợ nữa. Nhưng là, hệ thống đây là muốn hắn từ trên người của một tôn yêu vương lấy ra một giọt tinh huyết sao?

"Hệ thống, người có phải hay không là đề cao ta quá rồi? "

[Ký chủ có thể sẽ làm được, dự đoán khả năng hoàn thành là 4/10]

Khả năng chưa đến một nửa sao? Hạ Vũ đau đầu mà nhíu mày lại, nhưng là nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng.

[Gợi ý nhiệm vụ: Sắc dụ. Hệ thống sẽ chế tạo cho ký chủ một thân thể ảo tại nơi đó, ký chủ sẽ tìm cách đến gần và lấy đi tinh huyết trên người Yêu vương.]

Mặc dù đã dự đoán được khả năng này, Hạ Vũ vẫn là không thể không cười khổ trong lòng. Hệ thống này đúng là thật sự không có tiết tháo chút nào, hắn có chút bất đắc dĩ nói.

"Được thôi, nhanh chóng giải giải sơ lược cho ta đi."

[Nơi ký chủ sắp truyền tống: Viễn Linh đại lục. Cấp bậc: Cao cấp thế giới. Thời hạn cuối cùng: 1 tháng. Mục tiêu nhiệm vụ: Yêu Vương - Âm Ma Huyết Xà - Huyết Cơ. Nhiệm vụ: Lấy được lọ lưu ly chứa một giọt tinh huyết được treo trên cổ của nàng.]

Theo hệ thống giải thích, Hạ Vũ đã có thể lý giải được một số thứ. Cũng may mắn rằng Yêu vương là giống cái mà không phải giống đực, Hạ Vũ cũng có thể thở phào một hơi.

Viễn Linh đại lục chỉ bao gồm hai tộc nhân và yêu. Yêu tộc phân chia theo yêu thú có thể hóa hình và không thể hóa hình, có linh trí và không có linh trí. Trong đó, bởi vì nữ yêu có tốc độ tu luyện nhanh gấp vài lần nam yêu cho nên hình thành xã hội mẫu hệ lấy nữ yêu đứng đầu.

Mà nhân tộc cũng chia làm người thường và ngự thú sư, ngự thú sư có thể sai khiến cũng như ký kết thể ước để yêu tộc tuân theo các ngự thú sư. Cũng như yêu tộc, nhân tộc cũng theo xã hội nữ tôn nam tì, bởi vì ở đây chỉ có nữ nhân mới có thể mở ra yêu thức để tu luyện thành ngự thú sư.

Mà mục tiêu nhiệm vụ của hắn là một con rắn không lồ màu đỏ đã sống hơn vạn năm được xưng là thánh thú, nó là hậu duệ của Long tộc cùng một con Đẳng xà sinh ra.

[Mong ký chủ cẩn thận, ký chủ phải biết rằng Huyết Cơ là một tồn tại vô cùng đáng sợ. Nàng có thể xếp hạng trước 5 trong số những kẻ mạnh nhất trong 3000 thế giới. Nếu để Huyết Cơ tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa thì nàng sẽ có sức mạnh ngang ngửa với thiên đạo.]

Ha ha... Hạ Vũ chỉ có thể cười còn khó coi hơn khóc, hắn đã tưởng tượng ra hình ảnh bản thân cùng một con rắn tương đương nhường nhường (XXOO), hoặc là hình ảnh khi hắn vừa lấy được bình lưu ly đựng tinh huyết thì bị nó một ngụm cắn đứt đầu.

P/s: Vài chương kế tiếp main sẽ đi "du lịch" tại dị giới nha $O(\geq \nabla \leq)O$

- -Đừng hỏi Nhóc tại sao Huyết Cơ lại đem tinh huyết đặt trong bình lưu ly, đợi khi main trở về thì mọi người sẽ biết.

- -Cũng đừng khó hiểu vì sao Nhóc lại viết rằng main sắp chết rồi đưa main đến dị giới. Bởi vì cốt truyện cả thôi, tạo sự gây cấn cũng như những sự việc sẽ xảy ra về sau.

- -Phải nhớ, Nhóc sẽ không bao giờ viết truyện mà không có Logic. ($\cap \circ \cap$)

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ta Đây Là Muốn Tu Tiên?

[Hệ thống chỉ có thể để ký chủ ở Viễn Linh đại lục 1 tháng, nếu quá thời hạn 1 tháng, cơ thể của ký chủ sẽ suy kiệt mà chết. Khi đó, ký chủ cũng sẽ bị hồn phi phách tán.]

[Hệ thống đã điều chỉnh thời gian ở thế giới này và Viễn Linh đại lục với tỷ lệ là 1:100. Tương đương 7h20 phút: 1 tháng. Ngay khi ký chủ lấy được tinh huyết, hệ thống sẽ lập tức đưa ký chủ rời đi.]

Hạ Vũ rũ mi, xem ra cũng chỉ có thể tìm đường sống trong chỗ chết mà thôi. Hít sâu một hơi, hắn lập tức đánh cho bản thân 12 phần tinh thần.

[Để trợ giúp ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống đề nghị ký chủ mua sắm một số vật phẩm sau đây. Giá vật phẩm đều đã được giảm đến 1/10]

Theo âm thanh của hệ thống vang lên, trước mặt Hạ Vũ liền hiện lên 3 cái vật phẩm cùng chức năng của nó khiến Hạ Vũ trăn trối nhìn, giảm giá chỉ còn 1/10 cư nhiên đều đặc đến như vậy.

[Trảm Yêu kiếm - 2 triệu Điểm cảm xúc: Gây sát thương khủng khiếp đối với yêu tộc, có thể ăn mòn yêu khí qua miệng vết thương.

*Không có tác dụng quá lớn đối với nhân tộc.]

[Ngự thú thuật - 1,5 triệu Điểm cảm xúc: có khả năng áp chế hoàn toàn đối với những yêu thú cấp 6 trở xuống, có khả năng cùng yêu thú giao lưu và ký kết khế ước.

*Không có hiệu quả đối với yêu thú cấp 7 trở lên.]

[Truyền tống phù - 200.000 Điểm cảm xúc: Sau khi sử dụng sẽ được truyền tống đến một địa điểm bất kỳ cách nơi truyền tống là 1 km.

*Vật phẩm tiêu hao, một lần chỉ mua được tối đa 3 tấm.]

"Hệ thống, người đây là muốn nâng cấp thành hệ thống tu tiên hay sao? Những thứ này..."

Hạ Vũ biết rõ những thứ này đều chỉ xuất hiện trong thế giới tiên hiệp mà thôi, hiện tại cư nhiên lại xuất hiện ở trước mắt hắn. Hắn nhớ lúc trước đã dạo quanh hệ thống thương thành rồi nhưng là căn bản không thấy được những thứ này.

[Đây là chức năng sắp ra mắt mà hệ thống đã nói với ký chủ, đôi khi ký chủ có thể sống sót trở về, hệ thống sẽ mở ra chức năng này đồng thời tặng kèm cho ký chủ một phần quà lớn.]

Trong lòng Hạ Vũ liền dâng lên cảm giác ảm áp. Mặc dù ngày thường hệ thống luôn đối với hắn không hăm dọa thì đe dọa, nhưng hắn có thể nhận ra được việc hệ thống cũng không muốn hắn chết, nó đây là đang cố vũ hắn, khích lệ hắn sống sót trở về.

"Hệ thống, ta thật sự rất yêu ngươi a..."

[!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!]

[Ký chủ cần phải tỉnh táo lại, việc yêu đương xuyên giống loài là sẽ bị trời phạt. Hệ thống cùng ký chủ đến với nhau là không có kết quả tốt, ký chủ mau đá cái suy nghĩ này ra khỏi đầu...]

[Mời ký chủ nghiêm túc xem xét thuộc tính của bản thân để lấy lại bình tĩnh.]

Nghe thấy âm thanh máy móc rối loạn của hệ thống, Hạ Vũ cảm thấy vô cùng buồn cười. Đúng như hắn dự đoán, hệ thống có ý thức suy nghĩ của riêng mình, hơn nữa trí tuệ dường như cũng không thấp. Có lẽ là khoảng một đứa trẻ chừng 7,8 tuổi.

- Thuộc tính ký chủ:

*Tên: Hạ Vũ.

*Giới tính: Nam (Cố Định)

*Level: 5. (10200/50000)

*Danh hiệu: Đại Nam Thần (Hào cảm của người khác phái +20, cùng phái +5.)

*Ngoại hình: 98/100.

*Sức mạnh: 72/100.

*Tốc Độ: 77/100.

*Chỉ số thông minh: 88/100.

*Sở trường: Ca hát, Nấu Ăn, Karate.

*Tiềm chất nam thần: 83,75%.

*Vật phẩm: Gói quà Level 5, Định vị sơ cấp x1, Xạ tiễn sơ cấp x1, Kiếm thuật đỉnh cấp x1.

*Số mỹ nữ đã có: 1.

*Điểm cảm xúc: 2.713.000

"Hệ thống, sử dụng tất cả các vật phẩm."

[Định, ký chủ thành công sử dụng vật phẩm Định vị sơ cấp: có khả năng tìm ra vị trí của mọi thứ trong vòng bán kính 500m.]

[Định, ký chủ thành công sử dụng kỹ năng Xạ tiễn sơ cấp.]

[Định, ký chủ thành công sử dụng kỹ năng Kiếm thuật đỉnh cấp: đạt đến cấp độ người và kiếm hợp nhất, kiếm giống như trở thành một phần của cơ thể.]

[Định, ký chủ thành công mở ra Gói quà Level 5, nhận được: Không gian tùy thân cấp thấp x1, 1 triệu Điểm cảm xúc.]

[Định, chúc mừng ký chủ đạt được thành tựu: Vạn người mê, có được 2 triệu Điểm cảm xúc từ người khác. Nhận được: 500.000 Điểm cảm xúc.]

Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Hạ Vũ liền cảm thấy vô cùng vui vẻ, đây giống như là được đưa gói ngày đông rồi. Hắn vừa cảm thấy đau đầu vì Điểm cảm xúc không đủ dùng, hiện tại thì cũng đã có thể giải quyết.

Nhanh chóng hồi đoái Ngự thú thuật, Trảm Yêu Kiếm cùng 3 tấm Truyền tống phù, Hạ Vũ liền mặc niệm trong đầu.

[Ký chủ thành công hồi đoái và sử dụng kỹ năng Ngự thú thuật.]

[Ký chủ thành công hồi đoái vật phẩm Thánh khí Trảm Yêu Kiếm.]

[Ký chủ thành công hồi đoái vật phẩm tiêu hao Truyền tống phù x3.]

[Ký chủ thành công sử dụng vật phẩm Không gian tùy thân cấp thấp: Không gian gắn liền với linh hồn, chỉ có thể chứa được vật chết. Diện tích hiện tại: 2m2]

Chậm rãi nhắm lại đôi mắt, trong lòng mặc niệm, một không gian trắng xóa liền hiện ra trong đầu Hạ Vũ. Thì ra đây chính là không gian trong truyền thuyết sao?

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ liền từ trong không gian lấy ra Trảm Yêu Kiếm cùng Truyền tống phù.

"Thứ này chính là Trảm Yêu Kiếm?"

Hạ Vũ đã từng tưởng tượng ra vô số hình dạng của Trảm Yêu Kiếm, nhưng không ngờ được rằng nó cũng giống như là một thanh trọng kiếm bằng sắt dài 7 tấc, tầm thường đến không thể tầm thường hơn.

Nhìn tới nhìn lui, hắn cũng không tìm ra được điểm đặc biệt nào của nó, xem một lát càng cảm thấy nó có khi còn không sắc bén bằng một thanh kiếm bình thường.

Nghĩ mãi không ra, hắn cũng liền không xoắn xuýt nữa mà ném nó vào không gian, hắn tin chắc trong tình huống nguy nan như hiện tại, hệ thống sẽ không làm ra việc hổ hển.

"Hệ thống, Truyền tống phù này là dùng như thế nào?"

Nắm trong tay ba tấm Truyền tống phù, Hạ Vũ cảm thấy có một luồng sức mạnh vô cùng thân thiết và nhu hòa đang không ngừng bao quanh lấy nó. Nhất là đồ án vô cùng rắc rối phía trên đều giống như là đang chuyển động.

[Ký chủ chỉ cần xé rách nó là được rồi.]

Đơn giản như vậy à. Đây cũng xem như một phương pháp bảo mệnh của hắn rồi, lúc nguy hiểm liền đem nó xé nát để chạy.

[Ký chủ, trong thời gian thi hành nhiệm vụ, hệ thống sẽ không hỗ trợ cũng như giao lưu với ký chủ được...]

Nghe ra được sự kiên dè trong giọng nói của hệ thống, Hạ Vũ cũng cảm thấy có chút trầm trọng.

[Ở Viễn Linh đại lục có rất nhiều tồn tại vô cùng đáng sợ, tỷ như Huyết Cơ, nếu hệ thống cùng ký chủ trò chuyện trước mặt nàng, nàng chắc chắn sẽ nhận ra được sự tồn tại của hệ thống. Điều này đối với ký chủ là vô cùng nguy hiểm.]

- Thuộc tính ký chủ:

*Tên: Hạ Vũ.

*Giới tính: Nam (Cố Định)

*Level: 5. (10200/50000)

*Danh hiệu: Đại Nam Thần (Hào cảm của người khác phái +20, cùng phái +5.)

*Ngoại hình: 98/100.

*Sức mạnh: 72/100.

*Tốc Độ: 77/100.

*Chỉ số thông minh: 88/100.

*Sở trường: Ca hát, Ngự thú thuật, Kiếm thuật, Karate, Nấu ăn, xạ tiễn.

*Tiềm chất nam thân: 83,75%.

*Vật phẩm: Trảm yêu kiếm, Truyền tống phù x3.

*Số mỹ nữ đã có: 1.

*Điểm cảm xúc: 113.000

"Hệ thống, nhanh đưa ta truyền tống đi..."

Đóng lại bảng thuộc tính, hít sâu một hơi, Hạ Vũ liền bình thản nói với hệ thống.

[Đình, đang trong quá trình truyền tống...]

[Đình, nhiệm vụ ẩn giấu mở ra: Thành công lấy được Tinh huyết của Âm Ma Huyết Xà và toàn thân trở ra.]

Trước khi lâm vào mê mang, Hạ Vũ thật sự rất muốn ngồi bật dậy mà phi nhỏ một tiếng. Toàn thân trở ra là có ý tứ gì...

****Mọi người đừng lo lắng nha, đây là truyện Đô thị nên việc main đi "du lịch" dị giới chỉ là một yếu tố nhỏ xảy ra vài chương mà thôi. $\geq \omega \leq$**

****Gửi lời cảm ơn chân thành đến bạn Haonhien rất nhiều vì đã ủng hộ cho mình nhé.**

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bị Bắt

"Điều nguoi nói là thật?"

"Bẩm Trưởng môn, nô gia làm sao dám nói dối ngài a. Thật sự là tìm được một kẻ có dung mạo còn tuyệt sắc hơn... À không, là chỉ kém hơn Thánh tử điện hạ một chút thôi..."

Đầu óc Hạ Vũ có chút mơ hồ, bên tai đôi lúc vang lên tiếng trò chuyện của một đám người. Đây là đâu? Tại sao...

"Được rồi, nói nhiều cũng vô nghĩa. Người đâu?"

"Ha hả, còn không mau mạng người tới ra mắt Trưởng môn?"

Theo âm thanh ẻo là ra lệnh, Hạ Vũ chỉ cảm thấy hai bên vai bị người nhắc lấy ném xuống đất, sau đó da đầu bỗng chốc kéo căng, tóc bị người dùng sức ghì về sau. Đau đớn khiến hắn nhanh chóng thanh tỉnh lại mà mở mắt ra.

"Đây là..."

Trước mặt hắn là một đại sảnh vô cùng rộng lớn thường được nhìn thấy trong các bộ phim cổ trang, lúc này xung quanh đang ngồi đầy người, mà mỗi người đều đang dùng mắt nhìn chằm chằm hắn.

Đúng rồi! Nhiệm vụ! Hệ thống đã đem hắn đưa đến Viễn Linh đại lục rồi, cho nên, hắn hiện tại là đang ở Viễn Linh đại lục.

"Dung mạo này...đúng là thật sự...Khụ khụ, không thua kém Vân nhi a. Nguoi là từ nơi nào tìm đến?"

Một cái trung niên nữ nhân bộ dạng "lưng hùng vai gấu", một bên mặt đều bị móng vuốt trảo thương có chút nghi vấn nói.

"Bẩm Tam trưởng lão, là sáng nay một tên nam nhân bản hàn đem đến Di Hồng lâu của nô gia đòi lấy 1000 lượng, nói rằng sáng nay thê chủ của hắn đi làm nông nhặt được. Nô gia nghe nói Trưởng môn đang tìm những người có dung mạo xuất chúng để thay thế... Cho nên liền tự quyết mà đem người đến đây cho Trưởng môn..."

Nghe thấy lời này, Hạ Vũ liền vô cùng im lặng, trong truyện đều viết nam chính lúc nguy nan đều gặp được đôi phu thê tốt bụng cứu giúp gì đó... Còn hắn thì tốt rồi, trực tiếp bị bán vào Di Hồng lâu, hơn nữa còn chỉ đáng giá 1000 lượng.

"Tam trưởng lão, nguoi nói cái gì là không thua kém? Vị tiểu mỹ nhân này mỹ hơn Sở Vân không biết là bao nhiêu lần ấy chứ."

Theo âm thanh nhìn lại, người nói là một cái nữ nhân chừng 20 tuổi, dáng người vô cùng mập, làn da ngăm đen cùng với gương mặt....Hạ Vũ đã quen nhìn thấy mỹ nữ tỏ vẻ... Hắn không muốn nhìn thẳng.

"Nè, tên kia, nguoi là đang làm đau tiểu mỹ nhân này đó, còn không buông tay..."

Lúc này, nữ nhân đó đang dùng một ánh mắt dâm tà quét qua khắp người Hạ Vũ, trên khóe miệng dường như còn chảy xuống nước bọt khiến hắn cảm thấy vô cùng buồn nôn.

"Hừ, nhìn lại bộ dạng của nguoi đi Sở Chính. Bộ dạng lại đẹp thì đã thế nào? Cũng chỉ là một cái túi da mà thôi, còn có đừng đem mặt hàng ti tiện bị vạ nguoi cười như vậy đến so với bản Thánh tử..."

Người nói lần này là một vị thiếu niên vô cùng thanh tú, mắt ngọc mảy may mang theo một tia ngạo khí, một thân thanh y sắc đến khiến ta trở nên khuyhnh sắc khuyhnh thành.

Nhưng là, vẫn còn kém xa Hạ Vũ... (Cừ ỉa? $\geq \nabla \leq$)

Sở Vân đang yên lặng nghe nãy giờ liền cảm thấy vô cùng tức giận, nhất là khi nhìn đến gương mặt đẹp đến quá phận kia của Hạ Vũ liền có xúc động muốn đem nó đập nát. Hắn ta không thể chấp nhận được việc trên thế giới này có người so với hắn ta đẹp hơn.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý chính là ý tứ này. Nếu là trước kia, Hạ Vũ sẽ nhẹ nhàng đổi về một câu để lấy lại mặt mũi. Nhưng hiện tại, hắn ta đây là đang chọc tới vấy ngược của hắn... Ai bảo hắn thật sự đã bị dè a.

Chỉ thấy ánh mắt Hạ Vũ sắc bén như dao găm nhìn chăm chăm vào Sở Vân, trong đầu bắt đầu hồi ức cách sử dụng ngự thú thuật.

Ngự thú sư ở Viễn Linh đại lục thường tìm cách khống chế và ký kết khế ước với yêu thú bằng 2 cách: cách đầu tiên là dùng tự thân thực lực để đánh phục, cưỡng chế yêu thú phục tùng và cách còn lại là giao lưu, dụ dỗ hoặc công bằng ký kết thể ước với yêu thú.

So với cách thứ hai thì cách thứ nhất càng được sử dụng phổ biến rộng rãi, thế nhưng là nếu gặp phải yêu thú có thực lực so với bản thân càng mạnh thì lúc đó thật sự là bi ai.

Mà cách Hạ Vũ sử dụng là một cách hoàn toàn mới so với các ngự thú sư khác. Hắn dùng là một loại tinh thần lực có thể tạo ra uy áp của yêu thú cấp 7 khiến các yêu thú cấp thấp hơn phải sợ hãi và nghe theo.

"Người..."

Sở Vân bị Hạ Vũ nhìn đến sồn tóc gáy, nhưng là chợt phản ứng lại bản thân cư nhiên bị một cái ánh mắt của đồ ti tiện này dọa sợ thì vô cùng phẫn nộ định quát.

Một vệt ánh sáng chợt lóe mà qua, chỉ nghe Sở Vân sợ hãi mà hét lên một tiếng, mọi người xung quanh cũng kịp phản ứng lại mà nhìn về phía hắn ta.

Lúc này, chùm tóc được buộc lại trên đỉnh đầu Sở Vân đã biến mất rơi lả tả trên mặt đất, bằng phẳng đến giống như bị kiếm cắt qua. Mà ở cái bàn bên cạnh hắn ta lúc này đang đậu một con quạ đen chỉ to chừng bàn tay đang rìa lông, một đôi mắt đỏ tươi như máu tham lam nhìn những "đồ ăn tươi sống" xung quanh.

"Thực Tâm Ô Nha."

Không biết là ai phản ứng đầu tiên mà hét lớn, những người xung quanh cũng nhanh chóng phản ứng lại mà lôi kéo Sở Vân vẫn còn sợ đến cứng đờ kia tụ tập lại cùng một chỗ, đối diện với Thực Tâm Ô Nha. Mà Hạ Vũ thì vẫn bị ném nằm trơ trọi trên đất, lúc này căn bản đã không có người quan tâm đến sự sống chết của hắn.

Thực Tâm Ô Nha là một loại yêu thú cấp 6 thuộc hệ bóng tối có tính cách vô cùng thị huyết cùng tàn bạo, ưu thế của nó là có tốc độ vô cùng nhanh cùng cái mỏ sắc bén và đôi móng vuốt có thể xuyên sắc đá.

Tên như ý nghĩa, loại yêu thú này có thức ăn là trái tim của nhân tộc, chúng thường chui vào ngực một người đang sống, ăn tim rồi làm tổ ở đó, điều khiển cơ thể của kẻ bị moi tim trở thành傀儡.

"Quác Quác" "Thật nhiều thức ăn a, nhưng là chúa thượng không cho ăn."

Chỉ thấy Thực Tâm Ô Nha có chút "bi thương" mà kêu lên, dọa đến tất cả người trong đại điện đều sợ đến lùi về sau, đương nhiên trong đó là ngoại trừ Hạ Vũ rồi.

"Còn không mau lại đây coi trời cho bản thiếu?"

Nghe thấy lời nói tức giận này của Hạ Vũ, Thực Tâm Ô Nha có chút run lên, ngoan ngoãn mà bay đến phía sau lưng hắn, vô cùng cẩn thận mổ vào dây thừng đang trói lại hai tay hắn.

Mà những người xung quanh đều bị một màn này dọa đến có chút choáng váng, con Thực Tâm Ô Nha này cư nhiên lại nghe theo lời của kẻ này.

"Vị công tử này, tất cả đều là hiểu lầm mà thôi. Năm nay lại đến Tu Viên môn chúng ta phải cống nạp mỹ nam cho Yêu vương, cho nên vẫn theo luật lệ cũ tìm kẻ có dung mạo xuất chúng để thay thế Thánh tử. Cho nên mới bắt nhầm lấy..."

"Ồ? Hiểu lầm? Bắt nhầm? Người nói đến dễ nghe như vậy thì bản thiếu sẽ liền bỏ qua?"

Vẫn chưa đợi một cái trưởng lão nói hết, Hạ Vũ liền cười một tiếng khinh miệt mà cắt ngang lời bà ta.

"Người..."

"Vị công tử đây cần gì làm khó chúng ta, ta đồng ý thả người đi, còn có sẽ bồi thường xứng đáng cho người..."

Ngay khi người trưởng lão kia vừa định nổi giận thì lại bị một giọng nói ôn hòa uy nghiêm cắt ngang, chỉ thấy người nói là một bà lão chừng thất tuần (70), người mặc trường bào đen sẫm, trên tay cầm một cây quạt trượng có khắc hình đầu của một con báo mã sống động như thật.

"Được thôi, chỉ cần giao cái tên đã đem bản thiếu đến, còn có cái tên dám nắm tóc của bản thiếu ra đây, bản thiếu sẽ không cùng các ngươi tính toán nữa..."

Hạ Vũ có chút cao ngạo cười khẩy một tiếng, sau khi nói xong liền dùng một ánh mắt âm trầm mà nhìn Sở Vân, giọng nói chứa đựng vô tận hắc ám khiến hắn ta như rơi vào hầm băng.

"Nếu còn dám mắng ta một lần nữa, ta sẽ để sủng vật của ta xé nát miệng của ngươi ra..."

Đương nhiên, "sủng vật" ở trong miệng Hạ Vũ là chỉ Thực Tâm Ô Nha rồi.

Hạ Vũ lúc này cảm thấy không cần quá thoải mái đi. Ở một nơi xa lạ như thế này, một nơi không ai biết hắn là ai, hắn mới có thể buông thả bản thân, sống một cách tùy tâm sở dục mà không sợ người khác nghĩ gì về mình. Thật ra ngay khi trọng sinh lại, hắn đã rất muốn dùng danh xưng "bản thiếu" này rồi, nhưng là, thiết lập nhân vật của hắn không cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Các Ngươi Đều Chết Đi

"Ngươi không cần quá đáng, Tu Viên môn của ta cũng không phải là quả hồng mềm mặc người nắn bóp..."

Nghe thấy yêu cầu cùng lời hăm dọa của Hạ Vũ, Trương môn vô cùng tức giận mà quát, quạt trượng trong tay cũng hung hăng gõ xuống đất. Nếu bà còn không ra tay thì tên xu tiểu tử này rất có thể lại đem Tu Viên môn của bà cho đè đầu cưỡi cổ.

"Ầm" một tiếng, đầu mã phía trên quạt trượng liền bắt đầu sống lại, "hừ" dài một tiếng, một con ngựa to chừng năm mét toàn thân phủ lấy một tầng hỏa diễm có nhiệt độ cao kinh khủng liền xuất hiện trước mặt mọi người, phía trên đỉnh đầu của nó là một chiếc sừng, ba con mắt màu đen nhánh phát sáng như bảo thạch của nó lúc này đang vô cùng khinh miệt mà nhìn Hạ Vũ rồi mở miệng nói chuyện.

"Hừ, chỉ là một tên oắt con miệng còn hôi sữa cùng một con quạ đen thấp kém lại khiến ngươi triệu hồi thần hồn của ta?"

Câu này của con diêm mã là đang nói với Trương môn Tu Viên môn. Hạ Vũ bị ánh mắt miệt thị của nó nhìn đến vô cùng tức giận, nhất là nhìn thấy Thực Tâm Ô Nha bị dọa đến co rúm lại ở một góc.

Mà lúc này, những người xung quanh đã từ trong kinh hãi cùng kinh ngạc lấy lại tinh thần, nhất là Sở Vân, lúc này cũng dùng ánh mắt như xem vật chết mà nhìn Hạ Vũ.

"Có thần hồn của trấn môn thú Liệt Hóa Xích Diễm Mã ở đây thì tên xu nam nhân này chết chắc rồi..."

"Đúng a, phải biết rằng đây là hồn thú cấp 7 được lão tổ sáng lập Tu Viên môn năm ấy bắt được, nghe nói nếu là chân thân của Liệt Hóa Xích Diễm Mã thì chính là thánh thú a..."

"Ông trời của ta ơi, Thánh thú? Đây là tồn tại ngang bằng với Yêu vương hay sao? Cái tên này thật sự là chết chắc rồi..."

"....."

Nhìn thấy Hạ Vũ cúi đầu, bả vai run rẩy, Trương môn cảm thấy hắn đây là bị dọa tới run sợ. Nhưng là cũng đúng, cho dù có lợi hại hơn đi nữa thì cũng chỉ là một tên nam nhân thôi, cũng không gây ra được sóng gió gì.

"Chỉ cần ngươi quỳ xuống dập đầu tạ tội rồi đồng ý giao thể ước với con Thực Tâm Ô Nha kia ra, còn có thay thế Vân nhi trở thành cống phẩm cho Yêu vương thì ta sẽ tha tội cho ngươi, nếu không...Hừ..."

"Nội tổ mẫu, còn có giao hắn cho ta chơi vài lần nữa, bộ dạng này...chắc chắc..."

Trương môn hừ lạnh, khi nghe Sở Chính bên cạnh nói ra lời dâm tà thì ngay cả ánh mắt cũng lười cho Hạ Vũ, tỏ vẻ chấp nhận thêm yêu cầu của đứa cháu gái này. Trong suy nghĩ của bà ta, cái tên xu tiểu tử này chắc chắn sẽ nhanh chóng hoảng sợ mà dập đầu tạ lỗi.

"Hahaha..."

"Ta có nói là sẽ không làm cống phẩm cho Yêu vương sao? Đều là do các ngươi tự biên tự diễn mà thôi... Ngu ngốc..."

Tiếng cười cuồng ngạo của Hạ Vũ vang lên, vô cùng khinh bỉ mà nhìn người của Tu Viên môn. Nhưng là, vừa nói dứt câu thì tiếng cười của hắn cũng im bật, trong giọng nói tràn đầy sự âm trầm lạnh lẽo.

"Vốn dĩ là chỉ muốn dọa sợ các ngươi một chút mà thôi, thế nhưng các ngươi còn muốn bản thiếu đập đầu tạ lỗi? Còn muốn đem bản thiếu cho con cóc xấu xí này chơi? Các ngươi...có lẽ đều nên..."

Nghe thấy lời này của Hạ Vũ, người của Tu Viên môn đều dùng một loại ánh mắt như xem kẻ điên mà nhìn hắn. Trong suy nghĩ của bọn họ, hắn đây là đang vùng vẫy trước khi bị bắt.

Chưa đợi Hạ Vũ nói hết, Liệt Hỏa Xích Diễm Mã đã khinh thường cắt ngang lời hắn.

"Trước mặt ta cứ nhiên còn dám ngông cuồng như vậy..."

Mà ở một bên Sở Chính đã sớm tức giận vô cùng mà la lên, à không thể tin được rằng cái tên tiện nhân này lại dám mắng ả là con cóc xấu xí.

"Thánh thú đại nhân, xin dạy cho tên tiện nhân này một bài học đi. Ta sẽ đem hắn treo lên cửa ra vào thành Hắc Thủy, để yêu thú cùng tán tu chơi chết hắn...Ặc..."

"Một con súc sinh cũng dám trang bức trước mặt ta, ai cho ngươi lá gan này..."

Một màn kẻ tiếp để mọi người ở đây cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, chỉ thấy theo tay trái Hạ Vũ vung lên rồi từ từ hạ xuống, Liệt Hỏa Xích Diễm Mã đang cao cao tại thượng kia lại giống như bị ngọn núi ngàn cân cho áp đến quỵ rạp xuống đất.

"Ngươi...ta là Thánh thú...làm sao..."

Liệt Hỏa Xích Diễm Mã cố gắng vùng vẫy đứng dậy để lấy lại mặt mũi, nhưng là mặc dù nó có cố gắng đi thế nào đi nữa thì cũng không thể nhúc nhích được mấy may.

Nếu như nói khi diễm mã xuất hiện thì Hạ Vũ cũng có một chút lo lắng thì ngay sau đó liền trở nên vô cùng bình tĩnh. Nếu như hiện tại đứng trước mặt hắn là chân thân Thánh thú của diễm mã thì Hạ Vũ sẽ có chút kiêng dè, thế nhưng hiện tại đây chỉ là thú hồn của nó mà thôi.

Phải biết rằng nếu hắn đứng trước mặt một con yêu thú cấp 7 đi nữa, mặc dù không thể diệt trừ nó nhưng cũng khiến nó không dám vọng động chứ nói chi chi là một cái thú hồn "nguy" cấp 7.

"Con người thấp hèn kia...ngươi tốt nhất nên thả ta ra...nếu không..."

Sau khi vùng vẫy mà vẫn không có hiệu quả, Liệt Hỏa Xích Diễm Mã run rẩy hăm dọa, ánh mắt lo lắng mà nhìn Hạ Vũ.

"Ồ, ngươi cao quý, rất cao quý, cho nên ngươi cứ chết đi. Cứ nhiên dám cắt ngang lời nói của bản thiếu..."

Hạ Vũ cười lạnh một tiếng, âm thanh càng nói liền càng lạnh. Lời vừa dứt, bàn tay trái của hắn liền trực tiếp nắm chặt lại. Diễm mã chỉ kịp cảm thấy uy áp từ bốn phương tám hướng đang hướng nó áp đến.

"KHÔNG!!!!!"

Theo tiếng hét thê lương vang lên, thú hồn của Liệt Hỏa Xích Diễm Mã liền bị ép tan thành tro bụi. "Răng rắc" Quả trượng trong tay Trương môn cũng hoàn toàn vỡ nát rơi xuống đất.

"Làm sao có thể...Làm sao..."

Trương môn khó có thể tin được mà lắc bả. Thú hồn trấn môn suốt mấy ngàn năm qua cứ như vậy bị một súc tiểu tử bóp chết rồi.

Mà người Tu Viên môn lúc này cũng có cùng chung một cái suy nghĩ như vậy. Chẳng lẽ Hạ Vũ cũng là Ngự thú sư? Một cái nam nhân làm sao có thể trở thành Ngự thú sư được kia chứ.

Đây là mơ, chắc chắn là mơ. Nhưng mặc kệ bọn họ tự thôi miên mình như thế nào đi nữa thì sự thật cũng vẫn luôn vô cùng tàn nhẫn. Chỉ nghe, âm thanh lạnh lùng của Hạ Vũ vang lên giống như tiếng chuông tử thần đòi mệnh.

"Các ngươi, cũng liền chết hết đi."

Một buổi chiều, mưa rơi tí tách, Tu Viên môn tràn ngập tiếng hét chói tai, tiếng đánh nhau, tiếng mắng chửi. Mưa ngừng, vạn vật cũng đều quy về yên tĩnh.

Bên trong Tu Viên môn, mùi tanh tươi tràn ngập không khí, lệnh người buồn nôn. Hàng chục cơ thể của người và yêu thú từ cấp 1 đến cấp 5 đang nằm ngổn ngang trên đất, mỗi cơ thể có bị một lỗ thủng xuyên tim, có bị móng vuốt xé nát cũng có bị kiếm chém thành hai nửa. Máu tươi lan tràn trên sân nhà, cả đại sảnh đều trở thành một địa ngục nhân gian.

Mà giữa "địa ngục nhân gian" thế này, tại ghế chủ tọa đang ngồi một người. Quần áo, mặt, tóc của hắn cũng đã bị máu nhuộm đỏ nhưng một đôi mắt lại phá lệ bình tĩnh cùng lạnh nhạt, lơ mơ có thể nhìn ra đó là một cái nam nhân.

Trong tay hắn đang cầm một thanh kiếm có hình dạng vô cùng bình thường, máu từ trên thân kiếm "tí tách" nhỏ giọt rơi xuống đất, ở trong sự yên lặng chết chóc như thế này lại phá lệ run sợ nhân tâm.

Hắn giết người rồi. Giết hết những kẻ có ý tới gần muốn không chế hắn. Cầm lấy chung trà đang đóng nắp ở bên cạnh, Hạ Vũ nhấp lấy một chút. Không có sợ hãi, không có kinh hoàng như hắn đã từng nghĩ, chỉ có bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh.

Đây là lần đầu tiên hắn giết người. Có lẽ, so với thế giới hòa bình, hắn càng thích hợp sống tại một nơi cá lớn nuốt cá bé như thế này hơn.

****Thuộc tính biến thái trong main đã được thức tỉnh a.**

Kiếp trước main bị gia đình cùng tình cảm gò bó. Kiếp này main lại bị thù hận cùng hệ thống trói buộc.

Cho nên khi biết bản thân sắp chết cũng như đã đi tới một nơi không có pháp luật như thế này, main liền sống tùy tâm sở dục, giải tỏa áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tiểu Xà Ngưu Bức

"Còn trốn sao? Qua đây..."

Đặt chung trà xuống, Hạ Vũ tựa như băng quơ nói. Nhưng là khi lời nói của hắn vừa dứt, một lát sau liền có một người run rẩy từ dưới một cái bàn bò ra. Người này chính là vị Tam trưởng lão ban đầu đã nói chuyện cùng ông chủ Di Hồng lâu.

"Công tử tha mạng! Ta thật sự là không muốn chết..."

Tam trưởng lão hoảng sợ mà hét lên, vừa nói vừa đập đầu xuống đất khóc lóc cầu xin. Bà ta thật sự là không muốn chết a.

"Đứng lên a, nếu bản thiếu thật sự muốn giết ngươi thì sẽ để ngươi trốn hay sao?"

Nghe thấy câu này, Tam trưởng lão mới dừng đập đầu một lúc, sau khi thấy nụ cười ý vị thâm trường của Hạ Vũ thì bà ta mới câu nệ mà nói.

"Cảm ơn công tử tha mạng. Tất cả yêu thú của Tu Viên môn đều được nhốt lại bên trong cấm địa, tất cả đều chờ công tử..."

Phất tay ra hiệu cho bà ta im lặng, Hạ Vũ biểu hiện đến vô cùng thờ ơ. Hắn đến đây là để lấy tinh huyết của Yêu vương chứ không phải là xưng bá thiên hạ, đợi thời gian một tháng đến thì mọi thứ trong thiên địa này đối với hắn cũng đều trở thành sương khói mà thôi.

"Bản thiếu không cần những thứ này, ngươi cứ để lại dùng cho bản thân đi. Chỉ cần cho bản thân trở thành Thánh tử rồi đợi ngày đem đến cho Yêu vương là được rồi, còn mọi thứ khác ngươi thích thì cứ lấy."

Nhìn thấy Tam trưởng lão vẫn im lặng đứng đó, Hạ Vũ liền có chút không vui mà nhíu mày.

"Làm sao? Ngươi không đồng ý?"

"Đương nhiên là không dám rồi, tất cả mọi chuyện đều nghe theo công tử...À không, Thánh tử..."

Tam trưởng lão hoàn hồn vội vàng giải thích, còn kém không quỳ xuống để tỏ lòng trung thành. Cho bà mười lá gan cũng không dám cãi lời vị tiểu tổ tông này, chỉ là trên trời rớt xuống bánh hoa quả khiến bà có chút không kịp trở tay.

Thấy bà ta thức thời như thế, Hạ Vũ cũng không tiếp tục làm khó dễ nữa. Bỗng dưng Hạ Vũ cảm thấy cổ tay có chút nhột, giống như là bị thứ gì đó quấn quanh.

Kéo xuống tay áo, phía trên cổ tay trái của hắn lúc này đang treo một con rắn toàn thân đen nhánh chỉ nhỏ bằng ngón tay út của Hạ Vũ, phía trên đầu nó là hai khối u lên nho nhỏ như là hai chiếc sừng. Lúc này, nó đang quấn quanh tay hắn giống như một chiếc vòng.

"Đây là thứ gì?"

Giơ lên tay trái, Hạ Vũ nhíu mày nhìn Tam trưởng lão cũng là một bộ mờ mịt không giống như đang giả vờ.

"Ặc, bẩm Thánh tử, ta cũng không biết con yêu thú này..."

Nghe thấy lời bà ta nói, Hạ Vũ cũng liền không chút do dự nắm lấy đuôi của con tiểu xà mà nhấc lên. Chỉ thấy nó dường như tức giận mà quơ thân mình, nhưng cái đuôi vẫn như cũ bị hắn nắm chặt.

"Ăn đi."

Không chút do dự mà vớt con tiểu xà này vào chỗ Thực Tâm Ô Nha vẫn còn đang vui sướng ăn "bữa tối" kia, Hạ Vũ lạnh nhạt ra lệnh. Hiện tại hắn đối với động vật họ xà thật sự là có chút kích ứng.

Nhất là khi nhìn thấy trên tay trái của bản thân hiện lên một cái vòng màu trắng giống như vết tích bị con tiểu xà này xiết vậy, khiến hắn vô cùng ủng hộ quyết định này của bản thân.

"Quác quá" "Chúa thượng, ăn con sâu nhỏ này sao?"

Thực Tâm Ô Nha có chút khó hiểu mà kêu lên, nhưng là cũng rất nghe lời định đem tiểu xà cho nuốt. Chỉ thấy tiểu xà dường như có chút choáng váng mà quơ quơ đầu, đối diện với Thực Tâm Ô Nha, nó cũng không có chút nào hoảng sợ mà nâng đuôi hướng Thực Tâm Ô Nha quất tới, một bộ dạng lấy trộm trái đất.

Nhưng là, chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến Hạ Vũ tròn tròn mắt nhìn. Chỉ nghe Thực Tâm Ô Nha kêu lên "Quác" một tiếng, cơ thể nó đã như một tảng đá "vèo" bay ra ngoài, biến mất nơi chân trời. Đúng vậy, thật sự là biến mất nơi chân trời.

Đây...cũng là quá ngu ngốc đi. Khóe miệng Hạ Vũ có chút co quắp, nhất là khi nhìn đến tiểu xà cao ngạo nâng lên đầu nhỏ vẫy vẫy thân mình.

Mà Tam trưởng lão bên cạnh đã bị dọa đến chết lặng, sáng nay bà vẫn chưa ngủ đủ giấc hay sao? Thực Tâm Ô Nha - yêu thú cấp 6 cứ như thế bị một con tiểu xà cho đánh bay. Nói vậy, con tiểu xà này sẽ là yêu thú cấp mấy? 7,8,9 hoặc là...còn hơn?

Không quan tâm đến ánh mắt sợ hãi của Tam trưởng lão, tiểu xà chỉ khẽ cong đuôi liền vụt một tiếng nhanh chóng chui vào vạt áo của Hạ Vũ.

Mặt không biểu cảm mà nắm đuôi nó lôi ra, từ khi thấy được sức mạnh của con tiểu xà này thì Hạ Vũ đã có thể chắc chắn rằng nó không có ý muốn làm hại hắn mặc dù không biết là vì lý do gì. (Háo sắc a~~~~)

Lần này tiểu xà cũng rất ngoan ngoãn cho Hạ Vũ kéo ra, sau đó liền quấn quanh cổ tay hắn yên tĩnh làm một cái đồ trang sức.

"Đem chỗ này dọn dẹp sạch sẽ đi, còn có...đem quần áo cùng phòng ở đến cho bản thiếu."

Hai ngày trôi qua, Hạ Vũ lúc này đang vô cùng nhàn nhã nằm dài trên ghế quý phi đặt giữa chính điện. Cả phía đông của Tu Viên môn hiện tại đều đã được Trưởng môn - cũng tức là vị Tam trưởng lão Hồng Kha trước kia đem sắp xếp làm nơi ở cho Hạ Vũ, ngăn cấm người ngoài ra vào.

Mái tóc dài đến chấm lưng được hắn xả ra, trên người khoác hồ một cái hắc bào theo hình mây bay, theo Hạ Vũ nghiêng người liền lộ ra một phần của đôi chân cùng trung y màu trắng ở bên trong.

Khi nhìn thấy tạo hình cổ trang này của mình, Hạ Vũ liền nhìn không được mà tấm tắc khen ngợi hệ thống. Ngoại trừ mái tóc dài ra thì tất cả mọi thứ đều cùng cơ thể của hắn giống nhau như đúc, căn bản không thể phát hiện được đây cư nhiên là một thân thể ảo.

Hắn lúc này dường như vô cùng thích ý mà khép hờ mắt, trong miệng vừa cắn lấy một trái ớt. Từ khi đến nơi này, hắn liền tìm ra một món "ăn vặt" mới dành cho mình khiến tất cả những người nhìn thấy đều ghen hòng trần trời, ớt mà lại được hắn ăn như là đường vậy.

Mà tiểu xà lúc này cũng đang nằm trên tay cầm của ghế, ánh mắt nóng rực mà nhìn Hạ Vũ, nhất là khi nhìn đến đôi môi vì bị nóng mà ửng đỏ của hắn.

"Thánh tử, thần có chuyện cầu kiến."

"Vào đi."

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Hạ Vũ chỉ khẽ nâng mắt liền nói. Nhưng là tiểu xà bên cạnh lại vội vàng bò dậy đến bên chân Hạ Vũ, ngậm lấy một bên trường bào đem đôi chân lộ ra của hắn cho che lại. (Cùng ≥3≤)

Cúi đầu cung kính tiến vào, Hồng Kha ngay cả mắt đều không dám nâng. Vô cùng nghiêm túc cùng Hạ Vũ bẩm báo.

"Thánh tử, ba ngày sau Yêu vương sẽ cho người đưa phục trang đến liền có thể xuất phát đi Yêu Khư..."

"Còn có...chuyện hôm trước Thánh tử bảo thần dò hỏi, thần cũng đã hỏi ra được..."

Nói đến đây, Hồng Kha liền bước về trước vài bước đến gần Hạ Vũ, thái độ càng thêm cung kính.

"Yêu vương hiện tại đã có 31 vị thị quân."

"Hửm? Lấy nhiều mỹ nam như vậy làm gì? Suru tầm cho đủ bộ sao?"

Nghe nói xong, Hạ Vũ có chút hứng thú mà cười một tiếng, đây là muốn lập một cái hậu cung hay sao.

"Thánh tử có lẽ không biết, Thánh thú và Thần thú đều yêu thích những thứ xinh đẹp, trong truyền thuyết, bọn chúng sẽ chỉ cùng những mỹ nhân xinh đẹp tuyệt thế sinh ra đời sau. Vì thế, có rất nhiều Thánh thú và Thần thú cả đời đều sẽ không có bạn lữ, bởi vì tầm mắt của chúng đều là rất cao."

Hạ Vũ dường như thấu hiểu mà gật gật đầu, ngay khi Hồng Kha vừa im lặng đợi chấp hành mệnh lệnh thì lại nghe thấy tiếng cảm khái của hắn.

"Ồ, vị Yêu vương này cũng không sợ bị suy thận chết a. Ừm, ý của bản thiếu là tình tấn nhân vong."

31 người, thêm hắn là 32, vừa lúc có thể mở 8 bàn mạc chược. Một tháng 30 ngày, mỗi ngày 1 người đều sẽ không sợ trùng lặp, đúng là tốt hưởng thụ.

****Tiểu xà nhà ta "đáng yêu" thật. $\geq 3 \leq$**

- Tiểu-Đáng Yêu-Xà: Ngươi nói ai đáng yêu?

****Ta là nói Hạ Vũ nha. Còn ngươi là uy vũ nhất.**

- Tiểu-Uy Vũ-Xà: Ừm, Bảo bối nhà ta đúng thật là đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bá Đạo

"Ặc, thật ra thần cũng có nghe nói rất nhiều loại truyện về Yêu vương, có người nói nàng một đêm ngủ cùng lúc 31 người, có người nói nàng nhất kiến chung tình với một vị cầm sĩ, cũng có nói...nàng là thích nữ nhân..."

Tinh thần bát quái (nhiều chuyện) trong Hồng Kha trôi dạt, vô cùng hào hứng kể ra mọi chuyện mà bản thân nghe ngóng được. Mà một bên, Hạ Vũ cũng nghe được mùi ngon, vừa nghe vừa cắn lấy mấy trái ớt bên cạnh.

"Ồ, vậy ngươi nghĩ sự thật sẽ là như thế nào?"

"Theo thần thì lời đồn đãi thứ nhất có lẽ sẽ đúng hơn, xà vốn tính dâm, và lại Yêu vương lại có sức mạnh khủng bố như vậy thì một đêm ngủ 31 người cũng không phải không thể..."

Tiểu xà nghe đến trừng mắt nhìn Hồng Kha, nhưng là lúc này căn bản không có ai quan tâm đến nó. Mà cho dù có quan tâm đi nữa thì cũng chắc chắn sẽ không hiểu nó đang nghĩ gì. Tỷ như...

"Tiểu Hắc, muốn ăn sao?"

Tiểu Hắc là cái tên mà Hạ Vũ đặt cho con Tiểu xà này. Cũng không biết vì lý do gì, hắn không thể dùng yêu thức để giao lưu với nó được, cũng như chưa từng nghe nó mở miệng nói chuyện.

Có lẽ nó chỉ là có linh tính nhưng chưa có linh trí. Còn nhớ lúc hắn vừa đặt cho nó cái tên này, nó cư nhiên còn vui vẻ đến nhảy cẫng lên. (Cừ ỉa? lần 2, cẩn thận sau này "Tiểu Hắc" nhai đầu ngươi ㄟ(ˊωˋ)ㄎ)

Thấy nó cứ nhìn chằm chằm vào miệng mình, Hạ Vũ liền nghĩ có phải hay không nó cũng muốn ăn ớt giống hắn? Chưa đợi Tiểu xà kịp phản ứng thì Hạ Vũ đã trực tiếp từ trong chiếc đĩa bên cạnh lấy ra một trái ớt mà nhét vào miệng nó.

Chỉ thấy đôi đồng tử dựng ngược của Tiểu xà liền tròn tròn, điên cuồng lay đầu rồi há miệng phun ra một ngọn lửa.

Cư nhiên còn sẽ phun lửa. Hạ Vũ vô cùng hứng thú mà nhìn một màn này, nhất là bộ dạng nhảy nhót kia của nó thì chắc chắn là rất thích rồi (-_-||). Vì thế, hắn liền lấy thêm một trái ớt đưa đến bên miệng của Tiểu xà. (Tên này là ai, Nhóc không quen biết ๑Д๑)

"Tiểu Hắc, nếu thích thì cứ ăn thêm đi..."

Vừa nghe thấy lời Hạ Vũ nói, nhất là nhìn thấy bàn tay tinh xảo thon dài trước mắt, Tiểu xà vô cùng tức giận mà trừng Hạ Vũ, há miệng liền cắn lên ngón tay trỏ của hắn.

"Tiểu Hắc, ngươi là muốn cắn chết bản thiếu sao?"

Nhìn lấy hai dấu răng nhỏ nhỏ trên đầu ngón tay còn có một vết màu đen đang lấy tốc độ nhanh chóng mà lan ra khắp bàn tay hắn, Hạ Vũ liền có chút trêu tức cười nhìn Tiểu xà, hoàn toàn không có một tia lo sợ.

Đúng như Hạ Vũ dự đoán, Tiểu xà liền có chút cuống quýt lên mà cắn lại vào hai cái lỗ nhỏ trên tay hắn, chỉ thấy vết đen kia trong chớp mắt lại thu dần về nơi Tiểu xà đang cắn rồi hoàn toàn biến mất.

"Được rồi, mau bỏ ra..."

Tiểu xà rút ra hai chiếc răng nanh nhỏ xíu, dường như có chút tức nuối mà dùng lưỡi liếm lên miệng vết thương của hắn, miệng vết thương cũng cứ như vậy mà biến mất.

"Chuẩn bị một chút đi, ngày mai ta muốn ra ngoài chơi một lát."

"Vâng vâng, thần sẽ lập tức cho người chuẩn bị."

Nghe thấy lời phân phó của Hạ Vũ, Hồng Kha liền không dám cãi lời mà cung kính đi xuống. Trước khi đi còn không quên giúp hắn đóng cửa lại.

"Hoạt động giải trí ở thế giới này thật sự là quá ít. Cũng không biết đến bao giờ mới có thể lấy được nó..."

Hạ Vũ dường như rơi vào một trạng thái không tên mà lẩm bầm, giọng nói đều chứa một loại thì thảo mờ mịt.

Nhưng là, khi nghe thấy lời này của Hạ Vũ, trong mắt Tiểu xà lại lướt qua một tia nghiền ngẫm suy tư.

Nhột, nóng, ngứa.

Đây chính là cảm giác hiện tại của Hạ Vũ, cơ thể hắn dường như đang bị thứ gì đó quẩn lấy, trên mặt cũng ngứa ngứa có chút khó chịu.

Mặc dù lý trí của hắn vẫn còn chứa đựng một phần nhưng là mặc dù cố gắng thế nào thì mí mắt hắn vẫn như cũ nặng trĩu, cơ thể cũng không thể nhúc nhích mấy may, khướt giác, thị giác, thính giác đều bị phong bế, chỉ có xúc giác là còn tồn tại.

Mà nếu như hiện tại Hạ Vũ mở mắt ra thì nhất định cũng sẽ bị dọa cho trợn trắng mắt. Chỉ thấy phía trên chiếc giường gỗ đàn hương to lớn, cả người Hạ Vũ đều bị một con cự xà màu đỏ rực quẩn lấy, trên đỉnh đầu nó còn có một cặp sừng màu đen cùng với một đôi đồng tử dựng ngược màu tím sẫm.

Lúc này, nó đang dùng lưỡi liếm láp gò má của Hạ Vũ, chọc cho hắn liên tục nhũn mảy.

Dưới ánh nến lập lờ, chỉ thấy cự xà màu đỏ lại chậm rãi biến mất. Thay vào đó là hình dáng của một cái nữ nhân mặc hồng bào, những ngọn lửa được viền theo mép áo đều giống như có sinh mệnh mà nhảy nhót.

"Bảo bối...ngươi là của bốn vương..."

"Bảo bối, ngươi thật sự rất hư, cư nhiên còn sẽ trêu đùa bốn vương..."

"Ngươi không phải là người của thế giới này sao? Ngươi đến từ đâu..."

"Thứ ngươi muốn lấy rốt cục là gì..."

Huyết Cơ nằm dài trên người Hạ Vũ, vừa bá đạo lại vừa như tình nhân ní non. Bàn tay của nàng cũng đang chậm rãi vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ lạnh nhạt của hắn.

Nắm lấy tay trái của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền đặt lên vết ngân màu trắng trên tay hắn một nụ hôn. Đây là khế ước đạo lữ đặc biệt của loài rắn, có thể ước này thì hầu hết yêu thú đều sẽ không dám đến gần hắn bởi vì trên người hắn có khí tràng của nàng.

Hôn dọc theo cổ của Hạ Vũ, trong lòng của Huyết Cơ liền tràn ra một cỗ táo bạo. Tức giận mà cắn lấy hắn một ngụm để lại một dấu răng mờ mờ, trong mắt nàng chợt lóe lên hung quang.

"Trên người của ngươi có mùi của nữ nhân khác..."

Âm trầm thì thảo, Huyết Cơ lại lần nữa nắm lấy tay trái của Hạ Vũ giơ lên trước mặt mình. Một luồng hồng quang thoáng hiện mà qua, nhanh chóng chui vào cổ tay của hắn, nhưng một lúc lâu cũng liền không có phản ứng.

"Là kẻ nào....là kẻ nào...thủ cung sa của ngươi..."

Ánh mắt Huyết Cơ lúc này trở nên vô cùng đáng sợ, một đôi tử mâu lúc này lại dựng ngược như đồng tử của loài rắn, gương mặt bởi vì tức giận mà trở nên vằn vện.

Là à tiện nữ nhân nào cư nhiên dám chạm vào nam nhân của nàng, khốn kiếp...khốn kiếp đến cực điểm. Nếu để nàng biết được kẻ đó là ai, nàng nhất định sẽ xé xác ả ra.

Nếu để Hạ Vũ biết rõ chuyện nam nhân ở thế giới này từ lúc sinh ra đều sẽ có thủ cung sa để chứng minh "trinh tiết" thì hẳn nhất định sẽ học máu tại chỗ mà mắng: Mẹ kiếp, cư nhiên còn có loại thao tác hồ cha như vậy...

Đương nhiên, những việc này Hạ Vũ là hoàn toàn không biết, đến cả việc Tiểu xà nhỏ xinh của hắn lúc này đã biến thành một tôn Yêu vương muốn đem hắn "nuốt vào bụng" cũng chẳng hay biết mảy may.

"Bảo bối, ngươi là của ta, mọi thứ đều là của ta..."

Huyết Cơ dường như có chút điên cuồng mà lẩm nhẩm bên tai Hạ Vũ, đưa tay bóp cằm hắn liền hôn lên.

****Mặc niệm vì Hạ Vũ một phút a, ai kêu chọc phải Yêu vương bá đạo nhà ta làm chi.**

****Chương sau có H nha.**

***Gửi lời cảm ơn của Nhóc đến tình iu #Haothien vì đã ủng hộ cho truyện của mình.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mộng Xuân? (H)

Trong mơ hồ, Hạ Vũ cảm thấy dường như có thứ gì đó đang cắn lấy môi mình, một cái "dị vật" trơn trượt nhanh chóng chui vào miệng hắn càn quét khắp nơi. Hắn theo bản năng muốn dùng lưỡi đẩy nó ra nhưng lại bị câu lấy không tránh thoát được.

Một mùi máu tươi tràn ngập ở môi lưỡi đôi bên, cũng không biết là của Hạ Vũ vẫn là của Huyết Cơ. Một sợi chỉ bạc bị kéo ra khi môi của nàng rời đi, nàng có chút dịu dàng mà ở trên môi của hắn liếm láp, những vết thương do bị cắn cũng nhanh chóng tan biến.

"Bảo bối, ta yêu ngươi..."

Một bên ni non, một bên liền dùng môi hôn lên hầu kết, cổ, xương quai xanh, bá đạo mà để lại một loạt ấn ký của riêng mình lên trên người Hạ Vũ. Dùng tay cời đi trung y của hắn, tay nàng liền ở trên ngực hắn phải trái vuốt ve.

Mặc dù cơ thể của Hạ Vũ có chỉ số sức mạnh rất kém nhưng ngoại hình đều đã đạt đến 98 nên mặc dù không phải là cơ bắp cuộn cuộn như vận động viên thể hình hay võ sĩ các loại nhưng cũng không đến mức gầy trơ xương hay đại loại vậy.

Hắn là thuộc loại mặc đồ nhìn gầy còi đồ ra lại có thịt, da trắng nhưng bắp thịt lại rắn chắc, bụng cũng là sáu múi rõ ràng, đặc biệt là nhân ngư tuyến khiến người ta không nhìn được mà phun máu mũi.

Huyết Cơ rất thích cảm giác khi dựa vào người hắn, xúc cảm lạnh lạnh cùng với mùi hương cỏ xanh khiến nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu. Rất muốn mỗi một giây đều được ôm lấy hắn như thế này.

Ở trên ngực của hắn vừa hôn vừa liếm láp, Huyết Cơ liền di chuyển tay về chỗ hạ thân của hắn. Quà nhiên mặc dù cách một tầng tiết khó nhưng vẫn cảm giác được nơi nào đó của hắn đã phồng lên thành một cái lều.

Cởi ra tiết khó của hắn, Huyết Cơ liền có chút tò mò mà nhìn vật thể cứng rắn trong tay mình. Trái ngược với ngoại hình lạnh nhạt của hắn, thứ này lại đặc biệt giống như một cái nắm có phần dừ tợn, vừa to lại còn dài, một bàn tay của nàng căn bản là không bao quanh được. Nhưng là màu sắc của nó cư nhiên lại có phần phấn đỏ đỏ, có điểm tương phản mạnh.

"Ừm..."

Ngay khi tay Huyết Cơ hiểu kỳ mà vuốt ve vào một cái lỗ nhỏ trên đỉnh của nó thì Hạ Vũ lại không khống chế được mà bật ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Thấy vậy, nàng liền trên dưới lay động nó một chút, sau đó liền há miệng đem nó ngậm vào. Mặc dù đã vào đến gần cổ họng của nàng nhưng một nửa của nó vẫn còn ở bên ngoài, vì thế nàng liền dùng tay nắm lấy phần gốc còn dư ra kia.

Phun ra nuốt vào tiểu huynh đệ của hắn, khi thoảng nàng lại dùng đầu lưỡi liếm láp xung quanh thân nó, trên tay cũng bao quanh mà nhanh chóng lên xuống. Bên tai là tiếng hít thở trầm trọng cùng tiếng rên rỉ nặng nề của hắn khiến cho nàng càng có cảm giác thành tựu mà càng thêm ra sức.

Cho đến khi nàng cảm thấy miệng đã có chút tê môi thì chỉ thấy tiểu huynh đệ của hắn lại run rẩy một cái, một dòng sữa trắng đặc sệt toàn bộ đều chảy vào miệng nàng. Dem nó hoàn toàn nuốt xuống, khi vẫn còn dính một chút trên khóe miệng thì nàng cũng vươn lưỡi liếm vào không muốn lãng phí.

Xa liền của Hạ Vũ có phần giống như một cái xe ngựa trong phim cổ trang nhưng khác biệt ở chỗ nó được trang trí vô cùng tinh xảo sang trọng, bốn phía được che lại bởi một tầng màn sa hoàng sắc, nhất là khi nó được hai con Kim Sí Cuồng Sư - yêu thú cấp 5 kéo xe.

Những nơi mà hắn đi qua, căn bản là không có người dám đứng ra cản đường. Hạ Vũ không được hứng thú lắm mà nhìn xung quanh, nhưng ngay khi xa liền vừa đi tới một bãi đất trống thì Kim Sí Cuồng Sư lại như thể gặp phải điều gì vô cùng đáng sợ mà ngừng lại.

"Vị công tử này xin dừng bước..."

Theo âm thanh có phần già nua vang lên, trước mặt Hạ Vũ liền xuất hiện ba người có phần tiên phong đạo cốt. Mà người mở miệng nói chuyện là một cái bà lão tóc bạc trắng nhưng đôi mắt lại phá lệ có thần.

"Không biết các người chặn đường của bản thiếu là có ý gì..."

Thấy Hạ Vũ nhũn mày, bà lão liền có chút lúng túng mà nói, gương mặt già nua nhăn nheo dường như có chút cứng lại.

"Ha ha, xin lỗi vì đã thất lễ. Chúng ta chỉ là nhìn trúng con yêu thú trên tay công tử, muốn dùng 2 con yêu thú cấp 9 để đổi lấy mà thôi..."

"Ồ, ý người là con tiểu xà này? Một con tiểu xà lại được người đổi bằng 2 con yêu thú cấp 9, đáng giá như vậy sao?"

Hạ Vũ có chút hứng thú mà cười nói, dùng tay nắm lấy đuôi của Tiểu xà rồi giơ lên.

"Công tử đây có lẽ không biết, đại sư huynh của ta có khả năng nhìn ra cấp bậc của yêu thú. Mà con Tiểu xà này theo đại sư huynh của ta nói, nó có huyết mạch của Thánh thú..."

"Cho nên mong rằng công tử có thể bỏ được thứ yêu thích mà giao ra khế ước với nó..."

Bà lão rất nhiệt tình giảng giải cho Hạ Vũ, cười đến đôi mắt đều híp lại. Theo dự đoán của bà ta, vị công tử này chắc sẽ chỉ ra giá thêm một con yêu thú cấp 9 liền sẽ đồng ý giao ra khế ước. Nhưng là...

"Rất xin lỗi rồi, con Tiểu xà này không có ký khế ước với bản thiếu, nếu người muốn thì cứ tìm cách khiến nó yêu thích người mà đi theo người đi đi..."

Tiểu xà trong tay Hạ Vũ cũng rất không nề mặt mà miệt thị liếc nhìn bà ta một cái, một bộ dáng ta chán ghét người đều thể hiện đến vô cùng rõ ràng.

"Và lại, người cho rằng bản thiếu sẽ ngu ngốc mà dùng một con Thánh thú để đổi lấy hai con yêu thú cấp 9 của người sao?"

Thấy biểu hiện của Tiểu xà, Hạ Vũ liền bật cười thành tiếng. Âm thanh trầm tức vang lên, vừa nói hắn vừa chậm rãi bước ra xa liền. Mà vẫn chưa đợi bà lão đó trả lời thì một âm thanh lạnh nhạt liền vang lên.

"Từ chối, chết."

Người nói là một cái nam nhân mặc hắc y đen tuyền, cả gương mặt đều bị một tấm mặt nạ che lại. Vừa nói, hắn vừa mở ra trường kiếm trong tay, sát khí khủng khiếp liền bao quanh lấy hắn.

"Ha ha, đại sư huynh đừng nóng giận thế chứ, chém chém giết giết thì có ích lợi gì, cứ phé bỏ tứ chi của hắn để cho ta làm được nô vẫn tốt hơn..."

Một cái nữ hài bộ dạng trẻ con xinh xắn mặc một thân hoàng y liền cười khúc khích một tiếng, nhưng là lời nói ra lại khiến nhân tâm rét lạnh.

Chỉ thấy hoàng y nữ hài vừa dứt lời, vẻ tươi cười trên mặt của bà lão kia cũng nhanh chóng biến mất, vô cùng kính cẩn mà lui về sau.

"Đại sư huynh, tứ sư tỷ, trực tiếp đánh?"

Cũng không có người trả lời bà ta, chỉ thấy hoàng y nữ hài trong miệng lẩm nhẩm một đoạn văn gì đó, khí thế quanh người nàng ta liền nhanh chóng thay đổi.

Từ giữa không khí lại hiện ra một con yêu thú giống như hổ với cái đầu cực lớn, màu lông quanh người nó đều có màu đen tuyền như đêm tối. Trên đầu nó là một chữ "Vương" màu đỏ tươi như máu, phảng phất như có chứa sát khí. Mà đuôi của mãnh hổ trông như một thân đại thụ đỏ sậm dựng đứng ở sau lưng, lúc này, nó đang hướng về phía Hạ Vũ gào thét một tiếng.

Mà ở phía sau lưng, bà lão kia cũng đã nhanh chóng dùng tay vẽ vào không khí những hình thù kỳ quái, khí thế trên người bà ta cũng nhanh chóng thay đổi.

Chỉ thấy trước mặt bà ta nhanh chóng hiện ra hai con Thiên lang bốn cánh - yêu thú cấp 8 vô cùng hung tàn, có móng vuốt, răng nanh sắc nhọn và tài bay lượn trên không vô cùng điêu luyện.

Thấy một màn này, đôi mắt của Hạ Vũ vẫn như cũ không thay đổi, nhưng là trong lòng cũng đã có chút lo lắng, nhất là khi nhìn thấy yêu thú cấp 9 Xích Vĩ Hồ cùng với lực lượng đang bao quanh hắc y nam tử kia cư nhiên còn mạnh hơn rất nhiều lần so với hai người còn lại.

Những người này cư nhiên là người của Vạn Thú Tông! Ban nãy trong sách hắn cũng đã xem qua việc tứ trưởng lão Vạn Thú tông có một con Xích Vĩ

Hồ. Mặc dù không rõ cấp bậc tu luyện ở đây cho lắm nhưng là Hạ Vũ biết, nếu muốn thu phục một con yêu thú cấp 9 thì ít nhất phải có tu vi Kiếm Thần cảnh trở lên.

"Ha, đây là đàm phán không được liền muốn cướp? Được thôi...nếu muốn thì bản thiếu liền cho các ngươi..."

Xìu cười một tiếng, Hạ Vũ liền mất lạnh nhìn bọn họ, nắm lấy Tiểu xà trong tay liền dùng sức quăng về phía rừng rậm, bóng dáng nhỏ nhắn của nó nhanh chóng biến mất trong tầm mắt mọi người. (-_# Nếu Nhóc có thằng chồng thế này thì Nhóc sẽ một tát chụp chết hần.)

"Ngươi..."

Ba người còn lại đều ghen hòng nhìn trần trời, nhất là khi nhìn thấy Hạ Vũ cười lạnh một tiếng, xoay người...liền chạy. (●_●) Kịch bản này không đúng a đạo diễn, hần không phải là nên móc vũ khí ra nói lời cuồng ngạo sau đó cùng bọn họ quyết chiến sinh tử hay sao, thao tác bỏ chạy này là có ý gì.

Nhanh chóng phản ứng lại, cả ba người đều dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo. Bọn họ nhất định phải để cho tên nam nhân này trả giá thật đắt khi mà dám trêu chọc bọn họ.

Hạ Vũ lúc này liền dùng hết sức bình sinh để chạy, mà ba người kia cũng nhanh chóng đuổi theo, bên tai hần liên tục vang lên tiếng xé gió ngày càng gần phảng phất như sắp bị đuổi kịp. Hình tượng cái mẹ gì chứ, dù sao cũng không có người ở thế giới kia nhìn thấy, giữ mạng trước đã rồi tính sau.

Nhưng mà, ngay sau đó một cái bóng màu đỏ liền chọt lướt qua mắt Hạ Vũ, hần theo bản năng liền quay đầu nhìn lại. Nhưng là một màn này lại khiến con ngươi của Hạ Vũ hung hăng co vào, một nỗi sợ hãi cùng ám ảnh nhanh chóng lan tràn.

****Kịch bản đối thoại ngắn:**

- Hạ Vũ: Cảm thấy sau này sẽ bị dọa ra bóng ma tâm lý...

- Huyết Cơ:?????????

- Hạ Vũ: Ngươi tránh ra, sau này không được hôn ta nữa...

- Huyết Cơ: Ồ....

- Hạ Vũ: Ngươi làm gì...Úm..

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chạy a...

Chỉ thấy trước mắt hần là một con cự xà màu đỏ rực cao hơn khoảng 10m, thân hình của nó ít nhất cũng là bằng một cái thùng nước, trên đỉnh đầu là một cặp sừng lớn màu đen tỏa ra nguyên tố bóng tối kinh người. Một đôi mắt tử sắc lúc này đang ẩn chứa sát khí phảng phất có thể ngưng tụ thành thực thể.

Mà lúc này, không ai thấy rõ nó là hành động như thế nào, chỉ thấy hai con Thiên lang bốn cánh cứ thế liền trực tiếp bị nó nuốt trọn, thật sự là bị nuốt trọn, không dư thừa một miếng mẩu hay một tiếng hét thảm thiết nào cả.

Thấy một màn này, Hạ Vũ liền lập tức như rơi vào hầm băng. Nhất là khi nhớ đến miêu tả của quyển sách kia viết về Yêu vương căn bản là cùng con rắn này giống nhau như đúc.

Hần căn bản là không dám tưởng tượng nếu sau này hần không thành công đánh cắp được tinh huyết của nó thì chờ đợi hần sẽ là kết quả như thế nào, có lẽ giống như hệ thống nói, toàn thân trở ra đều là một việc vô cùng sa sỉ.

Rùng mình một cái, Hạ Vũ trong lòng nhanh chóng sử dụng thuật định vị trong bán kính 500m nhưng vẫn không tìm ra được tung tích của Tiểu xà, cũng không biết nó đã chạy đến nơi nào rồi.

Không suy nghĩ nhiều, Hạ Vũ liền từ trong không gian lấy ra một tấm Truyền tống phù rồi xé nát. Không khí xung quanh Hạ Vũ chỉ thoáng vẩn vèo một chút, thân ảnh của hần liền cứ thế biến mất vô tung.

Chỉ thấy cự xà màu đỏ lúc này lại nhanh chóng biến về hình dáng của một cái nữ nhân. Chỉ thấy nàng da trắng như ngọc, mái tóc đen như bóng đêm u tối, đôi mắt hoa đào tím sẫm như mưa bụi, một đôi môi đỏ tươi như máu cùng với một nốt chu sa nhỏ bên dưới mi mắt trái, yêu mị tận xương.

Mà lúc này Huyết Cơ liền cảm thấy vô cùng buồn bực, nàng vốn dĩ muốn anh hùng cứu mỹ nhân, mong muốn Hạ Vũ đối với nàng nhất kiến chung tình lấy thân báo đáp, đồng thời cũng trưng bày ra hình thể oai phong to lớn của mình (-_||). Thế nhưng là, người cứ như thế liền chạy rồi.

Đương nhiên Huyết Cơ là không nỡ ức hiếp Hạ Vũ cho nên nàng cũng chỉ có thể trút giận lên người của ba kẻ đang tìm đường chết trước mắt này.

"Huyết Cơ, người đây là muốn cùng Vạn Thú tông ta là kẻ địch?"

Chỉ thấy ba người trưởng lão này nhanh chóng lùi lại, trong đó bà lão kia liền có chút cẩn trọng mà nói.

"Bốn vương cùng Vạn Thú tông các người vốn dĩ đã là địch. Nhưng là, các người lại có thể làm gì bốn vương?"

Mặc dù vô cùng tức giận vì bộ dáng cao ngạo kia của Huyết Cơ nhưng cả ba người chỉ đều phải khăng khăng đem nghẹn uất cho nuốt xuống. Ai bảo bọn họ đánh không lại người ta a...

"Huyết Cơ, chuyện này không liên quan gì tới người. Chỉ cần người không can thiệp vào nữa, bọn ta sẽ không cùng người cứng đối cứng..."

Hoàng y nữ hài kiên trì nói ra, muốn thả cho Huyết Cơ cũng như ba người bọn họ một cái bậc thang. Nhưng là, Huyết Cơ cũng không cảm kích, không những thế ngay cả gương mặt đều chứa lấy một tầng sương.

"Ai nói chuyện này không liên quan đến bốn vương? Cự nhiên dám dùng hai con yêu thú cấp 9 liền muốn đổi lấy bốn vương, không những thế, ngay cả nam nhân của bốn vương cũng dám đến đánh cướp, còn muốn đem hãn luyện thành dược nô. Là ai cho các người lá gan dám động đến người của bốn vương?" (๑_๑)

Lời nói vừa dứt, trong tay của nàng liền xuất hiện một thanh kiếm được điêu khắc vô cùng tinh xảo, cả thân kiếm đều có màu đỏ rực như máu đang chậm rãi lưu động giống như có sinh mạng.

Trong một tòa băng điện to lớn, lúc này từ giữa không khí liền xuất hiện một cái nam nhân vận một thân hắc bào, gương mặt xinh đẹp khiến nhân tâm cảm khái. Hắn lúc này đang là một vẻ kinh ngạc nhìn xung quanh.

Đây là nơi nào? Trong đầu Hạ Vũ nhanh chóng hiện lên một loạt dấu chấm hỏi. Đưa mắt nhìn xung quanh liền chỉ có băng và băng, không nhìn thấy bất kỳ vật sống nào. Nhưng cũng thật sự kỳ lạ, ở một nơi đầy băng như thế này nhưng không khí lại không hề lạnh lẽo một chút nào.

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ lại nâng chân mà dạo bước đi xung quanh xem xét, khi hắn đang chậm rãi bước đến gần vách tường của đại điện, một màn hiện ra trước mắt này liền làm cho hắn dừng chân.

Đây là.....

Bên trong vách tường băng trong suốt là vô số thi thể, có an tĩnh nhắm mắt phẳng phất như đang ngủ say, có hoảng sợ trừng lớn trông mắt giống như gặp phải điều gì đó rất khủng bố. Nam nữ đều có, nhưng đặc điểm chung của tất cả đều là...đẹp.

Ngay khi hắn quyết định nhanh chóng rời khỏi đây thì bên tai liền bị một luồng khí lạnh phát qua, một giọng nói ôn nhu liền nhẹ nhàng vang lên.

"Đẹp sao?"

Hạ Vũ giật mình mà xoay người, đôi chân cũng nhanh chóng lùi lại vài bước, tựa lưng vào vách tường lạnh căm, cùng chủ nhân của giọng nói này kéo ra khoảng cách.

Mà ở cách tòa cung điện này hơn nửa dặm (1 dặm ≈ 1,7km). Huyết Cơ đang thờ ơ đứng giữa chiến trường, áo bào màu đỏ bay phất phơ trong gió, một đôi mắt lạnh nhạt nhìn lấy cơ thể của ba người trưởng lão Vạn Thú tông cùng yêu thú Xích Vĩ Hồ.

Phất tay đem Hy Tà đang bay lơ lửng trên không trung thu trở về, Huyết Cơ mới chậm rãi nhắm mắt lại để thông qua khế ước đạo lữ tìm ra vị trí của Hạ Vũ.

Nhưng là, nàng ngay lập tức liền mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đông. Theo một luồng gió thổi qua liền nhẹ nhàng biến mất giữa không khí.

Là nàng ta...

**Có 1 tình iu hỏi Nhóc hiện tại đang làm gì? Nhóc hiện là sinh viên năm 2 trường ĐH Kinh tế T.p HCM - Cơ sở A và làm thêm tại một quán cafe ở Đường 59C Nguyễn Đình Chiểu, Phường 6 Quận 3 TP. HCM từ T2-T6 nha.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Yêu thần Giang Thuần

"Ta hỏi ngươi đây, đẹp sao?"

Người nói là một cái nữ nhân vận bạch y như trích tiên, tóc trắng như mây mù, làn da trắng đến gần như trong suốt cùng một đôi môi không có một tia huyết sắc. Phía trên tóc, chân mày của nàng dường như đều phủ lấy một tầng băng sương tỏa ra khí tức băng hàn.

Nhưng là, nàng có một đôi mắt vô cùng mê hoặc mà dịu dàng, khi nhìn vào mắt nàng, bất kể là ai đều sẽ cảm thấy rằng bản thân chính là cả thế giới của nàng. Thế nhưng, Hạ Vũ cũng không phải là một trong số đó.

Nữ nhân bề ngoài càng ôn nhu thì trong nội tâm lại càng độc ác, tỷ như vị "muội muội tốt" ở kiếp trước của hắn vậy. Và lại nữ nhân này không một tiếng động liền đến được phía sau lưng hắn, trực giác mách bảo cho hắn rằng nàng rất nguy hiểm.

Mà Giang Thuần thấy bộ dáng đề phòng của Hạ Vũ chẳng những không tức giận mà còn cười đến càng thêm dịu dàng.

"Đừng sợ, ta chỉ là muốn hỏi ngươi có phải cảm thấy tác phẩm do ta làm ra rất đẹp hay không?"

Giọng nói nhỏ nhẹ mang theo tia ngọt ngào, cả người nàng dường như đều mang theo vòng hào quang ôn hòa. Nhưng là, chỉ thấy nhiệt độ xung quanh của tòa cung điện này nhanh chóng giảm xuống, mà nơi phát ra chính là từ chỗ của nàng.

"Nếu câu trả lời của ngươi là xấu, ta sẽ tháo từng phần của cơ thể ngươi ra để trưng bày chúng ở từng nơi khác nhau. Còn nếu câu trả lời là đẹp..."

Ý nghĩa trong lời nói của Giang Thuần khiến người nghe không khỏi rét lạnh từ trong xương tủy. Nhưng là hết lần này hết lần khác nàng vẫn như cũ duy trì nụ cười dịu dàng trên mặt, ngay cả độ cong cũng chưa từng thay đổi, giống như là đang mang lên một tấm mặt nạ.

"...Ta sẽ cố gắng để gương mặt của ngươi không biến dạng méo mó vụn vụn, để ngươi trở thành một tòa băng trác hoàn mỹ nhất ở đây."

Hạ Vũ lúc này cũng đã không còn bị lời nói của nàng làm sợ hãi cho lắm, ai bảo từ khi đến thế giới này tới bây giờ hôm nào hắn cũng bị người đuổi giết cả, không những vậy, ban nãy hắn còn chính mắt nhìn thấy Yêu vương "dùng bữa" nữa a. Cho nên việc đang xảy ra hiện tại vẫn còn nằm trong sức chịu đựng của hắn.

Nhưng là, điều này cũng không tránh khỏi bị Hạ Vũ phi nhổ. Ha ha, hắn liền biết bản thân không phải là nam chính mẹ gì. Nam chính người ta nếu tiến vào băng điện như thế này thì 9/10 sẽ nhận được truyền thừa gì đó, chỉ ít cũng sẽ lấy được kỳ trân dị bảo các loại...

Còn hắn thì rất là "may mắn" mà chui vào sào huyết của một tên biến thái có sở thích luyện thi (yêu thích thi thể).

"Đừng lo, ta chắc chắn sẽ ra tay nhanh gọn. Chắc chắn sẽ không làm ngươi cảm thấy được đau đớn."

Chỉ thấy sau lưng của Giang Thuần liền mọc ra chín cái đuôi, nàng dịu dàng hướng Hạ Vũ dỗ dành, tựa như tình nhân nỉ non với nhau. Nàng thật sự rất thích nhân loại trước mặt này, hắn là người có dung mạo đẹp nhất mà nàng từng gặp, cho nên hắn cũng sẽ trở thành kiệt tác hoàn mỹ nhất của nàng.

"Cửu Vĩ Băng Hồ..."

Yêu thần! Hạ Vũ thật sự không thể tin được bản thân lại xui xẻo như vậy, đúng là đồ tám đời mồi ròi. Vừa mới thoát thân khỏi Yêu vương thì lại trực tiếp chui vào cung điện của Yêu thần.

Yêu thần Giang Thuần - Cửu Vĩ Băng Hồ, dị thú hệ thủy biến dị xếp hạng thứ 4 trên bảng dị thú, tính cách vô cùng tàn bạo cùng biến thái. Từ khi sinh ra người liền mang yêu cốt, có thể ngự trị tất cả yêu tộc. Đương nhiên là ngoại trừ Yêu vương có sức mạnh đứng đầu ra.

Nhưng là, ngay khi Hạ Vũ định đặt tay lên chuỗi kiếm thì Giang Thuần liền hiện ra trước mắt hắn, dường như vô cùng hứng thú mà nhấc tay trái của hắn lên.

"Ồ... Làm sao ngươi có được thứ này..."

Khế ước đạo lữ của Huyết Cơ a, đúng là có chút không thể tin tưởng được. Vì thế Giang Thuần liền vô cùng ngọt ngào hỏi Hạ Vũ.

"Ặc... Là bị một con Tiểu xà có chút ngốc cho xiết lấy...."

Hạ Vũ lúc này liền không theo kịp tiết tấu của Giang Thuần, đầu óc hắn nhanh chóng xoay chuyển. Chẳng lẽ... Tiểu Hắc là con của nàng ta? (ồ_ồ)

Mà nghe thấy câu trả lời của Hạ Vũ, Giang Thuần không nhịn được mà bật cười khúc khích. Nghĩ đến việc bản thân sắp đem đạo lữ của Huyết Cơ cho tạo thành băng trác, nàng cảm thấy máu trong người đều giống như đang sôi sục. Σ (°Д°)

"Ha, Tiểu xà có chút ngốc sao? Không bao lâu nữa, con Tiểu xà này sẽ đem ngươi rước đi a..."

Hạ Vũ chỉ cảm thấy cổ tay chợt lạnh, một tầng băng sương bỗng dưng bao phủ lấy cổ tay hắn. Vòng ngón màu trắng kia dường như khẽ nhoáng lên một tia sáng đỏ rực rồi trực tiếp biến mất.

"Được rồi, đừng nhiều lời nữa, chúng ta cứ trực tiếp làm chính sự cái đã..."

Vừa nghe lời này, Hạ Vũ liền nhanh chóng chạy qua bên phải hướng về giữa cung điện. Thấy thế, Giang Thuần dường như đã nhìn quen nên không trách, vô cùng nhàn nhã phát phát tay áo.

Chỉ thấy tay áo của nàng giống như có sự sống mà dài ra, theo hướng Hạ Vũ đuổi theo, hàn khí tỏa ra khiến những nơi nó đi qua đều phủ thêm một tầng băng dày.

"Đừng trốn nữa, ngươi trốn không thoát..."

Âm thanh ôn nhu của Giang Thuần lại phá lệ như ma âm giữa địa ngục. Ngay khi nàng đang hào hứng vì ống tay áo sắp quấn lấy mắt cá chân của Hạ Vũ thì dị biến lại xảy ra...

"Vậy sao? Bản thiếu thấy cũng là chưa chắc đâu..."

Chỉ thấy ánh kiếm trong tay Hạ Vũ chợt nhoáng mà qua, chém đứt ống tay áo sắp đuổi kịp của Giang Thuần, kiếm khí lấy tốc độ chớp nhoáng mà bay về phía nàng. Thấy vậy, Giang Thuần cũng nhanh chóng tránh ra nhưng vẫn bị chém trúng vào cánh tay, để lại một vết thương chừng một tấc.

"Không sao cả, có niềm tin trước khi chết cũng là một việc tốt...Ngươi xem..."

Giang Thuần tựa hồ cũng không tức giận mà cười cười, gợn cánh tay trái đang bị thương ra phía trước. Bàn tay phải đặt lên phía trên vết thương một chút, trong lòng bàn tay bắt đầu ngưng tụ nguyên tố thủy trong không khí.

"Cái gì..."

Chỉ thấy nụ cười tự tin của nàng nhanh chóng cứng lại, vết thương trên cánh tay không những không lành lại mà còn bắt đầu bị ăn mòn ra xung quanh, nàng càng động yêu khí thì vết thương lại càng lan ra với tốc độ nhanh hơn.

"Thanh kiếm đó...rốt cục là thứ gì..."

Nhưng mặc kệ Giang Thuần là như thế nào tức giận, Hạ Vũ cũng chỉ tiêu sái mà cười trên nỗi đau của người khác một tiếng, trên tay cũng nhanh chóng xé nát một tấm Truyền tống phù.

"Ha, Cho ngươi trang bức...Ngươi không phải là ngưu lăm sao..."

"Ngu ngốc, vĩnh biệt a...Không hẹn ngày tái ngộ..."

Tiếng cười cuồng ngạo của Hạ Vũ vang vọng trong đại điện khiến Giang Thuần hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng là nàng cũng không dám vận dụng yêu khí để đuổi theo. Đành phải cắn răng nhớ lấy món nợ này.

Mà Hạ Vũ lúc này cũng phục bản thân sát đất, hẳn chính là một chàng trai kiêu sa như gió a...

****Hiện tại đã chốt tổng cộng có 8 chị nữ chính.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cảnh Cáo

Mà lúc này, Giang Thuần đang ngồi giữa đại điện lại giật mình mà ngẩng đầu lên, sau đó vẫn như thường mà dịu dàng nói.

"Là con gió nào đã đưa Yêu vương đến chỗ cung điện này của ta a..."

Uy áp từ bốn phía tỏa ra khiến khuôn mặt mỉm cười của Giang Thuần đều có chút cứng nhắc vặn vẹo, cái á nữ nhân khôn kiếp này...

"Giang Thuần, nên biết rõ thân phận của ngươi một chút. Nếu lại dám chạm vào người của bốn vương..."

Một giọng nói âm u như Tu la dưới địa ngục lại vang lên, biểu hiện rõ ràng sự tức giận của chủ nhân nó. Mà Giang Thuần cũng bị luồng uy áp này chấn cho khóe miệng liên tục trào ra máu tươi.

"...Bốn vương sẽ để ngươi hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này."

Đội khí khí tức kinh khủng kia rồi đi xa, Giang Thuần mới không nhận được mà học ra một ngụm máu. Nhưng là, trên gương mặt nàng lại là một nụ cười vận vẹo, nhất là khi phổi hợp với khóe môi đang trào ra máu tươi kia lại càng đặc biệt quý dị.

"Huyết Cơ, một kẻ như ngươi cư nhiên cũng sẽ biết yêu a... Được lắm, ngươi càng muốn bảo vệ hắn thì ta càng muốn đem hắn hủy hoại...Chờ đó cho ta..."

Ở giữa một con đường mòn, bóng dáng của Hạ Vũ lần nữa xuất hiện trong không khí, sau khi nhìn xem xung quanh cũng không có phát hiện thứ gì nguy hiểm, hắn mới thở phào mà ngồi xuống đất.

"Mẹ kiếp, đúng là dọa chết bản thiếu a..."

Mệt mỏi mà nhắm mắt lại, hắn hiện tại chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi rời đi nơi này mà thôi. Nhắc mới nhớ, hắn dường như đều sắp quên mất bản thân có một cái hệ thống cũng như nhiệm vụ.

"An nhàn thường sẽ khiến con người ta sa đoạ mà. Không thể cứ tiếp tục như vậy nữa, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ thôi."

Hạ Vũ bây giờ liền vô cùng hối hận, nếu biết trước như vậy khi gặp Yêu vương hắn liền sẽ không quay người bỏ chạy rồi. Vốn dĩ nên li lợm la liếm mà đeo theo nàng mới đúng, nhưng là cuộc sống vốn dĩ liền không có thuốc hối hận.

Ngay khi hắn vẫn còn đang rầu rĩ ruột thì bên tai liền vang lên thanh âm của một cái nữ nhân.

"Bảo bối, ngươi là chạy cái gì? Bỏn vương đáng sợ như vậy hay sao?"

Vừa nhìn sang, Hạ Vũ cũng là có chút kinh diễm, nhưng là rất nhanh hắn liền bình thường lại, thay thế đó là sự cảnh giác.

Nói không phải tự luyện, mặc dù hồng y nữ nhân này so với bất kỳ người nào hắn từng nhìn thấy đều đẹp hơn, nhưng là vẫn thua kém chính hắn một chút, thật sự là một chút mà thôi. (¬_¬)

"Ngươi là..."

Nghi vấn hỏi, trong tay Hạ Vũ liền xuất hiện một tấm Truyền tống phù, sẵn sàng tùy thời bỏ trốn.

"Yêu vương Huyết Cơ, nhớ kỹ cái tên này vì nó sẽ đi theo ngươi đến suốt đời, đồng thời ta cũng chính là thê chủ của ngươi."

"Còn có, nếu ngươi còn dám chạy lần nữa, bỏn vương sẽ đánh gãy chân ngươi rồi xịch lại bên người."

Nghe thấy lời tuyên bố cùng hàm dọa bá đạo này, Hạ Vũ cũng rất ngoan ngoãn mà đem Truyền tống phù cất đi. Đùa sao, nếu hắn chạy thì ai biết nàng có hay không thật sự đem chân hắn đánh gãy a.

Thấy bộ dạng ngoan ngoãn này của Hạ Vũ, Huyết Cơ cũng rất vừa lòng mà đem hắn ôm lên. Bảo bối nhà nàng là ngoan nhất a, nghe lời đến như vậy, cơ mà dường như hơi gầy một chút, sau này phải hảo hảo dưỡng mới được.

"Ặc...Có thể hay không...Bỏ ta xuống? Ta có thể tự đi được..."

Nè nè, hắn và nàng bộ thân nhau lắm sao? Lại còn "bảo bối" nữa kia chứ. Nhất là mặc dù cách ôm kiểu công chúa này thật sự rất là lãng mạn, nhưng mà cmn, hắn là nam a... Nàng bế hắn như vậy thật sự ổn sao? Đến ngay cả xưng hô "bản thiếu" hắn cũng không dám nói ra miệng.

"Bỏn vương thích."

Hạ Vũ không còn lời nào để phản bác, nàng ngu a, vì nàng ngu nên chỉ cần nàng thích thì hắn liền phải uất ức ở trong lòng mà gặm cắn khoảng thời gian đen tối này. Nhưng là... Đây chỉ là mới bắt đầu cho tất cả mọi chuyện sau này mà thôi, đương nhiên chuyện này là nói sau.

Mà lúc này, chỉ thấy nhoáng lên một cái, hắn lại xuất hiện trong một căn phòng xa lạ. Vì thế, Hạ Vũ liền đem câu nói "hắn có thể tự đi được" rút trở về. Đây căn bản là sự so sánh giữa đi bộ và ngồi tên lừa a.

"Có thích không, bỏn vương chuẩn bị cho ngươi..."

Nghe thấy nàng nói, Hạ Vũ mới thử đưa mắt nhìn xung quanh. Nhưng là sau đó một ngàn con thảo nê mã liền nhanh chóng ủa qua trong đầu óc hắn, nhất là khi Huyết Cơ đem hắn đặt xuống chiếc giường ở giữa phòng.

Đây là một căn phòng to lớn, bốn phía đều treo đầy lụa trắng, từ trên tường cho đến cửa sổ. Xung quanh cũng thấp đầy nệm trắng, gió lùa qua liền nghe thấy tiếng chuông leng keng treo trên mảnh cửa. Nhất là cái giường mà hắn đang nằm, bốn phía cũng đều phủ xuống một tầng vải sa trắng.

Khóe mắt Hạ Vũ co rút một trận, trên trán cũng nổi lên gân xanh, ha ha, nếu phía đầu giường lại đặt thêm một cái lư hương thì hắn cũng đã ngã bản thân bước nhầm vào lĩnh đường rồi.

"Bảo bối, màu trắng rất thích hợp ngươi..."

Thấy bộ dạng hậm hực tức giận này của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền cười sùng nịch một tiếng, giờ tay chống lên giường, đem hân giam cầm ở dưới thân.

"Yêu vương..."

"Gọi bốn vương Huyết Cơ."

"Ha ha, Huyết Cơ, có thể hay không...đứng dậy?"

Hạ Vũ có chút khô khốc cười một tiếng, chẳng lẽ lại bị đè lần nữa sau? Không thể, không thể a...

"Đương nhiên...là không..."

"Ặc, vậy ngươi...rất cực muốn gì?"

"Muốn ngủ ngươi."

Vừa nói, Huyết Cơ vừa ở trên đôi môi của Hạ Vũ xoa nắn một chút, hơi thở như lan mà phun ra ba từ này.

"Khoan đã, có phải hay không là tiến triển có chút nhanh? Không phải chúng ta còn phải thành thân rồi sau đó mới động phòng hay sao?"

Nghĩ đến cái cơ này, Hạ Vũ liền vô cùng bội phục bản thân mình, người cô đại không phải cũng rất xem trọng tam cương ngũ thường...đi?

"Không cần, cứ trực tiếp động phòng là được. Bốn vương sẽ cho ngươi bất cứ thứ gì mà ngươi muốn, ngươi sẽ là Yêu hậu duy nhất của bốn vương..."

Vừa nói, Huyết Cơ vừa đưa tay giải khai đai lưng của Hạ Vũ, trong giọng nói tuy bá đạo nhưng lại phá lệ khiến người nghe cảm thấy vô cùng đáng tin cậy.

Hạ Vũ khóc ròng trong lòng, mặc dù đã không chắc chắn nhưng hân cũng không nghĩ tới rằng ngay cả một chút tác dụng cũng không có.

"Đúng rồi, khoan đã, nếu hiện tại ngươi đưa ta tới đây thì Tu Viên môn phải làm sao a?"

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ liền nhanh chóng đưa ra vấn đề này, trong lòng cầu mong Huyết Cơ nghe lọt tai mà đem hân đưa về a. Ai bảo hân thật sự bị đè đến ám ảnh tinh thần rồi đây.

"Chuyện đó ngươi không cần lo, bốn vương sẽ cho người đi báo tin cho bọn họ..."

"Nhưng là, bảo bối...ngươi cứ muốn ngăn cản bốn vương mãi như vậy là vì sao a..."

"Có phải hay không là vì ả nữ nhân kia?"

"Nói cho bốn vương, ngươi là bị ép buộc vẫn là tự nguyện?"

Âm thanh âm trầm của Huyết Cơ vang lên, từng câu từng chữ đều khiến đáy lòng Hạ Vũ liên tục lộp bộp. Nàng... Làm sao biết được kia chứ?

****Chương sau có H nha.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lại bị đè (H)

Nghe câu hỏi này của nàng, Hạ Vũ cũng chỉ có thể cúi đầu trầm mặc không nói. Với tư cách là một người đàn ông, mặc dù có thể chạy lấy người sau khi lên giường nhưng hân không cho phép bản thân đem tất cả tội lỗi đều đẩy lên đầu người khác, cho dù là vì bất cứ lý do gì.

"Ngươi yêu nàng ta?"

Nhìn thấy bộ dạng cam chịu này của Hạ Vũ, quanh thân Huyết Cơ đều tràn ra một cỗ khí tức táo bạo. Nàng không dám tưởng tượng nếu hân gạt đầu hay trả lời là đúng thì nàng sẽ làm ra việc gì.

Có lẽ là đem hân nhốt lại ở một chỗ không cho người khác nhìn thấy, sau đó liền giết chết nữ nhân kia. Cũng có thể là bởi vì đã kích mà đem hân nuốt vào bụng, cùng nàng hòa làm một thể không xa không rời.

Nhưng là, cũng may Hạ Vũ không thánh nẫu đến mức đem mọi chuyện đều ôm vào người mình cũng như ngu ngốc mà gật đầu.

"Không có, là do trùng hợp mà thôi. Ta căn bản cũng không biết nàng ta là ai nữa..."

Câu nói đầu tiên là thật, câu tiếp theo là giả. Nhưng mà mặc dù vậy, cổ tức giận trong lòng Huyết Cơ vẫn được câu trả lời của Hạ Vũ cho xoa dịu.

"Vậy tại sao lại không thể để bọn vương chạm vào? Vẫn là nói người yêu nàng ta?"

Nếu không phải tình huống hiện tại không hợp thì Hạ Vũ rất muốn đưa tay đỡ trán. Mạch não của vị Yêu vương này dường như không được giống người bình thường cho lắm a. Phản kháng nàng = Yêu người khác? Đây là logic kỳ ba gì vậy.

"Cái đó...cũng không phải là không được. Nhưng là, ta phải ở...bên trên... Ừm?????"

Chỉ thấy Huyết Cơ dường như có chút suy nghĩ mà rừ mi, ngay khi Hạ Vũ suy đoán nàng sắp gật đầu đồng ý thì môi của hắn liền bị một đôi môi bá đạo lấp đầy.

Vịn lấy sau ót của hắn, Huyết Cơ liền đè ép đi lên. Muốn nàng nằm dưới căn bản là không có khả năng, làm một cái nữ nhân tốt thì làm sao có thể nằm dưới được? (Chị mình sống ở nữ tôn nhà, nhắc lại cho một số tình iu nhớ...)

Phu quân có thể sủng, có thể yêu, có thể chiều chuộng nhưng tuyệt không thể để cho hắn ở bên trên! $\Sigma(\circ \triangle \circ|||)$

Mà Hạ Vũ lúc này đã bị hôn đến choáng váng, căn bản là không có năng lực phản kháng. Trong lòng hắn hiện tại liền vô cùng bi ai, đây là tiết tấu muốn bị đè nữa chứ gì. Không sao đâu, hắn quen rồi, thật sự đã quen.

Vì thế hắn liền chủ động đáp trả lại nụ hôn của nàng, môi lưỡi quấn quýt. Cũng không biết là từ khi nào, trên người Huyết Cơ đã bị hắn cời đến chỉ còn một cái yếm cùng tiết khô.

Nàng có một cơ thể vô cùng xinh đẹp, da trắng mịn như mỡ đông, xúc cảm khi chạm vào vô cùng tốt. Một đôi thỏ ngọc được một cái yếm màu đỏ cho che lại, tạo thành hình thái nửa che nửa hở làm người mơ màng muốn dùng tay đem nó gỡ xuống để nhìn thấy được cảnh đẹp che giấu bên trong. Eo nhỏ như nắm tay, đôi chân dài thon thả yếu diệu khiến người ta không khó để tưởng tượng nếu đem nó quấn quanh hông thì sẽ là mỹ diệu bậc nào.

Nhưng là, thứ làm Hạ Vũ cảm thấy hứng thú nhất hiện tại không phải là cơ thể của mỹ nhân trước mắt mà là thứ đang treo ở trên cổ nàng.

Chỉ thấy nó có hình dạng giống như một cái bình thủy tinh được làm thành hình giọt nước trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong đang lưu động một giọt chất lỏng đỏ tươi đặc sệt. Mà lúc này nó đang được nối vào một sợi chỉ nhỏ giống như dây chuyền được nàng đeo trên cổ.

Tinh huyết! Đây chính là tinh huyết trong miệng của hệ thống. Bằng mọi giá, hắn nhất định phải đạt được nó.

Mà Huyết Cơ chỉ cảm thấy Hạ Vũ thất thần giống như đang suy nghĩ gì đó. Trong lòng nàng liền trở nên vô cùng tức giận mà nghĩ, có phải hay không hắn lại nhớ đến nữ nhân kia? Vì thế, nàng liền đưa tay cời ra tất cả y phục của Hạ Vũ, ngay cả một mảnh vải cũng không chừa lại.

Một loạt động tác nhanh chóng này của Huyết Cơ khiến hắn căn bản không kịp phản ứng lại, đến khi lấy lại tinh thần thì cả người hắn đều đã trần như nhộng.

"Khoan đã, ta..."

Ngay khi Hạ Vũ vừa định mở miệng nói gì đó thì tiểu huynh đệ của bản thân đã bị nàng nắm lấy trong tay, khiến cho hắn liền không khỏi thở dốc một hơi.

"Còn muốn dừng lại hay sao? Xem ra cơ thể người lại thành thật hơn miệng của người rất nhiều a..."

Vừa nói, Huyết Cơ vừa chậm rãi lay động vật cứng rắn trong tay, tay trái cũng ở trên ngực Hạ Vũ khiêu khích vẽ vòng tròn khiến hắn vừa ngửa lại vừa khó chịu.

"Đến đây đi bảo bối, có phải hay không liền rất muốn ta đem người 'nuốt lấy'?"

Vừa nói, Huyết Cơ vừa dùng lưỡi liếm lấy vành tai của hắn, tay phải cũng buông tiểu huynh đệ của hắn ra, thay vào đó là nắm lấy một bàn tay của hắn di chuyển trên khắp cơ thể nàng, nhất là khi nói đến từ "nuốt lấy", nàng liền cầm lấy bàn tay hắn đưa đến hạ thân của mình.

Nếu nói lúc đầu tay hắn là bị nàng nắm lấy cho lôi kéo thì về sau, tay của hắn liền đã bất tri bất giác mà du tẩu khắp nơi. Hầu kết không nhận được lăn lộn một cái, hắn bỗng dưng có cảm giác miệng khô lưỡi khô.

Đưa tay cời ra dây yếm của nàng, hai đoàn bạch thỏ liền hiện ra trước mắt hắn. Đây ít nhất cũng phải là E...đi? Theo bản năng, Hạ Vũ liền nắm lấy một bên, xúc cảm mềm mại khiến hắn không nhận được mà nhào nặn một chút.

Cứ nhiên còn sẽ co giãn tốt như vậy, giống như tìm thấy được đại lục mới, Hạ Vũ liền không nhận được mà xoa nắn thêm vài cái. Nhất là khi nhìn thấy một thứ hồng hồng cứng rắn như quả hồng mai phá lệ mê người trên da thịt trắng nõn kia, hắn liền bất giác mà đem nó ngậm vào.

"Ngô, bảo bối..."

Âm thanh của nàng trở nên vô cùng kiều mị, không nhận được liền rên rỉ ra tiếng. Mà hần lúc này cũng nhiệt tình mà đem nó ngậm lấy cắn hút, tựa như muốn hút cho đến khi có sữa chảy ra.

Nhưng là, hần bỗng dừng lại bị đè xuống giường, Huyết Cơ cứ thế liền ngồi lên phần hông của hần. Cách một lớp vải mà đè ép hạ thân hần khiến tiểu huy nhệ đệ của hần lúc này dường như đều muốn nổ tung.

"Bảo bối, bốn vương hiện tại liền muốn ngươi..."

Không đợi cho Hạ Vũ biểu hiện bất cứ hành động hay ngôn ngữ gì, Huyết Cơ đã tự tay cởi ra tiết khô mà hung hăng nhắm ngay hạ thân của hần mà ngồi xuống.

"Hít" Tiếng hít hí lạnh liền vang lên từ cả hai, Hạ Vũ là bị siết chặt đến có chút đau đớn mà Huyết Cơ lại là đau đến nhũu chặt mảy.

Tại sao lại đau như vậy a? Huyết Cơ trong lòng liên tục hồi niệm mấy quyển sách mà bản thân lên lút xem hôm trước, trong sách viết không phải đều rất thoải mái hay sao? Sao lại đau như vậy được kia chứ...

Mà Hạ Vũ lúc này cũng theo hạ thân nhìn xuống, nơi hai người tương giao lúc này đã là một hiện trường "đẫm máu", đầu óc hần liền có chút không kịp tiêu hóa.

"Ngươi...ngươi vẫn còn là xử nữ? Ngươi không phải là có 31 người thị quân hay sao? Bọn họ..."

Nhìn đau nghe câu hỏi của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền bất động thanh sắc mà đem tay hần đặt ở trên bụng.

"Tất cả đều ở đây..."

Mà lúc này Hạ Vũ cũng biểu hiện đến vô cùng bình tĩnh, hần đã quen, thật sự đã quen a. Ha ha, trong tình huống hiện tại hai người đang chuẩn bị tương tương nhượng nhượng thì nàng lại nói cho hần biết 31 người thị quân của nàng đều đã bị nàng nuốt vào bụng, có phải hay không...ngươi kể tiếp liền là...hần?

Đánh cái rùng mình, Hạ Vũ nhanh chóng quăng bỏ những hình ảnh máu me ra khỏi đầu, chú tâm vào chuyên môn của mình.

Mà Huyết Cơ lúc này cũng không còn cảm giác đau đớn nữa, cảm giác bị căng ra cùng ngứa ngáy khiến nàng không nhận được mà vận vẹo thân mình.

"Bảo bối...ân..."

Mỉ hoặc mà rên rỉ một tiếng, nhất là khi thấy bộ dạng kiềm nén của Hạ Vũ, nàng liền bắt được điểm mấu chốt mà vận vẹo thân mình giống như xà...

À, quên mất, nàng thật sự là xà mà...

****Chương sau Hạ Vũ liền trở về rồi. Tạm biệt dị giới sau mười chương qua a...**

***Xin lỗi vì bận quá nên mình quên mất, rất cảm ơn bạn Kekotentuoi vì đã ủng hộ cho mình nhé. Mình sẽ bạo chương gần nhất có thể.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lấy Được Tinh Huyết

Sau một lúc "giằng co", Huyết Cơ vô cùng bá đạo mà đem Hạ Vũ ôm vào trong ngực, ôn nhu xoa xoa tóc hần sau đó liền nhắm mắt lại.

Chờ khi tiếng hít thở của nàng trở nên đều đều, Hạ Vũ mới chậm rãi di chuyển một bàn tay về phía dây chuyền của nàng. Mặc dù chỉ là khoảng cách từ eo đến cổ nhưng đối với hần thì nó dường như đã trôi qua mấy thế kỷ.

Hần sợ hãi khi bản thân vừa di chuyển thì nàng lại mở mắt ra, đem hần trở thành vị thị quân thứ 32 trong bụng nàng.

Nhưng là cho đến khi hần chạm vào bình lưu ly, sợi chỉ bạc cũng thuận thế mà biến mất thì nàng vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, ngủ đến thật sự ngon.

Thấy vậy, trong lòng Hạ Vũ liền cảm thấy có chút ê ẩm, nhưng là vì mạng sống, hần nhất định phải bỏ đi hết cảm giác áy náy trong lòng mình.

Sau đó, một âm thanh máy móc lạnh băng liền vang lên khiến Hạ Vũ có cảm giác bản thân phảng phất như đã tu thành chánh quả, xúc động đến hần muốn khóc.

[Đình, ký chủ thành công lấy được tinh huyết của Yêu vương...]

[Đình, đang trong quá trình truyền tống...]

Nhoáng một cái, cảm giác linh hồn bị kéo đi lại lần nữa đến với Hạ Vũ, nhưng lần này hắn đã không còn sợ hãi như lúc đầu mà thay vào đó là hưng phấn cùng chờ mong.

Nhưng là, hắn không phát hiện rằng khi linh hồn hắn vừa rời đi, cơ thể ảo ở thế giới này cũng vỡ tan thành tro bụi. Mà lúc này người vốn dĩ đang nằm "ngủ say" là Huyết Cơ lại mở ra đôi mắt, một đôi tử mâu thẳng tắp nhìn lấy chính xác phương hướng mà Hạ Vũ cùng hệ thống rời đi.

"Thì ra đây chính là thứ ngươi muốn lấy sao? Nhưng là, bảo bối à... Ngươi chạy không thoát..."

Tà mị cười một tiếng, không khí trước mặt Huyết Cơ liền thoáng vặn vẹo hiện ra một khe nứt. Không nghĩ ngợi, nàng liền nhanh chóng mặc lấy quần áo rồi bước vào, theo bóng lưng nàng vừa đi vào thì khe nứt này cũng thu dần lại rồi tiêu biến. Chỉ còn lại những tấm lụa trắng phát phờ trong không gian tĩnh mịch.

Thứ sức mạnh thần bí đó thật giống...

Trong đầu Huyết Cơ dường như lại hiện lên bóng lưng của một nam nhân trên mặt lúc nào cũng có một nụ cười tà mị cuồng quyền.

"Một nhóc con dị thú sao? Từ nay về sau, ngươi liền gọi là Huyết Cơ đi. Quên hết quá khứ, ngươi vẫn là ngươi..."

Mà lúc này ở giữa không gian trắng xóa, Hạ Vũ đang cùng với hệ thống giao lưu về việc lấy được tinh huyết của Yêu vương.

"Hệ thống, thứ này cần làm sao để sử dụng?"

[Sau khi hệ thống đem ký chủ đưa trở về cơ thể, ký chủ phải nhanh chóng đem nó nuốt xuống. Chiếc bình lưu ly này chỉ là một loại phép thuật mà thôi, sau khi ký chủ nuốt vào thì nó sẽ tự động tan biến.]

"Đơn giản như vậy sao?"

Hạ Vũ lúc này liền có chút nóng lòng muốn thử xem sau khi nuốt thứ này vào thì cơ thể hắn sẽ có những thay đổi gì. Mặc dù có chút lo lắng vì lời nhắc nhở của hệ thống nhưng hắn cũng chỉ đành cắn răng liều mạng.

[Lúc cơ thể ký chủ hấp thụ tinh huyết thì sẽ vô cùng đau đớn, mong ký chủ cố gắng cắn răng kiên trì qua...]

[Bắt đầu truyền tống sau 5 giây nữa... 5...4...3...2...1...]

Vì thế, sau khi tiếng đếm ngược của hệ thống vừa dừng lại, hắn chỉ kịp cảm thấy linh hồn của bản thân vừa nhoáng lên một cái rồi bỗng trở nên nặng trĩu. Sau khi định thần lại, Hạ Vũ nhanh chóng từ không gian lấy ra bình lưu ly kia liền trực tiếp nuốt vào.

Còn chưa đợi Hạ Vũ thở phào nhẹ nhõm thì một cỗ khí nóng liền lan tràn trong lục phủ ngũ tạng của hắn, dường như muốn đem cơ thể hắn toàn bộ đều thiêu đốt thành tro.

Hạ Vũ hiện tại chỉ có thể há miệng thở dốc, căn bản là không có đủ sức lực để kêu gào một tiếng. Mà lúc này, làn da của hắn đã trở nên đỏ như sắt nung, tỏa ra từng đợt khói nóng kinh người. Nhiệt độ bên trong căn phòng cũng tăng lên dữ dội, ngay cả nước trong bình để trên đầu giường của hắn đều bị nung đến bốc hơi.

Nóng...nóng quá... Máu trong cơ thể đều như bị nung lên, hắn hiện tại chỉ hận bản thân không thể trực tiếp ngắt đi, nhưng là cơ thể dường như sắp nổ tung lại khiến hắn bị sinh sinh cho giữ lại lý trí để nhận lấy sự tra tấn này.

Cho đến khi sự đau đớn này chậm rãi tan biến, Hạ Vũ có cảm giác đều đã trải qua tận mấy đời. Nhưng thật sự rất kỳ diệu, lúc này cơ thể của hắn đã không còn cảm giác mệt mỏi lúc trước khi ngắt đi ở quán bar, thay vào đó là cảm giác tràn ngập lực lượng, ngay cả giác quan dường như cũng nhạy bén hơn không biết bao nhiêu lần.

"Thối đến như vậy..."

Cũng vì giác quan tăng cường nên Hạ Vũ liền bị một tầng chất lỏng màu đen đặc sệt cùng mùi hôi thối đang tỏa ra trên người bản thân làm cho chán ghét không thôi.

Vì thế tính khiết phích (ở sạch) trong người Hạ Vũ liền bỗng dung trở dậy, hắn nhanh chóng đứng dậy chạy vào phòng vệ sinh để tẩy rửa đi hết cảm giác dính dính trên người.

Mà ở một ngõ nhỏ âm u tăm tối, bốn phía đều bao phủ lấy một tầng hiu quạnh yên tĩnh, lâu lâu lại vang lên tiếng mèo hoang kêu lên cùng với tiếng sột soạt trong những bãi rác. Chỉ thấy giữa không trung lúc này lại xuất hiện một cái lỗ hổng to lớn, không khí xung quanh dường như đều sắp bị hút hết vào bên trong.

"Là ở đây sao?"

Theo một giọng nói trầm thì bay theo gió, bên trong lỗ hổng này liền xuất hiện một thân ảnh với quần áo cổ trang màu đỏ rực, xinh đẹp yêu mị như yêu như ma bước xuống thế gian.

"Bảo bối, ta đến tìm ngươi rồi a..."

Tà mị cười một tiếng, ánh mắt Huyết Cơ lần nữa chuẩn xác nhìn về phía Hạ gia. Ý cười trong mắt dường như cũng dày một chút, mặc dù bỏ trốn là không ngoan chút nào nhưng sử dụng "sinh lễ" của nàng thì thật sự rất tốt a...

***"bóng người" đó là ai? Ha ha, là main9 trong bộ truyện mới mà Nhóc định đào khi truyện này đăng thêm vài chục chương nữa.

*Hôm qua đi làm về bị mắc mưa nên sốt cao nhưng vẫn gượng lê thân thể đi viết truyện này. (◦ - _ ◦)

*Gửi lời cảm ơn rất nhiều của Nhóc đến bạn Bacmm666 vì đã ủng hộ cho Nhóc nhé. >~<

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Luyện Khí Tầng Một

3h50 phút sáng...

Nằm thẳng xuống giường, Hạ Vũ không khỏi có chút cảm khái, chỉ mới trải qua 7h20 phút mà hắn cứ ngỡ đã trôi qua cả một đời người.

[Đỉnh, Đang kiểm tra tình trạng cơ thể ký chủ...]

[Đỉnh, đánh giá: Khỏe mạnh...]

[Đỉnh, tiến hành nâng cấp hệ thống...]

[Đỉnh, nâng cấp thành công. Chào mừng ký chủ trải nghiệm phiên bản mới nhất của hệ thống.]

Theo âm thanh thông báo nâng cấp của hệ thống, Hạ Vũ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng một chút, ngay sau đó liền nghe thấy được âm thanh trẻ con mang theo vui mừng.

"Hệ thống, giọng nói của ngươi..."

Khó hiểu mà hỏi một chút, âm thanh của hệ thống cư nhiên lại trở nên nhân tính hóa như vậy, chẳng lẽ đây là thành công của việc nâng cấp hệ thống?

[Ký chủ không cần khó hiểu, khi hệ thống nâng cấp thì không những ký chủ có được lợi ích mà đến chính hệ thống cũng có. Đợi khi ký chủ đạt đến cấp cao nhất thì hệ thống cũng sẽ có được cơ thể của riêng mình.]

Nghe thấy lời giải thích của hệ thống, Hạ Vũ cũng không cảm thấy khó chịu hoặc ngạc nhiên chỗ nào, hắn vốn dĩ liền đã biết trên đời này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí cả. Hệ thống đồng ý giúp hắn thì chắc chắn nó cũng sẽ đạt được chỗ tốt từ đó.

"Ồ, vậy cơ thể của ngươi sẽ có hình dạng gì?"

Bằng quơ hỏi một tiếng, chỉ thấy trước mặt hắn liền hiện lên hình ảnh của một quả cầu lông xù xù với hai lỗ tai nhỏ phía trên, to chỉ gần bằng nắm tay của hắn. Có phần giống như...bánh trôi?

Bàn tay Hạ Vũ dường như khẽ run lên một cái, có xúc động muốn đem vật này đi xoa nắn. Đây chính là chọc trúng điểm yếu thích của hắn a, hoàn toàn không có sức kháng cự.

[Đây chính là cơ thể tương lai của hệ thống, ký chủ cảm thấy có hay không nguư bức?]

"Ừ, rất nguư bức, sau này ngươi cứ dùng nó đi..."

Theo hình ảnh này biến mất, Hạ Vũ rất nghiêm túc mà trợn mắt nói dối. Vì bản thân thêm ra một cái động lực để lên đến cấp cao nhất.

[Ký chủ, hệ thống đã mở ra chức năng mới. Ký chủ có hay không xem xét giới thiệu?]

"Có."

Không chút do dự mà chấp nhận, trước mặt hắn liền xuất hiện một màn hình trong suốt có ghi hai chữ "Chế tạo", bên trên chỉ có một dấu + thật lớn ngoài ra không còn gì khác nữa.

[Chức năng "Chế tạo" có thể tạo ra bất cứ thứ gì mà ký chủ suy nghĩ đến, chỉ có thứ ký chủ không thể tưởng tượng chứ không có thứ mà chức năng này không thể tạo ra. Nhưng là, những vật phẩm này đều cần thiết dùng Điểm cảm xúc đến đổi.]

Gật đầu một cái xem như hiểu rõ, trong lòng Hạ Vũ cũng có chút vui mừng mà suy nghĩ đến một thứ khi coi phim thần thoại ở kiếp trước hắn đã ảo tưởng vô số lần.

Theo suy nghĩ của Hạ Vũ, màn hình trước mặt hắn liền nhanh chóng thay đổi biến thành hình dáng 3D chibi của một thanh kiếm treo lơ lửng trong không khí, phía trên có ghi ba chữ lớn cùng với một dòng giới thiệu.

[Hiện Viên Kiếm: Thần khí thượng cổ thời Hồng Hoàng từng chém chết Xí Vưu.

Điểm cảm xúc: 1.000 ức.

*Vật phẩm cảm sử dụng tại thế giới này.]

Con người của Hạ Vũ lúc này khó thể tin được mà tròn mắt, 1000 ức Điểm cảm xúc? Hắn là phải tích đến năm nào tháng nào nữa đây? Còn có, cho dù có đủ Điểm để đổi thì cũng không thể sử dụng được.

[Ký chủ nên biết, thế giới này là thuộc tầng lớp cấp thấp nhất trong 3000 thế giới, tương đương với thế giới tồn tại trong sách được các trung cấp và cao cấp thế giới biên soạn mà ra.]

[Cho nên, nếu vật phẩm cấp Thần khí xuất hiện tại thế giới này thì sẽ gây nên sự nhiễu loạn trật tự. Khi đó sẽ xảy ra hai loại khả năng: 1 là thế giới này sẽ hoàn toàn sụp đổ, 2 là ký chủ sẽ bị thiên đạo mạt sát.]

Nhìn thấy Hạ Vũ nhíu mày, hệ thống liền bình thản cùng hắn trần thuật sự thật. Khi nhận ra cảm xúc buồn bực của hắn, hệ thống liền bổ sung thêm.

[Nhưng là các loại Thánh khí, công pháp, trận pháp, ma pháp, dược liệu,... nào đó chỉ cần không vượt quá giới hạn của thế giới này thì ký chủ đều có thể chế tạo ra.]

[Mỗi ngày sẽ chỉ được một lần chế tạo, thời gian làm mới sẽ rơi vào 24h mỗi ngày. Mong ký chủ nắm chắc thời gian để lấy những thứ cần thiết.]

Mặc dù ban đầu có chút hụt hẫng nhưng về sau Hạ Vũ lại cũng liền đánh lên tinh thần, chỉ ít là có còn đỡ hơn không a.

"Hệ thống, sau khi nâng cấp thì còn có thứ gì khác sao?"

[Có a ký chủ, vẫn còn một phần đại lễ mà hệ thống đã hứa, quả hoàn thành nhiệm vụ ẩn giấu còn có một số thay đổi của bảng thuộc tính.]

Nếu hệ thống không nói thì Hạ Vũ cũng đã suýt quên mất chuyện này. Vì thế, hắn liền chậm rãi nói.

"Mở ra tất cả phần thưởng."

Lời nói của hắn vừa dứt, một loạt thanh âm thông báo của hệ thống liền vang lên.

[Đỉnh, thành công mở ra gói đại lễ, nhận được: 5000Exp, 1 triệu Điểm cảm xúc, Thiên Quang công pháp x1, Tụ linh bàn x1.]

[Đỉnh, thành công mở ra Quà nhiệm vụ ẩn giấu, nhận được: 20.000Exp, 5 triệu Điểm cảm xúc, Tiên tri thuật x1.]

Đối với Hạ Vũ hiện tại, những vật phẩm này đều vô cùng hữu ích. Nhưng là ngoại trừ hai vật phẩm đầu tiên ra, vật phẩm kế tiếp hắn liền có chút khó thể lý giải.

[Thiên Quang công pháp: công pháp tu tiên, đánh giá: Thiên cấp hạ phẩm. Đến từ: tu tiên giới.]

[Tụ linh bàn: Tụ linh trận loại vừa với bán kính là 6m, đánh giá: địa cấp trung phẩm

Đến từ: tu tiên giới.]

[Tiên tri thuật: Dự đoán được những thứ sẽ xảy ra với bản thân trong vòng 30s. Vật phẩm cao cấp tam tinh.

Đến từ: ma pháp thế giới.]

Mặc niệm sử dụng tất cả các loại vật phẩm, Hạ Vũ liền đem Tụ linh bàn từ trong không gian lấy ra, Tụ linh bàn có hình dạng giống như một cái la bàn loại nhỏ, phía trên có đính 7 viên đá với 7 màu sắc khác nhau cùng với một cái đồ án kỳ lạ. Ngắm nghía một lát, Hạ Vũ liền không còn hứng thú mà đem nó lấp đặt ở trong phòng.

Sau đó mới bắt đầu học theo những thứ viết trong Thiên Quang công pháp mà ngồi xếp bằng xuống giữa tụ linh trận để ngưng khí tu luyện, cảm nhận linh khí đang từ từ dày lên ở xung quanh.

Nếu để những người ở tu tiên giới nhìn thấy tình trạng hiện tại của Hạ Vũ thì đều sẽ trợn mắt há hốc. Lúc này, xung quanh hắn đều đang bị linh khí vây quanh, cơ thể hắn giống như là một cái lỗ đen đem vô số thiên địa linh khí cho hút vào, không phân biệt nó là thuộc nguyên tố gì.

Nhưng kỳ lạ thay, cơ thể hắn không những không bị trường bạo nổ tung mà còn giống như là biết phân chia đem hết tạp chất cho đẩy ra ngoài, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Mà Hạ Vũ hiện tại có cảm giác vô cùng thoải mái giống như có một dòng khí ấm đang chậm rãi chảy khắp cơ thể đem da thịt của hắn toàn bộ đều trùng tu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cho đến khi Hạ Vũ cảm thấy bản thân không thể hấp thụ được linh khí nữa thì mới chậm rãi mở mắt ra. Chỉ cảm thấy dường như giác quan lại càng thêm minh mẫn cộng với thân thể thoải mái một chút thì căn bản cũng không có gì thay đổi.

"Gần 6 giờ sáng rồi sao? Cư nhiên chỉ mới vào Luyện khí tầng một... Aizz..."

Hạ Vũ dường như có chút tiếc nuối nói, hắn cứ nghĩ tiến độ sẽ nhanh hơn kia chứ...Nhưng là lời này nếu như truyền ra ngoài liền sẽ khiến vô số kẻ cùng hắn liêu mạng.

Cái tên này đúng là không biết đủ mà, mới hơn 1 canh giờ (2 tiếng) đã từ phạm nhân lên Luyện khí tầng một, quá trình biến thái như vậy cư nhiên lại bị hắn nói đến không đáng một đồng!

*Bạo chương bạo chương a. Mặc dù bệnh nhưng vẫn gắng bạo chương.

Ngoài ra, đây KP hoặc ủng hộ LT, TLT đều sẽ được bạo chương nha các tình iu. (●'3')≡

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lỗi không gian

- Thuộc tính ký chủ:

*Tên: Hạ Vũ.

*Level: 5. (35200/50000)

*Danh hiệu: Đại Nam Thần.

*Tu vi: Luyện khí tầng 1.

*Huyết mạch: 1/4 huyết mạch dị thú.

*Sở trường: Ca hát, Ngự thú thuật, Kiếm thuật, Karate, Nấu ăn, xạ tiễn.

*Vật phẩm: Trảm yêu kiếm, Tụ linh bàn, Thiên Quang công pháp.

*Số mỹ nữ đã có: 2.

*Điểm cảm xúc: 6.178.000

Nhìn lấy bảng thuộc tính của bản thân đã biến mất một vài dòng, Hạ Vũ cũng không quan tâm cho lắm, căn bản chỉ cần mục Điểm cảm xúc không biến mất là được rồi.

[WARNING!!!!!!!]

[Đang xảy ra lỗi giữa các không gian...]

[Hệ thống đang tiến hành vá lại lỗ hổng...]

Hạ Vũ bị một loạt thanh âm chói tai này làm cho nhúu mày, hệ thống đây là đang bị lỗi sao...

[Tiến độ sửa chữa hiện tại: 0%...52%...92%...100%...]

[Vá lại lỗ hổng thành công!]

Sau khi nghe được lời này của hệ thống, Hạ Vũ mới có thể yên tâm mà thả lỏng người. Nhưng là, chỉ nghe âm thanh áp úng của hệ thống liền truyền đến...

"Hệ thống, ngươi bị làm sao a?"

[Ký chủ... Thật ra...]

"Làm sao?"

Hạ Vũ bị hệ thống làm cho có chút lo lắng nhất là khi nó im lặng, điều này chỉ xảy ra khi hấn sắp chết mà thôi. Rốt cục là điều gì khiến nó lo lắng như vậy...

[Thật ra khi hệ thống mở ra không gian để đưa ký chủ trở về thì đã lỡ tạo ra vài cái lỗ hổng không gian nối một số đại thể giới khác thông đến thể giới này...]

Nghe thấy lời này của hệ thống, một cái dự cảm không lành liền len men trong lòng Hạ Vũ khiến hấn rất không muốn chấp nhận sự thật này. Quả nhiên, đúng như hấn dự đoán, hệ thống lại đưa ra một nan đề cho hấn.

[Hậu quả của việc này là linh hồn của một số người sống tại các thể giới khác đã bị đưa đến cơ thể của những người sinh sống ở thể giới này. Cho nên...]

"Cho nên?"

Nghe hệ thống nói, Hạ Vũ dường như vẫn như thường mà cười cười hỏi lại. Một bộ dáng rộng lượng không quan tâm.

[Cho nên, nhiệm vụ của ký chủ là tìm ra và tiêu diệt những "kẻ ngoại lai" này nếu cần thiết. Đây chính là nhiệm vụ ẩn của ký chủ...]

"Hệ thống, có tin hay không ta sẽ bóp chết ngươi a?"

Hạ Vũ bị một bộ dáng vô sỉ của hệ thống làm cho cười ha hả. Đây là ăn ốc xong liền bắt người khác đổ vỏ hay sao? Muốn đem một kẻ vừa mới tu luyện như hấn đi tiêu diệt người của các đại thể giới. Hấn có thể hay không đối một cái hệ thống?

[Yêu cầu của ký chủ vĩnh viễn đều không thể chấp thuận...]

[Thật ra ký chủ không cần lo lắng vì không đánh lại, những người này đều chỉ là linh hồn xuyên qua, cơ thể của bọn họ vẫn như cũ là người bình thường ở thể giới này.]

[Nhưng họ khác người bình thường ở chỗ vì bị linh hồn ảnh hưởng mà có được một phần nhỏ sức mạnh cùng tri thức trước khi đến đây...]

Nghe vậy, Hạ Vũ cũng chỉ yên lặng không nói. Thật ra hấn cũng là một người hiểu lý lẽ, nếu không phải vì giúp đưa hấn trở về thì hệ thống cũng sẽ không gây ra lỗi lầm như thế này. Cho nên hấn cũng có lấy một phần trách nhiệm ở đây.

"Hệ thống, vậy có cách nào tìm ra được những người đó hay không? Nếu không bọn họ là ở nước ngoài thì ta biết đi đâu để tìm?"

[Cách thì không có nhưng hệ thống có thể chắc chắn những người này sẽ không cách ký chủ quá xa bởi vì lý do truyền tống, chỉ ít bọn họ đều ở bên trong Kinh Hoa quốc.]

Nghe vậy, Hạ Vũ cũng không biết là nên vui hay buồn, ít nhất cũng phải cho hấn biết một ít thông tin cụ thể chứ, nếu không thì có khác gì mò kim đáy biển.

[Theo hệ thống xác định: Số người "ngoại lai" đến từ thể giới khác là 10 người. 7 người đến từ tu tiên thể giới, 2 người đến từ ma pháp thể giới và 1 người đến từ sinh hóa nguyên cơ.]

Hạ Vũ trong lòng vẫn còn cảm thấy nhẹ nhõm một chút, cũng may truyền tống đến đều là người mà không có zombie, trùng tộc hay âm ma các loại, nếu không hấn liền sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của nhân loại ở thể giới này. Hấn căn bản là không muốn nổi tiếng bằng cách đó đâu.

Vì thế, Hạ Vũ liền đánh cho bản thân một cái thủ thế cố gắng, hiện tại hấn cần nhất chính là kiếm Điểm cảm xúc để chế tạo các vật phẩm cùng kỹ năng cần thiết, như hệ thống nói, mặc dù những người đó đều có cơ thể của người bình thường nhưng vẫn giữ được một bộ phận lực lượng của lúc trước.

"Hệ thống, Tra xét thuật của ta có thể hay không xem được việc bọn họ có phải là "kẻ ngoại lai" hay không?"

[Câu trả lời của hệ thống là: Không. Thứ mà ký chủ nhìn thấy sẽ chỉ là thông tin cơ thể của bọn họ mà không phải là linh hồn.]

Nghe thấy lời này, Hạ Vũ cũng không cảm thấy thất vọng vì đây là điều hắn đã dự đoán trước.

Còn có trước hết liền mặc kệ a, tìm cách thu thập Điểm cảm xúc trước đã, dù sao thì giấy không gói được lửa, trước sau gì cũng có lúc hắn tìm ra tất cả bọn họ mà thôi.

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Tìm ra và tiêu diệt "kẻ ngoại lai" nếu cần thiết.

Tiến trình nhiệm vụ: 0/10]

Nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống, Hạ Vũ cũng không nghĩ nhiều nữa mà tìm quần áo thay vào, chuẩn bị đến trường.

- - - - -

Mà ở một ngôi biệt thự cách đây không xa, một chàng trai vốn dĩ đang nằm ngủ lại bỗng bừng tỉnh, trên gương mặt đẹp trai cương nghị đang tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Hệ thống, Tiểu La, ta đây là làm sao vậy..."

"Mẹ kiếp, sao bỗng dừng lại về tới hiện đại rồi a, ông đây sắp lấy được Vạn Thảo U Linh rồi. Tại sao lại bị đưa về đây."

Nghe thấy lời này, chàng trai dường như mới sức tỉnh mà nhìn xung quanh, nhất là khi trong đầu truyền ra một đoạn trí nhớ mới.

"Đúng rồi. Đây là đâu a..."

Nhưng là, cậu ta dường như cũng suy nghĩ đến một việc quan trọng.

"Tiểu La, nếu về đến đây thì người làm sao hoạt động được nữa? Còn có, có thể hay không đưa ta trở về?"

Dường như cũng bừng tỉnh đại ngộ, chàng trai liền đứng thẳng trên giường, chấp tay sau lưng mà cười ha hả.

"Đúng a, không xưng bá dị giới nữa thì ông đây liền xưng bá đô thị..."

- - - - -

Mà Hạ Vũ lúc này cũng đã mặc xong đồng phục, khi hắn mở cửa ra vừa đi được vài bước thì đã bị một thân ảnh chạy ủa tới cho va vào.

"Ai ui..."

Chỉ thấy đó là một đứa bé trai chừng 7 tuổi, gương mặt cũng xem như ưa nhìn chỉ cao đến ngang lưng quần của Hạ Vũ. Lúc này, nó đang lùi về sau vài bước, ôm trán kêu rên.

"Có sao hay không?"

"Không sao a Tam ca, đệ thật sự rất xin lỗi..."

Hạ Vũ ngồi xuống rồi nhú mày dò hỏi, đưa tay xem xét cái trán cho nó. Chỉ thấy trên trán của nó chỉ là đỏ đỏ một chút, xem ra cũng không đáng ngại.

Mà Lăng Trầm lúc này cũng đã không còn đau nữa, vì thế liền cười hi hi mà đứng dậy hướng Hạ Vũ nhận lỗi, một bộ dáng không sao cả.

Thấy vậy, Hạ Vũ cũng gật gật đầu liền chuẩn bị rời đi, xem ra đây chính là đứa con riêng của vị Tứ phu nhân kia, hình như gọi là Lăng Trầm thì phải.

Ngay khi hắn sắp bước tới bậc thang thì phía sau liền vang lên tiếng kêu của hai người.

"Tam ca, đợi một chút..."

"Tam ca..."

Mà hai người này đương nhiên chính là Lăng Trầm đang luống cuống chân nhỏ cùng với Hạ Di Di một bộ dáng cao ngạo nhưng có phần gấp rút.

Nhìn thấy Hạ Vũ nhìn mình, Hạ Di Di dường như có chút thẹn thùng mà vô ý lấy hai tay vào nhau, nhưng sau đó liền bày ra một bộ kiêu căng.

"Ừm, bốn tiểu thư thấy anh một mình xuống dưới lầu vô cùng đáng thương nên có muốn hay không đi cùng bốn tiểu thư... À, còn có tiểu Trầm nữa..."

Gật đầu đồng ý, Hạ Vũ cũng không nói gì nữa mà đi xuống.

****Lần nữa gửi lời cảm ơn đến bạn Bacmn666 vì đã ủng hộ nhé. Mặc dù không nhiều nhưng mình cũng sẽ bạo chương như đã hứa.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quá Khứ

"Haizz, chuyện của A Thành tôi cũng đã tra rõ rồi. Thật sự chỉ là tai nạn mà thôi."

Hạ Bình dường như có chút cảm khái nói, lúc Hạ Thành xảy ra chuyện, ông cũng đã từng nghĩ tới việc có phải hay không nó là bị người hãm hại, nhưng kết quả sau khi tra ra lại chứng minh rõ ràng là do tai nạn vô ý gây nên.

"Lão già xin bớt đau xót, đứa nhỏ Hạ Thành này mặc dù ngày thường làm người có hơi ngạo mạn một chút nhưng cũng chưa từng làm ra việc gì quá xấu, mấy ngày qua tôi cùng tiểu Tuyền đã đi bái phạt cầu mong cho nó sớm bình phục..."

Người nói là một người phụ nữ trung niên có khí chất đoan trang nhã nhặn chứng tỏ giáo dưỡng của bà vô cùng tốt. Lúc này, bà cũng đang tiếc nuối mà an ủi Hạ Bình.

"A Dung, cũng chỉ mong rằng nó có thể tỉnh lại được, cũng may tôi đã đem A Vũ cho tìm về, nếu không tương lai về sau của bộ xương già này không biết sẽ ra sao?"

Hạ Bình cùng Vương Dung ngơ ngác một câu ta một câu, còn người này giờ vốn dĩ đang ngồi im lặng lúc này lại lên tiếng, khiến hai người còn lại đều nhìn về phía cô ta.

"Lão già, không biết khi nào Hạ Vũ mới xuống a?"

Đó là một người phụ nữ vô cùng trẻ tuổi chỉ khoảng gần 30, gương mặt cũng được xem như thanh tú nhưng cả người đều tản ra sự u buồn cùng tâm sự, khiến người ta vừa nhìn thấy đều không nhịn được mà cảm khái đúng là một mỹ nhân ưu sầu.

"Tiểu Tuyền, nếu cô thấy mệt liền cứ đi lên phòng nghỉ ngơi trước đi, tôi sẽ bảo đi Trương đem thức ăn lên cho cô..."

Hạ Bình dường như cũng đã quen mà nhẹ giọng nói, nghe vậy Vĩnh Tuyền cũng chỉ khẽ mỉm cười rồi lắc đầu.

Người này chính là Vĩnh Tuyền - Tứ phu nhân của Hạ gia, bề ngoài là như vậy nhưng sự thật có phải như vậy không thì cũng chỉ có một số ít người trong cuộc mới biết được mà thôi, đây chính là bí ẩn hào môn giống như việc của Hạ Vũ vậy.

Thật ra chồng của Vĩnh Tuyền là huynh đệ kết nghĩa của Hạ Bình khi sự nghiệp của ông vừa mới bắt đầu. Cho đến một hôm Hạ Bình vô ý đắc tội lão đại của một bang phái hạng trung mà bị bắt đi, chồng của Vĩnh Tuyền vì muốn cứu Hạ Bình mà bị người đánh chết.

Khi đó Vĩnh Tuyền cũng vừa mang thai không lâu, Hạ Bình vì cảm thấy tội lỗi mà khắp nơi chăm lo cho mẹ con của cô ấy.

Nhưng là dù sao cũng không thể thuận tiện được như người một nhà cho nên Vương Dung liền bảo người đem Vĩnh Tuyền đưa tới Hạ gia để thuận tiện chăm sóc cũng như để tránh mẹ con họ bị người đời khinh thị.

"Cha."

Hạ Vũ vừa từ trên lầu bước xuống liền nhận nhặt hướng Hạ Bình gật đầu chào hỏi. Sau khi nhìn thấy hai người phụ nữ bên cạnh ông liền có chút suy đoán mà quy củ chào.

"Đại di nương, tứ di nương..." (Di nương = dì)

Khi thấy Vương Dung hòa ái cười cười còn có Vĩnh Tuyền gật đầu một cái, Hạ Vũ mới biết bản thân không có đoán sai mà ngồi xuống.

Vừa bước vào lớp, Hạ Vũ đã bị Dạ Ly Lạc cùng Phong Nhạc cho kéo về chỗ. Người trước thì một bộ dáng vui mừng như nhặt được vàng còn người sau thì lại là vô cùng uể oải.

"Hạ Vũ, Hạ Vũ, đêm qua mấy giờ cậu rời khỏi Dạ Sắc?"

Dạ Ly Lạc dường như có thâm ý mà hỏi Hạ Vũ, trong lòng liền vui sướng đến không thể kiềm chế được. Ai bảo cây thiên tuế vạn năm nhà cậu đều đã ra

hoa rồi a...

"Vừa lấy điện thoại xong liền rời đi."

"Thật không?"

Trước đôi mắt dò xét cùng sự nghi ngờ của cậu ta, Hạ Vũ vẫn lạnh nhạt như cũ mà gật đầu khẳng định.

"Vậy điện thoại của tôi ở đâu?"

"Điện thoại của cậu đây..."

Vừa nói, Hạ Vũ vừa từ trong cặp lấy ra điện thoại đưa cho cậu ta, cũng may trước khi rời đi Hạ Vũ vẫn không quên mang theo điện thoại cho con hàng này, nếu không hiện tại liền thật sự lòi ròi.

Vì thế, Dạ Ly Lạc liền lập tức trở nên ỉu xiu, cậu cứ ngỡ rằng chị gái của cậu cùng Hạ Vũ đã sắp thành một cặp rồi chứ, sự thật đúng là luôn làm người ta thất vọng mà.

"Có chuyện gì sao?"

Hạ Vũ rất phối hợp mà nhíu mày hỏi, một biểu cảm hiểu kỳ diễn đến vô cùng nhập tâm. Mà Dạ Ly Lạc thấy vậy cũng trực tiếp hỏi máu sống lại, rồi rít kể cho Hạ Vũ nghe về việc xảy ra hôm qua mà hẳn "không biết".

"Hôm qua a, chị của tôi cùng thủ lĩnh bang Chu Tước bàn bạc việc buôn bán vũ khí, bất cẩn mà bị người ta hạ được, sau đó sao? Ha ha, chị của tôi liền bắt lấy một chàng trai rồi...cường... Cũng không biết là tên nào xui xẻo đến như vậy..."

Mà "tên xui xẻo" Hạ Vũ lúc này cũng có chút cứng mặt, nhưng là khi nhìn thấy bộ dạng vui sướng khi người gặp họa kia của Dạ Ly Lạc, hẳn liền hỏi.

"Chị cậu là?"

"Ặc, đừng nói với tôi ngay cả chuyện này cậu cũng không biết a, chị của tôi chính là bang chủ bang Hắc Hồ... Mặc dù tôi cũng không phải em ruột của chị ấy."

Chỉ thấy Dạ Ly Lạc một bộ dáng như gặp quỷ mà nhìn Hạ Vũ, sau đó liền lập tức nói cho hắn biết. Mà tinh thần bát quái của Hạ Vũ lúc này cũng nhanh chóng xoay chuyển, ai bảo đây là bát quái nhà nam nữ chính a.

"Ồ, không phải chị ruột?"

Theo lời kể của Dạ Ly Lạc, từ khi cậu bắt đầu hiểu chuyện thì Dạ Minh đã sống cùng với cậu tại cùng một cái côi nhi viện. Nhưng là quan hệ giữa bọn họ cũng không được tính là thân thuộc cho lắm.

Cho đến khi cậu được 6 tuổi thì có một đám người đến côi nhi viện để nhận một số đứa trẻ lành lạnh có sức khỏe tốt, trong đó có cậu và Dạ Minh. Sau khi được đưa về trụ sở ở một nơi tối tăm, cậu mới biết được đám người nhận nuôi mình là Hắc Hồ bang - một bang phái tam lưu, mục đích nhận nuôi bọn họ là vì bồi dưỡng sát thủ cùng tử sĩ.

Bọn họ bị bắt buộc phải quên đi quá khứ của mình, trong đó có cả tên. Mà tên được tổ chức đặt cho đều thuộc họ Dạ, có ý nghĩa là cuộc đời bọn họ sẽ chỉ gắn liền với bóng đêm tăm tối.

Tổng cộng 9 đứa trẻ giống như cậu, bọn họ đều được huấn luyện các loại kỹ năng giết chóc, ám sát vô cùng khốc liệt. Mà trong trí nhớ của cậu, Dạ Minh luôn luôn là một tồn tại đứng đầu, hoàn mỹ trong mọi loại khảo hạch trong khi cậu chỉ thuộc về tầng lớp dưới chót nhất.

Khi cậu leo lên bảng xếp hạng của sát thủ hạng ba thì Dạ Minh đã là người xếp hạng đầu trên bảng sát thủ toàn quốc, trở thành cánh tay phải đắc lực của bang chủ.

Nhưng là, theo thời gian trôi qua, nhóm sát thủ ban đầu chỉ còn cậu cùng Dạ Minh, người giỏi nhất cùng người tệ nhất. Những người khác nên chết thì đã chết, nên tàn thì cũng tàn. Cho đến một hôm, cậu biết được tin Dạ Minh lên cầm quyền Hắc Hồ bang!

Ngay khi cậu cho rằng Dạ Minh sẽ giết chết mình thì cô lại cho người đến đón cậu, cho cậu trở thành đại thiếu gia - em trai cô. Có lẽ, đó là vì cậu cùng cô có một khoảng thời gian trưởng thành tương tự nhau.

Vì thế, cậu tôn kính và sùng bái cô hơn cả chị gái của mình, mong muốn cô có thể có được hạnh phúc.

"Ha ha, cậu không biết chị ấy có biểu cảm ra sao khi nói về việc chàng trai kia chạy rồi đâu..."

Cười lẩn lộn không ngừng được, Dạ Ly Lạc cố gắng khiến bản thân kiềm chế lại mà không cười nữa, dường như hồi tưởng gì đó liền lạnh mặt lại hắng giọng.

"Tiểu yêu tinh, cậu chạy không thoát."

"Phụt" Chỉ thấy Phong Nhạc đang yên lặng nghe ở một bên liền không nhìn được nữa mà phụt cười ra tiếng.

"Ha hả, đúng là cười chết thật mà. Chị gái cậu nếu mà sửa giới tính lại thì thỏa thỏa chính là nam chính hắc đạo lão đại trong mấy bộ ngôn tình cầu huyết luôn đó..."

Mà Hạ Vũ cũng nghe đến khoe miệng run rẩy, hần vừa mới chạy trốn "bá đạo tổng tài" Huyết Cơ thì hiện tại lại bị hắc đạo lão đại cho "đe dọa" rồi sao.

Lúc này Hạ Vũ chỉ có thể nhìn về phía bảng đen treo trên vách tường, hần cảm thấy nó cũng đen như tương lai của hần vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lấy thân để đổi?

"Hạ Vũ a, xin lỗi vì hôm qua đã bỏ cậu một mình, chắc chắn sẽ không có lần sau đâu."

Phong Nhạc dường như làm nũng mà năn nỉ cùng với Dạ Ly Lạc đang dùng ánh mắt lấp lánh tỏ vẻ tán đồng khiến da gà của Hạ Vũ nổi lên dày đặc. Khốn kiếp a, đây là gây hại cho mắt người nhìn mà.

"A, nhắc mới nhớ, chị này làm sao rồi A Nhạc?"

Dường như chợt nhớ ra chuyện gì, Dạ Ly Lạc liền hỏi Phong Nhạc một tiếng. Mà nhắc tới chuyện này, Phong Nhạc cũng là một bộ nghĩ mà sợ.

"Không sao cả. Cũng không biết vì sao cả người đều là máu nhưng một cái vết thương cũng không có. Bả không nói nên tao có dám hỏi đâu..."

Mà Hạ Vũ ở một bên liền nghe đến vô cùng nghiêm túc, nhanh chóng suy nghĩ đến một loại khả năng... Cả người đầy máu nhưng lại không có vết thương? Mặc dù trong lòng đang suy nghĩ nhưng Hạ Vũ vẫn là hỏi một chút.

"Chị của Phong Nhạc rất đáng sợ?"

Chỉ thấy cả hai người còn lại đều giống như sợ hãi gì đó mà run lên, đồng loạt gật đầu bày tỏ câu trả lời. Mẹ kiếp, đầu chi đơn giản là đáng sợ đâu, phải nói là kinh khủng thì đúng hơn..

"Chị của tôi lúc nào cũng là một bộ dáng âm u tràn đầy tử khí, nếu chọc phải chị ấy thì nhất định sẽ bị "dạy dỗ" cho một trận."

Phong Nhạc run lên mà nói, Dạ Ly Lạc ở bên cạnh cũng gật đầu như gà mổ thóc. Vì thế Hạ Vũ cũng đã hoàn toàn thấu hiểu được một sự thật, hai tên này chắc chắn đã từng bị cô ấy "dạy dỗ" rồi nên mới có biểu cảm như vậy.

Trong lúc ba người bọn họ đang nghiêm túc bàn luận thì một thân ảnh liền chậm rãi bước vào lớp học, thu hút ánh mắt của những sinh viên khác ở đây.

"Mẹ kiếp...hôm nay con nhỏ này lại đến trường hay sao?"

"Oa, mặc dù những mặt khác tệ đến... Không thể diễn tả nhưng tao cũng không thể không nói rằng: nhan giá trị quá nghịch thiên..."

"Ha hả, mày không cảm thấy cái tên mới chuyển trường đó còn đẹp hơn hoa hậu giăng đường hay sao..."

"Đẹp thì như thế nào, ông đây cũng không có gay."

"....."

Mặc kệ lời xì xào bàn tán của những người xung quanh, nàng vẫn như cũ nhanh chóng đi về phía cuối lớp trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Vốn dĩ đang cùng Dạ Ly Lạc cùng Phong Nhạc trò chuyện với nhau, cổ tay của Hạ Vũ lại bị một bàn tay nhỏ nhấn mạnh mẽ bắt lấy, nhú mày nhìn qua, con ngươi của hần liền lập tức co rúm lại.

"Bảo bối, bắt được ngươi rồi, có hay không lại muốn chạy?"

Mặc dù là mái tóc được cắt ngắn buộc thành đuôi ngựa cùng với một thân đồng phục hiện đại nhưng là gương mặt này, giọng nói này, cách xưng hô này căn bản không thể khiến Hạ Vũ quên mất được.

"Ồ, sao lại không nói gì a bảo bối?"

Nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc (thật ra là kinh hách) của Hạ Vũ, Huyết Cơ tựa cười như không cười mà trêu chọc hấn. Để nàng xem lần này hấn lại làm cách nào để chạy được nữa đây.

Mà Hạ Vũ cũng đã nhanh chóng từ trong hoảng sợ mà lấy lại tinh thần, dưới ánh mắt của Huyết Cơ cùng những người khác, hấn liền đứng dậy nắm lấy tay nàng rồi kéo ra ngoài. Mà nàng hiện tại cũng rất vui vẻ mà để hấn lôi đi, nàng biết rõ lúc này bọn họ cũng cần một chỗ yên tĩnh để nói chuyện.

Phía sau dãy phòng học của đại học Thắng Thiên là một khu công viên được xây dựng riêng có diện tích rất lớn, bên trong có vô số loại hoa cỏ cũng như cây cối, đại thụ, là một nơi yên tĩnh phù hợp cho việc nghỉ ngơi thư giãn sau giờ học.

Mà lúc này, một đôi tuấn nam mỹ nữ đang nhanh chóng đi đến đây, nói đúng hơn là chạy nhanh. Chỉ thấy cô gái kia bỗng dừng lại, nắm lấy cổ tay của chàng trai liền kéo trở về khiến chàng trai có chút mất thăng bằng mà lao đảo vài bước rồi mới đứng yên lại.

"Bảo bối, ngươi có lời giải thích gì hay không a? Lấy sinh lễ của ta xong liền muốn chạy?"

Dưới câu hỏi này của cô, Hạ Vũ cũng không biết nên làm ra phản ứng như thế nào. Nhưng là chưa đợi hấn phản ứng điều gì thì cô lại quăng cho hấn vô số thông tin khiến đầu óc hấn "ong ong" rung lên.

"Bảo bối, có phải hay không có thứ gì đó giúp đỡ ngươi, muốn ngươi lấy đi tinh huyết của ta?"

"Vậy có phải hay không nó không nói cho ngươi biết, tinh huyết của ta được để trong bình lưu ly là vì tặng cho đạo lữ của mình?"

"Còn có, có lẽ chính nó cũng không biết, tinh huyết của ta còn có một công dụng khác chính là định vị cùng bảo vệ, có tác dụng tương tự như huyết mạch kẻ ước vậy. Tỳ như hiện tại..."

Huyết Cơ bây giờ cũng không để ý lắm mà trêu đùa Hạ Vũ một chút. Nàng phải cảnh cáo tiểu bảo bối này một lần nữa nếu không hấn liền sẽ không biết sợ nàng, xem lời nói của nàng là gió thoảng bên tai.

Vì thế, ngón tay của Huyết Cơ liền chính xác đặt lên chỗ trái tim của Hạ Vũ, hấn chỉ cảm thấy máu cả người dường như đều đang sôi sục hướng về phía trái tim dồn tới, muốn phá thịt chui ra mà chạm vào đầu ngón tay trắng nõn kia.

Nhưng cũng may, chưa đợi hấn cảm thấy đau đớn thì ngón tay của nàng đã nhanh chóng rời đi, bá đạo mà buông ra lời hăm dọa.

"Nếu ngươi còn dám bỏ trốn khỏi ta, ta nhất định sẽ thật tốt tìm cách để ngươi ngoan ngoãn trở về."

Mà Hạ Vũ lúc này liền rất muốn tặc mao (xù lôngv), còn sợ hãi sao? Đương nhiên là không rồi, hấn phát hiện từ khi trở về từ dị giới thì trái tim của hấn liền bị Huyết Cơ làm cho trở nên cứng cỏi rất nhiều rồi, ít nhất hiện tại hấn vẫn còn chưa bị dọa sợ.

[Ký chủ vụn vụn đừng nghĩ ngờ hệ thống a, giống như Huyết Cơ nói, hệ thống thật sự không biết tinh huyết của nàng còn có loại tác dụng này.]

"Ồ, ngươi không sợ nàng phát hiện ra ngươi?"

[Ấc, sau khi nâng cấp thì mức độ bảo vệ của hệ thống đã được tăng lên, nàng cùng lắm chỉ xem hệ thống là một món thần khí mà sẽ không suy nghĩ quá nhiều cũng như nghe được đối thoại giữa ký chủ và hệ thống.]

Vì thế, Hạ Vũ cũng không lo lắng nữa mà ngẩng đầu, quả nhiên cũng không nhận ra sự khác lạ gì của Huyết Cơ cả.

"Huyết Cơ...thật sự...haizz, chỉ cần ngươi nói cho ta rằng ngươi muốn thứ gì, ta nhất định sẽ tìm cách đem nó lấy đến cho ngươi xem như cùng tinh huyết của ngươi trao đổi..."

Nhưng là, không để hấn kịp nói hết câu thì cả người đã bị đè dựa vào trên một gốc đại thụ, đôi môi cũng bị Huyết Cơ cho lấp kín.

"Lấy đi sinh lễ của ta lại còn dám chạy trốn. Xem ra lá gan của ngươi vẫn còn rất lớn đấy bảo bối..."

"Hiện tại cư nhiên còn muốn dùng đồ vật trao đổi rồi đuổi ta đi sao? Tốt lắm, vậy lấy thân đến đổi đi..."

Sau khi kết thúc nụ hôn, Huyết Cơ giận quá hóa cười mà nói ra tuyên ngôn, vừa nói vừa dùng một loại ánh mắt nóng rực nhìn Hạ Vũ, dường như muốn đem hấn đục ra một cái lỗ thủng.

Vốn dĩ còn muốn phản bác gì đó, nhưng dưới "dâm uy" của Huyết Cơ, hấn cũng chỉ có thể đem uất ức hung hăng nuốt xuống bụng. Khôn kiếp a, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lý Do

"Nhưng là ngươi làm sao lại đến được đây? Đừng nói với ta là ngươi đã đoạt xá..."

"Đây vốn dĩ là cơ thể của ta mà, làm sao lại gọi là đoạt xá?"

Nghe thấy lời nghi vấn của Hạ Vũ, Huyết Cơ cũng chỉ là cười khẽ một tiếng. Ngay sau đó, y phục cùng tóc của nàng liền lập tức biến đổi trở về hình dạng của một vị Yêu vương như trước kia.

Hạ Vũ vội vàng mà nhìn quanh bốn phía, hẳn thật sự cảm thấy rất may rằng hiện tại đã sắp vào học nên ở đây căn bản cũng không có người nào khác, nếu không người đó nhất định là sẽ bị Huyết Cơ dọa cho chết khiếp.

"VẬY... Tại sao bọn họ lại gọi ngươi là Thẩm Diễm?"

Lúc này, Hạ Vũ mới càng thêm nghi ngờ mà nói, hẳn nhớ kỹ lúc rời đi thì những người đó hình như gọi nàng là Thẩm Diễm thì phải?

Đối với câu hỏi này của hắn, Huyết Cơ cũng chỉ là cười nhạt một tiếng rồi từ trong không gian giới chỉ lấy ra một tấm gương đồng to khoảng 2 tấc, phía trên mặt gương đang bao phủ một tầng sương mù mờ mờ lung lung điêu khắc hai chữ "Vấn Hồi".

[Ký chủ, Vấn Hồi kính là Thánh khí thượng cổ từ thời Hồng Hoang được Băng Sương Linh Điều dùng chính con mắt của mình tạo ra trước khi chết. Có khả năng xem thấu ký ức của bất kỳ người nào. Ngoài ra, nghe nói nó còn có một số công năng khác, nhưng là...]

[Theo số liệu lưu trữ của hệ thống, Vấn Hồi kính vốn dĩ phải là nằm trong tay của kẻ đứng đầu vạn giới này - Cực Viêm Ma thần.]

Nghe thấy lời giới thiệu của hệ thống, Hạ Vũ cũng không đến mức "nghèo nàn" mà tròn tròn mắt, nhưng là ánh mắt lại nóng rực nhìn lấy Vấn Hồi kính. Một bộ dáng "thèm đói" chỉ cần không phải người mù cũng đều có thể nhìn ra được.

"Ồ, xem ra ngươi cũng rất thích nó nhỉ?"

Nhìn thấy biểu cảm đáng yêu như con mèo nhỏ nhìn thấy cá của hắn, Huyết Cơ liền nhin không được mà cười sùng nịch một tiếng. Xem ra giới linh của thần khí đeo trên người bảo bối cũng rất là hiểu biết a.

Mà khi Hạ Vũ nghe cô hỏi như vậy thì cũng tức giận đến trừng mắt. Ha ha, thánh khí, đây chính là thánh khí a, cũng không phải là rau củ ngoài chợ đâu, chỉ ít cũng phải đáng giá mấy mươi triệu Điểm cảm xúc đó. Hiện tại có bán hẳn đi nữa cũng không có đủ Điểm để đổi từ hệ thống đâu.

"Nếu ngươi thích thì ta liền tặng cho ngươi, những thứ này của ta vẫn còn rất nhiều. Ngươi cứ đương đồ chơi mà dùng."

Mặc dù có chút vui vẻ khi Huyết Cơ muốn đem Vấn Hồi kính tặng cho hắn, nhưng là Hạ Vũ cũng cảm thấy vô cùng cân nín, đem thánh khí đương đồ chơi... Nếu để người khác biết được thì hẳn có thể hay không bị người đánh chết?

"Huyết Cơ, ngươi rốt cục là lấy được những thứ này ở đâu vậy?"

Vẫn là nhin không được mà hỏi ra tiếng, Hạ Vũ liền cảm thấy vô cùng ảo não. Cái tính bát quái này của hắn là bệnh, nhất định phải trị.

"Là của một người để lại cho ta để cưới phu quân mà thôi."

"Khụ, người đó... là ai? "

"Cực Viêm Ma Thần."

"Hắn ta là gì của ngươi?"

Nói đến đây, Huyết Cơ liền lập tức dừng lại, sau khi nhìn thấy một bộ dáng ghen khuất khó chịu kia của Hạ Vũ, cô mới có chút thâm ý mà cười cười.

"Bảo bối, ngươi đây là đang ghen sao?"

"Ngươi nói ai ghen hà..."

Hạ Vũ liền nhanh chóng xì lông như con mèo bị giẫm phải đuôi, hẳn liền chỉ đơn thuần là muốn nghe bát quái thôi có được hay không? Cô đây là đang nào bỏ cái quái gì vậy.

"Ha, đừng lo, cái tên vô tâm đó là sư phụ của ta. Đồng thời cũng là phụ thân của Giang Thuần... Ừm, Chính là yêu thần mà ngươi gặp trong băng điện đây."

Nghe cô nói, Hạ Vũ liền bắt đầu nào bỏ trong đầu một đoạn sư đồ luyện các loại, nhưng là hắn quên mất bản thân một giây trước vừa mới nói Huyết Cơ suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng là, chưa đợi hắn nói thêm điều gì thì Huyết Cơ lại nói sang chuyện khác, không muốn nói tiếp về chủ đề này nữa. Thấy vậy, Hạ Vũ cũng không miễn cưỡng nữa mà im lặng, dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cô đã không hỏi đến bí mật của hắn thì hắn cũng không có quyền gì mà tra hỏi bí mật của cô.

"Người không phải hỏi ta làm sao lại trở thành Thảm Diễm hay sao? Không phải là do ta đoạt xá đâu, mà là..."

Đêm qua Huyết Cơ vốn dĩ là muốn trực tiếp đến Hạ gia để tìm Hạ Vũ, nhưng là vừa đi được một đoạn thì đã gặp phải một chút phiền toái.

Trong con hẻm nhỏ tối tăm, một cô gái có gương mặt xinh đẹp kiều mị lúc này lại đang bị ba tên đàn ông đè xuống đất.

"Hôm nay đúng là may mắn thật, vừa được tiền vừa được chơi mỹ nữ, đúng là phúc tích ba đời mà..."

"Ha ha, mày xem, cơ thể này nếu không phải chính chủ chỉ định làm xong liền giết thì tao cũng muốn để lại chơi thêm vài hôm..."

Vừa nói, ba tên này vừa đưa tay sờ soạng lên khắp cơ thể của cô gái. Mà cô lúc này cũng chỉ có thể điên cuồng giãy giụa nhưng bởi vì hai tay bị trói chặt nên mọi sự phản kháng cũng đều là vô ích. Nước mắt của cô không nhịn được mà chảy ra, miệng bị dán lại nên chỉ có thể phát ra tiếng "ô ô" bi ai.

"Giãy cái gì, ngoan ngoãn nghe lời một chút, lát nữa tao sẽ cho mày chết không khoải một điểm."

Vừa nói, một tên đàn ông liền nở cười dâm dăng, ngay khi hắn ta sắp sửa hôn vào cổ cô gái thì cô lại dùng đầu hung hăng đập vào đầu hắn ta khiến hắn ta hét lên đau đớn như heo bị thọc tiết.

"Con đ!ếm này, chết đi..."

Một bàn tay quát ra tát thẳng vào mặt của cô gái đó, "bốp" một tiếng, đầu của cô hung hăng va vào góc tường cứng rắn, máu tươi nhanh chóng chảy ra.

"Chết cũng tốt, cũng sẽ không phản kháng được nữa."

Mà lúc này, vẫn chưa kịp để ba tên đàn ông này cời tiếp quần áo của cô gái thì một âm thanh lạnh lẽo mang theo sự tức giận và khó hiểu liền vang lên.

"Đây là việc gì xảy ra? Một đám nam nhân cư nhiên lại đi cưỡng bức một cái nữ nhân?"

Động tác trên tay của ba nam nhân nhanh chóng dừng lại, vô cùng cảnh giác mà nhìn khắp bốn phía. Nhưng kỳ lạ thay, không có bất kỳ ai ở xung quanh.

"Là kẻ nào giả..."

Một tên đàn ông lấy hết can đảm mà quát lớn, nhưng là vẫn chưa kịp để hắn ta nói dứt lời thì "vèo" một tiếng, đầu của hắn ta đã bị cắt xuống đất, lăn lóc vài vòng đến bên chân của một tên đàn ông khác, lúc đó đôi mắt của hắn ta vẫn còn giữ ở tư thế trợn trừng.

"A...Quý...Có Quý..."

"Có Quý a, cứu mạng."

Hai tên đàn ông còn lại cũng nhanh chóng hoảng sợ la hét mà đứng dậy bỏ chạy về phía đầu ngõ, nhưng là vẫn chưa đi được mấy bước thì cả hai cũng đã không thoát khỏi tình trạng đầu một nơi thân một nẻo.

Bỗng dưng xuất hiện từ một góc tối, Huyết Cơ vẫn ung dung dạo bước, ở một nơi tràn ngập huyết tinh thể này nhưng với nàng mà nói chỉ phẳng phất như đang dạo vườn hoa.

Khi mũi hài dừng lại cách cô gái kia một gang tay, Huyết Cơ mới chậm rãi ngồi xuống trước mặt cô. Chỉ thấy cô gái kia đã thoi thóp sắp chết nhưng vẫn giữ lấy một nụ cười ngọt ngào cảm kích, ánh mắt trong sáng không chứa một tia tạp chất tựa như đôi mắt của một đứa trẻ.

"Người có một đôi mắt rất đẹp."

Huyết Cơ từ tận đáy lòng nói ra lời khen ngợi, đưa tay ôm cô gái này vào lòng, mặc cho máu tươi ướt đầm tóc cô gái, Huyết Cơ vẫn nhanh chóng phủi ra tóc cùng máu trên mặt cô.

Chỉ thấy cô gái này có gương mặt giống Huyết Cơ gần như y như đúc, chỉ là thiếu đi vài phần tà mị, nhiều hơn vài phần ngây thơ trong sáng.

"Mang gương mặt giống ta cư nhiên lại yếu đuối đến như vậy, thật mắt mặt..."

"Sau khi ta cứu người, nhất định phải trở nên mạnh mẽ."

Mặc dù giọng nói đang tức giận nhưng Huyết Cơ vẫn từ trong không gian giới chỉ lấy ra một cái lọ ngọc. Có câu nói thật sự rất không sai, rất ít có kẻ nào có thể tàn nhẫn với bản thân mình, mà Huyết Cơ cũng không ngoại lệ, nàng đối với nữ nhân có gương mặt giống nàng này cũng không nở hung dữ.

Nhưng là, ngay khi ngón tay Huyết Cơ chuẩn bị đem đan dược trị thương đưa đến bên miệng cho cô gái này nuốt vào thì cô ấy bỗng dừng lại há miệng giống như đang nói gì đó. Nếu là người bình thường thì có lẽ sẽ không nghe thấy được, nhưng Huyết Cơ thì không giống vậy.

"Đừng...tôi...muốn...được...chết, cảm...on..."

Cô gái giống như một con cá mắc cạn mà há miệng thờ đốc, chỉ một cái khẩu hình miệng đối với cô mà nói đều giống như là vô cùng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Hoa hậu giảng đường??

Nói xong lời cảm ơn cũng như để lại một nụ cười vui vẻ, cô gái cứ như vậy liền buông tay thế gian.

Huyết Cơ không nói thêm gì nữa mà lấy ra Ván Hồi kinh, đem nó chiếu về phía cô gái này, chỉ thấy xung quanh Ván Hồi kinh dường như tỏa ra một vòng sương mù không lồ bao quanh lấy cô gái, mà phía trên đỉnh đầu của cô lại hiện lên những sự việc lớn lớn bé bé tua nhanh như một thước phim.

"Cho nên người liền biến trở thành cái cô Thẩm Diễm đó?"

"Phải a, như vậy sẽ càng danh chính ngôn thuận hơn để đến bên cạnh người a, bảo bối."

Cười hi hi nói, ngoại hình của Huyết Cơ cũng lập tức thay đổi trở về như cũ, mái tóc ngắn phủ vai được cột thành đuôi ngựa, một bộ áo sơ mi ngắn tay phối hợp với một chiếc váy đen ngắn, cổ áo được một cái nơ đỏ thắt lại, phía bên trái áo có gắn thêm một tấm bảng nhỏ điều khắc tinh xảo có ghi {Thẩm Diễm, lớp 2A3}

"Ồ, vậy cơ thể của Thẩm Diễm thật đang ở đâu? Còn có ba tên kia..."

Nhìn thấy Huyết Cơ biến thành một cái tiểu nữ sinh, Hạ Vũ liền lập tức hận không thể tự chọc mù mắt mình. Nhưng là, chờ khi hắn hỏi xong thì nàng cũng không nói gì mà chỉ xoa xoa bụng, vì thế hắn lập tức liền hiểu được vấn đề ở đây.

"Sau này đừng ăn mấy thứ linh tinh như vậy nữa."

Mặc dù là tức giận trách cứ nhưng là nếu nghe kỹ càng thì trong giọng nói của hắn cũng không có ác ý quá sâu. Thay vào đó càng có một tia...bất đắc dĩ?

"Được, bảo bối..."

"Không được gọi tôi là bảo bối nữa."

"Được, bảo bối, vậy gọi là vợ?"

"Vợ cái quái gì, ít nhất cũng phải gọi là ông xã các loại, cô hiểu không?"

"Đã hiểu a vợ bảo bối."

"CÚT"

Vừa ngồi vào chỗ vẫn chưa được nóng ghế thì hai tên phiền phức một trái một phải liền đem Hạ Vũ vây lại, gương mặt tràn đầy một loại biểu tình mà hắn không thể hiểu được.

"Hạ Vũ, cậu cùng cái cô Thẩm Diễm đó..."

"Là bạn thôi, hai người bị làm sao vậy? Chẳng phải cô ấy là hoa hậu giảng đường gì đó à?"

Nghe thấy câu trả lời của Hạ Vũ, hai người mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Nhất là Phong Nhạc, bởi vì lo sợ Hạ Vũ sẽ bị cái cô Thẩm Diễm kia cho câu đi cho nên liền vội vàng nói.

"Có lẽ cậu không biết, hoa hậu giảng đường ở đại học Thắng Thiên cũng không phải là danh xưng tốt đẹp gì..."

Nói đến đây, cậu mới đảo mắt nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai để ý hướng này, cậu mới nói nhỏ cho Hạ Vũ biết.

"Hoa hậu giảng đường là để chỉ bình hoa, ngực to não phẳng cái loại kia. Mà cô Thẩm Diễm này chính là bình hoa trong bình hoa, không những còn muốn ngốc hơn cả học bá Bạch Tiểu Mễ mà ngay cả thành tích học tập cũng không bằng người ta, luôn luôn là đội sổ a."

Nhìn Phong Nhạc nói đến nước miếng văng tung toé, Hạ Vũ cũng không biết là nên khóc hay nên cười, hai cái nữ nhân của hắn, một người thì ngốc đến có tiếng, một người là bình hoa đến được phong danh hiệu, hắn có hay không nên cảm thấy tự hào?

Không để ý đến biểu tình của Hạ Vũ cho lắm, Dạ Ly Lạc ở một bên cũng gật đầu tỏ vẻ tán đồng phụ họa.

"Đúng vậy đúng vậy, còn loại mỹ nữ vừa xinh đẹp, vừa học giỏi, thông minh, tính cách tốt thì chính là chỉ giáo hoa của trường ta, Thẩm Liên a. Cô ấy chính là em họ của Thẩm Diễm"

Nghe đến đây, Hạ Vũ liền không còn cảm thấy hứng thú nữa mà nhìn sang chỗ khác. Xem ra sau khi trở về, hắn phải thực hiện lại phương án trước kia mà bản thân đã định ra để lấy Diễm cảm xúc rồi.

- - - - -

Buổi tối hôm nay hoàn toàn khác với mọi khi, Hạ Vũ lại bật đèn sáng hết cả phòng, không để nó chìm trong bóng đêm u tối nữa.

Nằm ở trên giường, trên người hắn chỉ khoác hờ chiếc áo tắm màu trắng đặc biệt bắt mắt giữa một chiếc giường king size màu đen như thế này.

Mở ra ứng dụng của diễn đàn phát sóng trực tiếp mà Phong Nhạc nói, Hạ Vũ cũng không thể không cảm khái Phong gia đúng là một trong tứ đại gia tộc của Kinh Hoa thật mà.

Diễn đàn Livestreams Thiên Phong là diễn đàn Livestreams lớn nhất cả nước với số lượng người xem vô cùng kinh khủng. Đây là nơi hội tụ của vô số võng hồng cũng như minh tinh nổi tiếng của công ty giải trí Thiên Phong.

Vừa mở ra phòng phát sóng, Hạ Vũ liền bắt đầu đem camera quay về phía mình. Không quá một giây, dòng chữ thông báo liền hiện lên trên màn hình điện thoại.

|Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế tiến vào phòng phát sóng|

{ Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế: Đậu móa, tên phòng Live sao mà tự luyện quá vậy, chủ phòng, chủ phòng ở đâu. }

Hạ Vũ không nói một lời mà nhìn vào màn hình. Chỉ "nghe" một tiếng hét kinh hãi phát ra từ Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế.

{ Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế: Mẹ nó, chủ phòng là nam hay nữ vậy, ta thấy mặt bị và đến vô cùng đau. }

Trong lòng Hạ Vũ có chút buồn cười, mặc dù hắn làm Livestreams là để kiếm Diễm cảm xúc, nhưng là xem ra vẫn còn rất có thể tiêu khiển.

"Là nam."

{Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế: Chủ phòng, người nghĩ sao về mối quan hệ đồng tính?}

|Bán Dưa Thái Thái tiến vào phòng phát sóng|

Vừa mới tiến vào phòng Livestreams, Bán Dưa Thái Thái đã trực tiếp im lặng một cách dị thường.

{ Bán Dưa Thái Thái: A... Lão thái bà ta đây đã trực tiếp hồi xuân sống lại thành một tiểu cô nương rồi!!!! }

{ Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế: Thái thái, người làm rớt liêm sỉ rồi kia... }

{ Bán Dưa Thái Thái: Chủ phòng, khoan hãy Live a, đợi ta kéo một đám chị em vào đây cái đã... }

{ Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế: Đúng đúng, còn có ta. }

Cho nên chờ khi Hạ Vũ phản ứng lại thì hai con hàng này đã trực tiếp rời đi rồi. Nhưng là hắn cũng không lo lắng chút nào cả, nói không phải tự luyện nhưng chỉ ít ở Kinh Hoa này, chỉ số nhan sắc của hắn chắc chắn sẽ đi ngang. (Thô nhưng thật.v)

Cũng không để hắn đợi lâu lắm, chưa tới hai phút sau thì hai con hàng này đã nhanh chóng trở lại, còn kéo theo cả một đám hàng xóm.

|Bán Dưa Thái Thái tiến vào phòng phát sóng|

|Bán Trái Cây Bà Bà tiến vào phòng phát sóng|

|.....|

|Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế tiến vào phòng phát sóng|

|Soái Nút Trời Cao tiến vào phòng phát sóng|

|.....|

Nhìn thấy tên của bọn họ, Hạ Vũ đều có chút cảm nín. Lúc này hắn mới cảm thấy được tên do Phong Nhạc đặt là có bao nhiêu thanh lịch, bao nhiêu khiêm tốn, bao nhiêu quý tộc, mẹ nó, nếu để hắn dùng mấy cái tên như thế này để sử dụng thì hắn nhất định sẽ không dám đưa mặt ra.

Mà khu trò chuyện lúc này cũng đã là một mảnh sôi trào, hoàn toàn là bị nhan giá trị nghịch thiên này của Hạ Vũ cho đánh bại.

{ Tỷ Tỷ Bán Hoa: Oa, thái thái cư nhiên không gạt ta. Có cần đẹp trai đến như vậy không a chủ phòng...}

{ Bán Trái Cây Bà Bà: Đừng hỏi ta đang làm gì, ta đang liếm màn hình.}

{ Mỹ Nữ Thấy Ta Chân Liên Run: Ha hả, sau này ta không còn dám lấy cái tên này đi dọa người nữa. }

Cũng không quan tâm lắm mà nhìn một chút, 23 người, bao gồm người do hai con hàng kia mang vào thì vẫn còn vài người vào xem trong lúc chờ đợi. Bao nhiêu đây xem như cũng được rồi, Live thôi.

{ Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế: Chủ phòng, người muốn Livestreams cái gì a?}

{ Bán Dưa Thái Thái: Người muốn hay không phát sóng thoát y vũ a, ta ủng hộ người 1 vạn tệ...}

{ Đêm Hè Không Mưa: Mặc dù không có tiết tháo gì đáng nói nhưng ta ủng hộ +1 } < > Đương nhiên một loạt phía sau cũng là ủng hộ Hạ Vũ nhảy thoát y vũ. Nhưng là, hắn cũng sẽ không theo ý bọn họ rồi, bởi vì, hắn không thiếu tiền.

****Kịch bản đối thoại nhỏ:**

- -Huyết Cơ: Vậy nếu thiếu tiền thì người sẽ nhảy?

- -Hạ Vũ: Đúng a.

- -Huyết _ bá đạo _ Cơ: Rất tốt. Gia cho người 1000 vạn, lập tức nhảy thoát y vũ cho gia xem.

- -Hắc đạo lão đại: 1000 vạn +1.

- -Tổng tài: 1000 vạn +2.

- --.....: 1000 vạn +N.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cần kim chủ hay không?

{ Soái Nút Trời Cao: Chủ phòng, người muốn Live cái gì a?}

"Ca hát."

Đừng hỏi hắn tại sao lại lựa chọn ca hát. Ha hả, ai bảo trong số những sở trường hiện tại của hắn cũng chỉ có ca hát là có thể Live được. Ch ít cũng không thể Live đánh người hay nự thú gì đó đi?

Kế tiếp cũng không đợi xem phản ứng của bọn họ là gì, Hạ Vũ đã bắt đầu nhập tâm hát một bài hát mà ở kiếp trước hắn từng nghe qua rất nhiều lần.

"Ngược ngược xuôi xuôi đường dài không lối

Người còn mơ mơ, mộng mộng xa xôi

Người ở tương lai,

Ngao mạn, cao cao tại thượng, mong manh.

Tôi xưa bộ dáng chẳng có sai biệt.

Từng thiêu cháy hết những thứ ở trong tay.

Muốn đi xa đi xa chốn này.

Từng rơi xuống đáy bóng tối nào ai hay.

Tìm đường ra mà toàn sinh nhor.

Từng chỉ mình tôi và tôi lạc bước đi, lối đầu cho tôi?

Từng buông xuôi, từng khát khao

Con đường duy nhất là giản đơn."

(Nhóc: Đây là một phần lời bài hát "Con đường bình phàm" của Tiểu Muội Mạn Thầu nha.)

Sau khi hát xong, Hạ Vũ liền có chút giật mình khi mà số lượt người đang xem đã lên đến gần...2 vạn? (1 vạn = 10000)

Mà lúc này, bên trong khu trò chuyện đã trở nên vô cùng sôi nổi khiến hấn xem đến vô cùng buồn cười.

{ Người Qua Đường: A, ta cảm thấy lỗi tai của mình đều muốn mang thai rồi. }

{ Anh Trai Nhà Bên: Đang ăn mì, tỷ muội nào có rụng trứng thì cho ta xin một ít. }

{ Tiết Tháo Ở Đầu: Vị huynh đài phía trên đừng lo, số lượng này đủ để huynh ăn mì tôm đến suốt đời. }

{ Áo bông của nam thần: Nam thần a, ta yêu ngươi *hôn hôn* }

.....

"Cảm tạ mọi người rất nhiều, hôm nay chỉ Live đến đây thôi, ngày khác gặp lại."

Không chút keo kiệt nào mà cười cười nói lời cảm ơn với những "Điểm cảm xúc" biết nói này, Hạ Vũ liền trực tiếp tắt đi Livetreams. Nhưng là, lúc này đây ánh mắt của hấn lại chột lướt qua một cái tên vô cùng bắt mắt...

|Bảo bảo muốn ăn gì đưa tặng cho chủ bá lâu đài hoa lệ x1.|

|Bảo bảo muốn ăn gì đưa tặng cho chủ bá lâu đài hoa lệ x2.|

|Bảo bảo muốn ăn gì.....|

Sau khi tắt xong, Hạ Vũ mới phát hiện ra rằng Lâu đài hoa lệ là đồ vật đánh thưởng đắt nhất ở phát sóng trực tiếp Thiên Phong. Trị giá của nó tương đương với 50 vạn nhân dân tệ.

Đếm xong số đánh thưởng mà Bảo bảo muốn ăn gì đưa tặng, Hạ Vũ đã trực tiếp trợn trắng mắt. Hơn 23 cái, 1000 vạn nhân dân tệ...

Trực tiếp từ trên giường ngồi thẳng dậy, Hạ Vũ không thể tin được mà xoa xoa mắt mình. Mẹ kiếp, không nhìn nhầm? Rốt cục là kẻ nào mà lại dám đánh thưởng cho một người xa lạ như hấn số tiền lớn như vậy kia chứ?

Cũng không phải Hạ Vũ chưa từng nhìn thấy đánh thưởng Lâu đài hoa lệ nhưng hấn thật sự là chưa từng gặp được người nào đem thứ này đưa tặng nhiều đến như vậy a.

Vì thế, Hạ Vũ liền mở ra trang cá nhân của Bảo bảo muốn ăn gì, chỉ thấy ngoại trừ tên, giới tính nữ, một cái ảnh đại diện đen tuyền cùng với một chữ Vip mạ vàng sáng lấp lánh ra thì không còn gì khác nữa.

Mà cũng nhờ có cô đánh thưởng cho nên phòng phát sóng của hấn mới có nhiều người xem như vậy, bài Live của hấn cũng đã lên đến hạng thứ 32 trên bảng xếp hạng Livetreams được đánh thưởng nhiều nhất.

Bỗng dưng ngay lúc này, âm thanh thông báo tin nhắn của hấn liền vang lên, hấn cũng nhanh chóng mở ra xem.

|Bảo bảo muốn ăn gì: Đánh thưởng nhiều như vậy, không có phúc lợi gì thêm hay sao?|

|Nam Thần:???)|

|Bảo bảo muốn ăn gì: Chủ bá khác đều có phúc lợi, ngươi không có?|

[Nam Thần: Không có.]

[Bảo bảo muốn ăn gì: Có cần một cái kim chủ hay không?]

[Nam Thần: Không cần.]

Vì thế, Hạ Vũ liền vô cùng quyết đoán mà đóng lại phần tin nhắn, không quan tâm đến việc ai kia có tức giận hay không. Đùa sao, chỉ mới 1000 vạn liền muốn bao nuôi hắn? Không có khả năng đâu.

Mà sau khi Hạ Vũ bắt đầu đi tu luyện, việc Livetreams cũng như Bảo bảo muốn ăn gì đánh thưởng cho Hạ Vũ cũng đã bị người cho chụp lại đăng lên diễn đàn phát sóng Thiên Phong.

{ Ăn đưa quần chúng: Ta nhìn làm sao? Bảo bảo muốn ăn gì không phải là chỉ xem loại mỹ nữ chân dài xinh đẹp hay sao? Hôm nay cư nhiên lại đánh thưởng cho một cái nam a... }

{ Quần lót của Nam Thần: Khốn kiếp a, Bảo bảo muốn ăn gì có phải hay không là để ý nam thần nhà ta rồi? }

{ Áo bông của Nam Thần: Lầu trên là bị ngốc sao. Cái gì gọi là nam thần nhà người? Là nhà ta a. }

Trong căn phòng tổng thống của khách sạn Tinh Tú, một cô gái mặc váy ngủ màu trắng lúc này đang nằm trên giường, trong tay cầm lấy một cái điện thoại mà nhìn chăm chú.

"Thì ra là ở đây sao? Đúng là trùng hợp mà..."

Cười nhẹ một tiếng, cô gái dường như xem đến một thứ gì rất thú vị. Ánh mắt tràn đầy một loại nóng bỏng cùng biến thái không phù hợp với ngoại hình của mình chút nào.

"Vẫn là từ chối lạnh nhạt như vậy sao? Thật sự là không biết đáng yêu một chút nào..."

"Như vậy thì sẽ không lấy được thê chủ đâu."

Thờ ơ quăng điện thoại sang một bên, cô gái mới mang vào đôi dép bông rồi bước xuống giường đi đến chiếc gương ở ngay bên cạnh.

Đứng trước gương, cô phảng phất như gặp phải một điều gì đó kinh ngạc mà cảm khái, trên mặt luôn là một nụ cười ôn nhu, quý dị đến khó hiểu.

"Làm sao bỗng dừng lại đến được đây rồi? Còn phải dùng một cái cơ thể xấu xí thế này đây."

Dùng tay bóp bóp mặt mình, gương mặt tươi cười của cô liền trở nên méo mó vặn vẹo vô cùng kinh khủng. Thấy thế, cô liền chậm rãi buông tay ra, đi đến gần cửa phòng rồi mở công tắc đèn.

Trong phòng nhanh chóng bùng sáng lên, chỉ thấy bốn vách tường lúc này đang treo đầy hình ảnh của vô số nam nữ, tất cả đều là bị tra tấn đến máu me đầy người vô cùng dữ tợn.

Mà cô gái lúc này cũng tiến đến bên cạnh những bức tường này, đem tất cả những khung ảnh được treo bên trên đều gỡ xuống rồi đặt lại cùng một chỗ với nhau.

"Lạch Cạch". Ánh lửa lập lòe mỏng manh lóe lên trong căn phòng, nhanh chóng đem những tấm hình này đều thiêu đốt thành tro tàn. Nhìn thấy một màn này, cô gái lại nở một nụ cười dịu dàng rồi nhỏ giọng thủ thỉ.

"Những thứ này thật sự là quá xấu, không có mỹ cảm bằng người đâu a."

**Fan cứng xem một chút là biết ngay cô gái cười ôn nhu này là ai rồi nhỉ? ≥3≤

*Sau này khi xem truyện mới của Nhóc thì mọi người sẽ hiểu được chị này được thừa hưởng "gương mặt ôn nhu" từ ai.v

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Hai nữ gặp nhau

"Cốc cốc cốc"

Chỉ mới tu luyện được gần 3 tiếng, Hạ Vũ đã bị âm thanh gõ cửa làm cho mở mắt ra. Hắn rốt cục cũng đã hiểu được tại sao những người ở thế giới tu tiên lại phải tu luyện trên núi rồi, ít nhất ở đó vẫn vô cùng yên tĩnh.

Chậm rãi thu lại Tụ linh bàn, Hạ Vũ mới đi đến mở cửa ra. Chỉ thấy trước cửa phòng hắn lúc này đang đứng một thân ảnh nhỏ nhắn mặc áo ngủ thỏ con, trên tay cầm lấy mấy quyển sách, mặt chứa vài phần ngưng ngưng.

"Có chuyện gì?"

Tâm trạng của Hạ Vũ lúc này cũng không thể xem là tốt đẹp được, giống như việc đang ngủ ngon lại bị người gọi dậy thì không ai có thể không bức bối.

"À, ừ...Nè, bốn tiểu thư có chỗ này không hiểu lắm, mau chỉ cho bốn tiểu thư đi."

Áp úng nói một tiếng, nhưng rất mau Hạ Di Di cũng lấy lại được cảm giác thường ngày mà hắc hắc gương mặt nhỏ, kiều ngạo nói.

Nhàn nhạt nhìn cô một cái, Hạ Vũ không nói gì mà giơ tay muốn đóng cửa lại. Hắn hiện tại thật sự rất không muốn nói chuyện, chỉ rất muốn đánh người mà thôi.

"Khoan đã, cái tên này, mau mở cửa cho bốn tiểu thư vào."

Vội vàng ngăn cản Hạ Vũ lại, Hạ Di Di cảm thấy tức giận đến không thể diễn tả được. Cái tên này có thể hay không cho cô sắc mặt tốt a?

"Không được."

Hạ Vũ hiện tại chỉ đưa nửa người ra khỏi phía sau cánh cửa, một tay chống vào tường ngăn cản Hạ Di Di tiến vào, một tay cầm chắc lấy tay cầm của cửa.

"Tại sao chứ? Anh..."

Ngay khi Hạ Di Di lợi dụng sự nhỏ bé của cơ thể để chui qua khe cửa thì một đôi tay trắng nõn thon dài cũng từ phía sau lưng của Hạ Vũ hiện ra mà ôm ngang hông của hắn.

"Bảo bối, có chuyện gì vậy..."

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì thật sự rất nhanh, đợi khi Hạ Vũ phản ứng lại thì hai cái nữ nhân lúc này đã bốn mắt nhìn nhau, tia sét lóe lên đầy trời.

"Thẩm Diễm? Tại sao cô lại ở đây?"

Nghe thấy câu hỏi của Hạ Di Di, Huyết Cơ cũng không trả lời mà là dùng một đôi mắt lạnh lẽo nhìn cô khiến cô có chút sồn tóc gáy mà dời mắt, sau đó liền chuyển đầu mâu lên người Hạ Vũ.

"Tam ca, tại sao Thẩm Diễm lại ở đây?"

Hạ Vũ lúc này cũng không biết nên trả lời như thế nào, hắn cũng rất là mơ hồ có được không. Từ lúc nào trong phòng hắn liền xuất hiện thêm một cá nhân vậy a.

Mà Hạ Di Di cũng bị sự im lặng của Hạ Vũ làm cho hiểu lầm, có phải hay không là do mối quan hệ của bọn họ là như cô tưởng thế kia nên hắn mới không giải thích được?

"Bảo bối, nữ nhân này là ai."

"Tam ca, cô ta là gì của anh?"

Hai người cùng lúc đưa cho Hạ Vũ một cái vấn đề nan kham, nhưng là hắn vẫn nghiêm túc như đang trần thuật một loại sự thật.

"Thẩm Diễm, đồng học."

"Hạ Di Di, em gái."

Nghe xong câu trả lời của Hạ Vũ, cả Hạ Di Di cùng Huyết Cơ đều dùng một loại ánh mắt nghi ngờ mà nhìn hắn. Điều này khiến Hạ Vũ thật sự vô cùng ảo não, thói đời hiện giờ ngay cả nói thật đều không có người tin.

"Đồng học sao? Đồng học gì mà đã khuya thế này còn ăn mặc như vậy ở trong phòng của Tam ca?"

Lúc này Huyết Cơ chỉ dùng một chiếc khăn tắm quấn quanh người, bả vai cùng đôi chân trắng nõn còn có gần một nửa bộ ngực sữa đều đã phơi bày ra ngoài không khí, cả người phảng phất như mềm mại không xương mà quần lấy Hạ Vũ.

Đúng là nữ nhân yêu diễm đáng ghét mà. Hạ Di Di tức giận đến sắp cắn nát hàm răng ngà, hung hăng nằng ở trong lòng.

Mà Huyết Cơ lúc này cũng có cảm giác vô cùng tức giận, mặc dù đã biết bảo bối nhà nàng có mị lực không thể tưởng được nhưng nàng cũng không nghĩ nhanh như vậy đã có một đóa hoa đào tìm tới cửa, nói như vậy thì còn có tận bao nhiêu đóa nữa?

"Em gái? Tôi như vậy một người nữ nhân như nàng ta lại tiến vào phòng của một nam nhân như người sao? Không biết nam nữ thụ thụ bất thân?"

Hạ Vũ nghe Huyết Cơ nói đến trợn trắng mắt, đại tỷ a, người đây là đang tự tát vào mặt mình sao? Vậy một người con gái như nàng nửa đêm chui vào phòng của hắn là để làm gì.

"Hạ Vũ, nàng ta chính là 'nữ nhân kia'?"

"KHÔNG PHẢI!!!"

Nghe Huyết Cơ hỏi, Hạ Vũ liền phủ nhận ngay lập tức. Tại sao vị Yêu vương này cứ nắm mãi chuyện đó không buông vậy nhỉ, có phải hay không nếu không tìm ra được "nữ nhân kia" thì nàng sẽ không quên được việc này?

Mặc dù là hỏi như vậy nhưng Huyết Cơ cũng đã chắc chắn rằng nữ nhân này không phải là nữ nhân đầu tiên của Hạ Vũ, đây chỉ đơn giản là một loại phán đoán mà thôi. Bởi vì...

"Ta liền biết bảo bối sẽ không thích loại nữ nhân éo lá và 'mỏng manh' như thế này đâu, khi ngủ không cẩn thận lại bị đập đầu vào 'tường' mất."

Vừa nói, nàng vừa ôm lấy cánh tay của Hạ Vũ, dùng bộ ngực đầy đặn của mình đè ép lên tay hắn. Ánh mắt lại như có như không đảo qua ngực của Hạ Di Di, còn đặc biệt nhấn mạnh từ "mỏng manh" và "tường".

Mà Hạ Di Di lúc này liền vô cùng tức giận mà thở phì phì, mọi người luôn nói cô có hình dáng loli đáng yêu nhưng là họ đều không biết đây chính là nỗi đau trong cô. Mà hiện nay, cô ta cứ nhiên lại dám nói ra miệng để chế giễu cô.

Không phải cô không muốn mình có một đường cong cứu quốc hoàn hảo như mọi người, nhưng là cho dù cô có làm gì đi nữa thì nó cũng vẫn dừng lại ở cup C mà không phát triển nữa a.

Nhưng là, nếu cứ như vậy liên đề tình địch vì có bộ ngực to hơn mình đánh bại thì cô sẽ hối hận đến hết cả đời này. Vì thế, Hạ Di Di liền làm ra một hành động vượt ngoài sức tưởng tượng của hai người còn lại ở đây.

Chỉ thấy cô bỗng dưng cầm lấy một bàn tay của Hạ Vũ rồi đặt lên trước ngực mình, khiến tay hắn nắm lấy một bên ngực của bản thân.

"To thì có ích gì, không cẩn thận liền sẽ bị ép cho nghẹt thở. Vẫn là nhỏ một chút vừa đáng yêu lại còn có thể nắm vừa tay..."

****Nhóc:** Hôm qua có một bạn nói rằng Hạ Vũ nhà mình "bị động" khiến mình cười đến nghiêng ngả. Cho nên mong bạn nào muốn xem tiếp truyện của mình thì gắng đọc phần giải thích bên dưới.

- - Nếu bạn ấy nói "bị động" về việc ấy ấy thì lúc trước mình đã từng nói Hạ Vũ mặc dù bá đạo nhưng vẫn thua 2/7 chị nữ chính kia mà. Mà hiện tại mới có 2 chị nữ chính cùng hắn xxoo thôi, vẫn còn nhiều chị chưa ấy ấy mà nhỉ? Sao bạn ấy biết là bị động?

- - Nếu bạn ấy nói Hạ Vũ bị động về việc đối xử với người khác thì: Ông mập ở trung tâm thương mại là gì? Cả gia tộc Tu Viên môn là gì? Triệu Phi lại là gì?

- - Nếu bạn ấy nói Hạ Vũ bị động về sức mạnh thì sau khi lấy được tinh huyết cơ thể của hắn đã được cải tạo rồi. Bạn xem tiếp chưa mà biết hắn không mạnh lên?

- - Còn nếu nói Hạ Vũ chỉ chờ chuyện xảy ra rồi mới giải quyết thì mình xin cừ ỉa, thiết lập nhân vật của Hạ Vũ là kiêu vừa lười vừa sợ phiền phức mà, chả nhẽ muốn hắn chạy khắp nơi gây sự. Logic ở đâu!

- - Còn về việc của gái thì đúng là bị động thật, nhưng là: Truyện của mình tên *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống*, vô tình thì đi của gái mịa gì, để nó yêu mình rồi xách đít chạy mới là chân lý a. Chẳng lẽ bây giờ phải chạy lại nói với Hạ Di Di: "Anh yêu em" Sau đó bị hệ thống mạt sát, hết truyện?

****Góp ý như này mình vẫn rất cảm ơn, nhưng xin mọi người trước khi góp ý thì hãy suy nghĩ kỹ một chút nhé. Ai có cảm thấy không phục hay khó chịu thì xin mời click back, đừng làm cho người viết truyện như mình cảm thấy khó chịu bởi vì...Mình không viết truyện để sống hay để ăn, mình viết vì đam mê và vui thôi.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cháy nhà rồi!

Hạ Vũ khó thể tin được mà tròn trắng mắt, mẹ kiếp, cái quái gì đang xảy ra vậy? Cái cô Hạ Di Di này hôm nay là uống lộn thuốc sao?

Huyết Cơ lúc này cũng đã nhũn chặt mi tâm, đem tay của Hạ Vũ rút lại rồi hung dữ mà chà lau vào khăn tắm trên người mình, ý tứ ghét bỏ không cần nói cũng biết.

Mà Hạ Di Di sau khi phản ứng lại thì cũng vô cùng hối hận. Bản thân tại sao lại có thể làm ra hành động như vậy cơ chứ? Chẳng lẽ...cô yêu tên khốn kiếp này sao...

[Đỉnh, hảo cảm của Hạ Di Di đối với ký chủ đạt đến 80. Nhận được: 10.000Exp, 500.000 Điểm cảm xúc, 10 Điểm thuộc tính cơ thể (tự động phân phối), Bóng rổ đỉnh cấp x1]

[Đỉnh, chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu Hậu cung, được 3 mỹ nữ đối với ký chủ có hảo cảm từ 80 trở lên. Nhận được: 1 triệu Điểm cảm xúc.]

Hạ Vũ bị thanh âm thông báo liên tiếp của hệ thống làm cho hoàn hồn lại, sau đó chợt phát hiện ra một điểm quan trọng ở đây.

"Hệ thống, trong 3 mỹ nữ này: một là Dạ Minh, hai là Hạ Di Di, còn người còn lại là ai?"

[Là người ký chủ đang nghĩ tới a.]

Nghe hệ thống nói, Hạ Vũ mới đặt ánh mắt lên người Huyết Cơ, có phần cẩn trọng mà thử sử dụng tra xét thuật.

- Thuộc tính nhân vật:

*Tên: Huyết Cơ.

*Thọ niên: 12.327 năm.

*Ngoại hình: 96/100.

*Dáng người: 92/100

*Tu vi: Nhập thánh cảnh cửu tầng.

*Huyết mạch: Âm Ma Huyết Long.

*Chỉ số thông minh: 90/100.

*Hảo cảm hiện tại: 87/100.

(Nhóc: Cấp bậc tu luyện của Huyết Cơ là do Nhóc tự nghĩ ra, muốn hiểu thêm chi tiết xin mời sau này xem truyện mới của Nhóc.)

Khi tiếp xúc với ánh mắt tựa cười như không cười kia của Huyết Cơ, Hạ Vũ mới có chút thờ phào mà dời mắt, cũng may rằng Huyết Cơ không nhận ra rằng hắn đang nhìn trộm thuộc tính của nàng.

"Hệ thống, vậy tại sao ta lại không có phần thưởng a."

[Cơ thể của Huyết Cơ không thuộc về thể giới này cho nên không tính.]

Hạ Vũ không còn lời nào để phản bác được hệ thống nữa, hắn đã phát hiện ra được cái hệ thống này thật sự là vô cùng vô si, cũng không biết là do ai tạo ra nữa.

[Hệ thống được tạo ra từ một thời không khác xuất hiện hơn hàng vạn năm về sau. Hiện tại có nói thì ký chủ cũng sẽ không thể biết được.]

Trong lúc Hạ Vũ cùng hệ thống giao lưu thì Hạ Di Di cũng đã lấy lại được bình tĩnh, sau đó vô cùng khiêu khích mà liếc nhìn Huyết Cơ.

"Thẩm Diễm, cô nên trở về Thẩm gia của mình thì tốt hơn."

Nghe lời cô nói, Huyết Cơ cau mày một lát liền nở một nụ cười tà mị mà ôm chặt lấy Hạ Vũ, nàng cũng không tin một người như nàng lại thua một con nhóc éo lá thể này đâu.

"Tại sao a? Người nên đi là người mới đúng, ta cùng bảo bối muốn đi ngủ."

"Nếu người muốn thì cũng có thể ở lại ngủ cùng."

Cũng không để ý tới phản ứng của Hạ Di Di, Huyết Cơ liền lôi kéo Hạ Vũ đi đến bên giường. Mặc dù là nói như vậy nhưng nàng cũng không tin nữ nhân này sẽ không biết liêm sỉ đến như vậy được. Nhưng là...

"Cô..."

"Được lắm, tối nay tôi sẽ ngủ cùng với hai người."

Thua người không thua trận, thua trận rất khó coi. Vì vậy Hạ Di Di vô cùng nổi giận mà đóng sầm cửa phòng lại, ôm ngang hông Hạ Vũ mà nằm thẳng xuống giường.

Cho nên, lúc Hạ Vũ phản ứng lại thì bản thân đã nằm giữa một cái "chiến trường" đầy mùi thuốc súng. Đầu cùng vai hấn lúc này đã được Huyết Cơ ôm vào ngực, đầu cũng tựa vào nơi mềm mại của nàng. Mà từ eo trở xuống thì cũng đã bị Hạ Di Di ôm vào lòng, dường như có hai luồng mềm mại gì đó đang dán vào lưng hấn thì phải.

Mẹ kiếp, đây là thứ tình huống gì...

Hạ Vũ lúc này đang vô cùng sợ hãi, sợ Hạ Di Di sẽ ngu ngốc mà đi tìm đường chết chọc giận Huyết Cơ.

Khi đó, cả hấn và cô cũng đều sẽ cùng nhau đoàn tụ ở trong bụng của nàng...

Cho nên đến sáng hôm sau, một sự việc không tưởng đã xảy ra với Hạ Vũ khi mà...

"Thứ gì cứng như vậy chứ, cộm đau quá..."

Chỉ nghe Hạ Di Di có chút mơ mơ màng màng lẩm nhẩm nói, cô cũng không biết là thứ gì đang cán vào tay của cô nữa, vì thế cô liền đưa tay cảm lấy nó muốn đem nó lấy ra.

"Hừ..."

Hạ Vũ nhin không được mà hừ nhẹ một tiếng, sau đó liền mở mắt ra. Mà đối diện với hấn lúc này là một đôi mắt ngập tràn lửa giận của Huyết Cơ cùng với một bàn tay nhỏ nhắn đang nắm lấy tiểu huynh đệ đang ngẩng đầu khó chịu của hấn.

Mẹ kiếp, cháy nhà rồi!!!!!!!

Mà Hạ Di Di lúc này cũng tỉnh táo lại mà mở mắt ra, sau đó liền ngo ngắc nhìn vật hình trụ trong tay mình, dường như nghĩ ra điều gì, cô liền nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, quay người liền chạy ra khỏi cửa như một con gió.

Mà nhìn thấy bóng lưng của cô biến mất cùng với cánh cửa "Rầm" một tiếng đóng lại. Hạ Vũ liền cảm thấy vô cùng ảo não, ai nói cho hấn biết đi là hấn đã làm sai điều gì a.... (VỢ nhiều sướng nhĩ?:v)

Cũng không để hấn suy nghĩ lâu lắm thì cơ thể đã bị một người kéo vào trong lòng. Một giọng nói tràn ngập sự chua chua như mùi giấm liền vang lên bên tai hấn.

"Bảo bối, làm sao vậy? Hối tiếc sao? Ân?"

Trên người Hạ Vũ nhanh chóng nổi lên một tầng da gà, nhất là khi tiểu huynh đệ của hấn lại đang bị Huyết Cơ nắm lấy, trong giọng nói của nàng cũng đã tràn đầy sự đe dọa.

"Nếu ngươi không muốn chân nữa thì liền có thể đi tìm nữ nhân khác."

Ha hả, đại tỷ a, đừng dọa ta nữa có được không. Nàng là đang nói cái chân nào của hấn a...

"Huyết Cơ, có chuyện gì thì từ từ nói có được không... Trước buông...buông tay ra cái đã..."

Cũng may rằng Huyết Cơ chỉ là muốn dọa dọa hấn một chút mà thôi cho nên nàng cũng liền thuận thế mà buông tay ra, thấy vậy Hạ Vũ mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Sao đêm qua ngươi lại đến đây?"

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ vẫn là mở miệng hỏi. Mà Huyết Cơ phảng phất cũng không quan tâm lắm mà bâng quơ nói, khiến Hạ Vũ cũng có thể nghe ra được sự không kiên nhẫn của nàng.

"Bị một con ruồi vo ve quấy rầy mà thôi cho nên mới đi đến chỗ này định cùng bảo bối tìm ra "nhân sinh"..."

"Nhưng là... Cuối cùng cũng vẫn bị một con côn trùng khác làm cho cản trở mất rồi."

Khóe miệng của Hạ Vũ không nhin được mà run rẩy một chút, hấn có thể cảm nhận được việc Huyết Cơ rất muốn đem "hai con côn trùng" nào đó cho nuốt vào bụng, hoàn toàn không có ý tứ nói đùa.

**Cảm ơn bạn Bacmm666 đã ủng hộ cho Nhóc nữa nhé, Nhóc cũng đã bạo chương như đã hứa.

*Lưu ý với các tình iu một chút, Nhóc sẽ chỉ bạo chương khi số lượng TLT ~100 mà thôi. Bởi vì Nhóc đang là fan của một bộ truyện, mà tác giả bộ ấy đòi tận 2000TLT/3 chương nên Nhóc phải găng tích TLT để cầu bạo chương. ㄟ_ㄟ ㄟ_ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Phiên phức tìm đến

"Hệ thống, Điểm cảm xúc của ta hiện tại là bao nhiêu rồi?"

Sau khi tiến đi Huyết Cơ cũng như từ chối cùng nàng làm "hoạt động buổi sáng", Hạ Vũ mới bắt đầu vừa thay quần áo vừa hỏi hệ thống.

[Điểm cảm xúc hiện tại của ký chủ là: 9.351.100]

Nghe thấy hệ thống nói, Hạ Vũ liền vừa lòng mà gật đầu. Kiểm được hơn 1 triệu Điểm cảm xúc cũng xem như không tệ lắm, vì thế hắn lại tự chụp một tấm hình của mình rồi đăng lên Weibo sau đó liền tắt máy.

"Hệ thống a, giúp ta đổi hết măn cấp tất cả các môn học chính quy của đại học Thảng Thiên đi."

[Đỉnh, hồi đoái thành công 11 môn học măn cấp, trừ đi 5.500.000 Điểm cảm xúc.]

Hạ Vũ nghe mà lòng đau như cắt, thế là hắn suýt nữa liền quay trở về trước cách mạng luôn rồi. Ai bảo nguyên chủ chính là siêu cấp học bá làm gì a cho nên hiện tại một cái học tra như hắn liền phải chịu đau khổ vì chuyện này.

Sau khi xuống lầu, Hạ Vũ mới phát hiện ra rằng hôm nay đại sảnh dường như có phần hơi im ắng thì phải. Ngay khi hắn đang nhíu mày suy nghĩ thì bên cạnh hắn liền vang lên một giọng nói kính cẩn.

"Thưa Tam thiếu gia, nghe nói bệnh tình của nhị thiếu gia có chuyển biến tốt nên lão gia cùng với hai vị phu nhân đã đi đến bệnh viện để xem cậu ấy rồi. Còn Tứ tiểu thư thì đã đến trường từ lúc sáng sớm."

"Bữa sáng đã chuẩn bị xong. Tam thiếu gia có muốn dùng bữa luôn hay không?"

Nghe Luru Nam nói như vậy, Hạ Vũ mới thu lại sự hiếu kỳ của mình, gật đầu liền bắt đầu ăn sáng.

- - - - -

Vừa bước vào cổng trường, Hạ Vũ đã cảm thấy không khí ở đây dường như có điểm khác lạ. Những người xung quanh dường như đều đang bàn tán chỉ chờ hắn đi đó, rốt cục thì đã xảy ra chuyện gì a?

Hạ Vũ nheo mắt trầm nghĩ, nhưng là ngay khi hắn vừa định bước chân vào cửa lớp thì một linh cảm lại nhanh chóng ập đến khiến hắn lập tức liền lùi về sau vài bước.

"Ào" Một thùng nước đục ngầu bốc ra mùi hôi bồng chốc từ phía trên cửa lớp giáng xuống chỗ hắn vừa đứng, khiến cho một mảng sàn nhà xung quanh đều trở nên ướt đầm.

Mà bên trong lớp học lúc này có người vẫn chưa kịp thu lại nụ cười vui sướng khi người gặp họa, có người lại một bộ dáng khó chịu vì phản ứng nhanh chóng của hắn, có người tiếc nuối vì trò đùa dai không thực hiện được. Mà cũng có một số bộ phận lại là một bộ dáng thờ ơ mọi chuyện không liên quan đến mình.

"Là ai."

Hạ Vũ lạnh lùng nhìn những người này, trong giọng nói của hắn cũng chất chứa sự lạnh lẽo thấu xương. Nếu hỏi bình sinh Hạ Vũ ghét nhất là điều gì thì đó chính là có kẻ kết bè kết phái cùng nhau hãm hại hắn. Tỷ như ở kiếp trước vậy...

Nhìn thấy sự khinh thường trong mắt của những kẻ ở đây, Hạ Vũ rốt cục cũng giận quá mà bật cười. Đưa tay vuốt lấy mái tóc trên trán, hắn liền chậm rãi bước vào lớp học.

"Không nói sao? Được a..."

Đi đến chỗ của người ngồi gần cửa nhất, đó là một tên mập lùn có bộ dáng vô cùng đáng khinh. Theo hắn quan sát ban nãy, trong mắt tên này rõ ràng có chứa địch ý cùng khinh miệt khi nhìn hắn, nhất là còn có cả tiếc nuối khi xô nước kia không rơi trúng hắn.

Vì thế, Hạ Vũ liền không chút do dự mà trực tiếp đi đến trước mặt hắn ta, chỉ cần dùng một cánh tay liền nắm cổ hắn ta nâng lên khỏi mặt đất như xách một con gà.

"Nếu các người không nói thì tôi cứ trực tiếp đem đánh hết một lần là được rồi."

Dứt lời, Hạ Vũ liền đem tên mập này quăng về phía cửa ra vào khiến hắn lộn nhào ra đất, đầu đập vào lan can rồi bất tỉnh nhân sự.

"Không cần nhiều lời nữa đâu, đồ là do tao đặt..."

Một tên có phần cao to lực lưỡng này giờ vẫn đang ngồi xem kịch vui cứ nhiên lại đứng lên, trong giọng nói tràn đầy sự tùy ý hoàn toàn là đang coi thường Hạ Vũ.

"Là mày?"

Nheo mắt hỏi, trong giọng nói của Hạ Vũ đã tràn ngập hàn ý nhưng Long Diệc dường như cũng không có phát hiện ra mà chỉ dùng một ánh mắt khinh miệt nhìn hắn.

- Thuộc tính nhân vật:

*Tên: Long Diệc. (Nam)

*Tuổi: 21.

*Ngoại hình: 37/100.

*Sức mạnh: 132/100

*Nhanh nhẹn: 89/100.

*Chỉ số thông minh: 60/100.

*Sở trường: Không có.

*Đánh giá: Trung cấp điều ti.

*Hào cảm hiện tại: -60/100. (chán ghét)

[Đình, nhiệm vụ phụ tuyến 2 mở ra: Khiến cho Long Diệc trả giá đắt vì chộc giận ký chủ.]

"Làm sao, một thằng trai bao bám váy đàn bà như mày thì chỉ có nước lau nhà mới xứng với mày mà thôi. Đồ đ!~ đực..."

Long Diệc vô cùng khinh bỉ mà mắng Hạ Vũ một tiếng, từ khi cái thằng trai bao này chuyển đến thì hắn ta đã thấy hắn rất không vừa mắt rồi. Nói chi hiện tại còn được người khác cho tiền ủng hộ thác chính hắn thì hắn ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này cho được?

Không nói một lời, Hạ Vũ vẫn cứ chậm rãi đi đến trước mặt Long Diệc. Mà những người khác thấy vậy thì cũng nhanh chóng tránh đường ra, trong mắt mỗi người ở đây đều tràn đầy những loại cảm xúc khác nhau.

Có kẻ tràn đầy sự khinh bỉ cùng vui sướng khi Hạ Vũ sắp bị Long Diệc đánh cho một trận, một số kẻ trong mắt cũng tràn đầy đồng cảm mà nhìn hắn nhưng cũng không ai đứng ra nói giúp hay khuyên ngăn hắn một câu.

[Đình, ký chủ thành công hồi đoái vật phẩm "Taekwondo đỉnh cấp", Điểm cảm xúc -1 triệu.]

[Đình, ký chủ thành công hồi đoái vật phẩm "Tán đả đỉnh cấp", Điểm cảm xúc -1 triệu.]

(Tán đả là một loại võ cận chiến với những chiêu thức lấy hữu dụng làm đầu, chỉ cần có thể đỡ và đánh là được.)

Trong nháy mắt, Hạ Vũ liền bắt đầu ra tay hướng về phía Long Diệc mà đánh tới. Thấy vậy, hắn ta không những không tránh ra mà còn dùng một loại ánh mắt như nhìn kẻ ngu mà nhìn Hạ Vũ. Giờ lên nắm tay liền muốn cùng hắn cứng đối cứng.

Mà những người xung quanh lúc này có hào hứng nhìn, cũng có lấy tay che mắt lại không muốn nhìn thấy bộ dạng thô thảm của Hạ Vũ.

Nhưng là, tiếng la đầu đốn từ Hạ Vũ trong dự đoán của tất cả mọi người ở đây cũng không có vang lên, mà thay vào đó là một tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết của Long Diệc.

Chỉ thấy khi nắm đấm của Hạ Vũ cùng nắm đấm của Long Diệc va vào nhau thì "Răng rắc" một tiếng, tiếng xương cốt gãy vỡ liền lập tức vang lên. Long Diệc cũng hét lên mà ôm lấy tay mình, nhưng chưa đợi hắn ta kịp phản ứng thì sau lưng đã bị người đập một cước làm ngã thẳng xuống đất, kế tiếp bên hông cũng bị bồi thêm một cước khiến cơ thể hắn ta không khống chế được mà bay ra xa, hung hăng va vào bức tường rồi rơi xuống.

Mà những người khác ở đây cũng đã bị biến cố này dọa sợ. Bỗng dưng từ xung quanh lại nhanh chóng xuất hiện 5,6 người nam sinh, tất cả đều mặt mang phần nộ mà hét lên một tiếng rồi hướng về phía Hạ Vũ đánh tới.

"Đ!t mẹ nó, thằng chó này lại dám đánh Long ca..."

"Đánh nó, đánh cho nó tàn phế đi..."

"Đánh chết nó..."

**Thời thế bây giờ sao nhiều người đi tìm đường chết thế a? Đồng cảm đồng cảm -_-||

**Vốn dĩ hôm qua về trễ quá nên định không ra chương, nhưng chiều qua được bạn yuukisaitoh ủng hộ LT nên mình cũng ráng thức trắng đêm để gõ chữ.

*Hôm nay sẽ bạo thêm 2 chương nữa nhé. Đăng vào khoảng 12h và khoảng 3 giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cho người bay a

Đứng trước bộ dáng hung thần ác sát của những nam sinh này thì Hạ Vũ liền trở nên vô cùng nhỏ bé, nhưng là từ đầu tới cuối hắn vẫn luôn giữ lấy một khuôn mặt lạnh lùng, hờ hững mà chậm rãi nâng chân lên.

Chỉ thấy cơ thể của những nam sinh này có một số như điều đứt dây mà bay ra ngoài, có một số bị Hạ Vũ đá trúng một cú liền trực tiếp ngã, cũng có một số lựa thời cơ định đánh lên sau lưng hắn nhưng cuối cùng cũng vẫn bị một cú ném qua vai liền không ngồi dậy nổi nữa.

Mà những người vây xem xung quanh lúc này cũng đều đã há hốc mồm trợn trời nhìn, ai có thể tưởng tượng được một người thoát nhìn yếu đuối cùng đẹp phi giới tính như hắn cư nhiên lại có thể đánh như vậy chứ. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong a.

Thờ ơ mà nhìn một đám người đang lăn lê dưới chân mình, Hạ Vũ mới chậm rãi đi đến bên cạnh Long Diệc, nắm lấy cổ áo của hắn liền nhẹ nhàng nâng lên.

"Tao chính là người của Triệu thiếu a..."

Long Diệc vô cùng tức giận mà gào rú, hắn ta cũng không ngờ được rằng cái thằng trai bao này cư nhiên lại còn biết võ nữa chứ. Nhưng không sao, chỉ cần có Triệu thiếu thì hắn nhất định sẽ mau chóng quỳ xuống xin lỗi hắn ta mà thôi.

Nghe thấy lời này của Long Diệc, Hạ Vũ mới thử suy nghĩ một chút Triệu thiếu mà hắn ta nói đó là ai. Sau đó, hắn liền nhớ đến một cái tên đã gây hấn với hắn trong căn tin trường - Triệu Phi.

Vì thế, Hạ Vũ liền cười gằn trong lòng một tiếng, tốt lắm a, hôm trước thì tạt nước sôi vào người hắn, hôm nay lại kêu người đến dạy dỗ hắn, vậy lần sau, lần sau nữa thì sẽ như thế nào? Xem hắn rất tốt khi dễ có đúng không?

Vì thế, Hạ Vũ liền không nói một lời mà xách Long Diệc đi về phía lan can của tầng hai. Không mặn không nhạt mà đè một nửa người của hắn ta ra khỏi lan can, khiến cho những người xung quanh đều sợ đến chết khiếp.

"Thằng chó, buông tao ra, Triệu thiếu sẽ không tha cho mày đâu. Buông ra..."

Một nửa người rơi vào khoảng không, gió lạnh phất qua cùng với độ cao khi nhìn xuống khiến Long Diệc trong lòng run sợ mà điên cuồng gào thét. Nhưng là, bên tai hắn ta cũng chỉ vang lên một giọng nói hờ hững lạnh nhạt.

"Đừng nói là quãng mày xuống, mày có tin hay không dù tao có đánh tàn phế Triệu Phi thì cũng không ai có thể làm gì được tao?"

"Không nói nhiều với mày nữa, mày có muốn thử cảm giác được bay trên không trung một lần không?"

"Bay đi a."

Từng câu từng chữ từ trong miệng Hạ Vũ nói ra đều vô cùng băng quơ giống như đang cảm khái trời hôm nay thật xanh, nhưng khi những lời này rơi vào tai của Long Diệc thì lại khiến tay chân của hắn ta trở nên lạnh cóng. Chỉ thấy Hạ Vũ bỗng dưng lại buông tay ra, nâng chân liền trực tiếp đem Long Diệc từ trên tầng hai đập xuống.

"Aaaaaaaa..."

Chỉ thấy cơ thể của Long Diệc nhanh chóng từ trên cao lao xuống đất, nhưng nửa đường cũng xem như may mắn mà rơi trúng một cái cây to khiến hắn ta cũng không đến mức ngã chết, nhưng là có gãy tay gãy chân gì đó hay không thì cũng vẫn còn là một ẩn số.

[Đình, Nhiệm vụ phụ tuyến 2: Đánh giá độ hoàn thành là 4.5*. Khen thưởng: 3,5 triệu Điểm cảm xúc.]

Mà "hung thủ" Hạ Vũ lúc này cũng phảng phất như mọi chuyện đều không liên quan đến mình mà chậm rãi thu chân lại, yên tĩnh làm một cái mỹ nam tử. (¬_¬)

Mặc dù là lạnh nhạt như thế nhưng trong lòng Hạ Vũ đã tung bùng reo hò. Móa nó, may mắn rằng rơi trúng cái cây mà hắn đã dự đoán trước a nếu không thì phiền phức lớn rồi. Vì thế Hạ Vũ cũng không khỏi cảm khái mức độ trị an của pháp luật ở thế giới này.

Pháp luật ở đây đều vô cùng lỏng lẻo, chỉ cần không gây ra nhân mạng, giết người hoặc đụng chạm đến lợi ích quốc gia hay gây phiền phức cho các đại thế gia thì những việc bình thường cảnh sát sẽ đều mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Còn về lý do tại sao Ngũ đại bang phái của hắc đạo lại là các thế lực đứng đầu ai ai cũng biết, đó là bởi vì chính phủ không có đủ sức để quản cũng như không dám ra quản.

Vì thế, sau khi Long Diệc được người gọi xe cứu thương đưa đi, Hạ Vũ cũng chỉ là bị hiệu trưởng gọi lên văn phòng trao đổi tư tưởng một lát cùng với bị cho nghỉ học 2 ngày với lý do tu tâm dưỡng tính thì cũng đã được thả về lớp học.

Chỉ trong vòng năm phút, hung danh của Hạ Vũ liền đã lập tức truyền đi khắp các khoa. Cho nên khi hắn đi từ văn phòng trở về thì cũng không còn ai dám chỉ chỗ hay đến tìm phiền phức nữa. Nhưng là, ngoại trừ hai con hàng nhiều chuyện này...

"Hạ Vũ a, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy? Nghe nói cậu cùng với Long Diệc đánh nhau?"

"Đúng vậy đúng vậy, nghe nói cậu đã đập cho hắn một cú té lăn xuống lầu, máu văng ba tít có đúng không?"

"Còn có còn có, nghe nói cậu chỉ dùng một cước liền đập văng 6 tên đàn em của Long Diệc khiến tất cả bọn họ đều quỳ xuống xin tha..."

"Chưa hết đâu..."

Càng nghe Dạ Ly Lạc cùng Phong Nhạc thuật lại những gì bọn họ nghe nói về việc bản thân đánh nhau với Long Diệc thì khóe mắt Hạ Vũ lại càng có xu thế muốn co rút lại. Mẹ kiếp, cái tên "siêu nhân" cuồng khốc túm bá được miêu tả ở đây thật sự là đang nói hắn sao? Vì sao hắn lại không biết còn có loại chuyện này nữa a.

Nhưng là, dưới ánh mắt sùng bái cùng nóng rực của hai người bọn họ, Hạ Vũ vẫn là cao lãnh gật đầu thừa nhận. Ha ha, cơ hội trang bức từ trên trời rơi xuống thế này nếu không dùng thì thật đúng là lãng phí a.

"À đúng rồi, cậu có phải hay không là còn chưa biết chuyện vừa đăng trên diễn đàn?"

Nghe Phong Nhạc hỏi vậy, trong đầu Hạ Vũ mới hiện đầy một loạt dấu chấm hỏi, chẳng lẽ là việc khiến cho những người kia xì xào bàn tán về hắn?

Mà thấy thế thì cả Phong Nhạc và Dạ Ly Lạc đều có biểu cảm thấy nhiều không trách, bọn họ đã biết được vị nam thần này cao lãnh đến mức ngay cả mạng xã hội cũng đều rất ít xem tới. Vì thế, Dạ Ly Lạc rất nhiệt tình mà bấm vào bài viết này sau đó đưa cho Hạ Vũ coi.

Chỉ thấy đó là bài viết do một kẻ ẩn danh đăng lên với nội dung nói rằng Hạ Vũ là một tên trai bao nghèo khổ xấu xa chuyên moi tiền phụ nữ, lừa tiền lừa sắc, bắt cả nhiều tay,... Nói chung là có bao nhiêu từ ngữ chê bai thì đều đem đổ hết lên đầu hắn. Lời lẽ của người này nói đến vô cùng chính nghĩa giống như hắn chính mắt nhìn thấy, chính tai nghe được cũng như vô cùng cảm phẫn vì sự dễ tiện này của Hạ Vũ.

Mà ở cuối bài viết chính là đính kèm hình ảnh Hạ Vũ cùng Hạ Di Di bước lên xe của Hạ gia, hắn xoa tóc Bạch Tiểu Mễ tại trung tâm thương mại cùng với hắn lôi kéo Huyết Cơ rời đi.

****Tình iu nào muốn thử cảm giác khi bay thì có thể bắt chước phương pháp trên. (Đùa thôi a~~~~)**

***Cảm ơn bạn Bacmm666 đã ủng hộ TLT cho mình nhé nên hôm nay sẽ còn bạo chương.**

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Giao dịch (h)

Mà bên dưới khu bình luận đại bộ phận cũng là mắng chửi, khinh bỉ hắn, tuy nhiên cũng có một số ít là tỏ vẻ không tin tưởng được lời nói từ một phía của

người viết.

Đối với chuyện này, Hạ Vũ cũng không tỏ vẻ tức giận bao nhiêu cả. Không sao a, bây giờ mắng hấn càng nhiều thì đến lúc đó bọn họ cũng sẽ bị vả mặt càng đau thôi. Hạ Vũ vô cùng ác thú vị mà nghĩ đến tình cảnh lúc đó.

Mặc dù ở thế giới này việc đàn ông có nhiều vợ hay phụ nữ có nhiều chồng cũng không phải là không có, nhưng đó chỉ là đối với những người có đủ quyền lực và địa vị mà thôi cho nên người đăng bài viết này mới nhấn mạnh việc hấn rất nghèo.

Nếu những người này biết hấn là Tam thiếu gia của Hạ gia thì cùng lắm cũng sẽ chỉ khen hấn phong lưu phóng khoáng gì đó thôi mà sẽ không dám mắng hấn là đê tiện các loại. Ai bảo có quyền có thế cũng là một loại vận may a.

Từ khi chuyện buổi sáng xảy ra thì Hạ Di Di dường như luôn tìm cách tránh mặt Hạ Vũ, ít nhất là cho tới khi về nhà thì hấn vẫn chưa từng nhìn thấy cô. Nhưng là hấn cũng vẫn thờ ơ không quan tâm cho lắm, bởi vì...

"Huyết Cơ, sao ngươi lại ở đây!!!"

Vừa mới từ phòng tắm bước ra, Hạ Vũ đã được ngã vào trong ôn hương nhuyễn ngọc. Nhưng là hiện tại hấn căn bản không có tâm tư để cảm nhận lấy sự hạnh phúc này bởi vì hấn lại bị đè xuống giường nữa rồi.

Huyết Cơ lúc này đang mặc một chiếc váy ngủ màu tím gần như trong suốt, bên trong cũng mặc loại nội y hai mảnh cùng màu đem cơ thể hoàn mỹ của nàng đều hoàn toàn hiện ra.

Dường như là do vừa tắm xong nên mái tóc của nàng vẫn còn chứa đựng sự ướt át khiến cho cả người nàng đều lộ ra một vẻ phong tình khác với thường ngày. Lúc này, nàng đang liếm môi mà dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn lấy Hạ Vũ.

"Đến tìm người a bảo bối, ta thật sự rất là nhớ người."

"Vì người ở thế giới này cho nên ta mới phải đến đây, cũng vì thế mà ngay cả xưng hô "bồn vương" ta cũng phải vứt bỏ nữa, đều là vì người hết a..."

Dưới sự tà mị của Huyết Cơ, đầu óc Hạ Vũ dường như cũng có chút hôn hôn mê mê, nàng làm tất cả là vì hấn sao? Hấn không những lấy cấp tinh huyết của nàng, dường như còn lừa gạt luôn cả tình cảm của nàng..

"Chuyện này thì có liên quan cái rắm gì đến ta?"

Ha ha, hấn làm sao có thể bị nàng dụ a, ai bảo nàng nhất quyết phải đi theo hấn làm gì, hấn chính là kiêu sa như vậy có được không? Hạ Vũ không chút nề tình nào mà nói với Huyết Cơ.

Thấy thế, Huyết Cơ dường như cũng đã lường trước được mà bật cười. Chậm rãi từ trong không gian giới chỉ lấy ra một món đồ vật khiến Hạ Vũ rơi nước miếng mà nhìn, một bộ dáng hấn không thể đem nó cất đi làm của riêng mình.

"Haizz, ta vốn dĩ chỉ là muốn đem nó cùng người trao đổi một chút, nhưng là nếu ta đã cùng người không liên quan thì... đành thôi vậy..."

Huyết Cơ vô cùng ảo não mà thờ dài một hơi rồi chậm rãi buông ra Hạ Vũ, phảng phất như muốn đứng dậy. Nhưng chưa đợi nàng đứng lên thì cánh tay của nàng đã bị người bắt lấy rồi níu trở lại.

"Khoan đã, là ai, là ai nói chúng ta không có liên quan gì với nhau hả? Người không phải đã nói ta chính là yêu hậu của người còn người là thê chủ của ta kia sao?"

Lúc này đây Hạ Vũ đã hoàn toàn "bị tiền tài che mờ mắt" mà vô cùng ngây thơ chui đầu vào cái bẫy do Huyết Cơ đào ra.

Mà dường như đến chính hấn cũng không phát hiện ra rằng mỗi khi đến gần Huyết Cơ thì hấn liền đặc biệt trở nên tung quăn cùng với chỉ số thông minh cũng bị tuột dốc không phanh.

"Phải không?"

"Phải phải, ta chính là bảo bối của người mà..."

Nhìn thấy Huyết Cơ nhú mày lại, một bộ dáng không xác định được thì Hạ Vũ liền cuống quýt nói. Sau đó mới nhanh chóng hỏi nàng, hấn rất sợ nàng sẽ đổi ý không muốn cùng hấn giao dịch Ván Hồi kính nữa.

"À, vậy ban nãy người nói muốn cùng ta giao dịch là có ý gì? Có phải hay không là trao đổi thứ gì đó..."

Không nhịn được mà bật cười ra tiếng, Huyết Cơ mới sùng nịch mà gạt đầu. Làm sao bây giờ a, nàng cảm thấy bảo bối nhà mình càng ngày càng đáng yêu rồi, khiến nàng thật sự không muốn buông tay.

"Giao dịch chính là: Người cùng ta "ngủ" một giấc, ta sẽ đem Ván Hồi kính này xem như thù lao mà đưa cho người thế nào?"

"Thành giao."

Nghe thấy loại giao dịch này thì Hạ Vũ cũng hoàn toàn không chút do dự mà gật đầu đáp ứng, bán thân thôi mà, ngủ một giấc thôi mà, căn bản cũng không phải chưa từng ngủ, căn bản cũng không phải chưa từng bị đè.

[Ký chủ, liên si của ngươi đâu a?] Hệ thống căn bản là không nhận được nữa mà phỉ nhổ.

Liên si sao? Liên si của hấn đã bị hệ thống ăn rồi có được không? Còn có, liên si có đáng giá bằng mấy mươi triệu Điểm cảm xúc hay không, có không?

[...] Hệ thống không còn lời nào để phản bác.

Nghe thấy Hạ Vũ đáp ứng, Huyết Cơ mới khẽ mỉm cười mà cuối đầu hôn lên môi hấn, cùng môi lưỡi của hấn quấn quýt lấy nhau. Tay của nàng cũng nhanh chóng cởi ra áo khoác tắm trên người hấn, bàn tay như có như không chậm rãi đốt lửa.

Mà Hạ Vũ lúc này cũng nhanh chóng đáp trả lại mà ôm lấy nàng, tay cũng có chút khó khăn mà cởi ra mối buộc trên chiếc váy ngủ mỏng manh rồi đem một bên ngực đầy đặn của nàng nắm vào trong tay nhẹ nhàng xoa bóp.

Lần này Hạ Vũ cũng xem như là thành thực hơn rất nhiều nên bắt đầu bắt chước theo các hành động bên trong quyển Ngự nữ mà hấn từng xem trước kia mà chậm rãi khiêu khích cơ thể của Huyết Cơ.

Hấn bắt đầu găm cắn ở cổ và xương quai xanh của nàng, tay trái xoa nắn một đoàn bạch thổ, khi thoảng lại núm lấy quả anh đào đang sưng đỏ bên trên. Tay phải cũng bắt đầu di chuyển theo hướng bụng rồi đi dần về phía khu vực bí ẩn nơi hạ thân của nàng.

Ngay khi vừa chạm vào thì Hạ Vũ đã bị xúc cảm mềm mại ướt át như tơ lụa kia làm cho có chút lưu luyến mà xoa nắn qua lại, khiến Huyết Cơ không nhận được mà gác đầu lên vai hấn mà thấp giọng rên rỉ.

"Ân, bảo bối... Đừng chạm vào chỗ đó...ngô..."

Nhìn thấy Huyết Cơ một bộ dáng mềm như nước cùng với một đôi mắt ẩn chứa xuân tình, một loại cảm giác thành tựu liền dâng lên trong lòng Hạ Vũ. Vì thế...

Hấn liền đem ngón tay phủ lấy một tầng sương mỏng trong suốt kia đến trước mặt nàng, trêu tức nói.

"Mới chạm vào liền đã ướt thành như vậy a..."

**Aaaaaa, chẳng lẽ Hạ Vũ muốn phản công rồi sao..... ヾ(͡° ͜ʖ ͡°)

- -Huyết Cơ: Ha ha, Ngươi nghĩ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kinh hách nối tiếp kinh hách (hơi h)

Hấn cư nhiên lại dám trêu đùa nàng, Huyết Cơ có chút ngạc nhiên nghĩ, sau đó liền tựa như bình thường mà cười khúc khích một tiếng rồi hướng về phía Hạ Vũ chồm tới, đem ngón tay ướt át kia ngậm vào miệng, đầu lưỡi lại như có như không mà liếm láp ngón tay của hấn.

"Bảo bối, chuyện còn lại liền để cho ta a..."

Vừa nói, Huyết Cơ liền đem Hạ Vũ cho đè trở lại giường, bắt đầu cởi ra áo tắm trên người hấn.

"Huyết Cơ, ta nhất định phải ở bên..."

Nhanh chóng phản bác lại "ý đồ" của Huyết Cơ, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng thì một chữ "trên" ở cuối cùng cũng đã bị hấn cho nuốt xuống. Bởi vì tiểu huynh đệ của hấn lúc này cũng đã "lao đầu" vào một nơi chật chẽ rồi, bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn. Vì vậy bị đè liền bị đè đi.

Trong màn đêm yên tĩnh khi thoảng lại vang lên tiếng rên rỉ yêu kiều cùng với tiếng hít thở kìm nén của nam và nữ khiến người nghe không nhận được mà mặt đỏ tới mang tai, ngay cả ánh trăng dường như cũng ngại ngùng mà trốn mất.

Sau khi phóng thích không biết là bao nhiêu lần, Hạ Vũ mới được Huyết Cơ ôm vào trong lòng, cả hai người đều nằm ỉ trên giường lười biếng động đậy mà cảm nhận dư vị sau một hồi hoan ái.

"Bảo bối, có muốn hay không nhìn thấy yêu thể của ta?"

Vốn dĩ đang nhắm mắt lại không muốn để ý đến Huyết Cơ nữa nhưng sau khi nghe câu này của nàng, Hạ Vũ liền lập tức mở mắt ra, mở miệng muốn từ chối.

Đừng a, hấn kịch liệt phản đối cho tới cùng, đừng để khi vừa mới tương tương nhượng nhượng xong thì lại để cho hấn nhìn thấy hình thể dưới dạng yêu thú của nàng, sẽ bị dọa thành bệnh đó.

Nhưng là mọi phản đối của hấn lúc này đều đã muộn màng, bởi vì Huyết Cơ căn bản là không muốn hỏi ý kiến của hấn. Vì thế, nàng liền thoáng một cái biến trở về thành Âm Ma Huyết Xà mà quán quanh cơ thể của Hạ Vũ, cái đầu to lớn lại dụi dụi vào má của hấn.

Mà Hạ Vũ lúc này cũng vừa lúc đối diện với cặp đồng tử dựng ngược to hơn nắm tay cùng với cái lưỡi chẻ đôi đang "tê tê" phun ra kia, ánh mắt của hấn liền lập tức co rúm lại.

"Aaaaaaaaaaaaaaa"

Tiếng hét thê lương của Hạ Vũ liền vang vọng trong đêm tối, cũng may rằng đây là phòng cách âm chứ nếu không với âm lượng thể này thì người trong cả biệt thự chắc cũng sẽ đều bị hấn cho đánh thức.

Lạy trời lạy đất lạy chúa jesu lạy đức mẹ maria lạy phật tổ lạy phật như lai lạy quan thế âm bồ tát... Và sau một đợt "vái lạy tứ phương", Hạ Vũ cứ thế liền tròn mắt rồi...ngất. (Cừ ỉa? Lần 3)

Mà thấy điều này, Huyết Cơ liền cảm thấy vô cùng ảo não. Hấn không phải là nên dùng một đôi mắt tràn đầy lấp lánh sùng bái mà nhìn yêu thể của nàng hay sao? Những tên nam yêu kia kẻ nào sau khi nhìn thấy yêu thể của nàng thì cũng liền phi quân không gả, còn hấn vì sao lại cứ thế liền ngất đi rồi?

Vì vậy, Huyết Cơ liền dùng một ánh mắt u uất như oán phụ mà nhìn Hạ Vũ, sau đó liền tựa đầu vào người hấn rồi ngủ.

- - - - -

Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào khiến Hạ Vũ khó chịu mà nhíu chặt mày lại, đôi mắt có chút mờ mịt mà nhìn xung quanh.

Như chợt nhớ tới điều gì, hấn mới mở to mắt ra mà đánh giá mỗi một góc ngách trong phòng. Sau khi xác định không còn nhìn thấy yêu thể của Huyết Cơ, hấn mới thở ra một ngụm trọc khí.

Mẹ kiếp, cứ cái đà này thì hấn nhất định sẽ bị nàng dọa từ không bệnh thành có bệnh luôn mất. Nhưng cũng may rằng nàng không có cho hấn niềm "kinh hỷ" vào sáng sớm a.

"Tiểu Hắc? Sao ngươi lại ở đây?"

Cảm thấy trước ngực có thứ gì đó ngo ngoe, Hạ Vũ liền đưa tay đem thứ đó kéo ra. Mà đối diện với hấn chính là một thứ phải nói là vô cùng quen thuộc...Tiểu xà!

Chỉ thấy Tiểu xà dường như vẫn còn buồn ngủ mà lim dim mắt, dưới cái nhìn của Hạ Vũ, nó bỗng dưng biến đổi trở thành...một cái nữ nhân. Mà gương mặt này...

"Huyết Cơ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Hạ Vũ bây giờ chỉ cảm thấy một lời khó nói hết, ai nói cho hấn biết vì sao con rắn nhỏ góc ghech bị hấn trêu đùa trong suốt một thời gian cư nhiên lại trở thành vị Yêu vương luôn đem hấn "ức hiếp" kia rồi?

Thấy bộ dạng ghen hờn trần trụi này của hấn, Huyết Cơ càng cảm thấy buồn cười mà liếm liếm mặt hấn một chút. Lúc trước đem nàng làm trò đùa bây giờ lại biết sợ rồi hay sao?

"Bảo bối, có phải hay không là rất kinh hỷ a..."

Ha ha, kinh hỷ cái con khỉ, kinh hách thì đúng hơn. Hấn thể vĩnh viễn sẽ không bao giờ khinh thường người khác nữa, à không, Tiểu xà khác nữa...

Vì thế, Hạ Vũ liền tiếp tục nằm trở lại giường nhắm mắt giả chết. Dù sao thì hôm nay hấn cũng bị cho nghỉ học kia mà...

- - - - -

"Nhị thiếu gia đúng là cát nhân thiên tướng thật mà..."

"Nhị thiếu gia cư nhiên tỉnh lại rồi, xem ra lão gia cùng các vị phu nhân cũng có thể yên lòng được rồi."

"Đúng vậy, mặc dù là không thể đứng dậy được nhưng ít ra người cũng đã tỉnh."

Khó khăn mà đem Huyết Cơ đuổi đi, vừa mặc xong quần áo xuống lầu thì Hạ Vũ đã nghe qua không biết bao nhiêu lời về việc "Nhị thiếu gia" tỉnh lại rồi, nhưng là đối với việc này hắn cũng không có cảm giác gì nhiều cho lắm. Dù sao thì cũng có liên quan gì đến hắn đâu.

Vì thế, Hạ Vũ vẫn lạnh nhạt như thường mà bước xuống lầu.

Bên dưới phòng khách hiện tại cũng là một mảnh yên bình vui tươi, Vương Dung lúc này đang hướng về một người phụ nữ tuổi chừng 40 gương mặt vô cùng diễm phúc, nhưng bây giờ cũng đã trở nên có phần bình thản ôn hòa.

"Khanh Khanh, A Thành có thể tỉnh lại đúng là trời cao có mắt mà, sau này cô cũng không còn lo lắng về sau nữa..."

Mà Phuong Khanh Khanh nghe vậy cũng nở một nụ cười thật lòng, cảm kích nhìn Vương Dung. Vừa nói, bà vừa vỗ vỗ vào tay của một chàng trai đang ngồi ở bên cạnh.

"Haizz, A Thành tỉnh dậy đúng là trời cao thương xót mà. Nếu như nó không tỉnh lại được, chắc tôi cũng sẽ... haizz..."

Đáy mắt của bà dường như phủ lấy một tầng nước mắt mang theo vẻ tang thương, lời nói ra khỏi miệng cuối cùng cũng chỉ hóa thành một tiếng thở dài mệt mỏi.

Bà chính là Tam phu nhân của Hạ gia, cũng chính là người phụ nữ khiến cho mẹ của Hạ Vũ vì uất ức mà chết. Trước kia, bà luôn luôn tự ngạo chua ngoa, tìm hết mọi cách giữ chặt lấy Hạ Bình, tranh thủ địa vị, tiền tài cho bản thân mình. Ngay cả đứa con trai Hạ Thành này cũng bị bà xem như công cụ tranh thủ về già của mình đối với Đại phu nhân.

Nhưng là, hôm đó khi bệnh viện báo tin Hạ Thành bị tai nạn giao thông, bà mới phát hiện ra rằng việc mà bà làm trong suốt thời gian qua là buồn cười đến mức nào. Bà không xứng đáng làm một người mẹ cũng như một người vợ, nếu Hạ Thành chết, bà cũng không biết bản thân có còn đủ nghị lực để sống tiếp hay không.

Cho nên hiện tại, ai muốn tài sản hay địa vị gì đó liền mặc kệ họ đi, bà chỉ mong muốn con trai của mình có thể sống một cách vui vẻ hạnh phúc là đủ rồi.

**Yêu vương giả làm tiểu xà thủ lòng người yêu và cái kết... (' ▽ ')≡

- --Hạ Vũ: Đừng bao giờ xem thường "người" khác. o(∩____∩)o

**Hôm nay đang tận 4 chương luôn, *lau mồ hôi, chỉ chủ quán thấy Nhóc cứ ngáp mãi nên hỏi:"Bộ tối qua nhắn tin với ny hay gì mà sao ngáp dữ vậy..."*

*Dạ vâng ạ, người yêu của Nhóc là Hạ - Vũ. ≥ ▽ ≤

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mua xe

"Mẹ à, con không phải đã tỉnh lại rồi hay sao?"

Người nói là một chàng trai rất trẻ, chỉ khoảng 24-25 tuổi, gương mặt cũng rất là đẹp trai, giống với Phuong Khanh Khanh đến 5,6 phần, nhất là ở đôi mắt. Chỉ thấy lúc này anh đang cười nhợt nhạt mà an ủi bà một tiếng, mặc dù là ngồi trên xe lăn nhưng cũng không nhìn ra được sự sầu bi của anh, thay vào đó là sự trầm ổn cùng nội liễm.

"Đúng vậy, bà cũng đừng làm ra vẻ đau khổ đó nữa, A Thành tỉnh lại là việc tốt mà."

Hạ Bình có chút vừa lòng mà gật đầu, sau đó cũng thuận theo Hạ Thành an ủi Phuong Khanh Khanh một câu. Sau khi tỉnh lại thì dường như đứa con trai này của ông cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi, không còn hay cáu gắt tức giận như trước nữa.

"Phải a phải a, con xem, mẹ đúng là sơ ý quá mà. Con có đói bụng hay chưa? Chúng ta đi ăn..."

Phuong Khanh Khanh vỗ trán một cái, sau đó mới cười mà đứng dậy, giờ tay liền muốn đẩy xe lăn cho Hạ Thành. Nhưng chưa đợi bà nói xong, Hạ Di Di vốn đang yên tĩnh cúi đầu lại nhanh chóng nói ra.

"Tam ca vẫn còn chưa xuống đây."

Chỉ thấy gương mặt như búp bê của cô lúc này cũng vô cùng tiêu tụy, biểu hiện rõ ràng đã lâu chưa được nghỉ ngơi khiến người ta không nhận được mà thương tiếc.

Nghe thấy lời này, nụ cười trên mặt của Phương Khanh Khanh liền có chút cứng lại, thoáng hiện lên vẻ xấu hổ. Bà suy nghĩ nửa liền quên mất việc trong nhà đã nhiều ra thêm một người, nhất là người này chính là con của người phụ nữ mà bà gián tiếp hại chết.

"Cha, Đại di nương, Tam di nương, Tứ di nương, Nhị ca..."

Vừa bước xuống lầu, Hạ Vũ liền theo suy đoán mà nhàn nhạt gật đầu chào hỏi với mọi người. Ánh mắt nhanh chóng đánh giá Phương Khanh Khanh cùng Hạ Thành một chút liền dời mắt, đối với những người không có liên quan đến lợi ích của hắn thì hắn luôn sẽ không thêm đề tâm tới.

"À, A Vũ, nghe nói con đánh nhau cùng người ta nên được nhà trường cho nghỉ hai ngày?"

"Vâng."

Nghe thấy câu trả lời của Hạ Vũ, Hạ Bình cũng gật đầu rồi liền đem việc này quẳng mất. Nghe nói là do cái tên không có mắt đó gây sự cùng con trai của ông trước cho nên hắn ta có bị đánh cũng là tự làm tự chịu, còn tiền bồi thường sao? Ông không đưa thì ai dám đòi? Ông thả lỏng tiền làm từ thiện cũng sẽ không bố thí cho tên đó một xu một cắc.

Người có tiền chính là tùy hứng như vậy đó. Vì thế, Hạ Bình liền có chút ôn hòa mà vỗ vỗ vai Hạ Vũ, nói với hắn về dự định của ông.

"Tôi ngày mai cha sẽ làm một buổi tiệc đón gió tẩy trần cho con, sẵn tiện cũng xem như ăn mừng việc Nhị ca của con tỉnh dậy."

Không nói gì mà gật đầu, Hạ Vũ liền cùng với Hạ Bình sóng vai nhau đi đến phòng ăn. Mà thấy việc này, ánh mắt của Hạ Di Di liền nhanh chóng âm thầm lại.

Hắn ngay cả một ánh mắt cũng chưa từng nhìn cô...

- - - - -

"Hạ Vũ, cậu gọi tui tui ra đây là có việc gì?"

Dừng xe lại trước cổng lớn của Hạ gia, Phong Nhạc có chút kinh ngạc nói, Dạ Ly Lạc cũng liên tục gật đầu theo.

Khi Hạ Vũ nhắn tin cho bọn họ trên Wechat thì bọn họ cứ nghĩ là mình nhìn lầm rồi chứ, nhưng mà giọng điệu "cao lãnh" ngắn gọn đó ngoại trừ Hạ Vũ ra thì chắc sẽ không còn một ai đâu.

"Đi mua một chiếc xe."

Mở ra cửa sau xe, Hạ Vũ mới nhàn nhạt trả lời một chút. Sau đó sợ hai tên "hảo chậm phát triển" này không hiểu, hắn mới bồi thêm một câu.

"Hai người đưa tôi đến nơi bán xe đi."

Lúc này đây cả hai người đều bừng tỉnh đại ngộ, sau đó Dạ Ly Lạc liền vô cùng hào hứng mà vỗ vai Hạ Vũ một cái, lên tiếng đảm bảo.

"Yên tâm đi người anh em, tôi nhất định sẽ khiến cậu cảm thấy vừa lòng..."

Mà nghe thấy lời này của hắn, Hạ Vũ liền yên lặng mà xê dịch người một chút. Còn Phong Nhạc thì biểu hiện đến cang thái quá hơn mà nói.

"Oe, mày muốn làm cái gì để Hạ Vũ vừa lòng hả..."

Sau đó đương nhiên là xảy ra câu chuyện hằng ngày, hai con hàng này đầu tiên là cãi nhau vài tiếng, sau đó liền trực tiếp đánh nhau. Đối với việc này, Hạ Vũ liền yên lặng cổ vũ trong lòng: Đánh mạnh hơn a. (¬_¬)

- - - - -

Xe của Phong Nhạc nhanh chóng chạy vào một công ty ô tô lớn ở gần vùng ngoại ô của thành phố A.

Ba người Hạ Vũ vừa bước xuống xe thì một người đàn ông trung niên đã nhanh chóng chạy đến chào hỏi, theo Hạ Vũ dự đoán thì đây có lẽ là giám đốc của công ty ô tô này.

"Đúng là khách quý, khách quý a. Không biết hôm nay Dạ thiếu cùng Phong thiếu muốn chọn loại xe gì."

Quản lý công ty cười đến mắt đều híp thành một đường, khi ánh mắt rơi vào chỗ của Hạ Vũ, ông cũng không dám thất lễ mà thận trọng dò hỏi, theo ông thấy thì chàng trai này có khí chất vô cùng cao quý, quần áo cũng là hàng sa sỉ, chắc chắn thân phận cũng sẽ là không tầm thường.

"Không biết vị thiếu gia này xưng hô như thế nào?"

"Cậu ta sao? Hạ Vũ, Tam thiếu gia của Hạ gia, ông cứ hỏi xem cậu ấy muốn mua xe gì đi, người mua là cậu ấy kìa."

Thấy bộ dạng khôn khéo này của ông, Dạ Ly Lạc mới vừa lòng mà giới thiệu về Hạ Vũ. Dù sao thì quan hệ giữa cậu với người giám đốc này cũng xem

nghư không tậ lấm.

"A, thì ra là Hạ thiếu a, để tôi dẫn cậu đi xem những dòng xe mới nhất vừa được nhập về. Đây đây, mời đi lối này..."

Giám đốc công ty càng thêm cung kính giúp cả ba người dẫn đường, nhóm bọn họ nhanh chóng đi vào công ty rồi lên thẳng lầu 5. Khác với tầng 1 với các loại xe để như nê m cối, xe ở tầng 5 vô cùng thừa thớt nhưng từng chiếc đều lộ ra một vẻ đặc biệt cùng thu hút vô cùng rõ ràng với từng kiểu dáng và màu sắc khác nhau.

"Đây, đây là mẫu xe đua mới nhất của hãng..."

"Còn có, đây là loại màu gold hợp kim..."

"Còn đây là..."

Dưới sự giới thiệu vô cùng nhiệt tình của quản lý công ty, ánh mắt của Hạ Vũ liền rơi vào chỗ của một chiếc xe đặt ở gần giữa tầng 5. Đó là một chiếc xe thể thao có màu xám bạc bắt mắt, bên trên nó dường như còn phủ lên một lớp chất liệu gì đó khiến cả vỏ xe đều vô cùng sáng bóng có thể chiếu được hình người bên trong, mang theo một vẻ sa sỉ cùng sang trọng vô cùng rõ rệt.

"Chiếc này..."

"Ánh mắt của Hạ thiếu đúng là vô cùng tốt a, chiếc xe này chính là mẫu thiết kế độc quyền do chính nhà thiết kế Joey nổi tiếng nhất thế giới thiết kế ra, chỉ có duy nhất một chiếc mà thôi. Nhưng là giá thì có hơi đắt..."

Nhìn theo hướng của Hạ Vũ, người quản lý có chút vui vẻ mà nhanh chóng giới thiệu. Nhưng là, sau đó ông liền có chút chần chừ nhìn hấn một chút.

"Bao nhiêu?"

"1400 vạn."

****Nhắc lại nhắc lại, mọi thứ liên quan đến "thế giới" trong truyện đều là vô căn cứ.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Dừng tiền trang bức

Dưới ánh mắt tròn tròn của Dạ Ly Lạc cùng với Phong Nhạc, Hạ Vũ liền vô cùng thoải mái mà quẹt thẻ mua chiếc xe này.

Sau khi làm xong thủ tục cùng với các loại giấy tờ này kia, Hạ Vũ liền đợi người đem xe đưa đến cửa công ty, sau đó liền trực tiếp lái xe rời đi cùng với hai người Phong Nhạc.

"Ba vị thiếu gia đi thông thả a... Lần sau nhớ ghé..."

Quản lý công ty vô cùng vui vẻ mà phát phát tay nhìn theo bóng xe của ba người Hạ Vũ, nếu lại để ông ta cảm thêm một cái khăn tay nữa thì thỏa thỏa chính là má mi trong mấy kỹ viện thời cổ đại. (๑-___-๑)

"Hệ thống, Điểm cảm xúc của ta còn lại bao nhiêu?"

Một bên lái xe, Hạ Vũ một bên liền cùng với hệ thống giao lưu một chút. Hiện tại trong lòng hấn cũng đã có một loại dự định sắp được thực thi.

[Điểm cảm xúc của ký chủ là: 8.061.110]

"Hệ thống, đổi lấy 2000 vạn vào tài khoản ngân hàng của ta đi."

[Định, đổi lấy thành công. Điểm cảm xúc trừ 200.000]

Sau khi thanh âm thông báo của hệ thống vang lên, Hạ Vũ mới chậm rãi tấp xe vào bên lề đường. Cũng may ở đây là một con đường vắng chứ nếu không xe của hấn có lẽ đã bị người vây xem mất rồi.

Còn hai con hàng Phong Nhạc cùng Dạ Ly Lạc kia sao? Mới rời khỏi công ty ô tô không bao lâu thì cả hai cũng đều có việc bận mà đồng loạt rời đi.

Từ trong túi quần lấy ra điện thoại, Hạ Vũ mới bắt đầu tìm lấy một cái tên bên trong danh bạ mà hôm trước khi mới tạo tài khoản hân cũng đã sẵn tiện kết bạn.

Mà lúc này, Bạch Tiểu Mễ vốn đang chuẩn bị dọn dẹp tập sách ra về thì tiếng chuông điện thoại của cô lại nhanh chóng reo lên.

"Nam Thần" hai chữ to rõ hiện trên màn hình khiến Bạch Tiểu Mễ lập tức luống cuống tay chân, anh ấy cư nhiên lại gọi điện cho cô!

"Alo."

Nhanh chóng bắt máy, Bạch Tiểu Mễ có chút dè dặt nói, nhất là khi âm thanh lạnh nhạt từ đầu dây bên kia vang lên bên tai của cô.

"Đang ở đâu? Làm gì?"

"Em...em đang ở trường ạ, sắp... Sắp ra về."

Lần này Bạch Tiểu Mễ cũng đã quen thuộc với Hạ Vũ hơn nhiều mà không còn nói lắp như trước nữa, mặc dù vậy nhưng giọng nói vẫn còn hơi run run.

"Cho em 5 phút, lập tức ra cổng trường."

Chưa đợi Bạch Tiểu Mễ kịp phản ứng gì thì âm thanh "đô đô" đã vang lên, lập tức phản ứng lại, cô liền nhanh chóng thu dọn tập sách rồi chạy ra khỏi lớp như một làn gió.

Mặc dù không biết Hạ Vũ muốn làm gì nhưng cô nhất định không muốn để anh ấy đợi lâu, nếu không anh ấy sẽ ghét cô thì phải làm sao bây giờ.

Trước cổng của đại học Thăng Thiên lúc này đang đậu một chiếc xe thể thao màu xám bạc vô cùng chói mắt giữa một làn xe khác ở đây, mà những sinh viên xung quanh cũng đã bị chiếc xe này thu hút mà nhỏ giọng bàn tán.

"Là ai mà lại cao điệu như vậy a, sao từ trước tới giờ tôi không biết cư nhiên còn có người chạy xe này tới trường?"

"Có lẽ là của phú nhị đại nào đó mới mua đi."

"Trời ạ, bảo sao cứ cảm thấy quen quen. Đây không phải là chiếc xe được thiết kế riêng của Joey hay sao?"

"Cái gì, là chiếc xe hơn ngàn vạn đó..."

Cũng không biết là ai cảm khái một tiếng liền khiến những người xung quanh cũng bùng tính đại ngộ mà nhao nhao lên, càng nóng lòng muốn biết được người lái chiếc xe này là ai.

Nhưng là mặc kệ bọn họ có tò mò thế nào thì đối diện với bọn họ vẫn như cũ là một cái kính xe đen nhánh, căn bản là không thể nhìn thấy được người đang ngồi ở bên trong.

Mà Bạch Tiểu Mễ vừa mới chạy ra khỏi cổng trường thì cũng bị chiếc xe này thu hút một chút, nhưng là sau đó cô liền lập tức chống đầu gối thở phì phò mà tìm kiếm thân ảnh của Hạ Vũ.

"Mèo con, qua đây."

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, trong lòng Hạ Vũ liền có chút buồn cười mà mở ra mui xe, sau đó hướng về phía cô phất phất tay.

Thấy vậy, Bạch Tiểu Mễ cũng ngạc nhiên đến tròn tròn mắt, sau đó liền tri động mà đi về phía xe của Hạ Vũ trong ánh mắt kính ngạc không kém của những người vây xem.

"Làm sao vậy, còn không mau lên xe."

Bật cười ra tiếng, Hạ Vũ liền chỉ vào ghế phụ bên cạnh. Hân không thể không cảm khái việc dùng tiền trang bức đúng là không cần quá sướng đi.

"Vâng."

Ngốc ngốc mà gạt đầu một cái, Bạch Tiểu Mễ liền ngoan ngoãn mở ra cửa xe rồi ngồi lên, một loạt hành động đều là làm trong vô thức. Bởi vì...cô căn bản vẫn chưa lấy lại tinh thần a.

Vì thế, sau khi giúp cô đeo đai an toàn vào thì Hạ Vũ cũng bắt đầu khởi động xe rồi đi dưới ánh mắt há hốc của những người xung quanh.

"Mẹ kiếp, đây không phải là cái tên bám váy gì đó được nói trên diễn đàn hay sao..."

"Mày ngu à, có thằng bám váy nào lại chạy xe mấy ngàn vạn tệ kia chứ? Nếu có tao cũng muốn đi bám váy có được không?"

"Ha hả, đúng vậy đúng vậy, tao không nghĩ Tiểu ma nữ lại có mấy ngàn vạn đi mua xe cho một tên đàn ông đâu. Ngay cả cô ấy cũng chưa có thì lấy đâu ra mà tặng cho người khác..."

Trong vòng chưa đầy 5 phút thì việc Hạ Vũ lái siêu xe đến đón Bạch Tiểu Mễ đã bị người đứng lên diễn đàn của trường. Mà những quần chúng xem cuộc vui cũng nhao nhao chế giễu bài viết lăng mạ Hạ Vũ lần trước. Nếu làm trai bao có tiền đến như vậy thì bọn họ cũng đều muốn đi làm có được không.

Lúc này đây, xe của Hạ Vũ cũng đã nhanh chóng dừng lại trước cửa của trung tâm thương mại. Đưa tay còi ra dây an toàn cho Bạch Tiểu Mễ, hần mới lạnh nhạt nói.

"Xuống xe."

Ngoan ngoãn gật đầu đi theo Hạ Vũ, Bạch Tiểu Mễ cũng đã từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, nghĩ nghĩ một chút vẫn là quyết định không mở miệng hỏi hần.

Không nói một lời mà nắm lấy tay của Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ liền dắt cô chậm rãi đi vào bên trong. Đường như có chút suy tư, hần liền đi đến khu tạo hình, làm đẹp ở phía bên trái.

Mà Bạch Tiểu Mễ cũng bị hành động này của Hạ Vũ làm cho đỏ bừng mặt mà ngượng ngùng cúi đầu, suy nghĩ của cô lúc này chỉ còn quanh quẩn ở việc...hần cứ nhiên lại nắm tay cô... Cho nên đến khi bị Hạ Vũ cho ngồi xuống ghế, cô mới bình thường lại mà mờ mịt nhìn xung quanh. Đây là đâu a?

"Làm lại kiểu tóc mới cho cô ấy đi."

Nhìn thấy biểu cảm kinh điển của những nhân viên ở đây, Hạ Vũ liền không mặn không nhạt mà lên tiếng.

"Được a, đảm bảo sẽ khiến cậu tấm tắc khen ngợi..."

Người nói là một tên đàn ông nhuộm tóc màu đỏ có phần ảo là, vừa nhìn thấy liền biết được là thuộc loại giới tính không được "ngay thẳng" rồi. Lúc này, anh ta cũng đã thu lại ánh mắt đang nhìn Hạ Vũ, thay vào đó là bắt đầu đánh giá Bạch Tiểu Mễ, nói đúng hơn là đánh giá tóc của cô. Sau một lúc mới ông ọ nói ra lời hứa đầy tự tin.

"Cần thời gian bao lâu?"

"Nhiều nhất là 1 tiếng thôi a..."

Gật đầu xem như đồng ý, Hạ Vũ mới ra hiệu cho Bạch Tiểu Mễ đi theo anh ta. Hần cũng thật sự rất muốn biết sau khi chỉnh trang lại thì cô sẽ trông như thế nào, có xứng với đánh giá 94 điểm dung mạo từ hệ thống hay không.

****Cảm ơn bạn Daotienhan đã đẩy KP cho truyện nhé, vì vậy trưa nay mình sẽ bọ chương thêm.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tiểu mỹ thụ!!!!

Lười nhác ngồi trên sofa, Hạ Vũ liền mở ra Weibo của bản thân, trang cá nhân của hần hiện tại cũng đã có hơn 1 vạn lượt theo dõi, bài viết hôm trước hần đăng cũng đã có gần 2 vạn lượt yêu thích rồi.

Không có việc gì để làm, hần liền bắt đầu dạo trên Weibo xem có gì hay không, sau đó liền vô cùng nhàm chán mà tắt ứng dụng. Căn bản không có thứ gì làm hần hứng thú được cả, nói đúng hơn chính là không hợp gu của hần.

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ liền quyết định lên mạng xem phim hay nghe nhạc gì đó. Lúc này đây, ánh mắt của hần rốt cục cũng đã bị một thứ cho thu hút, poster phim kinh dị đang nổi tiếng nhất hiện nay - "Bóng Tối".

Đây là bộ phim kể về nam chính Egan - một nam học sinh cấp 3 cùng với bạn học của mình đi thám hiểm trong một ngôi mộ cổ có lịch sử vô cùng xa xưa, mà ở đây, đoàn thám hiểm của cậu đã phát hiện ra rất nhiều sinh vật cũng như sự kiện quái dị, kinh khủng.

Mà Hạ Vũ lúc này cũng liền xem đến mùi ngon, căn bản là không thoát ra được. Cho đến khi người thợ cắt tóc kia dẫn Bạch Tiểu Mễ đến trước mặt hần, hần mới lấy lại tinh thần mà nuốt tiếc tắt đi điện thoại.

Căn bản là không đã ghiền a. Lát nữa hần nhất định phải đi mua một vài quyển sách cùng phim kinh dị về xem mới được, thật sự là quá hay. Nghiêm túc

đem điện thoại cất vào túi, Hạ Vũ mới đưa mắt đánh giá Bạch Tiểu Mễ, vừa nhìn thì hắn cũng đã có một chút kinh diễm.

Chỉ thấy mái tóc rối bù xù kia đã được duỗi thẳng rồi nhuộm thành màu xám khói, cắt ngắn tới vành tai trở thành một kiểu tóc Tomboy, hoàn toàn hiện ra gương mặt của Bạch Tiểu Mễ.

Cô có một gương mặt thon dài với chiếc cằm nhọn, một đôi mắt hạnh với hai mí sâu và hàng lông mi dài, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hồng hào cùng với hàng lông mày hơi rậm hơn so với các nữ sinh khác khiến cô nhìn căn bản không khác gì các thiếu niên học trung học cả.

"Có...có phải hay không là rất khó nhìn..."

Bị Hạ Vũ nhìn đến có chút lo lắng, Bạch Tiểu Mễ liền ngượng ngừng kéo kéo mái tóc ngắn ngắn của mình, nhỏ giọng dò hỏi. Nếu không phải khi nãy thợ cắt tóc nói với cô nếu làm kiểu tóc này sẽ khiến Hạ Vũ thích thì cô mới không chịu làm đâu...

"Rất đẹp."

Hạ Vũ từ tận đáy lòng nói ra câu khen ngợi, mặc dù ánh mắt của hắn vẫn vô cùng nghiêm túc lạnh nhạt giống như đang xem một tác phẩm nghệ thuật, nhưng là trong lòng hắn đã liên tục gào thét. Mẹ kiếp, hắn đây có phải là muốn cong rồi hay không a, bộ này của cô rõ ràng chính là một cái tiểu mỹ thụ mà

"Ha ha, tôi đã nói rồi mà, nhất định cậu ta sẽ thích..."

Người thợ cắt tóc vui vẻ mà cười ha hả, vô cùng có thành tựu khi tạo ra được một kiểu tóc hoàn mỹ thế này.

Sau khi trả xong tiền, Hạ Vũ liền dẫn theo Bạch Tiểu Mễ đi dạo một vòng quanh trung tâm thương mại, cuối cùng liền bước vào một shop thời trang dành cho nữ lớn nhất ở đây.

"Chào cậu, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho cậu."

Ngay khi hai người Hạ Vũ vừa bước vào cửa thì một nữ nhân viên đã nhanh chóng chạy đến, vô cùng nhiệt tình hướng hắn hỏi thăm. Nhưng ánh mắt lại không nhìn được mà đánh giá hắn một chút, trời ạ, có cần đẹp trai như vậy không.

"Không cần đâu, tôi sẽ tự chọn."

Nghe thấy âm thanh lãnh đạm của Hạ Vũ, nữ nhân viên không những không khó chịu mà còn gật đầu đồng ý, giơ tay chỉ về một phương hướng cho hắn.

"Bên đó là các mẫu thời trang vừa mới nhập về đang hot hiện nay..."

"Cảm ơn."

Sau khi nghe xong lời chỉ dẫn của nữ nhân viên, Hạ Vũ mới lôi kéo Bạch Tiểu Mễ đi về một chỗ treo các loại hàng hiệu.

"Thích cái nào liền cứ chọn đi."

Nói với Bạch Tiểu Mễ một tiếng, Hạ Vũ cũng chậm rãi đánh giá các bộ quần áo xung quanh. Trong đầu không biết tại sao lại suy nghĩ đến số đo của Huyết Cơ. (Chính xác là Huyết Cơ nha, không phải Nhóc ghi nhầm đâu.)

Mà Bạch Tiểu Mễ cũng rất nghe lời rồi bắt đầu xem tới xem lui, anh ấy cứ nhiên lại muốn mua quần áo cho cô a. Nhưng là, khi nhìn đến số tiền ghi trên mỗi bộ quần áo thì cô lại không nhìn được mà lắp bắp.

"Cái này...có phải hay không là quá đắt đi..."

Nghe thấy lời này của cô, Hạ Vũ liền có chút buồn cười định mở miệng nói chuyện. Nhưng là một giọng nói có phần khinh thường lại vang lên khiến hắn nhú mày mà nhìn sang.

"Ôi trời, đúng là đồ quê mùa mà, đã không có tiền thì đừng học người ta vào cửa hàng cao cấp, cũng không sợ đồ quần áo của người ta sao?"

Người nói là một cô gái trẻ mặc một bộ váy bó màu đỏ, tóc uốn xoắn cùng với gương mặt có phần diêm dúa lẳng lơ. Lúc này, ả ta đang dùng một ánh mắt khinh bỉ mà nhìn Bạch Tiểu Mễ giống như nhìn một con chuột dơ dáy bẩn thỉu.

Tô An vốn dĩ là đang chuẩn bị mua vài bộ quần áo rồi ra về, nhưng ai ngờ được vừa mới bước ra liền nghe thấy lời nói quê mùa của con nhỏ này, sau khi nhìn thấy quần áo nghèo nàn trên người Bạch Tiểu Mễ, ả liền không nhìn được mà mở miệng chế giễu.

Cũng không trách ả ta mắt chó nhìn người thấp được, bộ dạng của Bạch Tiểu Mễ thật sự là trông vô cùng bần hàn. Một bộ đồng phục vốn dĩ vẫn khá tốt xem khi mặc trên người cô lại trở nên rộng phồng phình, màu sắc cũng đã bạc phai do giặt quá nhiều lần, cộng thêm sự tự ti trên người cô phát ra lại càng khiến người ta vừa nhìn thấy liền biết, cô rất nghèo.

"Cô...Việc này thì có liên quan gì đến cô kia chứ?"

Bạch Tiểu Mễ có chút ghen khuất mà tức giận nói, giọng nói của cô tuy không lớn nhưng lại phá lệ nghiêm khắc cùng lẫn át. Mặc dù tính cách của cô rất ngốc, có phần tự ti cùng nội hướng nhưng điều đó cũng không có nghĩa rằng cô là người yếu đuối dễ bị ức hiếp.

Vốn dĩ còn muốn ra miệng bảo vệ cô một chút, nhưng rất nhanh Hạ Vũ lại bắt đầu im lặng đứng một bên chuẩn bị xem cuộc vui. Hắn rất có hứng thú muốn biết móng vuốt của con mèo nhỏ này có thể sắc bén đến mức nào.

"Ai nói không liên quan tới tôi hả, cô đứng đây là đang làm dơ mắt của tôi đó."

Không quan tâm tới giọng điệu chất vấn này của cô, Tô An liền miệt thị mà nói ra, trong mắt chứa đầy sự chán ghét cùng khó chịu.

Dường như nghe được điều gì đó rất chính xác, Bạch Tiểu Mễ cũng liền thuận thế mà gật đầu. Sau đó liền nhắm mắt lại, ngoẹo cổ sang một bên, miệng còn lầm bầm nói.

"Thật sự là rất dơ."

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tears Of Bloods

Nghe thấy lời này của cô, Hạ Vũ liền không nhịn được mà phì cười một tiếng. Đến cả mắng người đều đáng yêu tới như vậy a.

"Cô..."

Mà Tô An lúc này cũng đã tức giận đến mức mặt đều trướng thành màu gan heo, ngón tay liên tục run rẩy mà chỉ về phía Bạch Tiểu Mễ. Con nhỏ nghèo hèn này cư nhiên lại dám nói cô dơ bẩn?

Ngay khi ả ta sắp nổi giận mà liều mạng với Bạch Tiểu Mễ thì một cái nữ nhân viên lại chậm rãi đi đến, vô cùng cẩn trọng mà dò hỏi.

"Xin lỗi các vị, ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Mà nghe thấy câu hỏi của nữ nhân viên này, Tô An liền hừ lạnh một tiếng, hất cằm về phía Bạch Tiểu Mễ rồi khinh miệt nói.

"Chỗ của các người làm ăn kiểu gì vậy, ngay cả loại người bán hàn như cô ta cũng có thể cho vào được? Còn không mau đem cô ta đuổi ra khỏi đây đi a..."

Trong suy nghĩ của ả, nữ nhân viên này nhất định sẽ khách khí xin lỗi ả ta, sau đó liền sẽ tức giận mà mắng cho Bạch Tiểu Mễ một trận rồi đem cô đuổi ra khỏi cửa hàng.

Nhưng là, nữ nhân viên lúc này dường như lại có chút khó xử mà liếc nhìn Hạ Vũ đang thờ ơ đứng bên cạnh. Nếu cô nhớ không lầm thì Bạch Tiểu Mễ là đến cùng với hắn a.

"Đem tất cả chỗ quần áo vừa với kích cỡ của cô ấy đều gói lại hết đi."

Nhàn nhạt nói ra, Hạ Vũ liền đưa tay xoa đầu Bạch Tiểu Mễ, bộ dạng có phần giống như chủ nhân đang âu yếm sủng vật của mình. Hắn biết rõ bản thân lúc nào thì có thể im lặng, lúc nào thì không thể im lặng, xem cuộc vui đến hiện tại thì nên dừng lại được rồi.

Mà nữ nhân viên nghe Hạ Vũ nói thế cũng liền vô cùng vui vẻ, thân thiết mà lôi kéo Bạch Tiểu Mễ đi đến phòng thử đồ. Xem ra tiền thưởng tháng này của cô đã có thể sánh bằng tiền lương mấy năm rồi.

Còn Tô An lúc này mới kịp phản ứng lại mà nhìn về phía người đang yên tĩnh đứng đó nãy giờ, trong mắt liền hiện lên một sợi kinh diễm cùng mê đắm.

Từ lúc đến đây cho đến hiện tại bởi vì cứ lo cùng Bạch Tiểu Mễ giằng co nên ả ta căn bản là không nhìn thấy chàng trai siêu cấp đẹp trai này, ngay cả một người đã từng duyệt qua vô số đàn ông như ả ta cũng không nhận được mà ngửa ngáy trong lòng.

Nhưng là chờ khi ả phản ứng lại muốn đi tới bắt chuyện làm quen thì ở trước mặt ả ta làm gì còn có thân ảnh của Hạ Vũ nữa kia chứ.

- - - - -

Mà Hạ Vũ lúc này đã xách theo một đồng quần áo mà dẫn Bạch Tiểu Mễ đi một vòng quanh trung tâm thương mại, giày dép, túi xách, đồ trang điểm, ngay cả nội y cũng đều ghé lại mua một lần, khiến cho cô ngượng đến muốn chui mặt vào trong khe đất.

Lúc này đây, hai người họ đang ở trong một cái cửa hàng trang sức, Hạ Vũ hiện tại cũng vô cùng hào phóng mà mua cho Bạch Tiểu Mễ một đồng vòng

tay, dây chuyền gì đó, nói chung chỉ cần hấn thấy vừa mắt thì liền mua. Chính là, ngay khi chuẩn bị trả tiền ra về, ánh mắt của hấn liền rơi vào một vật đang nằm trong tủ kính.

Đó là một sợi dây chuyền được thiết kế vô cùng tinh xảo, mặt dây chuyền có màu đỏ thẫm trong suốt có phần giống như một giọt nước mắt, bên trong được điêu khắc một cảnh hoa hồng màu đỏ rực vô cùng sống động.

Theo ánh mắt của hấn nhìn sang, Bạch Tiểu Mễ cũng bị sợi dây chuyền này làm cho kinh diễm đến rồi. Thật sự là rất đẹp a, chẳng lẽ...anh ấy là muốn tặng cho cô? Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Mễ liền không nhìn được mà đỏ mặt.

"Sợi dây chuyền này..."

Nam nhân viên vốn dĩ vẫn đang vô cùng cao hứng vì số hàng bán được hôm nay, nên khi nghe Hạ Vũ hỏi về sợi dây chuyền này thì càng cười đến miệng đều không ngậm lại được. Thần tài a, đây thỏa thỏa chính là một cái thần tài...

"Ai ôi, cậu đúng là tinh mắt thật a. Sợi dây chuyền này có tên là Tears of blood, có nghĩa là huyết lệ. Là của nhà thiết kế trang sức William Ryder dành tặng cho mỗi tình đầu đã mất của mình. Mặt dây chuyền của nó được làm bằng kim cương đỏ vô cùng quý hiếm..."

"Bao nhiêu?"

Hạ Vũ dường như không có kiên nhẫn mà nhú nhú mày, hấn đã quyết định sẽ mua nó rồi cho nên quá trình tạo ra nó là gì hấn cũng không quan tâm tới.

"Ha hả, giá của nó là 500 vạn."

Nam nhân viên có chút ngượng ngùng mà sờ sờ mũi sau đó mới khó khăn mà cười một tiếng nói ra giá của sợi huyết lệ này. Suy nghĩ của kẻ có tiền đúng là một người như anh ta sẽ không hiểu được a.

"Hạ Vũ, nó đắt quá..."

Nghe thấy giá trị của sợi dây chuyền này, Bạch Tiểu Mễ có chút kinh hãi mà nhỏ giọng lắp bắp, từ khi sinh ra cho tới giờ, cô căn bản là chưa từng nhìn thấy được số tiền lớn đến như vậy a...

Nhưng là Hạ Vũ dường như cũng không nghe thấy lời nói của cô mà vô cùng quyết đoán quẹt thẻ, sau đó liền chờ nhân viên đem sợi huyết lệ đó đặt vào trong hộp.

Đem chiếc hộp nhỏ hơn nắm tay này cất vào trong túi, không hiểu sao trong lòng Hạ Vũ lại có chút vui vẻ mà nghĩ đến, nếu Huyết Cơ đeo sợi dây chuyền này vào thì có phải hay không sẽ rất đẹp đi?

Mà Bạch Tiểu Mễ cũng đã từ trong vui sướng lấy lại tinh thần, tâm trạng cũng dần dần âm ỉm khi nhìn thấy Hạ Vũ hoàn toàn không có ý định đem sợi huyết lệ đó tặng cho cô. Xem ra, cô chính là vô cùng buồn cười mà tự mình đa tình, anh ấy có lẽ là muốn tặng cho cô gái khác...

"À, nhà em ở đâu, tôi đưa em về."

Một đường yên tĩnh không ai nói chuyện, đến khi ngồi vào xe thì Hạ Vũ mới chợt nhớ đến điều này mà hỏi Bạch Tiểu Mễ.

"Em ở nhà thờ Eli."

Nghe thế, Hạ Vũ liền im lặng mà gạt đầu, mới bắt đầu lái xe về phía nhà thờ Eli. Hấn cũng đã từng nghe nói Bạch Tiểu Mễ là cô nhi không có cha mẹ, nhưng cho đến hiện tại hấn mới biết được việc cô sống trong nhà thờ.

"Anh cứ dừng xe ở đây là được rồi."

"Đúng rồi, 8 giờ tối ngày mai tại nhà chính của Hạ gia có tổ chức một bữa tiệc. Em nhớ đến đó, khi nào đến thì gọi cho tôi."

Sau khi cho Bạch Tiểu Mễ xuống xe tại gần cửa lớn của nhà thờ Eli. Hạ Vũ liền chậm rãi dặn dò cô một câu, sau đó dưới nụ cười tạm biệt của Bạch Tiểu Mễ, hấn mới nhanh chóng lái xe rời đi.

"Bạch Tiểu Mễ a, mày phải tỉnh táo lại đi, mày không xứng với anh ấy..."

Cúi đầu xách theo bao lớn bao nhỏ đi vào cổng nhà thờ, nụ cười trên môi của Bạch Tiểu Mễ liền lập tức tan biến, trong giọng nói thì thậm chí đựng sự chua xót cùng bi ai, khóe mắt đều đỏ lên cộng với nước mắt.

Giống như Tô An đã nói, cô chính là một con bé quê mùa nghèo nàn còn hấn chính là Tam thiếu gia cao quý của Hạ gia. Hấn như là trăng sáng trên bầu trời, còn cô chỉ là một ngọn cỏ đại dưới đất, mãi mãi chỉ có thể ngẩng đầu ngắm nhìn hấn mà vĩnh viễn đều không thể chạm tay vào.

*Hôm nay vốn dĩ là không đăng truyện nhưng vì được bạn Daotienhan đây KP nên vẫn gắng lê lét thân mà viết.

**CHUYÊN MỤC REVIEW TRUYỆN MỚI.

- -Nhóc đã đăng truyện mới rồi nên tình iu nào hứng thú thì có thể xem thử, mặc dù không dám nói là hay nhưng cũng sẽ không tệ lắm. Anh main9 này cũng có liên quan không hề nhỏ với Hạ Vũ trong truyện này.)

- -2 main này ngoại trừ đều đẹp phi giới tính + có hệ thống ra thì hoàn toàn chính là 2 tính cách trái ngược nhau. Đọc cả hai truyện một lúc cũng sẽ không sợ nhầm.

- -Tên truyện là: Hệ Thống Truy Diễm Của Ma Thần.

****Thời gian sắp tới Nhóc sẽ lo cho truyện mới nên truyện này sẽ ra chương ít lại nhé.**

Bạn đang đọc truyện *Đinh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cô gái kỳ lạ

Để tránh bị người vây xem, Hạ Vũ quyết định lái xe vào một bãi đỗ xe, sau đó liền đi bộ vào một nhà sách có phần cũ kĩ.

Theo trí nhớ của nguyên chủ, "hắn" trước kia là một cái tác giả viết truyện trên một diễn đàn mạng cũng khá nổi tiếng, vì thế "hắn" cũng thường xuyên đi đến một số nhà sách để xem cách viết truyện cũng như văn phong của các tác giả khác. Mà nhà sách này là nơi hắn thường đến nhất, nơi đây là do một ông lão lớn tuổi mở chuyên bán các loại phim ảnh hay truyện linh dị, thần quái.

"Ồ, Tiểu Vũ đến rồi sao?"

Vừa mở cửa bước vào, theo tiếng chuông gió "leng keng" vang lên, một ông lão đầu tóc trắng xóa, dáng người lùn khum đang lau chùi bàn ghế liền ôn hòa hướng về Hạ Vũ cười cười.

"Vâng ạ, ông Lý."

Đối với những người không liên quan hay quen biết hắn, đối với hắn không có địch ý thì Hạ Vũ cũng sẽ rất lễ phép lịch sự, ít nhất cũng sẽ không làm người khác rơi mặt mũi.

Chậm rãi bước đến một tủ sách gần cửa, Hạ Vũ liền bắt đầu tìm kiếm một vài quyển sách. Nhà sách này phải nói là vô cùng cổ xưa, bên trong chỉ đặt có 4 tủ sách cùng vài giá sách nhỏ, bên cạnh góc trái là một cái bàn gỗ dài vô cùng cũ kĩ, nhưng tất cả đều được quét tước rất sạch sẽ và ngăn nắp.

Ban nãy khi mua đồ cho Bạch Tiểu Mễ, hắn đã từ hệ thống hối đoái hơn 2000 vạn, tương đương với 20 vạn Điểm cảm xúc. Mặc dù như thế nhưng hắn cũng không có cảm giác khó chịu chút nào cả.

Nghĩ tới đây, Hạ Vũ liền không nhịn được mà có chút cảm khái cuộc sống này. Nhớ ngày nào hắn vẫn còn vì đập tên đàn ông ở cửa hàng điện thoại kia mà tốn 1 vạn Điểm cảm xúc khiến hắn đau lòng đến muốn chết, mà hiện tại hoa đi hơn 20 vạn Điểm cùng một lúc thì ngay cả mắt hắn cũng đều không nháy.

An tĩnh mà bắt đầu lật xem quyển truyện kinh dị trong tay, cả một nhà sách lúc này cũng chỉ còn lại âm thanh trang sách va vào nhau. Hạ Vũ vô cùng yêu thích loại cảm giác yên bình như thế này, đã bao lâu rồi hắn chưa cảm nhận được nó?

Trong lúc hắn đang chìm trong nội dung bộ truyện cũng như sự an tường đã lâu không nhận được này thì âm thanh của chuông gió lại lần nữa vang lên.

"Tiểu Lam hôm nay cũng đến đọc truyện sao? Không cần đi làm à?"

"Vâng."

Nghe thấy âm thanh này, Hạ Vũ cũng không quan tâm lắm mà nâng mắt một chút, chỉ thấy đó là bóng lưng của một cô gái mặc áo hoodie màu đen cùng một chiếc quần jean bó. Vì thế, Hạ Vũ liền hờ hững thu hồi mắt mà tiếp tục đọc truyện.

"Ông Lý, có bộ truyện linh dị nào mới hay không a?"

"Hôm trước có người đưa đến rất nhiều nên ông cũng không để ý lắm, con cứ tìm xung quanh thử xem."

"Nhưng nhiều thế này thì tìm ở đâu ra..."

Hạ Vũ nghe đến có chút phiền chán mà nâng đầu, hắn hiện tại chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh đọc truyện mà thôi. Vì thế, hắn quyết định tìm thêm vài quyển sách rồi chuẩn bị trả tiền ra về.

Nhưng là khi đi ngang qua chỗ tủ sách, cô gái ban nãy vốn dĩ vẫn còn loay hoay tìm kiếm khi nhìn thấy hắn rút ra một quyển sách định xem thì bỗng dừng

lại vội vàng nói.

"Chàng trai trẻ, tôi khuyên cậu không nên xem quyển sách này đâu. Diễn biến không hay, cốt truyện rất nhảm, yếu tố kinh dị ít đến đáng thương..."

Vì thế Hạ Vũ liền nhìn xem cô gái này một chút, nhưng rất tiếc toàn bộ gương mặt của cô đã bị khuất trong chiếc nón chùm, chỉ có thể nhìn thấy được cái cằm mượt mà cùng làn da nhẵn nhụi.

"Ồ, cảm ơn."

Hạ Vũ cũng không cãi lại mà thật sự đem quyển sách cất vào trong tủ, nhanh chóng thu hồi tầm mắt chuẩn bị ra về.

"Nếu không cậu cũng có thể thử xem quyển này, rất hay a."

Vừa nói, cô gái cũng vừa từ trong tủ sách lấy ra một quyển truyện có tên "Ngục Sinh Từ", nhanh chóng đưa cho Hạ Vũ. Vì vậy, hắn cũng liền lật xem thử vài trang sau đó liền gật đầu xem như cảm tạ rồi rời đi.

Mà cô gái này cũng không quan tâm đến Hạ Vũ nữa mà bắt đầu tìm kiếm khắp nơi. Tại sao lại không có a? Không phải hôm trước cô đã đem nó đặt ở trên tủ sách này hay sao? Mà không lâu sau, một thanh âm có phần tức giận lại vang lên từ xa phối hợp với tiếng mở cửa.

"Chị! Sao lại đến đây nữa rồi a, mau về công ty đi. Sắp tới giờ họp cổ đông rồi..."

Nghe thấy lời nói tức giận của chàng trai vừa xuất hiện này, cô gái dường như cũng đã quen mà vẫn bình chân như vại.

"Không sao, cứ để bọn họ chờ đi."

"Aa, không được, chị lập tức theo em trở về đi. Nếu không mấy lão già trong công ty nhất định sẽ lại lên cơn đau tim mà nhập viện hết đó..."

Chàng trai sau khi nghe thấy lời của cô liền lập tức vò đầu mà nhảy cẫng lên, dường như van xin mà lôi kéo cô gái này.

"Chị a, em xin chị luôn đó. Lập tức trở về đi, hôm khác chúng ta lại đến xem có được không?"

"Không được."

Cô gái vô cùng lạnh nhạt phun ra hai chữ này, hoàn toàn không bị bộ dạng li lợm la liếm của chàng trai cho ảnh hưởng. Thấy vậy, chàng trai lập tức giậm chân hờ hết.

"Rốt cuộc chị có phải là chị ruột của em không vậy? Giữa em và truyện thì thứ gì quan trọng hơn?"

Phiền chán nhieu mày, cô gái liền chậm rãi đứng dậy. Ngay khi chàng trai cho rằng bản thân đã thành công thì cô gái cứ nhiên lại đem cậu đập bay, giọng nói cũng tràn đầy sự nghiêm túc.

"Cậu là ai, tôi không biết. Cậu không phải em trai tôi, cũng không thể cùng truyện linh dị so sánh được. Hiện tại liền...xin mời."

Nói xong, cô gái lại lần nữa ngồi trở về, tiếp tục tìm kiếm trong đống sách này. Mà chàng trai vừa mới bỏ dây cũng lập tức giận đến muốn nổ phôi, hiện tại cậu liền tin được rồi, bọn họ căn bản không phải chị em ruột đâu, không phải. Chị ta căn bản chính là phù thủy độc ác, vô cùng độc ác.

Chàng trai lúc này thật sự vô cùng ngưỡng mộ bạn của cậu, xem đi, chị gái người ta vừa giỏi giang lại lịch sự nhã nhặn. Tuy hơi lạnh lùng nhưng lại rất yêu thương, quan tâm đến em trai. Còn nhìn xem bà chị nhà cậu đi, không đánh thì mắng, không thích thì liền bãi công, vô cùng vô trách nhiệm.

"Đi thôi."

Ngay khi chàng trai còn lè lửng trông mắt thì bên tai hắn liền vang lên một giọng nữ, thấy thế, trong lòng cậu liền lập tức sung sướng thầm nghĩ, xem ra chị của cậu vẫn rất thương cậu. Nhưng là, chỉ thấy cô gái kia lại chậm rãi đi ra cửa, trong giọng nói cũng tràn đầy tiết tấu.

"Tìm không thấy rồi, bị cái tên này lừa nhai đến phát phiền."

**Thật sự là rất mệt tim với chị em nhà này. Nhưng chị em nhà này là ai a~~~

Bạn đang đọc truyện *Đinh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Buổi tiệc

Nếu hỏi hôm nay cả Kinh Hoa có chuyện gì khiến mọi người sôi trào thì đó chính là việc của Hạ gia.

"Người có biết hay không a? Nghe nói hôm nay Hạ tổng sẽ giới thiệu cho mọi người biết đứa con trai thứ 3 của mình..."

"Xì, chuyện này ta đã biết từ lâu rồi. Không những thế, ta còn biết cả chuyện Nhị thiếu gia của Hạ gia cũng đã tỉnh lại a."

"Vậy sao? Hạ gia gần đây đúng là xảy ra nhiều chuyện quá nhỉ?"

Trên báo, truyền thông, internet lúc này cũng đều đang đưa tin về vị Tam thiếu gia bí ẩn của Hạ gia lại sắp xuất hiện, cùng với việc đó chính là vị Nhị thiếu gia vốn dĩ bị tai nạn gãy mất một chân, trở thành người thực vật kia cư nhiên lại bắt đầu tỉnh dậy.

Mà tối hôm nay, tại nhà chính của Hạ gia cũng sẽ tổ chức một bữa tiệc, mời hết tất cả những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng cũng như các đài truyền thông lớn nhất cả nước đến đây tụ hội.

Mà lúc này đây, Hạ Vũ đang chậm rãi thay vào bộ Âu phục màu trắng do Vương Dung đích thân nhờ người chuẩn bị, sau khi mặc vào bộ đồ này, hắn liền càng trở nên giống như một vị bạch mã vương tử bước ra từ trong thần thoại.

Điều này khiến cho chỉ cần là nơi mà hắn đi qua thì chỉ số quay đầu nhìn lại luôn là 100%, mặc dù hắn đang yên lặng đứng trong góc tối nhưng tiếng xì xào bàn luận vẫn luôn vang lên ở bên tai hắn.

"Oa, cậu ta là ai vậy a, đẹp trai đến như vậy?"

"Chẳng lẽ là mình tỉnh do Hạ gia thuê đến để góp vui?"

"Có thể a, ngoại hình đúng là tốt xem thật sự."

"....."

Đối với những lời này, Hạ Vũ vẫn luôn giữ lấy một gương mặt lạnh lùng không để ý tới. Haizz, gương mặt quá đẹp trai cũng không phải là lỗi của hắn a, Hạ Vũ rất không có tiết tháo mà tự luyến trong lòng. (¬_¬)

"Hạ tổng, nghe nói hôm nay ông muốn giới thiệu với mọi người đứa con trai thứ ba của bản thân?"

Lúc này, Hạ Bình đang đứng cùng với một đám lão tổng trên thương trường, sau khi trò chuyện vài câu, một người trung niên vẫn là không nhận được mà hỏi ra miệng.

"Đúng vậy, Hạ Vũ, mau qua đây a."

Nhắc tới con trai của mình, Hạ Bình liền cười đến không ngậm miệng được, dù là người ngu cũng có thể nhìn ra được ông đối với đứa con trai này có bao nhiêu tự hào cũng như yêu thích.

Nhìn thấy Hạ Vũ đang cầm ly rượu đứng ở một góc, phảng phất như cùng không khí xôn xao của buổi tiệc chia làm hai phương khác nhau, Hạ Bình liền vẫy tay về phía hắn, cất giọng gọi.

Vốn dĩ những người xung quanh đều đang lên chú ý về phía ông, sau khi thấy ông gọi Hạ Vũ thì cũng lập tức nhón nháo nhìn theo. Ngay khi Hạ Vũ vừa bước ra khỏi góc khuất, những người này cũng đều đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.

Trên đời này cư nhiên lại có người đẹp đến như vậy, một đám người đều đồng loạt có cùng suy nghĩ. Đúng là hổ phụ không sinh khuyển tử mà, gương mặt của Hạ Vũ căn bản chính là được đúc ra từ Hạ Thành a.

"Cha, có chuyện gì không a."

Nhàn nhạt đứng bên cạnh Hạ Bình, Hạ Vũ liền hướng về phía mấy vị lão tổng xung quanh gật đầu xem như chào hỏi. Thấy vậy, mấy vị lão tổng này cùng với Hạ Bình đều đánh cho Hạ Vũ một điểm tán thưởng.

"Ha ha, không có chuyện gì a, đi theo cha."

Vừa nói, Hạ Bình vừa cười ha ha mà câu vai Hạ Vũ, ra hiệu cho hắn cùng ông đi lên sân khấu lớn được bày biện ở giữa sân. Thân ảnh hai người vừa mới xuất hiện ở trên đài cao thì mọi người xung quanh đều đã nhanh chóng nhìn về phía họ, các phóng viên cùng các đài truyền hình cũng đều đưa máy quay về phía hai người.

"Xin chào các vị khách quý đang có mặt tại buổi tiệc này. Tôi là Hạ Bình, đồng thời cũng là gia chủ của Hạ gia, hôm nay ngoại trừ ăn mừng việc đứa con trai Hạ Thành của tôi đã tỉnh lại, thì ngoài ra tôi còn muốn giới thiệu với mọi người một người..."

Tới tới, mọi người lúc này cũng đều chăm chú lắng nghe lời kể tiếp mà Hạ Bình sắp nói, bọn họ đều biết đây mới là chuyện chính của buổi tiệc. Nhưng là ngoài dự đoán của mọi người, Hạ Bình lại quăng thêm một quả bom nặng ký khiến tất cả bọn họ đều há hốc kinh hãi.

"Đây chính là đứa con trai thứ ba của tôi, Hạ Vũ, sau này nó sẽ chính là người thừa kế tập đoàn NR của Hạ gia."

Từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, những người này mới nhao nhao khen ngợi cùng chúc mừng Hạ Bình.

"Tam thiếu gia đúng là rất có phong phạm của Hạ tổng a..."

"Phải phải, chắc chắn sẽ là anh hùng xuất thiếu niên, tuổi trẻ tài cao..."

"Điều đó là đương nhiên rồi, nhìn một thân khí chất đó của Tam thiếu gia đi, căn bản chính là phiên bản lúc trẻ của Hạ tổng mà..."

"....."

Mặc dù không biết lời nào là thật lời nào là giả, nhưng Hạ Bình vẫn được những người này nói đến mắt đều hí thành một đường mà cười ha hả, mặc dù ngoài miệng vẫn là khiêm tốn khước từ nhưng trong lòng ông cũng đã vô cùng tự hào.

Mà nhân vật chính là Hạ Vũ lúc này cũng đã im lặng không một tiếng động mà chuẩn êm. Bởi vì bên dưới có một cái nữ nhân đang hướng về phía hắn ngoắc tay gọi.

Vừa theo chân nàng bước vào trong vườn, Hạ Vũ liền bị một cơ thể đầy đặn ôm vào lòng. Bên tai cũng vang lên giọng nói ghen ghét có mùi giấm chua chua.

"Bảo bối a, ta thật sự rất muốn đem ngươi giấu đi. Vĩnh viễn đều không cho người khác nhìn thấy."

Nghe thấy lời này của Huyết Cơ, Hạ Vũ liền vô cùng bất đắc dĩ mà gỡ ra tay nàng. Hắn thật sự là không còn cách nào sửa được cái tính cách bá đạo không nói lý lẽ này của nàng a.

"Huyết Cơ, cho ngươi."

Từ trong túi áo lấy ra chiếc hộp được gói tỉ mỉ, Hạ Vũ liền nở nụ cười mà đặt nó vào trong tay nàng. Thấy vậy, Huyết Cơ cũng thuận thế mà đem nó mở ra, một cỗ vui vẻ liền lập tức tràn đầy trong lòng của nàng.

"Ồ, ngươi là có ý tặng cho ta sao?"

Bị ánh mắt sáng quắc của nàng nhìn đến có chút mất tự nhiên, Hạ Vũ liền khụ một tiếng rồi quay mặt sang bên cạnh. Không biết có phải là do ánh đèn hay không nhưng vành tai của hắn dường như lại có chút đỏ.

"Khụ khụ, ngươi đừng tự mình đa tình nữa. Ban nãy ta đi ngang quầy bán hàng rong, thấy nó xấu xí quá nên muốn mang về trêu chọc ngươi một phen mà thôi."

"Ồ, vậy sao?"

Hiểu ý mà bật cười một tiếng, Huyết Cơ liền không nhắc tới việc này nữa. Nàng biết rõ nếu cứ tiếp tục trêu chọc hắn thì hắn nhất định sẽ thẹn quá thành giận, ai kêu bảo bối nhà nàng chính là khẩu thị tâm phi a.

Nắm lấy sợi dây chuyền trong tay, trong lòng nàng liền lên men một loại cảm giác kỳ lạ đến chính nàng cũng không hiểu được, nàng thật sự không ngờ rằng hắn cư nhiên lại sẽ tặng quà cho nàng.

"Bảo bối, đeo vào giúp ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Trúng kế

Mà Thẩm Liên vốn dĩ đang lén lút đi theo Hạ Vũ liền nhanh chóng bắt gặp phải hình ảnh Hạ Vũ đeo dây chuyền cho Huyết Cơ, vì vậy, tiếng chuông cảnh báo trong lòng ả liền lập tức vang lên.

Đêm đó ả ta vốn dĩ đã thuê người cường bức rồi giết chết Thẩm Diễm, nhưng ả ta không ngờ rằng nàng cư nhiên lại có thể bình an trở về. Không những vậy, tính cách còn thay đổi một cách chóng mặt khiến cha con ả ta phải chịu đựng chèn ép mà từ trước tới giờ chưa từng gặp phải.

Có lẽ người ngoài cho rằng gia sản của Thẩm gia là của cha ả, nhưng bọn họ không biết rằng, Thẩm gia là do cha của Thẩm Diễm một tay tạo ra, sau khi ông chết cũng đều đem tất cả gia sản chuyển nhượng đến cho con gái của mình. Mà cha con ả chỉ là kẻ ở nhờ, dùng nhờ của Thẩm Diễm mà thôi.

Trước kia Thẩm Diễm vô cùng ngu ngốc, luôn bị ả ta không mắng thì chửi, ngay cả một lời nói cũng không dám cãi lại. Nhưng là, nàng bây giờ cư nhiên

lại nói cho bọn họ biết, nàng trước kia đều là giả vờ, nếu cha con bọn họ còn không tự biết thân biết phận, nàng sẽ đem hai người bọn họ đuổi ra khỏi Thẩm gia.

Càng nghĩ, Thẩm Liên liền càng cảm thấy vô cùng nôn nóng, xem ra ả ta phải lập tức thay đổi kế sách rồi, nhất định phải leo lên giường của vị Tam thiếu gia Hạ gia này, không thể để cho Thẩm Diễm đem Hạ Vũ cho câu đi.

Thẩm Diễm a, chờ ngày ả trở thành thiếu phu nhân của Hạ gia rồi thì ả nhất định sẽ cho nàng biết tay. Hung hăng thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt của Thẩm Liên liền lóe lên tinh quang.

"Alo, Em...em đang đứng trước cửa của Hạ gia đây..."

Sau khi nghe xong điện thoại của Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ liền vội vã với Huyết Cơ rồi nhanh chóng chuồn êm ra cổng. Vừa ra tới, Hạ Vũ liền đã nhìn thấy thân ảnh của Bạch Tiểu Mễ đang đứng ở một góc tối gần cửa.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy trắng xẻ tà dài phủ gót chân, lộ ra đường cong cơ thể vô cùng hoàn mỹ. Bên ngoài cũng khoác vào một cái áo khoác lông cùng màu, đem đôi vai trần cùng với một nửa bắp tay đều che lại.

Bị ánh mắt của Hạ Vũ làm cho ngượng ngùng, mặc dù trên mặt đã vô cùng thẹn thùng nhưng trong lòng Bạch Tiểu Mễ cũng đã có chút vui vẻ. Bởi vì muốn có ấn tượng tốt với Hạ Vũ, cô còn đặc biệt nhờ mấy chị gái trong nhà thò trang điểm giúp nữa chứ. Nhưng là, chỉ cần hấn thích liền tốt rồi.

"Công chúa của ta, nàng có muốn hay không cùng ta bước vào cung điện nguy nga này?"

Hạ Vũ cũng thật sự đã bị cô làm kinh diễm đến, vì thế, hấn liền nở nụ cười mà đi đến trước mặt Bạch Tiểu Mễ rồi quỳ một chân xuống đất, học theo các chàng kỵ sĩ trong truyện thần thoại rồi nắm lấy bàn tay của cô, đặt lên đó một nụ hôn.

Bị Hạ Vũ làm cho đỏ bừng mặt, Bạch Tiểu Mễ lúc này cũng không biết nên làm gì, để yên cũng không được mà rút tay lại cũng không xong. Vì thế, cô liền nhỏ giọng lí nhí trả lời.

"Em.. Đồng ý."

Vì vậy, Hạ Vũ liền thành công mang công chúa về dinh với thanh âm thông báo của hệ thống vang lên bên tai.

[Đinh, hảo cảm của Bạch Tiểu Mễ đối với ký chủ đạt đến 80. Nhận được: 10.000Exp, 500.000 Điểm cảm xúc, 10 Điểm thuộc tính cơ thể (tự động phân phối), Piano đỉnh cấp x1]

[Đinh, ký chủ thành công tăng lên đến Level 6. Nhận được "Gói quà Level 6". Đạt được danh hiệu "Siêu cấp nam thần". Hảo cảm của người cùng phái và khác phái +20.]

Vì thế, nụ cười trên môi của Hạ Vũ liền càng thêm đậm, hấn chỉ hận không thể ôm lấy Bạch Tiểu Mễ mà hôn thêm vài cái. Ôi chao, sao lần nào gặp được cô thì may mắn cũng đến với hấn thế nhỉ.

"Hệ thống, cấp cao nhất của ngươi là bao nhiêu?"

[Đinh, ký chủ không có đủ quyền hạn để biết.]

Nghe thấy âm thanh của hệ thống bỗng dừng trở về thành kiểu máy móc cứng nhắc, Hạ Vũ cũng liền không tiếp tục làm khó nó nữa. Hấn biết có lẽ đây là quy tắc của hệ thống, có khi ngay cả chính nó đều không thể phản kháng lại được.

Vừa bước vào giữa bữa tiệc, váy áo của Hạ Vũ liền bị người nín nín lại một chút. Nhiều mày nhìn sang, hấn liền nhìn thấy Bạch Tiểu Mễ đang có chút ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng mà thì thầm bên cạnh hấn.

"Hạ Vũ, em...em muốn đi vệ sinh."

Nói xong lời này, đến chính Bạch Tiểu Mễ đều cảm thấy bản thân muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Không biết tại sao hết lần này đến lần khác lại đến ngay lúc cô đang đi cùng với Hạ Vũ a, đúng là ngượng ngùng mà.

"Được rồi, đi đi."

Bật cười mà xoa xoa đầu cô một chút, Hạ Vũ có chút cung chiều mà nói ra. Thấy thế, Bạch Tiểu Mễ cũng nhanh chóng chạy đi như một làn gió làm cho Hạ Vũ vô cùng bất đắc dĩ mà lắc đầu. Làm sao đây a, cô gái này dường như không chỉ ngốc lại còn vô cùng dễ ngượng ngùng, phải chi cô có được một phần vô si của Huyết Cơ....

Nhắc đến Huyết Cơ, nụ cười trên môi của Hạ Vũ cũng dần dần phai nhạt. Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy liền sẽ không ổn rồi, tại sao dạo gần đây hấn cứ hay nhớ đến nàng ấy vậy kia chứ?

"Tam thiếu gia, có muốn uống một ly hay không?"

Khi thấy một cái nam bôi bàn bung một đồng ly rượu đến bên cạnh mình, bởi vì tâm tình có chút không tốt, Hạ Vũ liền đưa tay lấy đại một ly rượu ở giữa mâm mà đưa đến bên miệng khẽ nhấp một chút, ra hiệu cho nam bôi bàn rời đi.

Mà cũng do tâm quá loạn nên Hạ Vũ không có nhìn ra được bàn tay đang run rẩy kia của nam bôi bàn cùng với ánh mắt lóe sáng đang lóe liên kia của hắn ta.

Nhanh chóng rời đi khỏi chỗ của Hạ Vũ, tên bôi bàn này liền nhìn sang xung quanh, sau khi xác định không có bị ai nhìn thấy, hắn ta mới đi đến góc tối ở cạnh một cây đại thụ. Có chút sợ hãi mà thở phào một hơi, hắn ta liền hoảng loạn mà đưa tay lau chùi mồ hôi trên trán.

"Làm sao? Có thành công hay không?"

Một thanh âm nữ nhân có chút nóng nảy liền vang lên, bởi vì người này đang đứng ở nơi phù bóng tối nên căn bản không nhìn ra được đó là ai.

Mà nghe thấy âm thanh này, tên bôi bàn mới có thể cười hi hi lấy lòng nói. Cũng may là mọi chuyện thành công trót lọt nếu không hắn ta cũng không dám tưởng tượng được chờ đợi bản thân sẽ là kết quả gì khi mà dám tính kế Tam thiếu gia Hạ gia.

"Tiểu thư a, việc đã thành."

"Được rồi, cầm lấy tiền rồi đi đi."

Tên bôi bàn nghe vậy liền vội vàng vâng dạ, nhanh chóng đem tất cả các ly rượu trên mâm đều đổ đi. Đây chính là do vị tiểu thư này căn dặn, nhất định phải đem xuân dược này bỏ vào tất cả các ly rượu để tránh việc Hạ Vũ không uống trúng ly có thuốc.

Nhưng là sau khi nhìn thấy bóng lưng của người kia rời đi, hắn ta cũng liền dừng lại động tác trên tay. Cầm tiền liền quay người rời đi, bỏ lại hai ly rượu vẫn còn nằm lê lòi trên bàn.

Không lâu sau đó, hai bóng người cũng vừa cười vừa nói mà chậm rãi đi tới đây, sau khi nhìn thấy hai ly rượu này thì cũng cùng nhau cầm lên uống.

**Ai ui, mấy chương sau drama cùng JQ (gian tình) đều liên tục bay đầy trời nha. Cp phụ cũng sẽ xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Giải Dược

Hạ Vũ chậm rãi đem ly rượu uống cạn, sau đó mới đặt nó sang một bên rồi bắt đầu đi tìm Bạch Tiểu Mễ. Nơi này lớn đến như vậy, không biết cô có hay không đi lạc mất rồi.

Mà Thẩm Liên vốn luôn thời thời khắc khắc chú ý động tĩnh của Hạ Vũ, sau khi nhìn thấy hắn rời đi thì cũng nhanh chóng đuổi theo. Lần này ả đã tốn rất nhiều công sức để làm ra kế hoạch này, tuyệt đối không thể để nó thất bại trong gang tấc được.

Vốn dĩ đang chậm rãi rảo bước, Hạ Vũ liền cảm thấy cả người dường như đều đang nóng lên, một cổ tà hỏa liền lập tức thẳng hướng hạ thân của hắn đi đến. Nếu bây giờ hắn còn không biết chuyện gì đã xảy ra thì hắn cũng thật sự rất nghi ngờ chỉ số thông minh của bản thân rồi.

Bị người hạ dược! Trong đầu Hạ Vũ liền lập tức hiện lên mấy từ này, vì thế, bước chân của hắn liền trực tiếp tăng nhanh hơn. Không được, hắn phải nhanh chóng tìm ra Huyết Cơ...

Nghĩ đến đây, bước chân của Hạ Vũ liền dừng lại, bắt đầu đổi hướng đi sang nơi khác. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì hắn liền chơi xong rồi, hiện tại thì ai đến cũng được... nhưng phải ngoại trừ Huyết Cơ ra. Hắn không muốn tiếp tục bị tình cảm chi phối.

Mà Thẩm Liên sau khi thấy bóng dáng có chút loạn choạng của Hạ Vũ, ả liền biết bản thân đã thành công một nửa rồi. Mắt thấy sắp đuổi kịp Hạ Vũ, ả liền vô ý thức mà tăng nhanh bước chân. Nhưng vào đúng lúc này...

"Loảng xoảng" một tiếng, ả liền va vào một người bôi bàn khiến cho rượu trên mâm của người đó đều đổ ra khắp đất cũng như trên váy của ả.

"A... Không có mắt nhìn đường hay sao?"

"Xin lỗi tiểu thư, thật sự rất xin lỗi..."

Bị Thẩm Liên nổi cáu quát lớn, người bôi bàn cũng lập tức rớt rít xin lỗi, trong lòng liên tục thầm nghĩ hôm nay đúng là xui xẻo quá mức mà.

Lúc này đây, Thẩm Liên mới chợt nhớ ra bản thân còn có việc cần làm. Nhưng đợi khi ả ta quay sang thì thân ảnh của Hạ Vũ cũng đã biến mất tăm. Vì

thế, ả liền vội vàng chạy về phía trước, đưa mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng cuối cùng cũng không tìm thấy được người mà ả cần tìm

Xong rồi, trong đầu của Thẩm Liên liền "ong ong" hai từ này. Kế hoạch của ả rốt cục cũng liền thất bại ngay phút cuối cùng rồi, cũng không biết là sẽ tiện nghi cho nữ nhân đáng chết nào đây.

Vì để chắc chắn hoàn thành, ả đã không tiếc tiền mà từ trong tay của bang chủ Chu Tước bang mua tới xuân dược chuyên dùng để đối phó những kỹ nữ không chịu nghe lời. Thuốc này căn bản là sẽ không có một ai có thể miễn nhiễm được, bởi vì càng miễn nhiễm thì dược lực sẽ càng mạnh hơn, cho nên dù có là trinh tiết liệt nữ đi nữa sau khi uống vào loại thuốc này thì cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc này đây, ả cũng đã vô cùng hối hận, nếu biết trước như vậy ả liền sẽ dùng loại xuân dược bình thường rồi. Ít nhất bây giờ Hạ Vũ chỉ cần tắm nước lạnh thì dược lực sẽ hết, chỉ ít cũng không nhất định phải cùng nữ nhân hoan hảo.

Mới từ nhà vệ sinh bước ra, Bạch Tiểu Mễ liền phát hiện ra một sự thật đau khổ, đó là ô không nhớ được đường trở về chỗ của Hạ Vũ. Vì vậy, cô liền có chút lo lắng mà đi tới đi lui, chờ đợi xem Hạ Vũ có hay không đi tìm cô.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng của Hạ Vũ, Bạch Tiểu Mễ liền có chút ủ rũ mà cúi đầu, giống như một con cún nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi. Mà lúc này đây, cổ tay của cô bỗng dưng lại bị một bàn tay to lớn bao lấy, cả cơ thể cũng bị người này cho lôi đi.

"Anh..."

Vốn dĩ còn muốn hoảng sợ giãy giụa, nhưng sau khi nhìn thấy bóng lưng cao lớn này, trái tim đang treo trên cổ họng của cô mới yên tâm hạ xuống. Thì ra là anh ấy à, anh ấy cư nhiên thật sự đi tìm cô.

Bởi vì vui vẻ chiếm cứ tâm trí nên Bạch Tiểu Mễ cũng không phát hiện ra việc bản thân đã bị Hạ Vũ lôi vào nhà, đi thẳng lên tầng hai. Mà đợi khi cô phản ứng lại được thì cơ thể cũng đã bị Hạ Vũ đặt xuống giường mà giam cầm dưới thân.

"Hạ Vũ, anh...anh..."

"Đừng động..."

Giơ tay khẽ xô đẩy đôi vai của Hạ Vũ, Bạch Tiểu Mễ liền giống như con thỏ nhỏ gặp phải kinh hách mà yếu ớt giãy giụa trước mặt một con sói đói. Nhất là khi vành tai mẫn cảm của cô cũng bị Hạ Vũ ngậm lấy cùng với âm thanh khàn khàn tràn đầy dụ hoặc kia liên tục phá tan phòng tuyến của cô.

"Ngaoan, đừng nhúc nhích, tôi thật khó chịu..."

Lúc này Bạch Tiểu Mễ mới phát hiện được tình trạng của Hạ Vũ có chút không đúng. Hơi thở gấp gấp, mặt ửng đỏ, cả người đều nóng hôi hổi, chẳng lẽ...là uống say sao?

Mà Hạ Vũ lúc này căn bản cũng không quan tâm đến suy nghĩ của Bạch Tiểu Mễ chút nào. Đưa tay liền cởi ra áo khoác của cô, lộ ra một đôi vai trần trắng nõn mà còn có một nửa bộ ngực sữa đều lộ ra khỏi chiếc váy. Thấy cảnh đẹp trước mắt này, hần liền cảm thấy cả người dường như lại càng trở nên nóng hơn, càng muốn tìm một nơi để giải tỏa.

Bị ánh mắt nóng rực của Hạ Vũ làm cho ngượng ngùng, Bạch Tiểu Mễ liền hoảng hốt đưa tay muốn che đậy lại cánh xuân lộ ra, nhưng cuối cùng cũng bị Hạ Vũ ngăn cản lại. Hần cúi đầu liền chậm rãi gặm cắn xương quai xanh cũng như trước ngực của cô.

"Đừng..."

Yếu ớt đẩy ra đôi vai của Hạ Vũ, Bạch Tiểu Mễ liền khóc thút thít mà vùng vẫy, nhưng dường như sự phản kháng của cô cũng không có được hiệu quả gì.

"Đừng phản kháng tôi, có được không?"

Lời nói của Hạ Vũ vô cùng mềm nhẹ giống như đang dụ dỗ một đứa trẻ, có chút ôn nhu mà hôn lên má và khoe môi của cô. Mà Bạch Tiểu Mễ lúc này phảng phất cũng bị hần đả động đến, nhắm chặt mắt lại rồi quay sang một bên không dám nhìn thẳng vào hần, nhưng mi mắt thoáng run rẩy kia lại bán đứng tâm trạng hiện tại của cô.

Cô biết rõ bản thân vốn dĩ phải đem hần đẩy ra, nhưng là cô lại không làm được. Không những thế, trong lòng cô dường như cũng len lỏi một cảm giác hạnh phúc nào đó muốn cô buông thả bản thân một lần...

Dù chỉ là một lần thôi nhưng cô cũng muốn được trở thành người phụ nữ của hần, cho dù sau khi tỉnh lại thì tất cả mọi thứ đều đã trở thành một loại hư ảo mơ mộng mà thôi.

Vì thế, khi Hạ Vũ bắt đầu bá đạo hôn cô, cô liền có chút trức trặc mà đáp trả lại. Môi lưỡi của cô đều bị hần công chiếm lấy, ngay cả không khí trong phổi phảng phất cũng bị hần cướp đi.

*Aaaaa, Hạ Vũ cuối cùng cũng ở bên trên rồi à.

- -Hạ Vũ: ~(≥ ∇ ≤)/~

****Đừng hỏi Nhóc vì sao lại viết truyện Sắc. Bởi vì 2 lý do, thứ nhất là thời đại hiện tại đang ưa chuộng truyện sắc, phải theo kịp thời đại thôi. Thứ 2, nguyên sư môn nhà Nhóc đều viết truyện Sắc mà. ^ω^**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bị cắn (h)

Hạ Vũ nhanh chóng đưa tay cời ra chiếc váy dài trên người cô, ngay cả nội y cũng đều cời ra. Có chút nồn nóng mà ở trên ngực cô cắn hút, một bàn tay cũng ở bên trên quả anh đào đỏ rực xoa nắn qua lại.

"Ừm..."

Không nhận được mà nhẹ "ừm" một tiếng, Bạch Tiểu Mễ liền vô cùng thẹn thùng mà dùng tay che miệng mình lại để bản thân không phát ra âm thanh ngượng ngùng.

Bàn tay của Hạ Vũ lúc này cũng ở trên da thịt mịn màng của cô mà vuốt ve qua lại, chậm rãi đưa tay cời ra vòng an toàn cuối cùng trên người cô, sau đó liền bắt đầu thăm dò nơi bí ẩn của cô.

"Đừng mà...ân..."

Một cảm giác tê dại kỳ quái liên bao quanh lấy Bạch Tiểu Mễ khiến cô không nhận được mà há miệng rên rỉ, ngón tay cũng ở trên lưng của Hạ Vũ cào cào.

Không quan tâm đến lời nói của cô, Hạ Vũ liền cho một ngón tay vào trong tiểu huyết của cô mà bắt đầu dò xét, chỉ cảm thấy vách tường thịt mềm mại này liên bao quanh lấy ngón tay của hắn, dường như muốn đem nó nuốt vào trong.

"Đúng là cái miệng nhỏ ham ăn mà..."

Có chút trêu tức mà bật cười, ngón tay của hắn cũng chậm rãi trù động, sau khi cảm nhận thấy sự trơn trượt cùng thả lỏng của cô, hắn mới lại cho thêm một ngón tay vào nữa.

"Ngô...đừng mà...ừm...Hạ Vũ..."

Lần đầu tiên nếm thử tư vị tình ái nên Bạch Tiểu Mễ căn bản là không có chút chống trả nào được đối với khoái cảm kỳ lạ này, không bao lâu cũng liền lên đến cao trào.

"Mèo con a, em đã thoải mái nhưng tôi thì chưa đâu..."

Nhìn thấy bộ dạng xuân tình liễm điểm của Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ liền cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó nhịn mà cời ra quần áo trên người mình.

Bạch Tiểu Mễ có chút ngượng ngùng khẽ liếc nhìn cơ thể của Hạ Vũ, sau đó lại càng thêm thẹn thùng mà nhắm chặt mắt lại, gò má lại càng thêm ửng đỏ.

Không chút do dự mà nhanh chóng tiến vào, Hạ Vũ liền sáng khoái đến thở ra một tiếng, cảm giác chặt chẽ cùng mềm mại xung quanh khiến hắn chỉ muốn nhanh chóng trừu đưa.

Nhưng là, khi nhìn thấy Bạch Tiểu Mễ đau đến nước mắt đều ứa ra nhưng lại nhẫn nhịn mà cắn môi, hắn liền có chút thương tiếc mà nhẫn nại rồi hôn nhẹ lên thái dương của cô.

"Còn đau hay không?"

Sau khi thấy cô lắc lắc đầu, Hạ Vũ mới bắt đầu nhanh chóng ra vào, mỗi một lần đều tiến vào nơi sâu nhất khiến cho cô phát ra âm thanh rên rỉ càng thêm mê người.

- - - - -

"Aizzz..."

Lười biếng đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại nằm bên cạnh mình, Hạ Vũ ngay cả mắt cũng đều không mở liền tà tà nói. Mẹ kiếp, hắn rốt cục cũng đã có thể cảm nhận được tự tôn của đàn ông rồi a.

"Mèo con, có hay không lại muốn đến thêm một hiệp?"

Đêm qua sau khi đem Bạch Tiểu Mễ làm đến ngắt đi, Hạ Vũ mới có thể đem hết được lực trong người mình triệt để tan biến. Nhưng là, giọng nói ngưng ngưng trong tưởng tượng của hắn cũng không có vang lên, thay vào đó là âm thanh ẩn chứa lửa giận của một người nào đó...

"Bảo bối, ngươi cũng thật tốt hưởng thụ a...."

Con buồn ngủ trong người Hạ Vũ liền nhanh chóng biến mất không còn tâm hơi, hắn lập tức ngồi bật dậy, trợn trừng mắt mà nhìn Huyết Cơ đang đen mặt nằm bên cạnh mình.

"Làm sao vậy? Không thấy tiểu tình nhân của ngươi nên thất vọng?"

"Ta..."

Mẹ ơi, Huyết Cơ tại sao lại ở đây? Không được, đánh chết cũng không được thừa nhận, nếu không nằng trong lúc tức giận liền đem hắn nuốt luôn thì sao.

Nhưng là, ngay khi hắn định mở miệng phủ nhận thì tay phải của hắn lại bị người đụng nhẹ một chút, âm thanh nũng nịu như con mèo nhỏ cũng đi theo vang lên.

"Hạ Vũ..."

Đầu óc của Hạ Vũ bị gọi đến mức kêu "ong ong", hết rồi, hắn liền thật sự hết rồi. Tại sao người khác tam thê tứ thiếp liền có thể sống hạnh phúc ấm no trong khi hắn liền phải trần ngực bị kịch thể này đây?

Nhưng là, khi nhìn đến bộ dáng rụt rè của Bạch Tiểu Mễ cùng với Huyết Cơ vẫn yên vị nằm bên cạnh, Hạ Vũ liền cảm thấy có chút không đúng...

Theo kịch bản thì Huyết Cơ không phải là nên nổi trận lôi đình đem hắn cùng "tình nhân" trực tiếp giết chết hay sao? Còn có, Bạch Tiểu Mễ vốn dĩ cũng là nên hét toáng lên rồi ôm lấy chân chạy đi thì mới đúng a? Bầu không khí an tĩnh này là có ý gì...

"Ta đồng ý cho ngươi cùng nàng có một chân..."

Nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền có chút bất đắc dĩ mà ưng thuận. Buổi sáng khi vừa bước vào phòng liền nhìn thấy được hình ảnh Hạ Vũ ôm lấy nữ nhân khác, nàng thật sự là sắp nổi điên đến muốn phá thiên diệt địa. Nhưng là, ngay khi nàng sắp nổi đóa thì...

"Chị...là người mà Hạ Vũ thích sao? Em...thật sự rất xin lỗi. Là do em không tốt, lợi dụng lúc Hạ Vũ uống say mà cùng anh ấy... Em xin lỗi, em sẽ rời đi ngay lập tức..."

Chỉ thấy nữ nhân này cư nhiên lại nhỏ giọng xin lỗi, nhanh chóng bò dậy mặc quần áo vào. Nhưng là đôi chân run rẩy cùng với thứ chất lỏng màu trắng đục khả nghi kia lại khiến người ta hiểu rõ nàng ta chính là bị người hung hăng yêu thương qua. Vì thế, Huyết Cơ liền có chút tức giận mà bật cười.

"Ồ, xin lỗi? Ngươi ngủ nam nhân của ta, một câu xin lỗi liền xem như xong rồi?"

Mà nghe thấy lời nàng nói, nữ nhân này cư nhiên lại khẽ run lên, sau đó liền cúi đầu trầm mặt một lúc. Ngay khi nàng sắp chuẩn bị đem nàng ta nuốt mất thì nàng ta cư nhiên lại kiên định nói.

"Nếu không, em liền lấy chết tạ tội. Nhưng là, mong chị sẽ đối xử tốt với Hạ Vũ, đừng rời bỏ anh ấy....có được hay không?"

Nếu Huyết Cơ nói nàng không bị đả động thì đó chính là giả, nàng không ngờ được rằng nữ nhân này cư nhiên lại vì muốn để bảo bối được hạnh phúc mà ngay cả mạng đều không cần.

Có chút chua xót mà yên lặng thu hồi tay về phía sau lưng, mặc dù nàng biết rõ bảo bối nhà nàng vô cùng dễ thu hút người khác, nhưng nàng lại không ngờ rằng, số lượng này có phải hay không là quá nhiều đi?

"Ngươi liền ở lại đây cùng với hắn đi. Ngủ cũng ngủ rồi, ta lại ngăn cản thì cũng có ích lợi gì nữa."

Vì thế, nàng liền cúi đầu trầm mặt xem như cam chịu. Trong lòng liền vô cùng sầu não nhớ về sự phụ của mình cũng như một đám nữ nhân của hắn. Aizz, có khi nào bảo bối của nàng cũng sẽ có nhiều nữ nhân như vậy không?

Từ trong hồi ức tỉnh lại, Huyết Cơ liền tức giận mà hung hăng cắn lên đầu vai của Hạ Vũ khiến hắn kêu đau lên một tiếng, trên vai cũng để lại một dấu răng hiện ra tơ máu.

"A, Huyết Cơ, đau."

"Lần này xem như bỏ qua cho ngươi. Nếu như lần sau ngươi còn dám tiếp tục trêu hoa ghẹo bướm nữa, xem ta có hay không trừng trị ngươi."

Mặc dù là hung hăng như vậy nhưng trong lòng Huyết Cơ cũng liền vô cùng buồn bực, cắn mạnh như vậy hắn có phải hay không là sẽ rất đau đi? Ngay

cả tổn thương hẳn một chút như vậy đều đã khiến lòng của nàng ê ẩm.

Vậy nếu...hắn thật sự có một đám nữ nhân, nàng có thể hay không tàn nhẫn mà ra tay trừng trị hắn đây?

****Phần sắc này là Nhóc nhờ sư tỷ viết dùm sau đó sửa văn phong lại. Sau này các chương sắc cũng sẽ để cho sư tỷ của Nhóc viết luôn. (~_^)**

****Cảm ơn bạn Béhào và bạn HolySkyfire đã ủng hộ LT và đẩy KP cho mình nhé nên hôm nay sẽ bạo thêm chương.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chuyện lớn xảy ra

Mà sau khi nghe lời này của Huyết Cơ, Hạ Vũ liền có một loại biểu tình như gặp quỷ mà nhìn nàng. Hôm nay có phải hay không là hắn vẫn còn chưa tỉnh ngủ? Huyết Cơ để nói chuyện như vậy từ khi nào a.

Nhưng là cảm giác đau đớn từ trên vai truyền đến liền nói cho hắn biết rằng hắn không nằm mơ. Huyết Cơ là thật sự đồng ý cho hắn cùng Bạch Tiểu Mễ ở cùng một chỗ!

"Hạ Vũ, có đau hay không?"

Nhìn thấy Hạ Vũ bị Huyết Cơ cắn đến chảy máu, Bạch Tiểu Mễ liền vô cùng đau lòng dò hỏi, có chút không biết làm sao mà ở trên miệng vết thương của hắn thổi thổi. Có phải hay không là bởi vì cô nên Hạ Vũ mới bị nàng cắn tàn nhẫn như vậy a.

"Không đau. Còn em có còn đau hay không?"

Hạ Vũ cũng bị bộ dạng ngốc ngốc này của Bạch Tiểu Mễ làm cho trong lòng đều mềm nhũn, có chút khó chịu mà trừng mắt nhìn Huyết Cơ. Thấy chưa a, đây mới là hành động nên có của một cái tiểu tri kỷ, ai mà giống nàng như vậy kia chứ? Vừa hung dữ lại còn vừa thô bạo nữa.

Nhưng là, khi ánh mắt của hắn va phải ánh mắt âm u của Huyết Cơ, hắn liền có chút tung quần mà tươi cười lấy lòng, chỉ còn kém giờ tay biểu lộ sự trung thành mà thôi. Thấy vậy, sự tức giận trong người của Huyết Cơ cũng bị hắn làm vơi đi phần nửa.

"Có một chút."

Thẹn thùng mà nhỏ giọng rầm rì, cảm giác tê mõi ở hạ thân truyền đến khiến cho mặt của Bạch Tiểu Mễ càng trở nên đỏ rực như quả hồng đào. Xem ra anh ấy cũng không phải là việc gì cũng không nhớ, nếu anh ấy đã quan tâm cô như vậy thì có phải hay không cũng đồng nghĩa với việc chấp nhận cô?

"Lát nữa anh sẽ mua thuốc mỡ cho em, thoa vào một lát liền sẽ hết."

Có chút ôn nhu mà xoa xoa đầu Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ liền dần dò nói. Nhưng là vừa đợi hắn nói dứt lời thì trên vai của hắn liền truyền đến cảm giác đau nhói, bên tai cũng vang lên âm thanh nghiến răng của Huyết Cơ.

"Ồ, tại sao khi ta cùng người hoan hảo, người không những không dịu dàng hỏi thăm ta mà còn lấy cấp đồ của ta rồi chạy mất dạng?"

Hạ Vũ nở nụ cười có chút miễn cưỡng, sau đó liền trực tiếp nằm trở lại giường tiếp tục công tác giả chết. Hỏi như vậy thì hắn biết phải trả lời như thế nào đây a.

- - - - -

Sau khi nài nỉ van xin Huyết Cơ, dưới ánh mắt uất ức đau khổ của hắn thì nàng rốt cục cũng chịu rồi đi. Còn về phần Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ liền lợi dụng việc buổi sáng chưa có ai khác mà nhanh chóng lái xe đưa cô trở về.

Đương nhiên, Hạ Vũ cũng không quên lời hứa của bản thân mà lạnh nhạt mua thuốc mỡ cho cô dưới ánh mắt hiểu rõ của nữ nhân viên bán hàng.

"Nếu như không thoa được thì gọi cho anh, anh sẽ thoa thuốc cho em."

Để lại câu nói này cùng với giọng điệu tràn đầy thâm ý, Hạ Vũ liền lái xe rời đi trong khi Bạch Tiểu Mễ đỏ bừng mặt chạy vào nhà thờ.

Chờ khi Hạ Vũ bước vào trong phòng khách của Hạ gia, hắn cũng liền cảm thấy được bầu không khí có chút kỳ lạ ở đây. Chẳng lẽ việc của hắn cùng Bạch Tiểu Mễ bị người phát hiện được? Nhưng là cũng không đúng, lúc sáng khi rời đi hắn đã vô cùng cẩn thận mà, căn bản là không có người phát hiện ra mới đúng.

Vì thế, Hạ Vũ liền vô cùng điềm nhiên mà ngồi xuống ghế, tựa hồ có chút khó hiểu mà nhíu mày hỏi Hạ Bình.

"Cha, có chuyện gì xảy ra?"

Sau khi nhìn thấy Hạ Vũ, gương mặt cứng nhắc của Hạ Bình cũng liền giãn ra một chút. Sau đó mới có chút nhún nhó mà kể cho hắn nghe về chuyện hôm qua.

"Đêm qua, ở trong biệt thự của nhà ta đã xảy ra một chuyện lớn, hai vị thiếu gia của Phong gia cùng với thiếu gia của Hắc Hồ bang cùng nhau... Khụ khụ... Bị người phát hiện, bây giờ trên báo, trên mạng đều đang đưa tin về việc này."

"Phụt...khụ khụ..."

Nghe xong lời mà Hạ Bình kể, Hạ Vũ liền có chút không kịp phản ứng mà phun ra một ngụm trà vừa mới uống vào, không thể nhịn được mà kịch liệt ho khan.

Ôi mẹ ơi, tin tức giật gân như vậy mà hắn cư nhiên lại không biết, đúng là quá thiếu sót rồi.

Hai con hàng đỏ ngày thường đánh mắng nhau nhiều như vậy chẳng lẽ giống như người khác nói, gọi là "tình thú"? Càng nghĩ, Hạ Vũ liền không nhịn được mà đánh cái rùng mình, tư tưởng của bọn họ hẳn căn bản là không thể hiểu được.

"Nhưng là cũng may đêm qua cả Phong tổng cùng Dạ tổng đều không có tham gia buổi tiệc này, nếu không Hạ gia của chúng ta nhất định sẽ bị nháo đến long trời lở đất rồi."

Nghe Hạ Bình nói như vậy, Hạ Vũ liền bất giác mà nhớ đến một cái nữ nhân cả người chẳng chịt thương tích. Người ta nói đúng, không chỉ riêng nữ nhân mà ngay cả nam nhân đối với người phụ nữ đầu tiên của mình cũng đều sẽ có một loại cảm xúc đặc biệt. Dù sao cô cũng chính là người phụ nữ đầu tiên của hắn trong cả 2 đời qua.

"Haizz, đêm qua cha vốn dĩ định cho người gọi con dậy nhưng Di Di lại nói rằng con đã rất say cho nên cha cũng liền không đánh thức con."

Hạ Bình có chút nhức đầu mà giải thích, chuyện này xảy ra trong chính Hạ gia của ông thì ít nhiều cũng sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt cho Hạ gia, vì vậy ông liền phải có trách nhiệm cho chuyện này.

Mà Hạ Vũ lúc này cũng đã thả hồn về mây nên căn bản cũng không nghe rõ được ông đang nói gì, ngay cả việc Hạ Di Di hôm nay không xuống lầu ăn sáng hẳn cũng không để ý đến.

| Kinh Hoa nhị thiếu cư nhiên lại là đồng tính. |

| Thiếu gia Phong - Dạ làm việc không nhận người biết trong biệt thự Hạ gia. |

| Công bố tư tình của Kinh Hoa nhị thiếu. |

Chỉ mới một ngày, việc Kinh Hoa nhị thiếu làm việc cầu thả trong buổi tiệc ở Hạ gia đã trở thành chủ đề nóng mà người người đều biết, đem việc Hạ Vũ xuất hiện cùng với những hot search khác toàn bộ đều đập xuống.

Đương nhiên chuyện này cũng không nằm trong sự quan tâm của Hạ Vũ, hắn lúc này đã xin nhà trường cho nghỉ một ngày để liên lạc với Phong Nhạc và Dạ Ly Lạc.

Nhưng là mặc kệ hắn gọi bao nhiêu cuộc điện thoại thì đầu dây bên kia vẫn truyền đến âm thanh "không liên lạc được", cả hai người đều không ai chịu nghe máy.

Mặc dù vậy, Hạ Vũ vẫn quyết định đi một chuyến đến Phong gia, dù sao cũng xem như là bạn bè, nếu hắn không tỏ vẻ gì cả thì trong lòng hắn cũng thật sự không được thoải mái.

****Dạ Ly Lạc: ôn nhu trung khuyến công.**

****Phong Nhạc: Ngạo kiều nữ vương thụ.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cố Sự Của Phong - Dạ

Nhưng là, ngay khi hắn định rời đi thì điện thoại của hắn lại chột run lên, sau khi nhìn liền phát hiện ra là điện thoại của Dạ Ly Lạc. Vì thế, Hạ Vũ liền nhanh chóng bắt máy.

"Hạ Vũ sao..."

Theo địa chỉ mà Dạ Ly Lạc nói, không bao lâu sau Hạ Vũ liền tìm được cậu ta đang ngồi uống bia một mình bên bờ sông Khải Trạch.

"Ngồi đi."

Nghe thấy tiếng bước chân đi đến, Dạ Ly Lạc không cần nhìn cũng biết được người đến là ai. Vì vậy, cậu có chút mệt mỏi mà nói một tiếng.

Chậm rãi ngồi xuống trên một bãi cỏ, hắn mới bắt đầu đánh giá bộ dáng lôi thôi lết thết của cậu ta. Chỉ thấy gương mặt điển trai dương quang soái khí của cậu lúc này đã biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó là một gương mặt uể oải râu ria lởm chòm cùng với đôi mắt giăng đầy tơ máu, căn bản chính là thảm không nở nhìn.

"Hạ Vũ, cậu có muốn biết tôi cùng A Nhạc là quen biết nhau như thế nào hay không?"

Âm thanh của Dạ Ly Lạc lúc này cũng đã tràn đầy một loại hồi tưởng, có chút mệt mỏi lại dường như có chút hoài niệm. Cũng không chờ Hạ Vũ trả lời, cậu liền chậm rãi kể ra chuyện của trước kia.

"Má, mày coi cái thằng này đi nè..."

"Ê, Phong Nhạc, hôm trước mày không phải còn quỳ xuống xin lỗi tao sao? Hôm nay cư nhiên còn dám mắng tao?"

"Đại ca a, anh không biết là thằng này rất thích ra vẻ ngầu lòi trước mặt bọn con gái sao? Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân a..."

"Phi, tao nhỏ vào. Cái đồ thô để như mày mà còn đòi học làm anh hùng."

Bên trong sân trường vắng tanh không một bóng người, lúc này cư nhiên lại đứng một đám học sinh nhuộm tóc chói mắt, cách ăn mặc cũng là kiểu lôi thôi của bọn côn đồ. Mà hiện tại, bọn chúng đang bao vây một chàng trai vào giữa, vô cùng miệt thị mà tay nắm chân đá.

"Các người đừng đánh nữa mà..."

Thấy tình cảnh này, một cái nữ sinh đang đứng cạnh góc tường liền trực tiếp òa khóc lên mà nước nở nói.

"Đừng khóc, tớ không sao... A..."

Chỉ thấy chàng trai bị đánh kia có một gương mặt vô cùng ươn nhín, nhưng là lúc này cũng đã bị đánh đến xanh xanh tím tím một mảng, khóe miệng dường như lại chảy ra máu tươi, quần áo trên người cũng trở nên thâm thâm không chịu nổi.

Nhưng là, cậu ta hiện tại cư nhiên vẫn cố gắng an ủi cô gái đang khóc này, mặc cho những nam sinh xung quanh lại càng thêm ra sức mà đánh cậu.

"Ồ, có chuyện gì vui vậy a?"

Bỗng dưng, một giọng nói có phần vui thích cùng hí hửng lại vang lên khiến cho động tác ở chân của những cái nam sinh này lập tức cứng lại. Mà đại ca của nhóm nam sinh này dường như cũng có chút nhăn nhó mà trầm giọng hỏi.

"Dạ Ly Lạc, chuyện này không liên quan đến mày a. Đừng xen vào chuyện của người khác."

"Đang đánh người sao? Tao có thể tham gia cùng không?"

Nghe thấy lời này, Dạ Ly Lạc chẳng những không rời đi mà lại càng thêm hứng thú hỏi. Nghe thấy lời này của cậu, tên đại ca mới có thể thả lỏng một chút, sau đó liền gật đầu ưng thuận.

"Được a, nhưng là đừng đánh chết người."

Nhưng là, chờ khi hắn vừa dứt câu thì trước ngực đã bị người đánh một quyền mà liên tục lùi về sau vài bước rồi ngã lẳng ra đất, không thể ngồi dậy nổi nữa.

"Xin lỗi a, so với ức hiếp kẻ yếu, tao lại càng thích khiêu chiến kẻ mạnh hơn."

Vì thế, Dạ Ly Lạc liền nhanh chóng đem những nam sinh xung quanh toàn bộ đều hạ gục hết, khiến tất cả bọn họ đều trực tiếp co người mà kêu cha gọi mẹ.

"Mẹ kiếp a, tin đồn cái tên Dạ Ly Lạc này là một con chó điên đúng là không sai mà."

"Aiz, đau quá, tên này rõ ràng là một tên điên mà..."

"....."

Mà chàng trai đang nằm dưới đất kia cũng đã bị biến cố này dọa sợ đến trợn tròn mắt, có chút khó khăn mà từ từ ngồi dậy. Mắt thấy Dạ Ly Lạc phảng phất muốn rời đi, chàng trai liền lập tức cao giọng hô to, ngay cả cô gái đang sợ hãi chết lặng bên cạnh cũng không thêm để ý tới.

"Tôi gọi là Phong Nhạc, nếu được thì hãy mang tôi theo, tôi cũng muốn được trở nên mạnh mẽ như cậu."

"Tôi tên là Dạ Ly Lạc, cậu muốn theo tôi thì cũng được nhưng cậu nhất định phải trở nên mạnh hơn. Yếu đuối như vậy, muốn làm anh hùng thì cũng không được đâu a."

- -----

"Cậu không biết đâu, năm 17 tuổi, Phong Nhạc vì trang bức quá đà mà bị người đánh đến mức nhập viện mấy ngày, sau đó phải nhờ tôi trợ giúp nên mới trả được thù."

"Ngày thi tốt nghiệp cao trung, cậu ấy cư nhiên lại xui xẻo đến mức gặp phải mưa to mà ướt hết cả người, không những vậy còn đến trễ ngày báo danh mà phải thi lại."

"19 tuổi năm ấy, cậu ta bị tôi cùng chị Thiên Lam bày mưu lập kế nhốt vào sân thượng, sau đó bày ra đủ trò ma quỷ đem cậu ta dọa đến khóc lóc thảm thiết. Đúng là một tên nhát gan mà."

Vừa nói, Dạ Ly Lạc dường như liền nhớ đến điều gì mà thi thoảng lại bật cười. Cậu không những kể cho Hạ Vũ nghe về lần đầu tiên gặp mặt của bọn họ mà còn kể về những trò đùa dai hay những khoảnh khắc dở khóc dở cười trong quá khứ.

"Nhưng là, bây giờ liền hết rồi. A Nhạc liền sẽ không bao giờ chịu gặp lại tôi nữa..."

Không biết từ khi nào, giọng nói của Dạ Ly Lạc liền trở nên tận cùng bi thương, nước mắt cũng không khống chế được mà chảy dài xuống má. Giống như người ta từng nói, đàn ông không phải không rơi lệ, chỉ là chưa gặp phải chuyện đau lòng mà thôi.

"Hôm qua, sau khi chúng tôi đi vào trong vườn liền uống phải hai ly rượu bị người hạ xuân được. Uống xong không bao lâu liền cảm thấy vô cùng khó nóng khó chịu, vì thế tôi liền cùng A Nhạc vào khách phòng ở Hạ gia để tắm nước lạnh giải nhiệt..."

"Nhưng là, sau đó tôi bởi vì bị được lực khống chế mà mất đi lý trí cường ép A Nhạc. Tôi thật sự đúng là cảm thấy, tôi thật sự là không phải người a..."

Vội vàng ngăn cản Dạ Ly Lạc đang tự đánh chính mình kia, trong lòng Hạ Vũ liền không khỏi cảm khái đúng là cười người hôm trước hôm sau người cười a. Hắn vẫn còn nhớ rõ khi Dạ Minh bị người hạ được thì Dạ Ly Lạc đã hả hê khi người gặp họa như thế nào đâu.

Khoan đã, dường như có gì đó không đúng ở đây thì phải. Hạ được...hạ được...

Một cái linh cảm vô cùng không tốt liền lan tràn trong đầu của Hạ Vũ. Mẹ kiếp, đừng nói là...

**Tình anh em có chắc bền lâu. (°°ε°°)

*Cảm ơn bạn HolySkyfire, Bacmm666 và Anhvui123 đã ủng hộ cho mình nhé. Nên hôm nay sẽ tiếp tục bạo chương.

**Lý do mà Dạ Ly Lạc là công, còn Phong Nhạc là thụ chính là:

- DLL có chỉ số sức mạnh lớn hơn PN rất nhiều nên đem PN cường thì sẽ có logic hơn.
- PN có chỉ số thông minh cao hơn DLL nên mới làm nữ vương thụ, đem DLL dưỡng thành trung khuyển.
- Thiết lập nhân vật của PN là một cái phong lưu công tử. Nên ẻm phải là thụ thì DLL mới quản được ẻm. $\geq \nabla \leq \geq \nabla \leq$

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tạo nghiệt quá nặng mà

Ánh mắt của Hạ Vũ khi nhìn Dạ Ly Lạc liền trở nên vi diệu lên, trong lòng cảm thấy vô cùng cạn lời không biết nên diễn tả như thế nào.

Làm nam chính như Dạ Ly Lạc đúng là khổ tận trời mà, nữ chính bị hán đem cướp đi, hiện tại còn bị hán liên lụy mà cong luôn rồi. Ha ha, hán có thể hay không bị sét đánh chết a, đúng là tạo nghiệt quá nặng rồi.

Vì thế, Hạ Vũ liền vô cùng "tri ki" mà vỗ vai an ủi Dạ Ly Lạc, trong giọng nói tràn đầy sự "thảm thía" đến chính hán cũng đều nổi lên một tầng da gà.

"Ặc, cậu cũng đừng nên đau buồn như vậy a. Đây có khi lại là nhân duyên...khụ khụ...trời định của hai người thì sao. Điều cậu cần làm bây giờ không phải là nên đi xin lỗi Phong Nhạc a, ngồi ở đây buồn rầu thì có ích lợi gì."

Nghe thấy lời này của Hạ Vũ, Dạ Ly Lạc cư nhiên lại thật sự nghe lọt tai mà trầm mặt một chút, sau đó mới gạt đầu rồi đứng dậy. Phải, nếu cậu không tỏ vẻ gì cả thì làm sao biết được Phong Nhạc không chịu tha thứ cho cậu kia chứ? Mà dù cậu ấy có tha thứ hay không thì cậu cũng nhất định phải chịu trách nhiệm về việc này...

"Có cần tôi đi cùng cậu hay không?"

Thấy bộ dạng hồi sinh sống lại của Dạ Ly Lạc, Hạ Vũ mới có thể thở phào một hơi trong lòng. Mẹ kiếp, kết quả như vậy cũng không tính là quá tệ...đi?

Chậm rãi cùng Dạ Ly Lạc đứng dậy, Hạ Vũ liền lập tức bị câu nói tiếp theo của cậu làm cho bước chân lảo đảo một chút, lòng bàn tay cũng bắt đầu thấm mồ hôi.

"Không cần đâu, chuyện của bản thân tôi, tôi sẽ tự mình giải quyết. Nhưng là, nếu để tôi biết là kẻ nào gây ra việc này, tôi nhất định sẽ để hán ta biết đôi khi cái chết cũng là một điều vô cùng sa si."

Nam chính đại nhân a, có chuyện gì thì từ từ nói một chút. Đừng dùng giọng điệu âm trầm nghiêng răng nghiêng lợi cùng với ánh mắt lạnh lẽo khát máu nói ra lời này có được không...

Nhìn theo bóng lưng của Dạ Ly Lạc rồi đi, Hạ Vũ mới có chút trầm lắng mà nhìn dòng sông rộng lớn trước mắt mình. Sao hán cứ có cảm giác quen thuộc giống như bản thân đã từng đi tới nơi này vậy? Đầu óc xoay chuyển, Hạ Vũ lại bất tri bất giác mà đi dọc theo bờ sông.

Bỗng dưng trước mặt Hạ Vũ lại nhanh chóng xuất hiện bốn tên đại hán cao lớn, một bộ dáng không có hảo ý mà đem Hạ Vũ cho vây lại.

"Ồ, đây không phải là tiểu mỹ nhân lần trước hay sao a?"

Người nói là một kẻ có vết sẹo nằm ngang trên mặt, kéo dài từ sống mũi đến tận mang tai trông vô cùng dữ tợn. Lúc này, hán ta đang dùng một ánh mắt dâm tà mà xoa xoa hai bàn tay nhìn Hạ Vũ.

Nheo mắt nhìn đám người này, Hạ Vũ rốt cục cũng đã biết được bản thân thật sự đã từng đi đến nơi này từ khi nào rồi. Nói đúng hơn là nguyên chủ đã từng đi qua nơi đây.

Những tên này cũng chính là đám côn đồ đã đem nguyên chủ vây lại khi hán sắp sửa đi về Hạ gia. Nhưng cũng may là nguyên chủ lúc đó đã ứng biến nhanh nhạy mà nhảy xuống sông bỏ trốn, nếu không, chờ đợi nguyên chủ là loại kết quả gì thì hán cũng không dám tưởng tượng được.

"Tiểu mỹ nhân a, lần trước để ngươi trốn đi là sai sót của bọn ta. Lần này chắc chắn sẽ không để ngươi rời đi đâu a."

Nhìn thấy Hạ Vũ cúi đầu trầm mặt, một tên đầu trọc có phần đáng khinh liền nở nụ cười, ra hiệu cho một tên đại hán mặt chữ điền bên cạnh đem lối đi về phía sông cho chặn lại. Trong suy đoán của hán ta, Hạ Vũ có lẽ là bị dọa sợ nên đang tìm cách trốn thoát đây mà.

"Đừng sợ a, bọn ta nhất định sẽ thật tốt thương ngươi, để ngươi sung sướng lên mây..."

"Phải a, phải a, Đại Hắc nói rất đúng."

"....."

Một tên đại hán vô cùng đen nãy giờ vẫn im lặng liền bỗng dưng tươi cười dâm dăng nói, ba tên còn lại cũng liên tục cười lớn mà tán đồng theo, ánh mắt càng thêm không kiêng nể gì mà trên dưới đánh giá Hạ Vũ.

Càng nhìn, trong lòng bọn họ liền càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, bắt đầu tưởng tượng ra gương mặt lạnh băng kia của Hạ Vũ khi bị bọn họ đè dưới thân sẽ sinh ra những loại biểu tình gì.

Mà ở cách đây không xa, một chàng trai tuấn lãng có khí chất siêu phẩm đang chậm rãi đi đến. Khác với vẻ đẹp nam nữ khó phân của Hạ Vũ, chàng trai này là đẹp một cách cương nghị, suât khí. Lúc này, cậu đang nhăm chán mà rảo bước trên bãi cỏ xanh um ven bờ sông.

"Tiểu La, ngươi nói xem tại sao đang yên đang lành ta lại bị đưa tới nơi này a."

| Tiểu La cũng không biết rõ được, có lẽ là do lỗi không gian cũng không chừng. Nhưng là, ký chủ không cảm thấy sinh hoạt ở thế giới này cũng rất tốt hay sao?|

"Đúng a, chỉ ít cũng không cần chiến đấu sinh tử gì đó, cùng lắm chỉ là mọi mặt đều đem người khác đánh bại là được."

Dường như có chút thích ý mà mỉm cười, Giang Thần Dật thật sự cũng rất vui vẻ khi được sống ở thế giới này. Ở đây, cậu chính là đại thiếu gia của Giang gia, vừa đẹp trai, thành tích học tập lại tốt, không những thế còn là giáo thảo của đại học Thắng Thiên, tình nhân trong mộng của vô số mỹ nữ. Có thể nói chính là đứng trên đỉnh cao nhân sinh mà.

Còn nhớ trước kia cậu vốn dĩ là một cái sinh viên vô cùng tầm thường, sau đó bởi vì cứu một đứa trẻ sắp bị xe đụng mà bị xe tông chết. Nhưng là, cậu thế nhưng lại xuyên qua đến thân thể của một tên thứ tử không được sủng ái ở Giang gia tại Dương Lăng đại lục. Không những thế, trên người cậu còn mang theo một cái Chiến thần hệ thống có tên là Tiểu La.

Để tăng lên sức mạnh cũng như tu vi, cậu không thể không ngừng nghỉ khiêu chiến và chiến thắng người khác. Cho đến hôm đó, cậu vốn dĩ sắp lấy được Vạn Thảo U Linh để luyện chế Vạn niên đan tăng cao 10.000 năm thọ nguyên thì liền phát hiện bản thân cư nhiên lại xuyên trở về hiện đại rồi.

Phải biết, cậu khi đó đã là người có chiến lực mạnh thứ hai trong 3000 thế giới hiện tại, trở thành một chiến thần thật sự có thể sánh vai với thiên đạo, vậy mà bây giờ, cậu cư nhiên lại trở về thành một cái người bình thường. Nói ra sợ là sẽ khiến người ta cười rớt răng, chiến thần Giang Thần Dật có tu vi Hóa thần cảnh tầng 3 trong một lần xuyên qua liền quay trở về thời điểm trước khởi nghĩa, kiếm tôn cảnh tầng 6. Đúng là bi ai mà.

| Ký chủ xin đừng quá đau buồn, với tu vi kiếm tôn cảnh thì ngài đã dư sức để xưng bá nơi đây rồi, sẽ không ai có thể cản được bước chân ngài. |

"Đúng vậy a, vì vậy đi thêm một lát nữa đi, cũng xem như thư giãn một chút..."

Nghe thấy lời an ủi của Tiểu La, Giang Thần Dật mới tươi cười một tiếng. Tinh thần sáng lán mà bắt đầu tiếp tục đi dọc theo bờ sông, nhìn ngắm khung cảnh xung quanh. Nhưng là, ánh mắt của cậu rất nhanh hội tụ vào một chỗ.

**Vũ bảo bối a, có cần hay không ta tìm cho ngươi một cái ôn nhu công?

--Hạ Vũ: CÚT!!!!

--Huyết Cơ: Im miệng.

--Thần tiên tỷ tỷ: Ngươi nói gì a?

**Khoan đã, Thần tiên tỷ tỷ a, chưa đến vai của ngươi mà ngươi vội lên sàn cái mịa gì. Mau cầm kịch bản đi về hậu trường đi...

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Dạy dỗ trả thù

Lúc này, tâm trạng của Hạ Vũ thật sự chính là tuột dốc không phanh. Mặc cho là ai đi nữa khi bị một đám đại hán vây quanh, còn dùng ánh mắt đáng ghê tởm mà đánh giá ngươi thì ngươi nhất định cũng sẽ hận không thể đem bọn họ hung hăng đánh một trận.

Vì thế, hắn liền không muốn nói nhiều với bọn họ nữa mà nhanh chóng hành động, nhấc chân liền đạp vào bụng của tên đại hán mặt chữ điền kia khiến gã ta lập tức ôm bụng kêu gào.

"Mẹ kiếp, thằng đ!ếm không biết điều này, lát nữa xem ông đây làm sao chơi chết mày..."

"Đ!t mẹ nó, lên a."

Thấy cảnh này, ba tên còn lại cũng lấy lại tinh thần mà liền tiếp mắng chửi rồi trực tiếp nhào lên, hướng về phía Hạ Vũ đánh tới.

Nhanh chóng nắm lấy nắm tay đang đánh tới của tên đầu trọc khi này, Hạ Vũ liền trực tiếp cho gã một cú ném qua vai, ngay khi gã ta sắp rơi xuống đất thì hắn liền nhanh chóng bồi thêm một cước đem gã đá đến lăn lóc ra tận mé sông.

Kế tiếp, Hạ Vũ liền dùng hết tốc độ mà lao về phía tên đại hán mặt sẹo kia, dồn hết sức vào tay trái rồi đánh ra một cú đấm vào thái dương khiến gã ta trực tiếp lăn ra đất, cố gắng ngồi dậy vài lần rồi trực tiếp ngất đi.

Cũng không đợi tên còn lại kịp phản ứng, Hạ Vũ đã trực tiếp phóng về phía gã ta. Nhanh chóng tránh đi nắm tay sắp đánh tới của gã, Hạ Vũ liền trực tiếp lách người sang bên hông gã, đem đầu của gã nắm lấy sau đó liền dùng sức cho một gỏi.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra lại vô cùng nhanh chóng, chỉ trong chưa đầy một phút đồng hồ, Hạ Vũ đã đem tất cả bọn họ toàn bộ đều đánh gục ngay cả sức đánh trả đều không có.

Mà tên đầu trọc lúc này bị đá đến bên bờ sông cũng đang cố gắng lê người đứng dậy, gã không thể tin được rằng tên tiểu bạch kiểm lần trước bị bọn họ dọa sợ đến nhảy sông cứ nhiên lại có thể đánh như vậy.

Nhưng là, lúc này mặc cho gã có hối hận như thế nào thì cũng đã muộn rồi. Ngay khi gã sắp ngồi dậy được thì một đôi giày bata trắng muốt liền hiện ra trước mắt gã, tên của một nhãn hàng sa xỉ vẫn còn được in phía trên.

"Khoan đã a, chúng ta vẫn còn chưa giải quyết xong đâu."

Chỉ thấy Hạ Vũ lại chậm rãi ngồi xuống trước mặt tên đầu trọc này, giọng nói lạnh lạnh như gió đông bắc thổi vào thán (thiếu), khiến cho gã ta không nhìn được mà run rẩy một chút. Bỗng dưng, Hạ Vũ lại đưa tay nắm lấy sau ót của gã mà nhắc lên.

"Đừng...ọc ọc..."

Đem đầu của hắn ta nhét vào trong nước, Hạ Vũ cũng chỉ mất lạnh mà nhìn tên đầu trọc này liên tục vùng vẫy cùng với tiếng "ọc ọc" phát ra cũng như bọt nước đang liên tục nổi lên phía trên mặt nước.

"Mày có biết không a? Tại bọn mày mà tao đã phải ngấm mình trong nước tận mấy tiếng đồng hồ, sốt cao liên miên."

"Làm sao? Cảm giác khi ở dưới nước là như thế nào? Có dễ chịu hay không hả."

Cảm thấy thời gian cũng đã không sai biệt lắm, Hạ Vũ liền đem đầu của gã kéo lên khỏi mặt nước. Gã ta lúc này cũng đã không còn bộ dáng oai phong như vừa rồi, thay vào đó là bộ dạng như cá mất nước mà điên cuồng thở hồng hộc để đỡ không khí.

Nhanh chóng buông ra tên đầu trọc này, Hạ Vũ mới chậm rãi đứng dậy, nhắc chân liền đem gã trực tiếp đạp xuống nước. "Đừng" một tiếng, bọt nước liền văng tung tóe khắp nơi, ướt cả một mảng lớn cỏ xanh mọc ven bờ sông.

Đứng ở bên cạnh nhìn xem tên đầu trọc kia đang nhanh chóng bơi vào bờ. Ngay khi hắn sắp chạm tay vào mặt đất thì Hạ Vũ lại lạnh nhạt bởi cho hắn một cú bay trở lại dòng sông. Cứ thế lập tới lập lui trên dưới chục lần, ngay khi Hạ Vũ tiếp tục như thường lệ mà đá gã, lần này gã cứ vậy liền trợn trắng mắt rồi ngất đi.

Nhiều lắm mà dùng chân đá đá cơ thể của tên đầu trọc này, sau khi xác định hắn là ngất thật chứ không phải giả bộ, Hạ Vũ mới có chút chán ghét mà nắm lấy gã rồi quăng lên bờ giống như quăng một cái bao cát.

Ngay khi Hạ Vũ định quay người rời đi, ánh mắt của hắn lại rơi vào chỗ bờ sông cách đó không xa, không biết từ khi nào đã đứng một người.

Nheo mắt nhìn người này, nhưng vì khoảng cách quá xa nên Hạ Vũ cũng không nhìn rõ được gương mặt của người đó, nhưng mờ mờ có thể thấy được là hình dáng của một nam nhân.

Vì vậy, Hạ Vũ liền lạnh nhạt mà thu hồi tầm mắt, nâng chân liền rời đi rồi. Hôm nay tốn nhiều tinh lực như vậy, về nhà hắn nhất định phải ăn thêm vài đĩa đậu phụ cay nữa mới được.

Ngay khi bóng lưng Hạ Vũ vừa biến mất không lâu, Giang Thần Dật mới định thần lại mà thu hồi tầm mắt. Ban này Hạ Vũ không có nhìn thấy được gương mặt của cậu, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cậu nhìn không thấy gương mặt của hắn.

Có chút ngượng ngùng mà sờ sờ mũi, Giang Thần Dật cũng không ngờ rằng có ngày bản thân cứ nhiên lại sẽ xem một cái nam nhân đến ngây người. Chẳng lẽ là do mấy vạn năm qua cậu cứ lo tu luyện, chiến đấu, không có thời gian đi tìm phụ nữ cho nên mới như vậy a?

Vì thế, Giang Thần Dật liền bắt đầu suy nghĩ xem bản thân có nên tìm một cái bạn gái để "giải tỏa" bớt áp lực hay không đây. Nhưng là, ngay sau đó cậu lại có chút ảo não mà đỡ trán. Người ta nói rất đúng a, ăn sơn hào hải vị rồi thì làm sao còn ăn được cháu trắng dưa muối kia chứ?

Nhưng là cũng không thể trách cậu được, ai kêu cái tên ban này lại đẹp đến quá phận như vậy chứ. Là lỗi của hắn, tất cả đều là lỗi của hắn.

"Tiểu La a, không ngờ rằng ở thế giới này cứ nhiên lại có người đẹp đến như vậy."

| Trên thế gian này mọi thứ đều có thể xảy ra, mặc dù nơi đây linh khí vô cùng thừa thớt nhưng có thể sản sinh ra người có dung mạo tuyệt thế cũng không phải là không có khả năng|

Mà lúc này đây, Hạ Vũ lại không biết được gương mặt của mình đã bị người ghi nhớ một lần. Nếu là biết, hắn nhất định sẽ điên cuồng ho khan mà mắng lớn: "Lớn đến soái như vậy cũng là lỗi của ông đây sao? Đây là logic của cái tên khốn kiếp nào vậy."

**Sẵn ké một chút nào, mấy bạn đừng cmt rằng nhiều main hay đại loại vậy nữa a. Không có logic nào chứng minh có hệ thống thì sẽ = nhân vật chính cả. Tựa như bộ truyện mới của mình, Huyết Minh có hệ thống nhưng vẫn là nhân vật phản diện không phải sao?

- -Mà cho dù có là nhân vật chính thì đã liên quan gì nào? Trong truyện Đình cấp vô tình của mình, main9 chỉ có một mình Hạ Vũ. Cho dù mấy người khác có là nhân vật chính hay không đi nữa thì cũng đều là nhân vật phụ của bộ truyện này. Đều là làm nền cho Hạ Vũ mà thôi.

*Nhóc sẽ không viết truyện mà không có logic, còn về việc tại sao GTD có thể sánh ngang thiên đạo lại không thể tự trở về dị giới được thì xin mời xem đến khoảng chương 60.

**Ai không thích hoặc không có kiên nhẫn chờ thì xin mời Click back, đừng nói lời cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Uống say

Vừa về đến Hạ gia, Hạ Vũ liền bắt đầu tĩnh tâm tu luyện. Hắn đã thầm nói hôm nay bằng mọi giá cũng nhất định phải tu luyện lên Luyện khí tầng 2, nếu không hắn sẽ đập đầu vào gối để tự tử.

Vì thế, từ giữa trưa cho tới xế chiều, Hạ Vũ vẫn luôn ngồi trong phòng tu luyện gần 6 tiếng đồng hồ. Cuối cùng, mặc dù tinh thần cùng cơ thể vẫn vô cùng tốt nhưng bụng của hắn cũng đã không chịu được nữa mà kháng nghị.

Nhưng là cũng không làm Hạ Vũ thất vọng cho lắm, hắn không những đã thành công lên đến Luyện khí tầng 2 mà còn ảm ảm có xu hướng lên cả Luyện khí tầng 3.

Nhanh chóng xuống lầu ăn khuya, Hạ Vũ mới chậm rãi dạo bước quanh vườn để tiêu thực. Nhưng là, ngay sau khi trở về phòng, Hạ Vũ liền bị một thân mồ hôi trên người bản thân làm cho khó chịu đến nhũn nhũn, vội vàng mà đi vào nhà tắm. Thế nhưng, hắn không có phát hiện ra rằng, bản thân đã quên đóng cửa phòng lại.

Từ trong phòng tắm bước ra, trên người Hạ Vũ chỉ quấn lấy một chiếc khăn tắm ở ngang hông, lộ ra lồng ngực cùng đôi chân rắn chắc của hắn. Lúc này, mái tóc của hắn vẫn còn đang mang hơi nước, từng giọt từng giọt chảy xuống dọc theo cổ và bờ vai.

Đột nhiên, phía sau lưng của Hạ Vũ lại bị một người ôm chặt lấy, cảm giác mềm mại cùng nóng rực khiến Hạ Vũ có chút bất đắc dĩ mà nhũn nhũn.

"Huyết Cơ a, sau này đừng làm như vậy nữa."

Chậm rãi gỡ ra đôi tay đang ôm chặt lấy eo của mình, Hạ Vũ mới lắc lắc đầu mà xoay người lại.

Hắn nhớ rõ hôm trước Huyết Cơ dường như cũng đã cho hắn một cái ôm bất ngờ thế này a. Nhưng là, lần này nàng cư nhiên lại không đem hắn ôm vào lòng mà lại là ôm eo của hắn.

Thế nhưng, vừa quay đầu lại, đập vào mắt hắn lại không phải là người hắn dự đoán. Thay vào đó là một gương mặt nhỏ nhắn lúc này đã đỏ như quả gấc, mùi rượu nồng nặc từ người cô cũng nhanh chóng tỏa ra tứ phía.

"Làm sao cô lại ở đây?"

Nheo mắt hỏi, Hạ Vũ liền lạnh nhạt mà buông Hạ Di Di ra, dường như có chút khó chịu mà lùi về sau vài bước. Hắn mới không nhận việc bản thân giận cá chém thớt, bởi vì chính mình nhận lầm người mà thẹn quá thành giận đầu.

"Ha, Tam ca, anh tốt a..."

Hạ Di Di lúc này cũng không có bị bộ dạng lạnh nhạt của Hạ Vũ làm cho lui bước, thay vào đó lại còn nở một nụ cười ngốc nghếch rồi bước về phía Hạ Vũ.

"Tam ca a, anh có biết hay không...anh có một đôi mắt rất đẹp?"

Dùng hai tay nắm lấy hai bên thái dương của Hạ Vũ rồi kéo xuống, khiến hắn cùng cô mặt đối mặt với nhau. Hạ Di Di mới chậm rãi nói ra lời này, ánh mắt tuy đã trở nên mong lung nhưng cũng vô cùng nghiêm túc mà nhìn vào đôi mắt của Hạ Vũ.

"Tam ca,...nác...mỗi khi nhìn vào đôi mắt của anh, em có cảm giác như bản thân có thể nhìn thấy cả một vũ trụ ở trong đó..."

"Nó như một...nác...một cái hố sâu đem em hút vào bên trong..."

"...nác...mặc cho có vùng vẫy như thế nào đi nữa cũng không thể...nác...không thể thoát ra được..."

Ngoại trừ câu đầu tiên được nói một cách suông sẻ ra, những câu tiếp theo của Hạ Di Di luôn đi kèm với tiếng nác, biểu hiện ra việc cô hiện tại đã rất say rồi.

Không biết từ khi nào, Hạ Vũ đã bị cô ép sát mà ngã ngồi xuống ghế sofa. Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ vẫn là nhieu mảy rồi lạnh giọng nói, hấn sắp bị mùi rượu trên người cô làm cho hung đến choáng váng rồi. Cũng không biết là cô uống đến tận bao nhiêu.

"Cô say quá rồi, mau đứng dậy đi."

Nhưng là, Hạ Di Di phảng phất cũng bị bộ dạng lạnh lùng này của Hạ Vũ làm cho khó chịu. Lúc này đây, cô cũng đã không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ thêm gì nữa, bây giờ cô cũng chỉ muốn hấn nhìn cô.

"Tam ca a, nhìn tôi đi."

"Hôn hôn tôi, có được hay không.."

Cũng không đợi Hạ Vũ trả lời, Hạ Di Di liền ở trên môi của hấn liếm láp gặm cắn, động tác vô cùng vụng về nhưng lại khơi dậy được dục vọng trong người của hấn.

"Không được."

Lạnh giọng mà đẩy cô ra, ánh mắt của Hạ Vũ liền có chút nghiêm khắc mà nhìn cô. Mẹ kiếp, hiện tại cô đã say đến mức này, ai biết khi cô tỉnh lại thì có đến ăn vạ hấn hay không a...

Nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Vũ, Hạ Di Di cư nhiên lại bẹp bẹp miệng mà khóc òa lên, đôi tay run run chỉ về phía Hạ Vũ mà bắt đầu lên án hành vi của hấn.

"Ô ô, anh cư nhiên lại hung dữ với tôi như vậy a..."

"Tại sao cô ấy lại có thể hôn anh...ô ô...còn tôi thì không thể a..."

Càng nói, Hạ Di Di lại càng thêm ủy khuất mà khóc đến tê tâm liệt phế. Từ nhỏ đến lớn cô đều là bảo bối được Hạ Bình yêu thương hết mực, làm sao có lúc lại bị người hung như vậy kia chứ.

"Ô ô...anh rất đáng ghét, vô cùng đáng ghét..."

Hạ Vũ bị Hạ Di Di làm cho có chút đau đầu mà xoa xoa mi tâm, hết cách, hấn liền phải bắt đầu xuống nước dỗ dành cô. Hiện tại, hấn có cảm giác bản thân đã chọc vào một cái phiền toái lớn rồi. Hấn rất ghét trẻ con có được không a, thật sự rất phiền phức. Vô cùng phiền phức!

Cũng không biết đêm qua cô có phải hay không là nhìn thấy hấn cùng Bạch Tiểu Mễ làm một chút chuyện gì rồi, cho nên cô mới có thể nói như vậy được a.

"Cô rốt cục muốn gì."

"Muốn ôm ôm...còn có...muốn hôn hôn nữa..."

Có chút nũng nịu mà chu môi ra, Hạ Di Di liền mang theo giọng mũi mà nói ra. Vừa nói, cô vừa giang đôi tay tỏ vẻ muốn được Hạ Vũ ôm lên.

Thấy thế, Hạ Vũ liền thở hắt ra một hơi, tự dặn lòng là không được chấp nhất với một người say như cô. Vì vậy, hấn liền nhẫn nhịn mà đưa tay đem Hạ Di Di bế lên, quay người liền muốn mở cửa đưa cô trở về phòng của cô.

"Tôi đưa cô về."

Nhưng là, hấn không thể không cảm khái Hạ Di Di thật sự rất nhỏ cùng rất nhẹ, ôm vào người hoàn toàn không có cảm giác nặng nề chút nào, càng giống như là bồng một đứa trẻ hơn. Nhưng là, giống như Hạ Vũ nói, trẻ con chính là vô cùng phiền phức...

"Không muốn trở về, không muốn."

"Muốn lên trên giường, muốn anh hôn hôn..."

"Còn có, muốn anh...tiến vào a..."

**Mọi người đừng lo a, nếu có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi mình hoặc cứ xem tiếp đi. Mình viết truyện theo kết cấu logic, đã mở hồ thì nhất định sẽ đóng lại.

**Chương sau toàn H thôi, không có nội dung cốt truyện đâu. Bạn nào không thích H có thể next qua.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cầm tinh con chó (h)

Nghe thấy lời này của cô, đầu óc của Hạ Vũ liền lập tức quay cuồng lên, tiến vào? Cái gì tiến vào a...

Phảng phất để chứng minh cho suy nghĩ của Hạ Vũ, hần chỉ kịp cảm thấy tiểu huynh đệ của bản thân dường như lại bị một bàn tay mềm mại cho bắt lấy. Bên tai cũng vang lên giọng nói thút thít của Hạ Di Di.

"Tiến vào cơ thể của tôi a... Giống như...nắc...cách anh làm với cô ấy."

Nếu như ban nãy vẫn còn một chút lý trí tỉnh táo thì Hạ Vũ lúc này cũng đã bị Hạ Di Di câu lên dục hóa, hần nghi ngờ nếu bản thân còn tiếp tục nhẫn nhịn nữa thì hần có còn là đàn ông nữa hay không a.

Vì thế, Hạ Vũ liền trằm mặt mà ôm cô đi ngược trở về, đem cô đặt xuống giường liền đè ép đi lên. Trong giọng nói cũng tràn đầy một cỗ đe dọa cùng nguy hiểm.

"Đây chính là cô muốn a, sáng mai đừng hòng ăn vạ tôi."

Mà Hạ Di Di lúc này làm sao lại bị ánh mắt sáng quắc kia của Hạ Vũ làm cho sợ hãi kia chứ, bởi vì cô đã say đến quên trời đất mất rồi, tất cả những việc cô làm hiện tại cũng chỉ là một loại bản năng mà thôi.

Nhưng là, Hạ Vũ bây giờ cũng đã không cần cô trả lời nữa mà bá đạo lấp kín cái miệng nhỏ đang liên tục lải nhải kia của cô. Thịt đã đưa đến tận miệng rồi a, không ăn mới là đồ ngốc.

Hạ Di Di bị Hạ Vũ hôn đến choáng váng đầu óc, ngay cả một cái suy nghĩ cũng không thể lưu chuyển được. Không khí trong khoang miệng dường như đều bị hần hút đi, đôi môi cũng bị hần gặm cắn đến sưng đỏ. Hiện tại, cô chỉ có thể theo bản năng mà đưa tay đẩy đẩy vai hần, muốn hần tránh ra.

Nhưng là, Hạ Vũ hiện tại làm sao có thể để cô được như ý nguyện kia chứ? Vì thế, hần liền dùng tay trái đem hai tay của cô cố định lại trên đỉnh đầu. Bàn tay phải lại nhanh chóng cời ra vấy ngu công chúa trên người của cô.

"Cô rốt cuộc là bao lớn tuổi rồi..."

Nhìn thấy đồ lót màu hồng phấn có in hình dấu tây của cô, Hạ Vũ lại không nhìn được mà bật cười. Cô gái này đã lớn như vậy rồi cư nhiên lại còn sử dụng mấy loại đồ lót trẻ con như vậy.

Nhưng cũng chỉ là cảm khái trong giây lát, Hạ Vũ liền đã đem phòng tuyến cuối cùng của cô toàn bộ đều gỡ xuống. Lộ ra cơ thể trắng nõn cùng với bộ ngực nhỏ nhắn vì bị lạnh mà đứng thẳng lên.

Đưa tay du tấu trên người của cô, Hạ Vũ liền chậm rãi xoa bóp lấy một bên ngực. Cúi đầu liền đem một bên còn lại ngậm vào trong miệng, khẽ hút một chút.

"ư...ha...đừng mà...thật nhột..."

Hạ Di Di bị xúc cảm ngứa ngáy từ trên ngực truyền đến khiến cho không nhìn được mà yêu kiều rên rỉ một tiếng. Không biết vì sao, cô cảm thấy không những trên ngực ngứa ngáy mà ở hạ thân cũng vậy.

Chậm rãi đưa tay di chuyển dọc xuống hạ thân của cô, hần cũng đã bị cảm giác ướt át từ trên tay truyền đến làm cho có chút vui vẻ mà bật cười. Đồng thời cũng buông tha cho đoàn bạch thỏ đã bị chà đạp đến dính đầy nước bọt kia.

"Đúng là mẫn cảm thật a, có hay không thích tôi chạm vào như vậy?"

"Đừng mà...ừm...thật khó chịu..."

Vừa nói, ngón tay của hần vừa chậm rãi nghiền ép xoa nắn bên ngoài tiểu huyết của cô, khiến cô không nhìn được mà run rẩy một chút rồi nhỏ giọng ní non.

"Khó chịu sao? Vậy tôi liền không làm nữa."

Có chút ác thú vị mà trêu chọc cô, hần liền vờ nói ra, biểu hiện muốn dừng lại động tác trên tay. Thấy vậy, cô liền vội vàng khép chân lại, đem tay của hần đều kẹp chặt vào bên trong.

"Không"

Bật cười thành tiếng, hần liền có chút tà mà ngậm lấy vành tai của cô, chậm rãi đưa một ngón tay vào để thăm dò. Mà nơi riêng tư bỗng dưng bị xâm lấn liền khiến cho cô có chút khó chịu mà nhíu mày.

Nhưng là ngay khi ngón tay của hắn chạm rãi trù động lên, một loại cảm giác tê dại liền khiến cô không nhận được mà ngấm khề một chút. Nhất là khi đầu ngón tay của hắn lại ác ý mà đè ép lên điểm mẫn cảm của cô.

"Ừ...đừng mà...a..."

Ngay khi tiếng rên rỉ của cô ngày càng lên cao hơn, hắn bỗng dừng lại dừng lại động tác trên tay. Vì thế, cô liền có chút khó chịu mà dùng một đôi mắt ngập nước như đang oán trách hắn vì sao dừng lại.

Thấy vậy, hắn cũng không nói gì nữa mà trực tiếp hành động, chưa đợi cô kịp phản ứng lại thì hắn cũng đã nhanh chóng tiến vào.

"Ô ô...đau quá đi a...mau rút ra đi...ô ô..."

Cảm giác đau đớn khiến cô có cảm giác bản thân phảng phất như bị người xỏ xiên, đau đến mức nước mắt cô đều không khống chế được mà trào ra như suối. Vô cùng oán trách mà đánh vào vai của hắn vài cái, dường như muốn đem sự đau đớn phát tiết ra ngoài.

"Đừng khóc."

Hạ Vũ có chút không biết làm sao mà hôn lên khóe mắt của cô, tựa hồ có chút dịu dàng mà nhỏ giọng an ủi. Sức lực của cô đánh lên người hắn hoàn toàn là không có lực uy hiếp một chút nào, càng giống như bị mèo cào thì đúng hơn.

Nghe thấy lời an ủi của Hạ Vũ, Hạ Di Di liền tựa hồ có chút ủy khuất mà khịt khịt mũi, ở trên đôi vai trần của hắn khề găm găm một chút. Thấy vậy, Hạ Vũ liền cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Nữ nhân của hắn đều là cảm tính con chó hay sao mà lại thích cắn hắn như vậy nhỉ.

Sau khi nhận thấy được cô cũng đã không còn đau đớn như lúc đầu nữa, hắn vội chạm rãi di động hông mà ra vào trong cơ thể cô, đợi khi cô tựa hồ có chút bất mãn mà vận vẹo eo nhỏ, hắn mới tăng nhanh tốc độ của bản thân.

"A...đừng...chạm một chút...a..."

Nhưng là, Hạ Vũ lúc này làm sao có thể nghe theo lời cô nói được a, vì thế hắn liền càng thêm nhanh chóng dùng sức nghiền ép vào điểm mẫn cảm của cô.

Một đêm xuân sắc.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nữ sinh bị giết

Chạm rãi ôm Hạ Di Di vẫn còn đang ngủ say ở bên cạnh cùng đi tắm, Hạ Vũ mới bắt đầu thay quần áo rồi ôm Hạ Di Di trở về phòng của cô.

Sau khi đem cô đặt xuống giường, dùng chăn gói lại thành một con tằm lớn, Hạ Vũ mới chạm rãi đánh giá xung quanh. Đây là lần đầu tiên hắn bước vào phòng của cô, nhưng là khi ánh mắt của hắn rơi vào cách bài trí xung quanh thì liền có chút bất đắc dĩ mà bật cười.

Chỉ thấy đây chính là một căn phòng công chúa theo đúng nghĩa của nó, bốn phía đều được trang hoàng theo một màu chủ đạo là hường phấn. Xung quanh đặt đủ loại thú nhồi bông các loại, lông xù xù nhìn vô cùng đáng yêu.

Càng nhìn, Hạ Vũ lại càng thấy tay của mình dường như có chút ngứa. Vì thế, hắn liền đưa tay cảm lấy một con gấu bông nhỏ, gương mặt vô cùng nghiêm túc mà xoa xoa nó một chút, giống như là làm một việc vô cùng trọng đại. (-_-||)

Một lúc lâu sau, sau khi phát hiện đã sắp được 6 giờ sáng rồi. Hắn mới có chút tiếc nuối mà đặt con gấu bông sang một bên, chạm rãi rời khỏi phòng.

"Hệ thống, hôm trước ta kiểm được bao nhiêu Điểm cảm xúc?"

[Điểm cảm xúc của ký chủ nhận được từ hôm trước: 640 triệu Điểm cảm xúc.]

Nghe thấy được số Điểm mà bản thân có được, bước chân của Hạ Vũ liền trực tiếp lão đảo, hắn có phải hay không là nghe nhầm rồi?

[Ký chủ không nghe nhầm đâu a, hôm qua ký chủ đã nổi tiếng khắp Kinh Hoa quốc rồi. Cho nên số lượng Điểm cảm xúc này vẫn còn chưa đáng giá nhắc tới.]

Chưa đáng giá nhắc tới? Nghe thấy giọng điệu mỉa mai kia của hệ thống, Hạ Vũ lại không nhận được mà muốn trực tiếp đập cho nó một cái. Hắn đây chỉ là bởi vì niềm vui đến quá bất ngờ nên không kịp phản ứng mà thôi.

[Ký chủ mừng vui mừng a, bởi vì ký chủ là lần đầu tiên xuất hiện trước mắt bọn họ nên Điểm cảm xúc mới tăng nhanh như vậy. Sau này sẽ không có khả năng xảy ra nữa đâu.]

Mặc dù hệ thống là nói như vậy nhưng tâm trạng của Hạ Vũ vẫn là vô cùng vui sướng, chỉ còn kém vừa đi vừa huýt sáo để bộc lộ cảm xúc của mình.

Đúng như dự đoán của Hạ Vũ, hôm nay Phong Nhạc cùng Dạ Ly Lạc cũng không có tới trường. Xem ra là vẫn chưa hòa hảo lại được với nhau.

Theo hán vừa nghe ngóng được thì hôm trước khi việc hán là Tam thiếu gia của Hạ gia vừa được công bố ra thì chủ của bài viết trên diễn đàn trường cũng đã bị vô số người phỉ nhổ. Còn những kẻ đã từng mắng chửi kia thì lại rối rít xin lỗi, tỏ vẻ bản thân cũng chỉ là bị tên chủ bài viết lừa gạt mà thôi.

Cho đến cuối cùng, bài viết này cũng bị chủ nhân của nó xóa bỏ, ngay cả một chút tăm hơi cũng không để lại. Đối với việc này, Hạ Vũ liền vô cùng hả hê khi người khác gặp họa.

Nhưng là, điều làm Hạ Vũ vô cùng bất lực đó chính là những người xung quanh hán bỗng dưng đều trở nên ân cần lên, đi khắp mọi nơi làm thân cũng như lấy lòng hán. Mặc dù cảm giác này quả thật rất tốt, nhưng cũng rất là phiền a.

Vì thế, Hạ Vũ liền bắt đầu đem ra bản lĩnh mặt lạnh của mình, "đông cứng" hết những kẻ muốn đến gần hán. Một bộ dáng người quen chớ gần, người lạ chớ đến.

Nhưng là, tâm trạng vốn dĩ vẫn đang rất tốt vì bản thân đã có vô số Điểm cảm xúc, trở thành một cái phú ông của Hạ Vũ lại bị một tiếng hét thảm thiết phát ra từ nhà vệ sinh của trường làm cho phá vỡ.

Lúc này, hán đang từ căn tin trường trở về phòng học, khoảng cách cách nhà vệ sinh trường cũng không xa cho lắm. Vì thế, hán liền lập tức nhanh chóng chạy về hướng nhà vệ sinh, linh cảm nói cho hán rằng có việc không tốt đã xảy ra.

Mặc dù là dùng tốc độ nhanh nhất nhưng khi Hạ Vũ đến gần nhà vệ sinh thì xung quanh đó cũng đã có rất nhiều sinh viên đứng xem. Lúc này, tất cả có xanh mặt đứng nhìn, có khóc thét lên, cũng có ngất xỉu ngay tại chỗ.

Nhanh chóng tránh qua một đám người, Hạ Vũ lúc này mới nhìn thấy được tình hình sơ bộ ở đây. Chỉ thấy ở gần cửa nhà vệ sinh nữ, một cái nữ sinh đang ôm ngực mà run rẩy tay chỉ vào một cái phòng vệ sinh.

Mặc dù nước mắt đã rơi như mưa cùng với miệng đã há to nhưng nữ sinh này cũng không thể phát ra một cái thanh âm nào. Nếu không phải là ngực của cô gái vẫn còn phập phồng cùng với cơ thể đang run rẩy kia, Hạ Vũ có khi đã cho rằng cô gái này đã chết.

Lúc này, Hạ Vũ mới có chút trầm trọng mà chậm rãi nâng chân bước qua bậc thềm, đi vào phía trong nhà vệ sinh nữ. Sau đó liền theo ánh mắt của cô gái này nhìn sang.

Vừa nhìn thấy, đôi mắt của Hạ Vũ đầu tiên là nhắm lại, sau đó là trực tiếp co lại với nhau. Giống như cảm xúc khi lần đầu tiên hán nhìn thấy yêu thể của Huyết Cơ.

Chỉ thấy bên trong phòng vệ sinh này đang ngồi một cái nữ sinh không một mảnh vải che thân, cả người vẫn còn đang ở trong tư thế giao hợp. Gương mặt vẫn như cũ tràn đầy biểu cảm sung sướng cùng thỏa mãn, nhưng là lúc này cũng đã trở nên trắng bệch cứng nhắc.

Nhưng thứ làm cho Hạ Vũ giật mình nhất chính là, ở trên chiếc cổ trắng nõn kia của nữ sinh này là hai dấu răng nanh nằm song song với nhau đang tràn ra máu tươi thấm ướt cả một bên vai của cô ta. Rõ ràng là bị cắn đứt động mạch chủ khiến cho máu không thể ngừng lại được.

Giết người còn có thể biến thái như vậy a.

Trong đầu của Hạ Vũ liền hiện lên một cái suy đoán, chẳng lẽ...đây là một trong những kẻ ngoại lai mà hệ thống nói đến? Nhìn thấy hai dấu răng này, Hạ Vũ liền càng thêm khẳng định phán đoán của bản thân mình.

Đây có lẽ chính là huyết tộc, hấp huyết quý, ma cà rồng, Vampire,... gì đó trong các loại phim, truyện tiểu thuyết phương Tây. Mặc dù không biết được cách gọi của hán là đúng hay sai nhưng có lẽ cũng sẽ không sai biệt cho lắm.

Vì thế, Hạ Vũ liền bắt đầu suy nghĩ cách để làm sao trở thành một cái thợ săn huyết tộc giống như trong truyện vậy. Rốt cục, hán liền làm ra quyết định về sau nhất định phải tìm tòi thêm thông tin về huyết tộc mới được a.

Đương nhiên, cũng không thể phủ định khả năng đây là một con rắn gây nên cũng không chừng. Tuy nhiên, khả năng này là vô cùng thấp.

**Thấy ta buff cho người nhiều chưa Vũ bảo bối. Có mặt đẹp có phải hay không là dùng rất tốt?

--Hạ Vũ: Đúng vậy a, ta liền đã trở thành một cái phú ông rồi. (' ▽ ')

--Hệ thống: Ký chủ suy nghĩ nhiều rồi a, 640 triệu Điểm này chỉ đủ để người lê lét được thêm một số chương nữa thôi.

--Hạ Vũ:...

****Hạ Vũ nhà ta là Thắng, là Thắng, là Thắng. Chuyện quan trọng phải nói x3 lần.**

***Cảm ơn bạn LootByMind và bạn TừKimThánhLongĐế đã ủng hộ LT cho mình. Nên hôm nay sẽ bạo chương.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Huyết Tộc

Cái chết của nữ sinh này cũng không được công bố ra bên ngoài để tránh gây ra hoang mang cho các sinh viên ở đây. Còn những người từng chứng kiến hiện trường, bao gồm cả Hạ Vũ cũng đều phải lập cam kết không được đem việc này truyền đạt ra ngoài. Nếu không sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc mà nhà trường đưa ra.

Đối với việc này, Hạ Vũ cũng không tỏ ra ý kiến gì mà chấp nhận cam kết. Nhưng là khi biết đến việc nhà trường không tìm ra được hung thủ cũng như đành phải dùng tiền lấp miệng cho gia đình của nữ sinh bị giết đó. Hạ Vũ cũng tỏ vẻ nếu bọn họ có thể tìm ra được hung thủ thì hẳn cũng xin cam bái hạ phong.

Mà lúc này đây, Hạ Vũ đang dùng điện thoại để lên mạng tìm hiểu về những việc có liên quan đến ma cà rồng và cách tiêu diệt chúng. Mặc dù không biết được đáp án nào trong vô số đáp án tìm được này là thật, nhưng Hạ Vũ cũng đều đem tất cả mọi thứ hán cho là hợp lý đều ghi lại hết.

"Ma cà rồng mà lại sợ tôi sao? Sao nghe lại không đáng tin cậy như vậy a."

"Ma cà rồng sợ ánh nắng mặt trời, phương án này cũng xem như khả thi đi."

"....."

Sau khi ghi xong một số đặc điểm của ma cà rồng do bản thân tổng kết lại được từ vô số đáp án kia, Hạ Vũ lại bắt đầu đọc các loại tiểu thuyết phương Tây cùng với những bộ phim có liên quan đến ma cà rồng cùng những thứ có thể giết chết chúng.

Đừng hỏi Hạ Vũ tại sao ngay từ đầu liền lựa chọn giết chết tên ma cà rồng này, đó là vì gã ta đã giết người a. Vì thế, Hạ Vũ liền đã đem gã liệt kê vào danh sách kẻ ngoại lai nguy hiểm cần phải diệt trừ.

Cuối cùng, sau khi xem xong vô số bộ phim cùng truyện, Hạ Vũ liền đưa ra một cái tổng kết. Muốn giết được ma cà rồng liền có thể sử dụng một số cách phổ biến như: dùng cọc gỗ đâm vào tim của chúng, dùng nước thánh hay các loại vũ khí như súng đặc chế chuyên săn giết huyết tộc.

Đúng vậy, theo Hạ Vũ tra ra được, ma cà rồng sẽ thường được gọi là huyết tộc, mà hấp huyết quý là để chỉ những ma cà rồng có huyết mạch không thuần hoặc thấp kém. Nhưng là hấp huyết quý thường sẽ không có được trí tuệ mà chỉ biết hành động theo bản năng mà thôi.

Mà theo hiện trường cùng tình trạng thi thể của nữ sinh kia cho thấy, trước khi chết cô ta có lẽ đã cùng tên hung thủ kia xxoo, biểu cảm hưởng thụ kia của cô ta cũng không giống như là bị ép buộc. Trái ngược lại, đó lại càng giống như là tình nguyện hơn.

Vì thế, Hạ Vũ có thể suy đoán ra rằng: tên ma cà rồng kia nhất định sẽ là một cái huyết tộc có thân phận không thấp, ngoại hình cũng nhất định là rất ưa nhìn, ít nhất cũng thuộc loại có thể lừa được nữ sinh.

"Aizz, đúng là ghét nhất mấy việc động não như vậy a. Cứ trực tiếp đánh một trận có phải hơn không."

Hạ Vũ có chút bức bối mà vô vàn đầu, ngay cả hình tượng cao quý lãnh diễm của bản thân cũng không thềm quan tâm tới. Nếu hỏi ngoại trừ ghét phiền phức ra thì Hạ Vũ còn ghét thứ gì thì đó chính là suy đoán, suy nghĩ các loại.

"Xem ra phải nhanh chóng đổi lấy vật phẩm để tăng lên thực lực mới được."

Nhớ đến việc bản thân vẫn còn mấy trăm triệu Điểm cảm xúc kia, Hạ Vũ liền vô cùng thoải mái mà mở ra thương thành. Bắt đầu hành trình trở thành một cái thợ săn huyết tộc bắt đầu đi.

"Hệ thống, đổi lấy Xạ kích đỉnh cấp đi."

[Đỉnh, ký chủ thành công đổi lấy Xạ kích đỉnh cấp x1. Điểm cảm xúc -10 triệu.]

Vốn dĩ còn đang hưởng thụ cảm giác khi Điểm cảm xúc nhiều đến vô cùng. Hạ Vũ lại lập tức bị âm thanh thông báo của hệ thống tạt cho một thao nước lạnh. Có chút khó thể tin được mà tròn trĩnh mắt, sau đó liền tức giận nói.

"Hệ thống, không phải lúc trước chỉ có 1 triệu Điểm cảm xúc hay sao? Sao hiện tại lại trở thành 10 triệu rồi?"

[Ký chủ a, thời thế thay đổi, vật giả leo thang. Lúc trước là lúc trước, hiện tại là hiện tại. Giá của vật phẩm trong thương thành đều đã tăng gấp 10 từ khi ký chủ lên Level 6 rồi.]

[Nhưng là ký chủ dùng lo, vật phẩm tăng giá thì tương đương với việc phần thưởng cũng sẽ tăng theo a~~~~]

Hạ Vũ nói thật, hắn hiện tại rất muốn đem hệ thống treo lên đánh một trận. Cái hệ thống này căn bản chính là chuyên môn hồ hắc, chính là đồng đội như heo trong truyền thuyết.

"Ký chủ xin đừng tức giận làm hư thân mình a. Hàng đã dùng thì sẽ miễn trả lại, ký chủ vẫn là nên hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh đi."

Nghe thấy lời này của hệ thống, trên trán của Hạ Vũ liền nảy lên vài sợi gân xanh. Tự dưng lòng không được cùng hệ thống chấp nhất làm gì, Hạ Vũ liền mở ra mục chế tạo, bắt đầu hồi tưởng lại một món đồ vật được xem là có hiệu quả tiêu diệt huyết tộc tốt nhất trong những thứ mà hắn xem ban này.

[Lục Bạc: Súng lục của thợ săn Vampire cấp cao.

Điểm cảm xúc: 25 Triệu.

*Vật phẩm cấp cao tại dị giới.]

Màn hình 3D trong suốt trước mặt Hạ Vũ liền nhanh chóng hiện lên hình ảnh chi tiết của một cây súng, bên dưới là tên cùng giới thiệu của vật phẩm này.

Đối với giá của nó, Hạ Vũ vẫn không có cảm xúc gì nhiều cho lắm. Bởi vì hắn đã có dự đoán được trước tính hút máu của hệ thống rồi, ít ra cái giá này vẫn còn nằm trong sức chịu đựng của hắn. Vì vậy, hắn liền không chút do dự mà đem nó chế tạo.

[Định, thành công chế tạo Lục Bạc, Điểm cảm xúc -25 triệu.]

- Thuộc tính ký chủ:

*Tên: Hạ Vũ.

*Level: 6. (5.200/100.000 Exp)

*Danh hiệu: Siêu Cấp Nam Thần.

*Tu vi: Luyện khí tầng 2.

*Huyết mạch: 1/4 huyết mạch dị thú.

*Sở trường: Ca hát, Ngự thú thuật, Kiếm thuật, Karate, Nấu ăn, xạ tiễn, xạ kích, bóng rổ, đàn piano.

*Vật phẩm: Trảm yêu kiếm, Tụ linh bàn, Thiên Quang công pháp, Lục Bạc.

*Số mỹ nữ đã có: 4.

*Điểm cảm xúc: 615 triệu.

Cũng may rằng hệ thống đã tự động đem tất cả các loại kỹ năng đều trực tiếp truyền vào trong đầu hắn, nếu là để hắn mỗi lần đều phải chỉ định sử dụng từng loại một thì cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian nữa.

**Những thứ viết trong truyện đều là "Hư cấu". Nhưng những thông tin về ma cà rồng này cũng không phải Nhóc chém vô căn cứ đâu, mà là sưu tập từ vô số truyện và anime Nhóc từng xem.

Bạn đang đọc truyện *Định Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Người uống lộn thuốc sao?

Từ trong không gian đem Lục Bạc lấy ra, trong tay của Hạ Vũ liền xuất hiện một cây súng dài khoảng 1 gang tay có màu trắng bạc được chế tạo vô cùng tinh tế. Phía trên thân súng còn ghi chú một dòng chữ tối nghĩa mà Hạ Vũ không thể hiểu được, bên cạnh họng súng thì được in hình của một cây thánh giá được quần quanh bởi một cảnh hoa tường vi.

Đây chính là cây súng do nhân vật chính trong một bộ phim mà hắn xem khi nãy tự tay chế tạo ra, nhân vật chính này đã dùng nó diệt vô số huyết tộc cao

cấp, cuối cùng thành công trở thành thợ săn huyết tộc mạnh nhất để trả thù cho cha mẹ mình.

Càng nhìn, Hạ Vũ lại càng thêm ưa thích mà xem tới xem lui. Từ trong ký ức mà đem các bộ phận của Lục Bạc đều gỡ ra toàn bộ. Lúc này, Hạ Vũ liền có chút không thể tin được mà tròn tròn mắt. Xem ra hắn đã có chút ngây thơ khi xem nhẹ sự hút máu vô si của hệ thống rồi.

Bởi vì, cây súng này vốn dĩ cũng không có đạn! Một cây súng không có đạn thì dùng như thế nào, là dùng để ngắm hay sao?

[Ký chủ là đang mơ ước việc mua một tặng một hay sao? Mua súng được tặng đạn chính là việc không có khả năng.]

[Lướt chế tạo hôm nay của ký chủ đã hết, mời ký chủ quay lại vào ngày mai a.]

Ai nói cho hắn đi, tại sao hệ thống của hắn lại càng ngày càng trở nên thiếu đánh vậy. Khiến hắn rất muốn đem nó đặt dưới chân, hung hăng đập cho vài cước.

Vì thế, Hạ Vũ liền vô cùng ức chế mà đem Lục Bạc lắp ráp lại lần nữa rồi quăng vào một góc trong không gian. Cứ thế liền trực tiếp đi tu luyện tiếp tục rồi.

Trong liên tục hai ngày tiếp theo, đúng như Hạ Vũ dự đoán thì Phong Nhạc cùng Dạ Ly Lạc vẫn tiếp tục nghỉ học, còn Hạ Di Di liền cũng không nhìn thấy bóng dáng. Mà hắn cũng thành công đột phá Luyện khí tầng 3.

Nhưng là điều khiến Hạ Vũ tức giận đó là trong suốt quãng thời gian này, trong đại học Thăng Thiên lại tiếp tục có thêm người chết. Cả hai đều là nữ sinh có gương mặt xinh đẹp đi một mình đến những nơi vắng người.

Mỗi khi xảy ra án mạng, Hạ Vũ đều dùng tốc độ nhanh nhất để đến hiện trường. Nhưng cuối cùng đừng nói là hung thủ, ngay cả một ngọn gió cũng không bắt được nữa là.

Mà trong hai ngày này, Hạ Vũ cũng đã chế tạo ra một hộp đạn đặc chế chuyên đối phó huyết tộc. Nhưng là, khi xem đến giá trị của nó, Hạ Vũ lại không thể nhìn được mà có xúc động muốn chửi thề. Một viên đạn nhỏ xíu như vậy cư nhiên lại có giá 5 triệu Điểm cảm xúc một viên. Còn muốn đắt hơn cả cây súng Lục Bạc này.

Cuối cùng, Hạ Vũ cũng liền cắn răng chế tạo ra 10 viên đạn cùng với một lọ nước Thánh cũng có tác dụng không kém trong việc săn giết huyết tộc, tổng cộng cả hai vật phẩm này khiến hắn mất hơn 70 triệu Điểm cảm xúc.

Lúc này đây, Hạ Vũ đang chậm rãi bước về phòng của mình, trong đầu liên tục suy nghĩ kế sách để đối phó tên huyết tộc đó, dự cho gã xuất hiện để tiêu diệt.

Vừa bước vào, Hạ Vũ đã bị khung cảnh bên trong phòng của mình làm cho kinh hãi đến muốn trợn trừng mắt, vô cùng nghi ngờ bản thân có phải hay không là chưa ngủ đủ giấc.

Chỉ thấy trên giường lớn của hắn lúc này đang nằm một cái mỹ nữ xinh đẹp như yêu nghiệt, 3000 tóc đen được xõa dài ra sau lưng. Trên cơ thể trắng nõn như bạch ngọc lúc này chỉ khoác hờ một chiếc hồng bào, để lộ ra bờ vai trần cùng với bộ ngực cao ngất đang được bao lại bởi chiếc yếm màu đỏ.

Hiện tại, nàng đang nâng lên chân phải thon dài của mình, bàn tay tinh tế cũng chậm rãi vuốt ve qua lại ở trên đùi, hồng y cũng được rũ xuống trên chiếc giường màu đen trắng.

Lúc này đây, nàng đang dùng một đôi mắt câu nhân mà nhìn hắn, đầu lưỡi nhỏ nhắn khẽ liếm nhẹ đôi môi đỏ tươi của bản thân, trong miệng cũng hừ nhẹ một ca khúc gì đó khiến người ta không nhìn được muốn phun máu mũi.

"Tới nha~Sung sướng nha~"

(Đây là lời bài hát của bài Ngựa - Bài Cốt nha.)

Nếu như đây là một người khác thì nhất định sẽ không suy nghĩ mà trực tiếp vác "súng" ra trận, nhưng đây chính là Hạ Vũ a, suy nghĩ của hắn căn bản không thể cùng người bình thường so sánh được.

Lúc này, hắn chỉ hận không thể tự chọc mù mắt của mình. Huyết Cơ lại làm ra loại tạo hình này thật sự khiến hắn không dám nhìn thẳng a, lòng tơ trên người hắn dường như đều đã dựng đứng lên hết rồi. (Cừ ỉa? lần 3.)

Mà tâm trạng của Huyết Cơ lúc này cũng không tốt hơn Hạ Vũ là bao, trong lòng của nàng cũng đang thẹn đến phát hoảng. Một cái Yêu vương như nàng cư nhiên lại làm ra loại sự tình như này, đúng là mất mặt thật mà.

"Trưởng công~~ Mau tới đây với nô gia đi a~~~"

Mặc dù là vô cùng mất mặt nhưng ai bảo làm một cái thê chủ tốt thì nhất định phải chiều chuộng phu quân của mình a. Phu quân nhất định phải sủng, phải sủng. Vì thế, Huyết Cơ liền tự thôi miên mình mà bỏ về hướng của Hạ Vũ.

Giọng nói nũng nịu này của Huyết Cơ trực tiếp khiến cho Hạ Vũ nổi lên một tảng da gà, khóe miệng lại càng thêm co rút. Mà Huyết Cơ cũng đã bị chính giọng điệu này của bản thân làm cho muốn phát nôn.

"Huyết Cơ, ngươi có phải hay không là uống nhầm thuốc rồi..."

Căn bản là không nhận được nữa, Hạ Vũ liền dùng một giọng nói kỳ dị mà hỏi Huyết Cơ. Nếu không phải biết được năng lực của Huyết Cơ, hẳn có khi đã cho rằng nàng bị người đánh tráo hay đoạt xá gì rồi.

"Bảo bối, ngươi không phải là thích kiểu nữ nhân mềm yếu nhu nhược hay sao?"

Nghe thấy câu hỏi này của Hạ Vũ, gương mặt của Huyết Cơ liền trực tiếp cứng lại. Mấy hôm nay nàng cũng đã khắp nơi tìm hiểu về thế giới này, nam nhân sống ở đây không phải là đều thích loại nữ nhân yếu đuối mong manh như vậy? Nàng còn đặc biệt học theo trong phim mà chuẩn bị bất ngờ cho hẳn nửa má.

"Ta không thích, thật sự không thích."

Nhanh chóng ngồi vào bên cạnh Huyết Cơ, Hạ Vũ liền đưa tay nắm lấy hai vai của nàng, gương mặt vô cùng nghiêm túc mà nói ra. Hẳn thật sự là không thích chút nào đâu a, Huyết Cơ làm ra mấy hành động này thật sự là nhìn vô cùng đau mắt. Hẳn căn bản là không thể thích ứng được.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Kế hoạch

Vì vậy, hẳn liền vô cùng sợ hãi mà nhanh chóng nói ra, sợ Huyết Cơ lại bị chạm phải sợi dây thần kinh nào mà thay đổi thành bộ dạng như vậy luôn.

"Vậy không lẽ, ngươi vẫn là ưa thích ta đối với ngươi như trước kia?"

Nhìn thấy biểu tình như nuốt phải ruồi bọ kia của Hạ Vũ, Huyết Cơ cũng liền khôi phục lại thành tính cách bá đạo của thường ngày mà đem Hạ Vũ đè xuống giường. Chẳng lẽ bảo bối nhà nàng là giống như trong sách nói... Có mẫu M - thích bị ngược đãi, đối xử khô bạo? (Cừ ỉa? N lần.)

Nếu để Hạ Vũ biết được suy nghĩ của nàng lúc này, hẳn nhất định là sẽ tự bóp cổ tay tự vẫn. Còn về việc bóp chết nàng hay sao? Ha ha, hẳn vẫn là ngần ngại ở trong lòng thì hơn.

Nhưng là, nhờ việc làm này của Huyết Cơ, Hạ Vũ liền nhanh chóng nghĩ ra một cái kế sách. Mà Huyết Cơ cũng lập tức phát hiện được Hạ Vũ đang thất thần, vì thế, nàng cũng liền suy tư một chút rồi hỏi hắn.

"Làm sao vậy? Có phải hay không là nghĩ đến mấy vụ án mạng xảy ra gần đây?"

Nghe thấy lời này của Huyết Cơ, Hạ Vũ cũng liền không giấu giếm mà gật đầu. Đùa sao? Kế hoạch của hắn vẫn còn cần nhờ nàng giúp đỡ a, giấu cái khi gì.

"Đừng lo, cho dù trời có sập xuống, vẫn có bốn vương thay ngươi chống đỡ." ($\geq 3 \leq$)

Vô cùng bá đạo mà ôm Hạ Vũ vào trong lòng, Huyết Cơ liền rành mạch rõ ràng mà nói ra từng chữ. Khiến người ta có thể tin chắc rằng nàng không phải là đang nói dối.

"Hệ thống, nếu như ta nhờ Huyết Cơ tiêu diệt những kẻ ngoại lai đó thì có được hay không?"

Nghe thấy lời tuyên ngôn này của Huyết Cơ, Hạ Vũ cũng không có làm ra phản ứng của người bình thường là cảm thấy tim đập thình thịch hay cảm động các loại. Thay vào đó, hắn liền nghĩ ra một việc mà hỏi hệ thống.

[Đoán xem]

Không cần đoán hẳn cũng liền biết là không có khả năng rồi, chỉ là hỏi thử một chút vậy thôi. Vì vậy, hắn lại càng thêm kiên định về kế hoạch của bản thân.

"Huyết Cơ, ta có thể nhờ ngươi một việc hay không?"

"Được a."

Nhìn thấy biểu cảm năn nỉ của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền cười sùng nịch một tiếng mà đáp ứng. Ai bảo hắn là bảo bối của nàng a, chỉ cần không phải là yêu cầu quá đáng thì nàng đều sẽ đáp ứng hắn hết, cho dù có là hái sao trên trời đi nữa.

"Thật ra, ta đã biết được hung thủ gây ra những vụ án kia là một tên huyết tộc đến từ một trong các đại thế giới. Mà sứ mệnh của ta chính là đem hắn tiêu diệt..."

"Cho nên, ta muốn nhờ ngươi giúp ta đem hắn dẫn dụ ra..."

Hạ Vũ vô cùng "thật thà" mà đem mọi việc kể cho Huyết Cơ nghe, nhưng là cũng chỉ bao gồm trong việc liên quan đến tên huyết tộc kia mà thôi.

Theo thông tin mà Hạ Vũ sưu tầm mấy ngày qua, những huyết tộc cao cấp thường chỉ thích những cô gái loài người có gương mặt đẹp hoặc vẫn còn là xử nữ, bởi vì hai loại này sẽ trông ngon miệng và có mùi vị tốt hơn. Nhưng là, nếu hỏi huyết tộc thích nhất là gì thì đó chính là - nước ép từ tường vi.

Đây là một loại "thức ăn" có thể kiểm chế được con "thèm ăn" của huyết tộc, mùi vị cũng tốt hơn máu tươi của xử nữ không biết là bao nhiêu lần. Vì thế, nó được xem là một thứ mà chỉ có những quý tộc và giai cấp cao quý trong huyết tộc mới có thể sử dụng được.

Mà theo kế hoạch của Hạ Vũ, hắn muốn Huyết Cơ đem nước tường vi thoa lên người giống như một loại nước hoa vậy, bởi vì nó có mùi thơm và cũng không gây hại. Sau đó khiến nàng đi đến một số nơi vắng vẻ ôm cây đợi thỏ.

Mặc dù cách này nhìn như vô cùng vụng về nhưng hắn tin chắc nhất định sẽ thành công bởi vì ngoại hình này của Huyết Cơ cùng với mùi hoa tường vi trên người nàng.

Sau khi nghe thấy lời kể của Hạ Vũ, trong lòng Huyết Cơ cũng đã hoàn toàn đồng ý. Nhưng vì muốn trêu chọc hắn một chút, nàng vẫn là ôm lấy vai mình mà dùng giọng nói nũng nịu lên án hắn.

"Phu quân~~ nô gia chỉ là một cái nữ nhân nhỏ yếu đáng thương mà thôi. Nhờ đâu tên hung thủ mà ngươi nói đem nô gia giết chết thì sao a~~~"

Hạ Vũ nghe Huyết Cơ nói đến đa đầu đều run lên, trên trán cũng nổi lên gân xanh, hung hăng mà trừng mắt nhìn cô. Đại tỷ a, ngươi đừng có ảo tưởng quá mức được không, chỉ cần lúc đó ngươi đừng có nổi đóa mà đem gã ta nuốt trọn luôn là hắn xin cảm tạ trời đất rồi.

"Nhớ kỹ, nếu như ngươi có không nhịn được mà nổi điên thì làm ơn đừng nuốt gã. Chỉ ít cũng phải giữ lại một hơi để cho ta tới, có biết không? Còn tốt nhất thì đừng nên nhúng tay vào."

"Được a, tất cả đều theo ý ngươi, ngươi thích là được rồi. Cho dù ngươi có quậy đến long trời lở đất, ta vẫn sẽ tìm cách vá lại thay ngươi."

Lần này, Huyết Cơ cũng liền không trêu chọc hắn nữa mà nghiêm túc gật đầu. Nàng biết rõ lòng tự tôn của bảo bối nhà nàng là vô cùng lớn, cho nên nàng vẫn muốn cho hắn một không gian riêng để hắn có thể tự mình bay đi, tự mình hít thở.

"Nhưng là, ngươi muốn ta giúp ngươi mà ngay cả một chút lợi ích cũng không cho hay sao?"

Vốn dĩ còn muốn hỏi nàng là muốn gì, nhưng khi nhìn đến đôi mắt lửa nóng của nàng. Hạ Vũ liền trực tiếp nằm trở lại giường, giống như mặc người chà đạp.

Mà Huyết Cơ lúc này cũng rất là tự nhiên mà đem Hạ Vũ lột đến trần như nhộng, bắt đầu chậm rãi "chà đạp" hắn.

Hạ Vũ mới không muốn thừa nhận, xà vốn tính dâm, Huyết Cơ lại còn là một con Xà vương có tu vi cao thâm mặc trặc, cho nên một kẻ có tu vi phế thải như hắn căn bản là lần nào cũng bị nàng lấn lộn đến sắp tinh tấn nhân vong.

Lúc đó, hắn mới có thể nhận ra được lợi ích của việc bị đè, nếu đổi lại là để hắn ở bên trên thì hậu quả là gì hắn cũng không dám tưởng tượng được. Sẽ chết người a!!!!

**Huyết Cơ, liêm sỉ của ngươi đâu rồi a~~

--Huyết Cơ: Vợ là phải thương, phải chiều chuộng, phải sủng ái! Trước mặt vợ, mặt mũi cùng liêm sỉ đều là mây bay. Đúng không, vợ bảo bói?

--Hạ Vũ: Mẹ kiếp, ai là vợ của ngươi!

--Huyết Cơ: Người vừa rep câu trả lời của ta.

--Hạ Vũ:....

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: 3000 Thế Giới (H nhẹ ơ là nhẹ.)

Trong bóng đêm, khi thoảng lại vang lên tiếng rên rĩ phóng đãng cùng với tiếng hít thở nặng nề, thân ảnh giao triền của nam và nữ liên tục chuyển động, làm loại vận động cổ xưa nhất của loài người.

"Bảo bối..."

Hạ Vũ lúc này đang ngậm lấy một quả anh đào trên bầu ngực trắng nõn của cô, chậm rãi đem nó liếm mát một chút. Tay còn lại cũng ở một bên ngực còn lại chậm rãi xoa nắn lên.

"Àn...bảo bối à...ta yêu ngươi..."

Mỗi một lần đều bị hấn tiến vào chỗ sâu nhất, Huyết Cơ liền ở bên tai của hấn nói ra ba từ này khiến cho hấn càng thêm hưng phấn mà ra sức cày cấy.

Sau một hồi hoan ái, Huyết Cơ mới chậm rãi đem Hạ Vũ ôm vào lòng. Ngay khi hấn chuẩn bị nhắm mắt ngủ thì nàng cứ nhiên lại chậm rãi nói chuyện cùng hấn.

"Bảo bối, ngươi có muốn nghe những thứ xa xôi hơn về cả thời không này hay không? Nếu ngươi muốn, ta sẽ đều nói cho ngươi nghe."

Nghe thấy lời này của nàng, lỗ tai của Hạ Vũ liền run lên một chút. Bất tri bất giác lại nhớ đến ba từ ban nãy mà Huyết Cơ đã nói trong lúc xuân tình này nỏ, nàng đây là muốn nói cho hấn về những thứ liên quan đến nàng hay sao?

"Nếu ngươi đã có thể xé rách không gian để đến được đây, có phải hay không là những người sinh sống tại các đại thế giới khác đều có thể làm được việc này?"

Đây là một câu hỏi mà Hạ Vũ đã muốn biết từ rất lâu rồi. Nếu thật như hấn đoán như vậy thì 3000 thế giới có phải hay không là sẽ loạn lên hết rồi?

"Bảo bối a, ngươi có biết hay không, chỉ khi một người có được sức mạnh vượt trội thiên đạo thì người đó mới có thể phá vỡ trật tự thế giới do nó định ra để xé rách hư không, vượt qua không gian cùng thời gian."

"Mà ta, chỉ có chiến lực xếp hạng 4 trong 3000 thế giới mà thôi..."

Nghe thấy lời này của nàng, Hạ Vũ liền trực tiếp tròn tròn mắt. Khủng bố như Huyết Cơ cứ nhiên cũng chỉ là xếp hạng thứ tư mà thôi, vậy còn hạng 3,2,1 thì sao?

Nhưng là, Hạ Vũ rất nhanh liền rơi vào trọng tâm của những lời mà Huyết Cơ nói. Chỉ khi sức mạnh vượt qua thiên đạo thì mới có thể vượt qua được quy tắc giữa các thế giới...

"Vậy thì làm sao ngươi lại đến được đây?"

Nếu Hạ Vũ nhớ không lầm, hệ thống trước kia không phải đã nói Huyết Cơ chỉ có sức mạnh gần bằng với thiên đạo thôi sao? Vậy nàng làm sao xuyên qua thời không để đến đây.

"Là nhờ nó."

Lời nói vừa dứt, trong tay Huyết Cơ liền lập tức xuất hiện một thanh kiếm có màu đỏ như máu, phía trên lưỡi kiếm phủ đầy một loại đồ án kỳ dị đôi khi lại khẽ nhúc nhích như đang có sinh mệnh. Mà ở gần chuôi kiếm được khắc lên hai chữ "Hy Tà" vô cùng khí phách, dường như còn tỏa ra một loại sát khí khiến người ta không nhìn được mà run rẩy.

Nhưng thật sự chính là như vậy, Hạ Vũ lúc này cũng bị thanh kiếm làm chấn động đến tận sâu trong linh hồn, máu tươi trong cơ thể dường như cũng điên cuồng dịch chuyển.

[!!!!!!]

[Theo số liệu lưu trữ của hệ thống, thời không này trước kia chỉ có một đại thế giới duy nhất được phân làm Thương Lan đại lục và Thần Ma đại lục.]

[Mà thanh Hy Tà kiếm này chính là thần khí mạnh nhất của Cực Viêm Ma Thần đã dùng để chia đại thế giới này trở thành mười phần khác nhau, cũng chính là mười đại thế giới của hiện tại.]

Nghe thấy lời này của hệ thống, Hạ Vũ liền khó thể tin được mà tròn tròn mắt. Cực Viêm Ma Thần cứ nhiên lại ngưu bức như vậy a, nếu hấn có thể có được sức mạnh như vậy...

[Ký chủ nên đập đầu vào gối để tỉnh dậy đi, đừng mơ mộng tiếp nữa. Cực Viêm Ma Thần đã có được sức mạnh của thần có thể khai thiên lập thế, ngay cả thiên đạo cũng đã từng bị ngài treo lên đánh một đòn rồi a. Đơn giản chính là mạnh bạo.]

Hạ Vũ hiện tại cũng đã bị hệ thống nói đến khoe miệng liên tục co rút không ngừng. Hấn có thể cảm nhận được việc hệ thống căn bản chính là fan nảo tàn của Cực Viêm Ma Thần có được không. Nghe thử giọng nói chứa đầy ngưỡng mộ cùng tôn kính kia xem, rõ ràng là thái độ của fan đối với thần tượng của mình.

Mà Huyết Cơ sau khi nhìn thấy mây đen cuồng cuộn bên ngoài cửa sổ cùng với tình trạng của Hạ Vũ dường như không được tốt lắm thì cũng lập tức

đem Hy Tà kiểm cất đi. Suýt nữa nàng liền quên mất, thế giới này cùng sức khỏe của Hạ Vũ căn bản là không chịu đựng được uy áp phát ra từ Hy Tà kiểm.

"Người có sao hay không?"

"Không sao a. À, người cứ tiếp tục kể về ba người có chiến lực mạnh nhất trong 10 đại thế giới đi."

Nhìn thấy biểu cảm lo lắng của Huyết Cơ, Hạ Vũ mới tựa như không sao mà cười cười một tiếng. Mặc dù ở ngực vẫn còn cảm giác quay cuồng nhưng cũng không gây ra trở ngại gì cho lắm.

"Cũng không có gì thú vị đâu. Kẻ xếp hạng thứ 3 là một tên cuồng tu luyện, căn bản là mấy ngàn năm nàng ta đều sẽ không xuất hiện một lần. Kẻ xếp hạng thứ 2 là một tên cuồng chiến đấu, đi tới đâu cũng phải đánh đấm cùng người khác. Còn kẻ đứng đầu..."

Nói đến đây, gương mặt của Huyết Cơ dường như lại có chút cứng lại, sau đó mới vô cùng nghiêm túc mà nhìn vào đôi mắt của Hạ Vũ. Giọng điệu trầm trọng đến mức khiến cho dây thần kinh của hắn dường như đều căng ra.

"Kẻ đứng đầu là Ma thần của 10 đại thế giới, đồng thời cũng là nữ nhi mà sư phụ ta yêu thương nhất trong tất cả nhi nữ. Nàng ta vô cùng đáng sợ, căn bản là không phải Giang Thuần có thể so sánh được..."

"Nhớ kỹ, tuyệt đối không thể trêu chọc nàng. Nếu không, ta cũng sẽ không thể nào cứu được người."

Nghe thấy lời này của Huyết Cơ, Hạ Vũ cũng không thêm quan tâm lắm mà gạt nó sang một bên, ngay cả tên của người này cũng không thêm hỏi đến.

Trong suy nghĩ của Hạ Vũ, dù sao hắn cũng không thể gặp được nàng ta thì sợ gì trêu chọc phải? Nhưng là, sau khi sự việc đó xảy ra, Hạ Vũ liền hối hận đến xanh ruột mà muốn xuyên qua thời gian để đem bản thân của hiện tại hung hăng đánh cho một trận vì suy nghĩ ngây thơ này. Đương nhiên, việc này là nói sau rồi.

"Bảo bối, người có biết vì sao lúc đầu ta lại chọn người làm yêu hậu của ta hay không?"

Nghe thấy câu hỏi này của Huyết Cơ, trong đầu của Hạ Vũ liền hiện đầy một loạt dấu chấm hỏi. Suy nghĩ của nàng thì hắn làm sao biết được kia chứ. Nhưng là nàng mau nói lý do tại sao lại thích hắn đi, hắn nhất định sẽ sửa!!!

"Lần đầu tiên ta nhìn thấy người liền chọn người là bởi vì gương mặt và tính cách đáng yêu này của người. Ngoài ra, còn có một lý do nữa đó chính là..."

*Kịch bản đối thoại:

- - Dạ Ly Lạc: Hạ Vũ, cậu quá đáng lắm!!! Cậu hại tôi đủ thê thảm a.

- - Giang muội muội (thật ra là đại ca): Mẹ kiếp, cho dù người có là crush của ta, ta cũng phải đem người đánh một trận!!!

- - Dạ Minh: Tiểu yêu tinh, vậy ta chính là chiến lợi phẩm của người rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Khí Vận Tử

"Ta nhìn thấy trên người người có một vòng khí vận rất yếu đuối, phẳng phất như là cướp được từ trên người của kẻ khác."

Nhìn thấy bộ dạng mờ mịt này của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền từ tốn mà xoa đầu của hắn. Trong mắt nàng lúc này, quanh thân Hạ Vũ cũng đã có một luồng khí thánh thiết mỏng manh đang đem hắn bao vây lại.

"Mà hôm nay, dường như nó lại lớn thêm một chút rồi."

Sau khi nghe Huyết Cơ nói xong, đầu óc của Hạ Vũ liền nhanh chóng xoay chuyển. Khí vận? Cướp đoạt? Chẳng lẽ là bởi vì...

"Huyết Cơ, khí vận có phải hay không là sẽ xuất hiện trên người của nhân vật chính? Tỷ như là nam chính các loại..."

Nhiều may mà nghe câu hỏi của Hạ Vũ, lại vận dụng thêm ký ức của Thẩm Diễm cùng với mấy bộ phim mà nàng xem gần đây, Huyết Cơ mới có thể hiểu được định nghĩa "nhân vật chính" là để chỉ điều gì.

"Bảo bối, ý của người là khí vận tử? À, khí vận tử chính là nhân vật chính theo lời của người nói."

"Khí vận tử hay còn được gọi là con cưng của thiên đạo, là người có khí vận cũng tức là vận may quần thần. Được một số yếu tố thiên thời địa lợi trợ giúp để có thể hoàn thành sứ mệnh mà thiên đạo giao phó, tỷ như tiêu diệt những vai ác hoặc giải cứu thế giới các loại."

Nghe đến đây, Hạ Vũ cũng đã có thể thấu hiểu một chút mà gật đầu, nhưng là, tại sao hắn lại có được khí vận a. Hắn đã cướp đoạt thứ gì của ai?

"Ồ, vậy làm sao để cướp đoạt khí vận của khí vận tử?"

"Cách cướp đoạt khí vận cũng rất là đơn giản..."

Ví như kẻ đó là nam chính trong ngôn tình, người chỉ cần đem nữ chính của hắn cướp đi là được. Không có nữ chính, hắn còn là nam chính cái mịa gì nữa.

Nếu như kẻ đó là nam chính trong truyện ngựa giống, người chỉ cần đem mệnh căn tử (tiểujj) của hắn ta phế đi, sau đó đem tất cả nữ chính của hắn đều thu hoặc giết hết đi thì liền xong rồi.

Còn nếu kẻ đó là nam chính trong mấy truyện tu luyện, thăng cấp các loại. Người liền cứ đem hết cơ duyên của kẻ đó cướp lấy, nếu được thì đem hắn ta làm tàn phế rồi nhốt vào một chỗ, như vậy thì xem thử hắn ta còn cách nào để làm khí vận tử cứu giúp thế giới.

Nghe Huyết Cơ nói, Hạ Vũ liền đã có thể hiểu được bản thân tại sao lại có khí vận quần thần rồi. Đó là bởi vì hắn thay thế Dạ Ly Lạc cùng Dạ Minh xxoo nên khiến trật tự thế giới bị đảo lộn, khiến Dạ Ly Lạc mất hết khí vận của nhân vật chính, trở thành một cái người bình thường. Mà hắn cũng đi theo thay thế chỗ của Dạ Ly Lạc.

Vì vậy, Hạ Vũ liền yên lặng mà thấp một nén hương ở trong lòng để dành cho Dạ Ly Lạc. Huỳnh đệ a, ta đúng là hại người thật thê thảm mà, nếu có làm ma thì nhớ phải tha cho ta.

"Huyết Cơ a, làm sao người biết rõ mấy cách thức này như vậy?"

Nghe thấy câu hỏi của Hạ Vũ, Huyết Cơ chỉ là cười nhạt một tiếng. Sau đó trong đôi mắt mới hiện lên một vẻ nghĩ mà sợ, nhớ về ký ức tuổi thơ của bản thân.

"Là bị sư phụ của ta lừa nhai bên tai không biết là bao nhiêu lần nên mới có thể nhớ rõ như vậy. Bởi vì bình sinh, sư phụ ta ghét nhất chính là khí vận tử."

"Lại nói, đã 1 vạn năm qua ta chưa từng gặp lại người..."

Nghe thấy lời giải thích của Huyết Cơ, Hạ Vũ liền không nhìn được mà cảm khái, đây chính là trời sinh có thù với nhân vật chính đây sao? Nhưng là, Hạ Vũ rất nhanh liền nghĩ tới một điều.

"Huyết Cơ, người nói là những người không có sức mạnh lớn hơn thiên đạo thì không thể xuyên qua thời không được. Vậy thì các người làm sao biết được đối phương mà phân chia lực chiến, tạo ra bảng xếp hạng gì đó?"

Sau khi Hạ Vũ hỏi dứt câu, Huyết Cơ mới vô cùng băng quơ mà nói ra, bảo bối nhà nàng đúng là được tạo ra từ ngàn vạn câu hỏi vì sao mà, đối với chuyện gì cũng đều tò mò cả. Nhưng là, như vậy cũng rất là đáng yêu a.

"Cách 5000 năm một lần, những người có chiến lực siêu phàm trên khắp 10 đại thế giới đều sẽ được truyền tống đến một cái không gian được thiết lập giống như là một đấu trường, được gọi là Thập Giới Phân Tranh."

Ở đó, những người tham dự sẽ được sắp xếp số liệu để chiến đấu với nhau. Lựa chọn ra mười người có lực chiến đứng đầu 3000 thế giới. Mà mười người này sẽ đạt được những phần thưởng và danh dự mà chỉ có bọn họ mới có thể biết được.

"Cuộc chiến này là do sư phụ của ta tạo ra ở bên trong một cái thần khí của hắn, ngay cả thiên đạo cũng đều không thể quản được. Còn về lý do hắn tạo ra cuộc chiến này là bởi vì..."

Nghe đến đây, Hạ Vũ liền bắt đầu não bở ra lý do kinh thiên động địa gì đó, tỷ như bồi dưỡng thế lực, lập ra tân thế giới các loại. Nhưng là lời bổ sung của Huyết Cơ liền lập tức khiến cho hắn ngã ngửa.

"Hắn quá chán a."

Nhìn thấy biểu cảm khó hiểu này của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền không nhìn được mà suy đoán. Tại sao Hạ Vũ cứ luôn hiếu kỳ về sư phụ của nàng vậy? Chẳng lẽ là bởi vì, bảo bối nhà nàng thích hắn ta?

"Bảo bối, không được nghĩ nữa."

Vì thế, Huyết Cơ liền đen mặt xuống mà nói, cũng không đợi Hạ Vũ phản ứng thì nàng đã trực tiếp hôn đi lên. Thành công khiến sự chú ý của Hạ Vũ bị nàng thu hút đi, đem hết tất cả mọi chuyện đều vứt ra sau đầu.

Lúc này, Hạ Vũ cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Một lời không hợp liền hôn là loại bệnh nặng gì vậy a.

****Cho nên nói, mặc dù GTD có là nam chính đi nữa thì cũng chỉ là nam chính trong truyện thăng cấp đánh quái tại dị giới mà thôi. Khi hắn bị kéo về hiện**

đại thi khí vận trên người hắn cũng đều đã chuyển sang người của Hạ Vũ hết rồi, cho nên hắn cũng đã không còn là khí vận từ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Châm chọc

"Tam ca, buổi sáng tốt a. Anh đang định đi đâu à?"

Vừa mới đem Huyết Cơ đuổi đi, vốn dĩ định đến siêu thị mua ít đồ thì Hạ Vũ liền bắt gặp Lăng Trầm đang hí hửng chạy đến, điệu bộ rõ ràng cũng là muốn đi ra ngoài.

"Phải."

Nhìn thấy Hạ Vũ nhàn nhạt gật đầu, Lăng Trầm cũng không cảm thấy có gì lạ mà lôi kéo tay của hắn rồi cùng đi ra ngoài. Thật ra cậu rất là thích người tam ca này a, vừa đẹp trai lại còn vừa suất khí.

"Tam ca, đệ cùng Nhị ca muốn đi siêu thị mua ít đồ ăn vặt. Nếu không chúng ta cùng đi đi?"

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ vẫn là gật đầu đồng ý, rồi mới cùng với Lăng Trầm chậm rãi đi ra ngoài. Dù sao hắn cũng là có ý định đi siêu thị mà, cho nên có đi cùng với bọn họ hay không thì cũng không sao.

"Tam ca, huynh có chơi Weibo hay không a, cho đệ xin tên đi."

"À, còn add Wechat nữa chứ..."

"....."

Chỉ đi từ phòng khách đến công lớn, Hạ Vũ đã bị những câu hỏi liên tiếp của Lăng Trầm làm cho trầm mặt. Yên lặng từ trong túi quần lấy ra điện thoại rồi đưa cho Lăng Trầm, ý bảo cậu cứ tự động com no áo ấm đi.

Vì thế, Lăng Trầm cũng không tiếp tục lai nhai nữa mà cầm lấy điện thoại của Hạ Vũ rồi nhanh chóng kết bạn, follow các loại. Không những thế, cậu còn nhanh chóng chụp lấy một tấm hình của Hạ Vũ rồi đăng lên Weibo, khoe với một đám bạn học của mình.

[Kiêu Sa Tiểu Thiếu Gia:

Bọn người các người chóng mặt lên mà nhìn Tam ca nhà ta đi. Có phải hay không là thực soái?]

Trong vòng năm phút, vô số lượt bình luận đều đã đổ xô vào bài viết trên Weibo này của Lăng Trầm. Nói gì đi nữa thì cậu cũng là tiểu thiếu gia của Hạ gia kia mà, vì vậy lượt theo dõi trên Weibo của cậu cũng đã vượt trên trăm ngàn.

{Tiểu Tiên Nhi: Tiểu thiếu gia, Tam ca của người đúng là đẹp trai thật a. Người có cần một cái chị dâu hay không?}

{Bánh bao đáng yêu: Lâu trên bị ATSM hay sao? Muốn tuyển cũng là tuyển ta a tiểu thiếu gia.}

{Kiêu Sa Tiểu Thiếu Gia: Chờ hai người các người dậy thì thành công cái đi.}

{.....}

Hạ Vũ lúc này cũng đã không còn quan tâm đến Lăng Trầm đang vui vẻ bên cạnh. Thay vào đó, ánh mắt của hắn hiện tại cũng đã rơi vào chỗ của Hạ Thành đang ngồi trên xe lăn cách chỗ hắn không xa.

"Nhị ca."

Lịch sự mà gọi một tiếng, Hạ Vũ mới nhớ lại một chút về ký ức lúc nhỏ của "bản thân". Vì thế, hắn liền cũng không ngại mà cho Hạ Thành một chút mặt mũi.

Khi nguyên chủ còn nhỏ, vị Nhị ca này mặc dù chưa từng cho "hắn" sắc mặt tốt nhưng ít nhất cũng chưa từng mắng chửi hay ức hiếp gì "hắn". Thay vào đó còn thường xuyên cho "hắn" đồ chơi hay bánh kẹo các loại.

"Nhị đệ, A Trầm."

Gật đầu với Hạ Vũ một cái tỏ vẻ bản thân đã nghe. Hạ Thành liền phất tay gọi Lăng Trầm một tiếng, biểu cảm trầm lắng giống như một người anh trai

bình thường đối với em trai của mình.

"Nhị ca, Tam ca với chúng ta đều cùng đi đến siêu thị. Cho nên đệ liền rủ Tam ca đi cùng có được hay không?"

Nghe thấy Hạ Thành gọi mình, Lăng Trầm liền cười hi hi làm mặt quỷ rồi hướng về phía anh chạy đến. Vừa chạy cũng không quên nín theo Hạ Vũ.

"Được. Chúng ta đi thôi."

Cười nhạt một tiếng rồi ưng thuận, Hạ Thành liền đưa tay muốn lên đi bánh xe. Nhưng là, tay nắm của xe lần liền bị một đôi tay thon dài nắm lấy, giọng nói không chứa một tia cảm xúc cũng vang lên khiến Hạ Thành có chút kinh ngạc mà ngẩn đầu.

"Đề tôi đẩy anh."

Cũng không để Hạ Thành trả lời, Hạ Vũ liền lạnh nhạt mà đem hắn đẩy đi, Lăng Trầm thấy vậy cũng rất vui vẻ mà nhanh chóng đuổi theo. Vì thế, Hạ Thành đành phải đem lời từ chối sắp nói ra miệng cho nuốt xuống. Có chút bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, cuối cùng hóa thành một tiếng cảm tạ.

- - - - -

"Tam ca, chúng ta mua thêm khoai tây chiên a."

"Tam ca, Tam ca, ở đây! Chúng ta lại mua thêm vài túi bim bim nữa đi nha."

"....."

Hạ Vũ cùng Hạ Thành lúc này cư nhiên lại có cùng một cái suy nghĩ. Cả hai đều hận không thể bỏ đi như một làn gió, vờ như không quen biết tên nhóc đang chạy nhảy khắp nơi như từ trong rừng mới ra kia.

"A Trầm, đệ cùng với Nhị ca ở đây đợi tôi một chút."

Cuối cùng, Hạ Vũ cũng không quên mất mục đích của mình mà nói với Lăng Trầm đang nhìn đông ngó tây kia. Hắn lúc này đang muốn đi mua vài quyển vở để ghi chép lại một số thứ cần thiết, tránh để sau này quên mất.

"Được a, Tam ca cứ đi đi."

Vừa nói, Lăng Trầm vừa đẩy Hạ Thành ra khỏi siêu thị rồi đứng dưới một tán cây gần đó để chờ Hạ Vũ. Lúc này, cậu cũng rất thích ý mà ngồi xuống băng ghế, đôi chân lại khẽ hươu qua hươu lại.

"Ồ, đây chẳng phải là Nhị thiếu gia hay sao a?"

Nhưng là, một giọng nói the thé đáng khinh liền vang lên khiến cho Hạ Thành cùng Lăng Trầm đều đồng loạt nhú mày nhìn sang. Người đến là một tên thanh niên tuổi chừng 20, bộ dáng gầy gò ốm yếu, trên gương mặt tái xanh lúc này cũng là một nụ cười miệt thị, vừa nhìn liền biết là không có ý tốt, có tình đến tìm phiền phức.

"Làm sao? Không quen biết ta sao a?"

Vừa nói, tên thanh niên này liền cười gằn một tiếng, trong mắt cũng lóe lên hận ý. Gã vốn dĩ là một người cắt tỉa cây cảnh từng làm việc trong Hạ gia, nhưng bởi vì gã đã nổi lòng tham lấy trộm một đôi giày của Hạ Thành mà bị anh cho người tống vào ngục, khiến gã phải sống những ngày lao lực bên trong tù.

Nhưng là gã lại không nghĩ tới một điều, quần áo của Hạ Thành đều là hàng hiệu sa si. Một đôi giày của hắn có khi đều lên đến mấy mươi vạn, bằng tổng số tiền mà một người phải kiếm trong cả đời đều chưa thể có được.

"A, không ngờ rằng tin đồn lại là thật. Nhị thiếu gia cư nhiên liền trở thành một tên tàn phế rồi. Đúng là trời cao có mắt mà."

Phảng phất có chút kinh ngạc mà nhìn vào đôi chân của Hạ Thành, giọng nói của thanh niên này liền tràn đầy cảm xúc vui sướng khi người gặp họa, còn có chút hả hê mà cười một cách khinh miệt.

"Hai năm trước mày không phải là rất oai phong mà đem tao bắt lại hay sao? Sao bây giờ lại trở thành một tên phế nhân rồi a..."

**Hôm nay ta bị mấy tiểu nhân vật trong truyện khủng bố hãm dọa, cứu a~~

- - Vãn Hồi kính: Người có biết ta xuất hiện bao nhiêu lần trong truyện HTTDCMT hay không hả? Người mời ta sang đây làm khách mời, viết ta ngu bực cho cổ vào để rồi lại không cho ta ra diễn, người %¥£¢°/###@\$\$&

- - Trầm Yêu Kiếm: Ta cứ vậy liền rơi vào vòng quên lãng. /huhuhu/

- - Ngự thú thuật: Ta chỉ là một kỹ năng trong suốt. /chợt tỏ kiến/

- - Nấu ăn: Các người cứ trực tiếp lướt qua ta đi.

- - Định vị thuật: Ta là vật trang trí. /QaQ/

****Đừng lo a, các người đều sẽ xuất hiện nữa. Sớm thôi.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Khinh người quá đáng

Vừa nói, tên thanh niên vừa đá vào trên xe lăn của Hạ Thành khiến anh mất điểm tựa mà ngã xuống đất. Thấy vậy, Lăng Trầm liền sợ hãi mà hét lên một tiếng, vội vàng chạy đến mà đỡ Hạ Thành dậy.

"A...Nhị ca..."

Tên thanh niên lúc này dường như lại vô cùng thích thú mà chắc lưỡi vài tiếng, có chút chế giễu mà đi vòng vòng xung quanh Hạ Thành. Nhìn đi a, Nhị thiếu gia cao cao tại thượng của Hạ gia lúc này không phải cũng là bị gã vũ nhục hay sao.

"Chắc chắn...này không phải là oai phong lắm hay sao? Đứng lên mà đánh tao đi a."

"Người...Không cho người ức hiếp Nhị ca của ta..."

Mặc dù đã sợ hãi đến cả người đều run lên, đôi mắt cũng đã ửng đỏ nhưng Lăng Trầm vẫn đứng dậy chắn trước người của Hạ Thành mà kiên định nói ra.

"Ồ, đây là tiểu thiếu gia của Hạ gia mà a. Một đứa con hoang lại bảo vệ một tên tàn phế...Đúng là thú vị thật mà..."

Phi cười một tiếng, tên thanh niên liền khinh bỉ nói rồi hướng về hai người Hạ Thành đạp tới một cước. Thấy vậy, Lăng Trầm cũng vội vàng xoay người mà ôm chầm lấy Hạ Thành rồi đưa lưng về phía tên thanh niên, muốn thay anh đỡ lấy một cú đạp này.

Thấy vậy, con người của Hạ Thành liền lập tức co lại rồi hiện lên vẻ âm trầm, ngón tay hung hăng cào vào mặt đường khiến cho máu tươi trào ra rồi hướng về phía tên thanh niên mà huơ huơ giống như đang vẽ gì đó.

Nhưng là, chưa đợi Hạ Thành vẽ xong thì tên thanh niên kia liền giống như một con điều đứt dây mà bay ra ngoài, nặng nề va vào một thân cây đại thụ bên đường.

"Nhìn cái gì."

Hạ Vũ lạnh lùng mà liếc nhìn những người vây xem xung quanh, trong giọng nói cũng chứa đựng từng tia hàn khí khiến cho tất cả bọn họ đều nhanh chóng cúi đầu tán ra. Thấy người ta bị hại thì không đến giúp đỡ mà còn đứng vây xem. Bộ tướng đây là đang đóng phim cho bọn họ coi hay sao?

"Hai người không sao chứ?"

Nhiều mây mà ngồi xuống trước mặt của hai người, Hạ Vũ mới có chút lạnh nhạt dò hỏi. Hắn mới vừa rời đi thì đã có chuyện xảy ra rồi.

"Không sao."

"Nhị ca, tay của huynh đang chảy máu kìa a..."

Nhìn thấy Hạ Thành cười nhạt mà lắc đầu, Lăng Trầm mới lo lắng mà nắm lấy tay của anh. Nhưng vì sợ anh đau nên chỉ dám nắm lấy một góc nhỏ.

Lúc này, áo ở chỗ bả vai cùng cánh tay và khuỷu tay của anh cũng đã bị cạo rách. Ngay cả da thịt bên trong cùng với lòng bàn tay cũng đều đã bị cào vào mặt đường mà ứa ra máu tươi.

"Để tôi đưa anh đi bệnh viện..."

Nghĩ nghĩ một lát, Hạ Vũ liền khế cúi người mà đem Hạ Thành nâng dậy rồi đặt lên trên xe lăn vừa được Lăng Trầm sửa lại. Ngay khi hắn định đẩy anh rời đi thì trước mặt cả ba liền xuất hiện một chiếc xe quen thuộc.

"A Trầm, đã xảy ra chuyện gì rồi."

Chỉ thấy Vĩnh Tuyền lúc này lại nhanh chóng mở ra cửa xe rồi đi xuống, vô cùng lo lắng mà hướng về phía bọn họ đi tới. Ban nãy từ xa cô cũng đã nhìn

thấy ba người này có phần quen quen, nhưng không ngờ rằng lại thật sự là ba anh em Hạ Vũ.

"Mẹ à..."

Nhìn thấy bóng dáng của Vĩnh Tuyền, Lăng Trầm liền òa lên một tiếng rồi nhào vào trong lòng của cô. Dù sao đi nữa thì cậu cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, khi nhìn thấy mẹ của mình thì tính tình trẻ con liền sẽ nhanh chóng trở dậy. Liên tục thút thút mà kể cho Vĩnh Tuyền nghe về chuyện ban nãy mà bản thân cùng Hạ Thành gặp phải.

"Đúng là kình người quá đáng mà. A Thành, cậu có sao không? Để tôi cùng chú Trương đưa cậu đến bệnh viện."

Sau khi nghe xong chuyện do Lăng Trầm kể ra, gương mặt luôn ẩn chứa u buồn của Vĩnh Tuyền cũng không nhịn được mà hiện lên vẻ tức giận. Lo lắng mà nhíu mày nhìn thương tích trên người của Hạ Thành.

Lúc này đây, Hạ Vũ mới chợt nhớ đến tên hung thủ gây chuyện mà neho mắt nhìn quanh. Nhưng cũng không biết tên đó đã chuồn êm từ khi nào mất rồi.

"A Vũ, hay là chúng tôi đưa cậu về nhà trước rồi đi đến bệnh viện?"

"Không cần đâu, dù sao cũng không tiện đường. Vả lại, chỗ này cách Hạ gia cũng không đến 100m, đi bộ là được rồi."

Nghe thấy lời đề nghị này của Vĩnh Tuyền, Hạ Vũ liền lắc đầu từ chối mà giúp đỡ đưa Hạ Thành lên xe. Thấy vậy, Vĩnh Tuyền cũng không nói gì nữa mà ôm theo Lăng Trầm cùng nhau bước lên.

Nhìn theo bóng của chiếc xe biến mất nơi dòng xe đông đúc, Hạ Vũ mới chợt nhớ đến đi động của bản thân dường như vẫn còn nằm ở trên người của Lăng Trầm thì phải. Xem ra đợt khi cậu trở về, hẳn nhất định phải đi đòi lại tài sản mới được.

"Bảo bối..."

Trên vai bỗng dưng bị người vỗ nhẹ một cái, không cần nhìn thì Hạ Vũ cũng có thể biết được chủ nhân của giọng nói này là ai. Vì thế, hắn liền không chút lo lắng mà xoay người lại.

"Sao người lại ở đây?"

Dường như có chút vui vẻ mà bật cười, Huyết Cơ liền ôm lấy tay trái của Hạ Vũ. Trong giọng nói cũng tràn đầy ý cười khiến hắn không nhịn được mà nghi ngờ liêm sỉ của nàng đi đâu mất rồi.

"Là trùng hợp a, ta có cảm giác rằng người nhất định sẽ đến đây. Đây chính là tâm linh tương thông mà người ta thường nói?"

Không trả lời nàng, Hạ Vũ chỉ để lại một cái trợn trắng mắt. Mẹ kiếp, sao đại tỷ này cứ thích thả thính hắn thế nhỉ, thả đến nghiện luôn rồi sao? Nàng vốn dĩ chính là đem tính huyết trời thành GPS định vị trên người hắn có được hay không a. Còn không biết xấu hổ mà nói tâm linh tương thông cái mịa gì.

"Bảo bối, làm sao vậy a, có phải là cảm thấy dường như lại càng thêm thích ta rồi có đúng không?"

Nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền cười một tiếng, trong lòng liên tục tán thưởng những thứ ghi trong sách đều là đúng a. Cũng không uổng công nàng nghiên cứu 1000 câu tình thoại gì gì đó.

Hạ Vũ vốn dĩ còn muốn quay sang mà xù lông với Huyết Cơ một chút, nhưng là, ánh mắt của hắn lại nhanh chóng rơi vào một thân ảnh quen thuộc đang đi ở bên kia đường. Mà phảng phất như có cảm giác gì đó, cô cũng khẽ nâng mắt nhìn sang.

"Hạ Vũ."

Nhìn thấy Bạch Tiểu Mễ đang gọi Hạ Vũ, Huyết Cơ liền buông tay Hạ Vũ ra. Còn ra hiệu cho hắn đi sang bên kia đường để tìm cô.

****Sau vô số lần tham khảo ý kiến của mọi người. Nhoc quyết định: Giang Thần Dật sẽ không cùng cp với Hạ Vũ, nhưng là điều này cũng sẽ không cản được GTD crush Hạ Vũ (π—π).**

****Quyết định chào Cp Hạ Thành x Giang Thần Dật! Ai cản cũng không được đâu. (￣^￣).**

****Sẵn tiện phot luôn bạn này nữa, bình thường Nhoc viết tiếng việt có dấu mà giờ tức quá quên luôn dấu luôn rồi.**

- -Cai qq gì ma tu nhen vo truyen cua nguoi ta roi tha icon chong mat, xong roi ib hoi thi noi tai thich thi tha thoi, chu chua doc truyen ma sao biet hay hay do.

****ĐỊNH MỆNH, cái thể loại gì mà có duyên hết biết vậy, cút cút đi dùm đi. Truyện của Nhoc không chào đón thể loại này.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Hắc Ám Thần

Thấy vậy, Hạ Vũ cũng không khách sáo nữa, sau khi xác định trên đường không có xe qua lại, hắn mới nhanh chóng chạy đến bên người của Bạch Tiểu Mễ. Sau đó mới bật cười mà nhìn cô.

"Trùng hợp vậy? Em cũng đến đây để mua đồ sao?"

"Vâng ạ."

Nhìn thấy Hạ Vũ chạy về phía của mình, Bạch Tiểu Mễ liền vui vẻ mà ngượng ngùng gật đầu. Chỉ còn kém điên cuồng ngoắc đuôi giống như chú cún con nhìn thấy chủ nhân của mình.

"Thằng chó, chết đi!!!!!"

Nhưng chưa đợi Hạ Vũ nói thêm gì cả thì một tiếng động cơ lớn cùng với tiếng quát điên cuồng liền hướng về phía hắn lao tới.

Chỉ thấy đó là một chiếc xe tải lớn đang dùng tốc độ cực nhanh đâm về phía Hạ Vũ, mà người lái xe chính là tên thanh niên khi nãy bị hắn đập bay. Lúc này, trên mặt gã ta đều hiện lên vẻ điên cuồng cùng vui thích một cách bệnh hoạn.

"Hạ Vũ..."

"Bảo bối..."

Theo hai gọi hét vang lên, Hạ Vũ cũng lấy lại tinh thần mà đưa tay, muốn đem Bạch Tiểu Mễ kéo theo để tránh khỏi chiếc xe. Nhưng là, bàn tay của hắn cứ nhiên lại chụp hụt cánh tay của cô. Một thân ảnh nhỏ gầy cũng liền chắn trước mặt hắn, âm thanh mềm yếu nhưng phá lệ rõ ràng cũng chậm rãi vang lên tựa như ma âm.

"Hỡi hắc ám vô tận của ta, hãy khiến kẻ thù trước mắt này dừng lại."

Chỉ thấy bóng lưng của Bạch Tiểu Mễ vẫn như cũ thẳng tắp, trên gương mặt cũng tràn đầy một loại nghiêm túc cùng kiệt ngạo. Bàn tay trái của cô xòe ra rồi đưa thẳng về phía của chiếc xe tải đang lao đến này. Chỉ thấy xung quanh bàn tay của cô liền nhanh chóng hiện lên một vòng tròn ma pháp kỳ lạ, bao phủ một tầng khí đen âm u quỷ dị.

Theo lời nói của cô vừa dứt, vòng tròn ma pháp này lại nhanh chóng mở rộng ra với đường kính lên đến một mét, bay thẳng về đầu của xe tải. Ngay khi vòng tròn vừa chạm vào trên đầu xe, nó liền nhanh chóng tan biến giữa không khí, mà chiếc xe tải vốn đang đạp hết ga kia cũng bỗng dừng tất máy rồi dừng lại.

"Được rồi, ba vị có thể rời đi. Cũng may là xe bỗng dừng lại tất máy giữa đường, nếu không hậu quả quả thật là không thể tưởng tượng được."

Sau khi lấy xong lời khai, ba người Hạ Vũ liền được cảnh sát thả ra ngoài. Còn tên thanh niên bởi vì trước kia từng có tiền án trộm cắp, bây giờ còn cộng thêm tội cố ý giết người thì chỉ ít không ở vài chục năm trong tù thì cũng không ra được.

"Mèo con, ban nãy em làm sao lại có được thứ... Ủ, gọi là phép thuật hay ma pháp gì đó?"

Vừa bước vào một quán cà phê ven đường, ba người Hạ Vũ liền tìm một góc vắng rồi ngồi xuống. Sau đó Hạ Vũ mới nhú mày mà hỏi Bạch Tiểu Mễ.

"Em...em cũng không biết nữa, lúc nãy, khi nhìn thấy...anh sắp bị xe đâm trúng. Cơ thể em bỗng dừng lại làm ra hành động đó,...giống như là phản xạ vậy...em cũng không biết nữa..."

Bạch Tiểu Mễ dường như có chút mặt mày mà nói ra, nhưng cho dù cô có lục tìm từ trong ký ức không biết bao nhiêu lần đi nữa thì cũng không nhớ được gì cả. Vì thế, cô liền đáng thương hề hề mà quay sang nhìn Hạ Vũ.

"Nếu ta không đoán sai, nữ nhân này có lẽ chính là Hắc ám thần đã chết từ mười ngàn năm về trước."

Dường như có chút suy tư mà rũ xuống mi mắt, Huyết Cơ liền chậm rãi mà nói ra suy đoán của mình. Nếu nàng không nhớ lầm thì loại chú ngữ mà Bạch Tiểu Mễ vừa dùng khi nãy chính là chú ngữ của Hắc ám thần mà nàng đã từng nhìn thấy một lần vào Thập Giới Phân Tranh của 10 ngàn năm về trước.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Hạ Vũ, cũng không đợi hắn hỏi thì Huyết Cơ cũng đã chậm rãi kể lại.

Mười ngàn năm về trước cũng là lần đầu tiên Huyết Cơ tham gia Thập Giới Phân Tranh. Khi đó, nàng chỉ giành lấy được hạng thứ 23 mà thôi. Trong khi đó, người đứng đầu chính là Quang minh thần và Hắc ám thần, cả hai đánh bất phân thắng bại nên đành giữ đồng hạng nhất.

Nhưng là, sau khi Thập Giới Phân Tranh xảy ra, người của quang minh thánh đình và hắc ám thánh đình đều không thể chấp nhận vị thần của họ lại bị đánh đồng với người còn lại. Vì thế, chiến loạn liền xảy ra giữa hai bên giáo đình. Cuối cùng, Hắc ám thần và Quang minh thần cũng đều chết trong trận chiến lớn nhất và cuối cùng giữa hai phe. Đồng thời cũng chấm dứt đi cuộc chiến vô nghĩa kéo dài ngàn năm này.

"Hệ thống, Bạch Tiểu Mễ có phải là kẻ ngoại lai hay không?"

"Không phải. Cô ta là người đã bước vào vòng luân hồi, không phải là kẻ ngoại lai tiến vào trái phép nên sẽ không nằm trong phạm vi quản lý của ký chủ."

Sau khi nghe xong lời kể của Huyết Cơ, Hạ Vũ liền hỏi hệ thống một chút. Sau khi nghe được đáp án phủ định của nó, Hạ Vũ mới gạt đầu mà đưa mắt nhìn sang Bạch Tiểu Mễ. Nhưng là, khi nhìn thấy bộ dáng không tìm không phổi, đang ngốc ngốc mà cúi đầu uống nước của cô, Hạ Vũ liền trực tiếp cầm nín.

"Em không cảm thấy hiếu kỳ hay kinh hãi gì về mấy việc huyền huyền, phản khoa học này hay sao?"

"Không a, anh nói gì em cũng đều tin cả."

Huyết Cơ đang ngồi ở một bên liền cứ thế bị nhét vào mắt một đồng thức ăn cho chó, tức giận đến nàng muốn đứng dậy lật bàn rồi trở mặt. Đáng chết, đây là bảo bối của nàng, là của nàng a. Vì sao hiện tại nàng lại phải nhìn hấn cùng người khác tú ăn tú ái.

"Có lẽ là khi bước vào luân hồi, hồn phách của nữ nhân này đã bị thiếu sót một chút, cho nên mới khiến cho nàng ta trở nên..."

Nói đến đây, Huyết Cơ liền đưa tay chỉ chỉ đầu mình một chút, nhưng ngụ ý thì không cần nói cũng biết. Thấy vậy, Hạ Vũ liền vô cùng tán thành mà gật đầu, đây cũng là lý do tốt nhất để lý giải việc tại sao một cái Hắc ám thần lại có chỉ số thông minh hơi bị kém...một chút, thật sự chỉ là một chút mà thôi.

"Mèo con, ngoài chú ngữ lúc nãy ra, em còn nhớ được gì khác nữa không?"

Nghe thấy câu hỏi của Hạ Vũ, Bạch Tiểu Mễ liền phảng phất như suy tư gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ là ngây ngốc rồi lắc đầu. Thấy vậy, Hạ Vũ cũng không còn gì để nói nữa, dù sao hấn cũng chưa từng có ý định phải nương nhờ phụ nữ cả.

Nữ nhân của hấn, mạnh một chút cũng tốt. Nhưng không mạnh thì cũng không sao, ít nhất hấn cũng sẽ cho bọn họ một cuộc sống bình bình an an là được.

**Nữ chính đều là ngu bực như vậy a~~

--Hạ Vũ: Đúng vậy, bọn họ đều ngu bực hết. Chỉ có ta là có chỉ số chiến đấu cận bã...(ノ °□°)ノ 一 一 一 一

--Tiên nữ tỷ tỷ: Đừng sợ, tỷ tỷ bảo vệ đệ.

--Huyết_bá đạo_Cơ: Bảo bối, bốn vương bảo vệ ngươi.

--Vị mỹ nữ nào đó: /nâng lên ma pháp trượng/ Như hai lần trên.

**Vì lời hứa đóng góp của bạn HolySkyfire đẹp trai hơn cả Hạ Vũ (¬_¬) nên Nhóc sẽ bạo chương và chờ đợi ủng hộ. Đợi khi Nhóc độ kiếp lên Trúc Cơ thành công thì sẽ bạo chương miễn phí luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Vị hôn thê

"Huyết Cơ, ngươi thích cái gì a?"

Sau khi gọi xe taxi cho Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ mới quay sang hỏi Huyết Cơ. Đây cũng xem như là hấn muốn trả nợ ân tình cho nàng đi, dù sao cứ nhờ người ta mãi thì cũng không tốt.

"Ta thích ngươi."

Nghe thấy câu hỏi của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền không cần suy nghĩ mà nói ra ba từ này. Đây chính là sự thật a, nàng cũng không có nói dối mà.

"Ta hỏi thật, ngươi thích thứ gì? Ngoài ta ra."

"Không có."

"Vậy người...có thứ gì đặc biệt muốn có được hay không?"

"Người a."

"....."

Đại tỷ, có thể nói chuyện một cách bình thường được không. Đừng có hờ chửi là thả thính hần, hần sắp bị chìm trong một đồng thính do nàng thả ra rồi a. Vì thế, Hạ Vũ liền trừng nàng một cái rồi tự mình động não.

"Nếu nói là thích sao? Chỉ cần thứ người cho ta. Ta đều sẽ thích."

Huyết Cơ dường như có chút suy tư rồi kết luận ra, sau đó mới cung chiêu mà nhìn Hạ Vũ. Được bảo bồi tặng quà thì đó chính là điều hạnh phúc nhất thế gian a, không thích mới là đồ ngốc.

"Ồ đây chờ ta một chút, ta về nhà lấy xe cái đã."

Nghe thấy câu nói này của nàng, một suy nghĩ liền hiện ra trong đầu Hạ Vũ. Vì vậy, hần liền nắm lấy tay của nàng rồi lôi đi, vô cùng nghiêm túc mà dặn dò nàng giống như dặn dò con nhỏ.

"Đã biết, vợ bảo bồi!"

Bật cười mà gật đầu, Huyết Cơ liền nhanh chóng sử dụng xung hô mà hôm trước nàng đã từng gọi một lần. Mặc dù không muốn cảm khái, nhưng nàng cũng không biết vì sao bản thân lại cứ thích gọi hần bằng vợ a.

Vừa mới xoay lưng, ngay khi nghe thấy câu trả lời của Huyết Cơ, Hạ Vũ liền nổi giận đùng đùng mà rời đi như một con gió. Khốn kiếp a, tại sao nàng cứ thích làm mấy việc ngược giới tính với hần vậy nhỉ? Vợ cái gì mà vợ, ai là vợ của nàng chứ...

Còn về việc sửa lại tính cách bá đạo của nàng sao? Xin lỗi a, nếu sửa được thì hần cũng đã không bị đè trong suốt thời gian qua rồi. Cho nên, hần cũng đã hết cách, nàng thích gọi sao liền gọi vậy đi.

Hạ Vũ lúc này đang cùng với Huyết Cơ bước vào trong đồ thạch phủng lớn nhất ở thành phố A này. Từ trong cửa lớn sa hoa bước vào, bên cạnh của Hạ Vũ liền xuất hiện một cái nam nhân viên hướng về phía hần và Huyết Cơ chào hỏi.

"Xin chào thiếu gia và tiểu thư."

"Tôi là lần đầu tiên tới đây, ở đồ thạch phủng này của các người có quy củ gì?"

Nghe thấy câu hỏi của Hạ Vũ, nam nhân viên liền vô cùng kính cẩn mà giải thích. Trong lòng thì vẫn liên tục kinh ngạc, không ngờ ngày đầu tiên bản thân đi làm cư nhiên lại gặp được Tam thiếu gia Hạ gia.

"Ồ đồ thạch phủng này của chúng tôi được chia làm ba tầng, tầng một là nơi bình dân có tỉ lệ mở ra đá quý thấp nhất, tầng hai thuộc về tầng lớp trung lưu có xác suất cao mở ra các loại đá quý có giá trị cao. Còn về tầng ba, đó cũng là nơi cao cấp nhất ở đây, tỷ lệ mở ra đá quý là 100%, có khả năng mở ra đá quý quý hiếm và đắt giá."

"Vậy liền lên tầng 3 đi."

Sau khi nghe lời giới thiệu của nam nhân viên này, Hạ Vũ liền nhàn nhạt nói. Dù sao hần đến đây cũng không phải là chơi chơi, mà mục đích của hần chính là tìm đá quý quý hiếm a.

"Được ạ, được ạ, xin mời hai vị theo chúng tôi qua bên này làm thủ tục."

Hai người Hạ Vũ bây giờ cũng đều chậm rãi đi theo sau nam nhân viên này đi đến quầy đăng ký lý lịch. Nhưng là, ngay khi thủ tục xác nhận danh tính cùng với số lượng tiền có trong thẻ của Hạ Vũ vừa làm được một nửa thì một âm thanh cộc cằn liền vang lên.

"Mau chóng làm thủ tục cho tôi đi a, lão đại nhà tôi đang rất gấp."

Theo giọng nói nhìn qua, chỉ thấy đó là một cái đại hán mặc vest đen, râu quai nón được để rậm rạp, gương mặt đều tràn đầy một cỗ khí tức hung thần ác sát. Lúc này, gã đang vỗ vỗ bàn mà nói, điệu bộ không có kiên nhẫn biểu hiện đến vô cùng rõ ràng.

"Xin lỗi a Hùng ca, xin anh chờ cho một lát, chúng tôi phải làm xong thủ tục cho Tam thiếu gia cái đã."

Nữ nhân viên đang làm thủ tục liền hướng về Mạnh Hùng cúi đầu xin lỗi, nhưng cũng hoàn toàn không có ý tứ làm cho gã trước.

Đùa sao? Đây chính là Tam thiếu gia của Hạ gia a, nếu hiện tại người đến là Tô bang chủ thì cô có khi sẽ nể mặt, nhưng mà Mạnh Hùng cùng lắm cũng chỉ là một tên tay sai của Tô bang chủ mà thôi. Nếu bởi vì nể mặt gã mà đắc tội Tam thiếu gia thì thật sự là không đáng.

Nghe thấy lời nói không cho bản thân một chút mặt mũi nào của nữ nhân viên, Mạnh Hùng liền trực tiếp kinh ngạc đến rồi. Sau đó mới đưa mắt nhìn sang một nam một nữ đang đứng bên cạnh mình.

"Mẹ kiếp, ông đây cùng với lão đại vừa ra nước ngoài được vài ngày thì các người đều đã leo lên đầu của Bạch Hồ bang chúng ta rồi đúng không?"

"Hùng ca xin đừng nói vậy, chúng ta cũng chỉ là làm theo quy củ mà thôi."

Vừa nhìn thấy Hạ Vũ, Mạnh Hùng cũng đã bị nhan giá trị của hắn làm cho kinh diễm đến rồi. Nhưng là, khi ánh mắt của gã rơi vào trên người của Huyết Cơ thì cũng lập tức thay đổi.

"Ồ, đây không phải là chị dâu hay sao a..."

Nghe thấy lời này của Mạnh Hùng, hai cái nhân viên này cũng lập tức bình tĩnh đại ngộ. Hèn gì khi nhìn thấy Huyết Cơ bọn họ liền cảm thấy có chút quen mặt, không ngờ đây chính là đại tiểu thư của Thẩm gia a. Nhưng là, tại sao nàng lại đi cùng với Hạ Vũ...

"???"

Hạ Vũ lúc này liền như lạc trong sương mù mà liếc nhìn Huyết Cơ một chút, sau đó, hắn liền nhanh chóng nhận được đáp án từ nàng.

"Thẩm Diễm là vị hôn thê của Tô Tử Trạch, nàng trước kia rất thích hắn ta. Nhưng là, ba năm trước, hắn ta từ hôn bởi vì nàng quá ngu ngốc chỉ là một cái bình hoa. Không phù hợp với khẩu vị của hắn ta."

Nói đến đây, Huyết Cơ cũng liền cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Tại sao cái nữ nhân tên Thẩm Diễm này lại phải tự day vào một đám rắc rối như vậy a. Khiến cho nàng hiện tại phải đi dọn dẹp hậu quả cho nàng ta, đúng là phiền phức quá mà.

**Ta dường như lại phát hiện ra một điểm chung giữa hai người các người rồi.

--Hạ Vũ???

--Huyết Cơ???

**Các người đều sợ phiền phức ư chang nhau a~~

**Cảm ơn bạn HolySkyfire và bạn NguyễnQuốcBảo2 rất nhiều vì đã ủng hộ cho mình nhé. Hôm nay sẽ bạo thêm chương.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đồ thạch

Nghe xong câu nói của Huyết Cơ, ngoại trừ Hạ Vũ ra, một đám quần chúng vây xem đều lập tức như lọt vào sương mù. Nàng đang nói cái quái gì vậy a, nói cứ như Thẩm Diễm không phải là nàng vậy.

"Cái tên này là tiểu bạch kiểm do chị dâu bao nuôi à. Bộ dạng cũng xem như không tồi a, một tháng bao nhiêu tiền vậy nhỉ?"

Đánh giá Hạ Vũ một chút, Mạnh Hùng liền chậm rãi khinh thường nói. Trong suy nghĩ của gã, cái tên nhãi ranh này mặc dù đẹp thật nhưng lại nhìn lạ mặt như vậy, nếu là nhân vật có máu mặt ở Kinh Hoa quốc thì không có lẽ nào gã không nhận ra được.

Cho nên, chỉ có hai cái khả năng, một là hắn là tình nhân do Thẩm Diễm bao nuôi. Hai là, hắn là một cái nhà giàu hoặc minh tinh mới nổi gì đó muốn dựa hơi Thẩm Diễm để nổi tiếng. Nhưng cho dù là khả năng nào đi nữa, với tư cách là cánh tay đắc lực của bang chủ Bạch Hồ bang, gã cũng không cần sợ hắn.

"Tam thiếu gia, thủ tục của cậu đã xong rồi ạ. Xin mời đi theo hướng này."

Đối với lời nói châm chọc của Mạnh Hùng, Hạ Vũ ngay cả ánh mắt cũng lười cho gã mà hờ hững rồi đi dưới sự dẫn đường cung kính của nam nhân viên ban này. Nếu là cái a miêu a cầu nào đó chạy đến trước mặt hắn kêu bầy mà hắn cũng phải quan tâm tới thì hắn nhất định sẽ bị mệ chết rồi.

"Người..."

Nhìn thấy Hạ Vũ cư nhiên lại khinh thường mình, Mạnh Hùng liền tức giận trừng mắt nhìn hắn. Âm thầm ghi hận ở trong lòng, gã thầm thề nhất định phải để hắn trả giá thật đắt. Mà trước đó, gã sẽ đem việc này báo lại cho lão đại trước đã.

Khác với tầng 1 và tầng 2 vô cùng âm ỉ náo loạn, tầng ba được trang trí đến kim bích huy hoàng, bốn phía cũng được chất đầy các loại đá đủ loại màu sắc và kích thước.

Không khí ở đây cũng vô cùng trang nhã yên tĩnh dưới tiếng đàn piano du dương, khiến cho người ta có cảm giác giống như là đang tham dự một buổi tiệc hoàng gia vậy.

"Hệ thống, người xem giúp ta một chút. Ở chỗ này có những khối đá nào sẽ mở ra được đá quý đắt giá."

[Tại sao ta phải giúp ký chủ kia chứ?]

"Bởi vì tình hữu nghị đồng cam cộng khổ giữa chúng ta a."

Mặc dù là nói như vậy nhưng Hạ Vũ cũng đã đoán trước được việc hệ thống sẽ không bao giờ giúp hắn đâu, khả năng này lên đến tận 90%. Nhưng là, một chuyện ngoài dự đoán của hắn lại nhanh chóng xảy ra...

[Được, xem như tình hữu nghị, ta sẽ giúp ký chủ. Những khối đá có chứa đá quý chính là viên đá màu xám nằm bên trái vách tường kia, còn có...]

Nghe thấy lời chỉ dẫn của hệ thống, Hạ Vũ liền nhanh chóng đem tất cả điều ghi nhớ hết. Nhưng là, âm thanh thông báo tiếp theo của hệ thống liền khiến hắn có xúc động muốn học máu. Mẹ kiếp, nói tốt tình hữu nghị đâu hả?

[Đỉnh, Điểm cảm xúc -10 triệu.]

"Ồ, đau móa..."

Mặc dù âm thanh của Hạ Vũ cũng không tính là lớn nhưng cũng vừa đủ để Huyết Cơ nghe thấy, vì thế, nàng liền khó hiểu mà nhìn sang hắn.

"Làm sao vậy?"

"Không có gì, vừa bị một con muỗi cắn trúng thôi."

Hạ Vũ cũng chợt phản ứng lại mà nhanh chóng nói ra. Vì sợ Huyết Cơ không tin nên hắn còn đặc biệt xoa xoa tay một chút, trong đầu thì mắng hệ thống đến máu chó phun đầy đất.

"Đem toàn bộ những hòn đá này đều lấy hết đi."

Lạnh nhạt mà chỉ tay vào vài cục đá mà ban nãy hệ thống đã nói, Hạ Vũ liền chậm rãi bảo nam nhân viên đem tất cả điều ghi lại dưới biên nhận của hắn. Dù sao hắn cũng đã tốn tận 10 triệu Điểm cảm xúc cho mấy cục đá này rồi, nhất định phải lấy lại cả vốn lẫn lãi mới được.

"Vâng ạ vâng ạ, giá của một khối đá ở đây là 50 vạn, số đá mà ngài nói tổng cộng có 7 khối, số tiền phải trả là 350 vạn."

"Cầm lấy."

Nghe thấy lời nói của Hạ Vũ, nam nhân viên liền vui vẻ mà tính toán ra, nhất là khi trước mặt cậu là một thẻ ngân hàng màu vàng óng ánh có in một chữ V to lớn thì cậu lại càng cười đến căng cơ mặt.

"Vậy Tam thiếu gia, ngài có muốn mở đá ở tại chỗ luôn hay không?"

"Được."

Bởi vì động tĩnh quá lớn, bây giờ xung quanh Hạ Vũ đều đã được vây xem bởi vô số người. Lúc này, tất cả đều đang xì xào bàn luận mà nhìn xem mấy cái giải thạch sư cao cấp đang đem số đá mà Hạ Vũ vừa chọn đều mở ra.

"Khối đá lớn xấu xí cao bằng đầu người mà ta nói ban nãy cứ nhiên lại mở ra được tận 5 viên lục bảo xanh..."

"Mẹ kiếp, viên đá nhỏ bằng nắm tay kia cứ nhiên lại có một viên hồng ngọc ở bên trong."

"Vị Tam thiếu gia này có phải hay không là vận khí quá tốt không. Trời ạ, mỗi khối đều mở ra đá quý có phẩm chất cao như vậy."

"....."

Mặc dù trong lòng rất muốn phi nhỏ la hét nhưng những người này cũng chỉ có thể lờ lời mà nói, không dám gây ra náo loạn quá lớn.

Ai bảo bây giờ khắp Kinh Hoa quốc này, số người không biết Hạ Vũ là Tam thiếu gia của Hạ gia cũng chỉ chưa đầy hai bàn tay a. Kẻ nào không có mắt mà dám trêu chọc hắn thì chính là đang tìm đường chết.

"Tam thiếu gia, viên đá này cũng mở ra hay sao?"

Sau khi đem sáu khối đá mà Hạ Vũ chọn toàn bộ đều mở xong, Lạc Phương đại sư mới có chút vui vẻ mà hỏi Hạ Vũ. Ông làm giải thạch sư đến tận bây

giờ là lần đầu tiên mở được nhiều đá có tỷ lệ cao như vậy, cũng như là lần đầu tiên nhìn thấy người có vận may như Hạ Vũ.

"Phải."

Nhìn thấy viên đá sần sùi gồ ghề bị phủ đầy rêu xanh trong tay của Lạc Phương đại sư, Hạ Vũ liền không chút suy nghĩ nói ra. Đùa sao, đã trả tiền rồi thì làm sao lại không mở kia chứ, không mở ra thì để làm gì? Để ngắm sao?

"Cái này...được rồi..."

Vốn dĩ Lạc Phương đại sư còn muốn khuyên nhủ Hạ Vũ một chút, ông sợ nếu bên trong cục đá này không có đá quý thì hẳn sẽ bị mất mặt. Nhưng là, khi nhìn đến biểu tình nghiêm túc chắc chắn của Hạ Vũ, ông cũng liền cắn răng mà cầm lấy cây dao nhỏ trên tay.

****Hôm qua thử lướt bản xếp hạng truyện sáng tác thì nhìn thấy truyện của Nhoc đã lên Top 10 rồi. Thật sự rất cảm ơn mọi người.**

****Nhưng mà, sau đó thì Nhoc cũng nhìn thấy bộ truyện của bạn kia chỉ có hơn 50 chương mà lượt xem cũng đã hơn 40k rồi. Kinh khủng lắm luôn các bạn ạ.**

****Mặc dù biết thời gian xuất bản của bạn ấy là trước Nhoc rất rất lâu, còn Nhoc thì mới viết gần 2 tháng thôi nhưng nghĩ lại thì vẫn thấy hơi nhục + đau khổ lắm a. Viết tận 60 chương mà mới được 14k lượt xem trên trang yy thôi. Huhu.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Phi Thúy

Động tác của Lạc Phương đại sư cũng rất nhanh, quả không hổ là người có tay nghề cao siêu nhất ở đây. Chỉ trong thoáng chốc, khối đá này cũng đã bị gọt mất một nửa, nhưng là vẫn chưa nhìn thấy thứ gì cả. Mà những người xung quanh cũng đang căng thẳng mà nhìn thao tác suông sẻ này của ông.

"Người nói xem, khối đá này của Tam thiếu gia sẽ mở ra được thứ gì?"

"Ta đoán khối đá này sẽ không mở ra được gì cả."

"Vậy nếu Tam thiếu gia may mắn thì sao?"

Nhưng là, khi nhìn thấy mảy của Lạc Phương đại sư đang chau lại cùng với biểu tình kinh hãi trên mặt ông, bọn họ cũng lập tức nhận ra không đúng mà nhao nhao nhìn về phía khối đá kia. Sau đó, tất cả đều không nhìn được mà cả kinh...

"Ta thao a, phi thúy a, tuyệt đối là phi thúy."

"Làm sao lại có thể, người chắc chắn là nhìn lầm, ta không tin..." "." Mà hiện tại, Lạc Phương đại sư cũng kinh ngạc không kém những người này một chút nào. Không dám câu thả, ông liền vô cùng cẩn thận mà bắt đầu gọt tiếp, cuối cùng, một vật phẩm lớn liền xuất hiện trước mặt của mọi người.

"Ta...ta có phải là đang nằm mơ không a...Lớn...lớn đến như vậy..."

"Mẹ kiếp, đây nhất định là giá trị liền thành a."

Chờ khi các thợ mài đưa viên đá quý này mài dũa xong, xung quanh cũng đều chỉ còn một mảnh tinh mịch cùng tiếng hút không khí. Chỉ thấy đó là một viên đá quý có màu xanh thẫm to gần bằng một trái bóng, có hình dáng hao hao giống với quả trứng.

Những người xung quanh có hâm mộ, có ganh ghét không thôi. Nếu bọn họ là chọn trúng khối phi thúy này thì liền giàu to rồi. Phải biết rằng, khối phi thúy lớn như thế này thì giá trị của nó ít nhất cũng được tăng lên gấp 10 lần.

Lúc này, bên trong một căn phòng khách quý ở tầng 4 đang ngồi hai người phụ nữ. Một người có làn da màu đồng khỏe mạnh, gương mặt cũng xem như ưa nhìn, một đồng quần áo mặc trên người lại chẳng có thứ gì ra thứ gì, giống như một cái côn đồ các kè.

Mà phía đối diện với cô ta lúc này đang ngồi một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp mặc một thân hắc y gồm áo thun lửng và quần jean, bên vai cũng khoác hờ một chiếc áo vest đen.

Lúc này, cô đang lạnh nhạt mà nhìn chăm chú xuống tầng 3, một đôi mắt sắc bén dường như lại ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt.

"A Minh, người đang nhìn gì vậy a? Ngoài kia có gì thú vị hay sao?"

Nghe thấy câu hỏi hiếu kỳ của Phan Lộ Lộ, Dạ Minh ngay cả một ánh mắt cũng không thèm quăng cho cô ta. Toàn bộ sự chú ý cũng đều đã bị một thân ảnh dưới lầu cuốn đi mất.

Hôm trước, sau khi nhìn thấy Hạ Vũ phía trên báo, Dạ Minh đã muốn trực tiếp đi đến Hạ gia để đem hán bắt về. Nhưng là, chuyện của Dạ Ly Lạc xảy ra ngay sau đó khiến cho cô không có thời gian để đi tìm hán. Mà hôm nay, không thể tin rằng hán cư nhiên lại tự động xuất hiện trước mặt cô.

"Oh my god...Đây không phải là Tam thiếu gia của Hạ gia hay sao a. Không ngờ rằng người thật còn đẹp hơn trong hình gấp vài lần nữa a."

Theo ánh mắt của Dạ Minh mà nhìn xuống, Phan Lộ Lộ liền không nhịn được mà thốt lên một tiếng. Cũng không trách cô ta làm quá lỗ, dù sao gương mặt kia của Hạ Vũ cũng quá có lực sát thương đối với phái nữ rồi.

"Yên phận một chút đi, nếu không ta liền nói cho Hắc Nguyệt là người ra ngoài tìm nam nhân."

Nhìn thấy bộ dạng kinh điển kia của Phan Lộ Lộ, Dạ Minh liền có chút không vui mà lạnh nhạt nói ra, đem cô ta dọa đến chết khiếp.

Mặc dù tính ra cô cũng chưa từng cùng Hạ Vũ làm gì với nhau, nhưng là, cơ thể mà cô đang sử dụng này cũng đã từng cùng hán có một đêm vợ chồng. Vì vậy, cô liền đã đem hán trở thành vật sở hữu của cô, là người đàn ông của cô.

Dạ Minh vốn dĩ là một cái ma pháp sư ở ma pháp thế giới, cũng là người có chiến lực xếp thứ 3 trong Thập Giới Phân Tranh. Sau một ngày nghiên cứu để tìm kiếm ra ma pháp mới, cô liền phát hiện bản thân cư nhiên lại trở thành một người bình thường ở một thế giới khác.

Mà chủ nhân của cơ thể này lại bị người ngu xong liền chạy, khiến cho cô tức giận muốn đem kẻ này giáo huấn một trận, đúng là một cái tiểu yêu tinh không ngoan ngoan mà.

"A Minh a, người là người tốt, là người tốt, làm ơn đừng nói cho Hắc Nguyệt biết a, hán sẽ bóp chết ta luôn đó. Ta hứa nhất định sẽ giúp người đi tìm tên nam nhân đó..."

Nghe thấy lời hăm dọa của Dạ Minh, Phan Lộ Lộ liền kinh hãi mà van xin. Cô ta chính là con gái của bang chủ Huyền Vũ bang, đồng thời cũng xem như là một trong số ít bạn thân của Dạ Minh. Còn về Hắc Nguyệt trong miệng bọn họ thì chính là hôn phu của Phan Lộ Lộ, cũng là bang chủ Thanh Long bang.

"Không cần, ta đã tìm được rồi."

Nhìn thấy một thân ảnh cũng khá là quen thuộc đang đứng bên cạnh Hạ Vũ, Dạ Minh liền khẽ chau mày mà dời đi ánh mắt. Xem ra, thế giới này cũng không được yên bình như cô từng nghĩ. Mà hiện tại cũng không phải là thời gian thích hợp để ra gặp hán.

"Tìm được rồi sao? Hán là... Ha ha, không có gì a. Mà chuyện của A Lạc làm sao rồi..."

Vốn dĩ Phan Lộ Lộ còn muốn biết thêm thông tin về cái nam nhân đã cả gan bỏ trốn sau khi ngủ với Dạ Minh kia. Nhưng là khi nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của cô, cô ta liền vội vàng nói sang chuyện khác.

"Đã giải quyết xong."

Nghe thấy câu trả lời của Dạ Minh, Phan Lộ Lộ liền lập tức tròn tròn mắt. Giải quyết xong? Chẳng lẽ là Dạ Minh cùng với Phong Thiên Lam cư nhiên lại đồng ý cho hai người bọn họ...

Mà Hạ Vũ hiện tại cũng đã bị viên phi thúy này làm cho kinh ngạc đến, trong lòng cũng không khỏi tầm tắc hiệu suất làm việc của hệ thống.

"Tặng cho người, một lát về nhà ta sẽ cho người một thứ."

Dưới ánh mắt tròn trắng của những người xung quanh, Hạ Vũ liền nhanh chóng đem viên phi thúy này nhét vào trong lòng của Huyết Cơ, khiến nàng không thể không dùng hai tay mà ôm chặt lấy nó.

"Đa tạ a, vợ bảo bối."

Vì vậy, những người vây xem liền vô duyên vô cớ mà bị tác cho một họng cầu lương, phun ra không được mà nuốt xuống cũng không xong. Khôn kiếp a, đây là phi thúy, là phi thúy đó, cũng không phải là hòn đá ven đường đâu.

Đối với việc Hạ Vũ muốn tặng quà cho mình, Huyết Cơ liền vô cùng sùng nịnh mà cười gọi một tiếng. Xem ra bảo bối cũng rất là thích nàng a, nhưng là cũng đúng, một cái nữ nhân cường đại suất khí như nàng thì có nam nhân nào lại không thích được kia chứ? (2 vợ ck tự luyện i chag nkau zị ớv)

"Vi thiếu gia này, người cứ ra giá đi. Viên phi thúy này, ta muốn."

Nghe thấy lời này, Hạ Vũ liền nhú mày nhìn sang, chỉ thấy một đám người mặc vest đen liền nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của hán. Trong đó còn có cả tên đại hán Mạnh Hùng mà hai người họ vừa gặp ở quầy lễ tân.

Chương 66: Tô Tử Trạch

Lúc này, gã đang vô cùng cung kính mà đứng bên cạnh của một người, hoàn toàn không còn bộ dáng phách lối trước mặt Hạ Vũ nữa. Nhưng là, khi nhìn thấy hai người bọn họ, gã liền có chút âm tàn mà nói.

"Lão đại, hần chính là tên tiểu bạch kiểm khi nãy mà tôi đã nói với ngài a."

Đối diện với tầm mắt của Hạ Vũ lúc này là một nam nhân khoảng tầm 25 tuổi, trên người mặc một bộ đồ vest màu đen, ở phía trên vai trái của áo có in hình một con bạch hổ với đôi mắt màu vàng ánh kim, khác hẳn với con hổ có đôi mắt đen được in trên áo của Mạnh Hùng.

Nhưng điều làm cho Hạ Vũ cảnh giác đó là, trên người của nam nhân này có tỏa ra một luồng khí tức nguy hiểm giống như một con dã thú. Trên gương mặt anh tuấn cũng là một đôi mắt sắc bén chứa đựng sự âm u cùng rét lạnh.

"Không bán. Đồ đã tặng cho cô ấy rồi."

Hạ Vũ không có một tia cảm xúc mà nhàn nhạt nói ra, rõ ràng là không muốn cho người trước mắt này một chút mặt mũi nào. Dù sao đi nữa, Hạ Vũ hần cũng không phải là bị dọa mà lớn.

Mà nghe thấy lời này của Hạ Vũ, Tô Tử Trạch liền chau mày mà đưa mắt nhìn sang Huyết Cơ. Sau đó mới không mặn không nhạt mà hướng về phía nàng ra lệnh một tiếng, chờ đợi nàng vui vẻ mà chạy sang phía hần ta, gọi một tiếng: Tử Trạch ca ca.

"Tiểu Diễm, qua đây."

Nhưng là, Huyết Cơ ngay cả một ánh mắt cũng chẳng thèm quăng cho hần ta. Thấy vậy, Hạ Vũ cũng có chút đắc ý mà hắc hắc cảm. Cái tên đáng ghét này cư nhiên lại muốn đào góc tường nhà hần a. Muốn đem thê chủ... Khụ khụ, nữ nhân của hần gọi đi sao? Về tu luyện thêm mấy kiếp nữa đi.

"Thẩm Diễm?"

Nhìn thấy điều này, đôi mắt của Tô Tử Trạch liền hơi rũ xuống, trầm giọng mà nói ra, ngay cả âm thanh cũng đã ảm ảm tức giận. Khó khăn lắm mới đi theo sau lưng hần ta, hôm nay cư nhiên lại đứng bên người của tên đàn ông khác mà xem hần ta như không khí?

"Cho cô 3 giây, lập tức đi qua bên này. Nếu không sau này đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa. Cái trò lạt mềm buộc chặt này của cô, tôi xem chán rồi."

Nghe thấy lời hăm dọa này của Tô Tử Trạch, Hạ Vũ cùng Huyết Cơ đều đồng loạt ném cho hần ta một ánh mắt giống như đang nhìn một kẻ ngu vậy. Không ngờ ngoại hình nhìn cũng không tệ nhưng lại mắc phải bệnh ảo tưởng thời kỳ cuối. Bệnh ảo tưởng cũng là bệnh, phải trị.

Mà Tô Tử Trạch lúc này cũng bị ánh mắt của hai người làm cho vô cùng tức giận, nhất là khi ánh mắt chế giễu cùng tìm tòi nghiên cứu của những người xung quanh đều rơi vào trên người của hần ta.

Cái cô Thẩm Diễm này hôm nay là uống lộn thuốc hay sao? Cư nhiên lại còn dám chống đối hần ta, chẳng lẽ là để trả thù việc bị hần ta hủy hôn?

"Lão đại, không cần nhiều lời với hần làm gì a."

"Có khi hần là có mạng mua mà không có mạng dùng thì sao."

Nhìn thấy Tô Tử Trạch cau mày, Mạnh Hùng liền vội vàng nói ra. Nhất là khi nhìn thấy mi tâm của hần ta giãn ra, rõ ràng cũng không phản đối lời nói này của gã. Vì thế, gã liền vô cùng sung sướng mà nghĩ đến, không bao lâu nữa gã liền đã có thể đem tên tiểu bạch kiểm này dạy dỗ một trận cho ra trò rồi.

- Thuộc tính nhân vật:

*Tên: Mạnh Hùng. (Nam)

*Tuổi: 31.

*Ngoại hình: 40/100.

*Sức mạnh: 210/100

*Nhanh nhẹn: 91/100.

*Chỉ số thông minh: 65/100.

*Sở trường: Lái xe, đấu vật, bắn súng.

*Đánh giá: Sơ cấp điều ti.

*Hào cảm hiện tại: -60/100. (chán ghét).

[Đình, nhiệm vụ phụ tuyến 3 mở ra: Mạnh Hùng đối với ký chủ sinh ra sát tâm, nhất định phải dạy lại gã cách làm người.]

Vì vậy, Hạ Vũ liền từ trong hệ thống đổi một cây súng lục bình thường được lắp đầy đạn, tốn 1 triệu Điểm cảm xúc. Không chút do dự mà bắn một phát đạn xẹt qua trên đỉnh đầu của Mạnh Hùng, sau đó mới đưa súng nhắm vào đầu của Tô Tử Trạch.

"Nhiều lời thêm chút nữa, tôi liền bắn vỡ đầu hân ta."

Mà những đàn em của Tô Tử Trạch cùng với Mạnh Hùng cũng từ trong kinh ngạc phản ứng lại mà nhao nhao rút súng ra rồi chia về phía Hạ Vũ và Huyết Cơ. Mà những người vây xem cũng vội vàng hét toáng lên rồi bỏ chạy bốn phía, cả tầng 3 nhanh chóng rơi vào một mảnh hỗn loạn.

"Nếu mày dám bóp cò, tụi tao nhất định sẽ bắn mày thành một cái rở. Nếu khôn hồn thì mau quỳ xuống, tự chặt một tay để xin tha..."

Cẩn thận mà đem Tô Tử Trạch đưa về phía sau lưng, Mạnh Hùng mới cười gằn mà nói một tiếng. Một tên tiểu bạch kiểm ngay cả súng đều bắn trượt mà còn dám uy hiếp người trong hắc đạo như bọn họ, đúng là chán sống quá rồi.

Nhưng là, chờ đợi Mạnh Hùng cũng không phải là lời xin tha của Hạ Vũ, thay vào đó là hai phát súng vô cùng chính xác mà bắn xuyên qua đầu gối của gã, khiến gã không khống chế được mà quỳ rạp xuống đất. Điện cuồng la hét mà ôm lấy hai chân của mình.

"Aaaaa....Giết nó...mau giết nó cho tao..."

Nghe thấy lệnh của Mạnh Hùng, sáu tên đàn em xung quanh cũng đều đồng loạt nhắm về phía Hạ Vũ mà bắn. Thấy vậy, Hạ Vũ cũng nhanh chóng đem Huyết Cơ cho ngồi xồm xuống đất, vội vàng né đi những đường đạn bay tới.

"Bảo bối..."

"Ngồi yên. Ta sẽ tự lo được."

Mặc dù tốc độ của những viên đạn này ở trong mắt của Hạ Vũ cũng đã giảm đi gần nửa, nhưng việc muốn tránh thoát được dưới làn mưa đạn như thế này cũng không phải là dễ.

Vì thế, đợi khi Hạ Vũ đem 6 tên đàn em này toàn bộ đều bắn gục thì trên người hân cũng đã bị đạn xẹt qua hai chỗ là cánh tay trái và vai phải, máu tươi cũng bắt đầu từ miệng vết thương rỉ ra. Lúc này, Hạ Vũ mới nhớ tới, dường như từ khi trọng sinh đến giờ, đây là lần đầu tiên hân chảy nhiều máu như vậy thì phải.

"Khoan đã, các vị có thể nói cho ta là chuyện gì đang xảy ra không a? Tô lão đại, anh đây là muốn ở trong đồ thạch phùng của tôi cướp bóc hay sao?"

Nghe thấy giọng nữ tựa cười như không cười này, Tô Tử Trạch liền nhủ mày nhìn sang. Sau đó, biểu cảm trên gương mặt liền nhanh chóng nhu hòa lại mà cười nhạt, hoàn toàn không còn vẻ âm trầm khi nãy một chút nào.

"Phan tiểu thư nói đùa rồi, tôi cũng chỉ là thấy viên phi thủy này rất đẹp, muốn mua tặng cho Minh Minh mà thôi. Làm gì có cướp bóc như lời của cô nói a."

Vừa nói, ánh mắt của Tô Tử Trạch liền rơi vào trên người của Dạ Minh đang đứng bên cạnh Phan Lộ Lộ, trong mắt cũng hiện lên vẻ nhất định phải đạt được.

**Sau hai tháng tham gia thì Nhóc rốt cuộc cũng thành công độ kiếp lên Trúc Cơ rồi. Thật sự cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã giúp đỡ cho Nhóc trong thời gian qua.

**Như lời đã hứa, hôm nay Nhóc sẽ bạo thêm chương nha.

Bạn đang đọc truyện *Đình Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Bắn tàn phé

Mà Hạ Vũ khi nhìn thấy Dạ Minh thì cũng có chút mất tự nhiên mà ôm lấy cánh tay rồi cúi đầu. Nhưng là khi nghe đến lời nói của Tô Tử Trạch, hần lập tức liền có xúc động muốn trợn trắng mắt. Cái tên này muốn của nữ nhân của hần đến nghiện luôn rồi hay sao? Hết Huyết Cơ thì lại tới Dạ Minh. Căn bản chính là muốn tìm đường chết mà.

"Vậy sao. Vậy đây là?"

Nhìn thấy biểu tình vờ như không quen biết mình kia của Hạ Vũ, Dạ Minh liền có chút buồn cười trong lòng. Đúng là một cái tiểu yêu tinh thật mà, ngủ xong thì định chạy thật sao.

Mà Tô Tử Trạch cũng đau đầu mà chau mày nhìn mấy tên đàn em đang nằm dưới đất kia. Trong lòng âm u nghĩ đến, đúng là một đám ăn hại mà, ngay cả một tên tiểu tử cũng không đánh lại được. Nhưng là, ngoài mặt thì hần ta vẫn tựa như băng quơ mà nói.

"Là đàn em của tôi không hiểu chuyện mà đắc tội vị thiếu gia này đây. Nhưng là, tôi nghĩ vị thiếu gia này chắc sẽ rộng lượng mà bỏ qua cho, dù sao bọn họ cũng đều đã bị thương hết rồi."

"Thế nhưng, nếu cậu vẫn chưa hả giận thì tôi sẽ khiến cho bọn họ bồi tội."

Nghe thấy lời này của Tô Tử Trạch, nhất là nhìn thấy vết thương đang rỉ máu của Hạ Vũ, một con bạo nộ liền lan tràn trong lòng của Huyết Cơ. Bảo bối mà nàng cảm trong tay sợ vỡ, ngấm trong miệng sợ tan cứ nhiên lại bởi vì tên nam nhân này mà bị thương.

Ngay khi Huyết Cơ muốn đem Tô Tử Trạch nghiền thành tro thì bàn tay của nàng lại bị người bắt lấy, vừa quay đầu nhìn sang, đối diện với nàng lại chính là cái lắc đầu và ánh mắt an ủi của Hạ Vũ. Vì thế, nàng liền cắn răng mà đè xuống cổ tức giận này.

"Hạ thiếu a, lời của hần ta nói là thật hay sao?"

"Đúng vậy."

Nghe thấy câu trả lời này của Hạ Vũ, những người xung quanh cùng Phan Lộ Lộ cũng không có gì là kinh ngạc cả. Bởi vì câu nói ban nãy của Tô Tử Trạch căn bản chính là giấu kim trong bông. Nếu Hạ Vũ không thừa nhận thì sẽ bị mang danh lòng dạ hẹp hòi, nhưng nếu hần thừa nhận thì sẽ phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mặc dù đã dự đoán trước nhưng khi nghe thấy câu trả lời của Hạ Vũ, ánh mắt của Phan Lộ Lộ cũng không nhịn được mà hiện lên một tia khinh miệt. Uổng công cô ta ban nãy còn có điểm thương thức vị Tam thiếu gia này. Nhưng giờ xem ra, căn bản cũng chỉ là một tên nhu nhược có túi da đẹp mà thôi.

"Nhưng là, việc bọn họ muốn cướp đồ của tôi, tôi đã trả. Nhưng còn việc gã ta muốn tôi tự phé đi một tay để xin tha thì vẫn chưa trả xong."

Câu nói này của Hạ Vũ liền khiến những người xung quanh lập tức ngó người, nhưng là Hạ Vũ chính là ai a, mạch não của hần căn bản là khác xa người thường có được không?

"Mây...Aaa..."

[Định, nhiệm vụ phụ tuyến 3: Độ hoàn thành 5*. Khen thưởng: 10 triệu Điểm cảm xúc, gói "quà thần bí" x1.]

Vì thế, dưới vô số ánh mắt kinh hách, Hạ Vũ liền không chút do dự mà bắn hai phát súng xuyên qua hai cánh tay của Mạnh Hùng. Khiến cho gã chỉ kịp hét lên một tiếng thì liền đau tới ngất xỉu, còn về tứ chi của gã cũng đã xem như đồng loạt phé đi.

Mà những người xung quanh cũng đã bị sự tàn nhẫn cùng không quản mặt mũi này của Hạ Vũ làm cho kinh ngạc đến há hốc. Mặc dù cách làm của Hạ Vũ cũng không được gọi là tàn nhẫn cho lắm, nhưng là cách sát phạt quyết đoán cùng với không làm theo lễ thường này của hần cũng đã khiến cho bọn họ trầm nghĩ, nhất định vạn vạn cũng không được trêu chọc người này.

"Đi thôi."

"Khoan đã, Hạ thiếu a, mặc dù cậu cũng là người bị hại, nhưng là..."

Nhìn thấy Hạ Vũ đang muốn lôi kéo Huyết Cơ rời đi, Phan Lộ Lộ liền có chút áp úng mà nói ra. Đối với việc này, Hạ Vũ cũng dừng lại bước chân mà liếc nhìn cô ta một chút, biểu cảm trên gương mặt cũng vô cùng nghiêm túc mà trần thuật.

"Thứ nhất, bọn họ gây sự trước."

"Thứ hai, đồ đạc xung quanh cũng là bị bọn họ bắn hư. Mười viên đạn có trong băng đạn của tôi chưa từng bắn trượt một viên nào. Đương nhiên, viên bắn cảnh cáo liền không tính."

"Thứ ba, máu rơi trên sàn là của bọn họ. Không phải tôi."

Cho nên, ý của Hạ Vũ nếu giải thích bằng cách đơn giản thô bạo thì chính là: Ta không biết, ta không sai. Người sai là bọn họ, ngươi cứ tìm bọn họ mà đòi trách nhiệm đi.

"Đúng a, các ngươi không cần đổ oan cho bảo bối nhà ta."

Nhìn thấy biểu tình vô trách nhiệm này của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền sùng nịch mà gật đầu hòa theo hắn. Khiến cho những người vây xem đều cảm thấy ngọt đến răng đều ê lên.

"Hai người có thể rời đi."

Im lặng này giờ, Dạ Minh cư nhiên lại lạnh giọng nói ra. Làm cho Hạ Vũ khó thể tin được vào lỗ tai của mình, chẳng lẽ, cô căn bản là cũng không nhớ đến hắn, hoặc là không nhìn thấy mặt của hắn?

"Đa tạ."

Vì thế, Hạ Vũ liền thả lỏng người mà nói ra lời cảm ơn một cách vô cùng tự nhiên với Dạ Minh. Bây giờ, hắn cũng đã không sợ những chuyện mất mặt trong một đêm kia của bản thân bị người biết đến rồi.

"Cậu ta nói đúng a, chuyện này là do tôi sai khi không dạy dỗ tốt đàn em. Vì vậy, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Nghe thấy lời nói của Dạ Minh, mặc dù trong lòng không muốn nhưng bởi vì không muốn cùng cô đối nghịch, Tô Tử Trạch cũng chỉ có thể khó khăn mà đem cục tức này nuốt xuống bụng.

"Nếu Tô lão đại cũng đã nói như vậy thì hai người đi được rồi."

"Những viên đá đó toàn bộ đều bán cho đồ thạch phượng của các người."

Vì vậy, Hạ Vũ liền nhàn nhạt nói ra, sau đó mới nắm lấy tay của Huyết Cơ rồi xoay lưng rồi đi theo nam nhân viên ban này. Nhưng là, hắn cũng không quên để lại viên phi thúy ban này và một viên lục bảo xanh để sử dụng.

"Minh Minh, em có rảnh hay không? Nếu không chúng ta đi ăn..."

Ngay khi bóng lưng của Hạ Vũ vừa biến mất nơi cửa, Dạ Minh cũng không một chút do dự mà xoay người rồi đi. Mặc cho Tô Tử Trạch liên tục lái nhái sau lưng của cô. Tiểu yêu tinh, lần này bởi vì có phiền phức bên cạnh nên phải để người trốn một lần. Nhưng lần sau, ta sẽ không để người chạy nữa đâu a.

**Thông báo một chút xem như ưu đãi đối với mấy tình iu đầu tiên đọc truyện của Nhóc. Đợi khi truyện đăng full thì Nhóc sẽ sửa lại thành truyện VIP. Nhưng là Nhóc nói vậy thôi chứ không biết năm nào tháng nào truyện mới full nữa. □□

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Phần hận

"Ngươi cứ trở về trước đi, ngày mai ta sẽ có quà tặng cho ngươi. Còn có, ngày mai kế hoạch sẽ bắt đầu, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi."

Sau khi ra khỏi cổng của đồ thạch phượng, Hạ Vũ liền ôm lấy viên phi thúy và viên lục bảo từ trong tay của Huyết Cơ rồi nói. Mà nghe thấy lời này của hắn, nàng cũng không tỏ ý kiến gì mà gật đầu. Trong lòng cũng có chút chờ mong món quà do Hạ Vũ tặng cho nàng.

"Nhưng là, vết thương của ngươi..."

"Ta không sao. Ta sẽ tự mình băng bó."

Huyết Cơ vốn dĩ vẫn còn muốn nói thêm gì đó với Hạ Vũ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định đó của hắn. Nàng cũng chỉ có thể gật đầu mà ưng thuận.

"Được a, vợ bảo bối. Nhớ kỹ phải chữa thương thật tốt, ngày mai ta sẽ tự mình kiểm tra."

Vừa lấy lại điện thoại từ chỗ của Lăng Trầm, Hạ Vũ liền mở ra cửa phòng rồi bước vào. Sau đó, một giọng nói có phần kiêu căng cao quý liền vang lên khiến Hạ Vũ có chút bức mình mà nheo mắt nhìn sang. Khi nhìn thấy người nói, hắn liền có chút phiền chán mà trực tiếp làm lơ.

"Tam ca, anh cứ nhiên lại để bốn tiểu thư chờ ở đây từ sáng tới giờ hay sao?"

"Nè, bốn tiểu thư đang nói chuyện với anh đó."

Nhìn thấy Hạ Vũ cứ nhiên lại làm lơ mình, Hạ Di Di liền tức giận nói ra. Trong lòng cũng hiện lên một tia chua xót, cô vốn dĩ đã rất vui sướng khi Hạ Vũ chịu chấp nhận cô, chịu chạm vào cô. Nhưng hiện tại xem ra, cảm xúc của hắn đối với cô căn bản là cũng không khác gì lúc trước cả.

"Chờ là cô tự chờ. Còn có, tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của cô."

Vừa nói, Hạ Vũ vừa thờ ơ mà đem hai viên đá quý này đặt lên bàn. Sau đó liền từ từ đi đến hộp cứu thương treo trên tường rồi lấy ra băng gạc cùng thuốc cầm máu các loại. Nhưng là, vừa đợi hắn đem những thứ này đặt xuống bàn, sau lưng liền truyền đến giọng nói khó hiểu của Hạ Di Di.

"Anh tại sao lại ghét bốn tiểu thư đến như vậy kia chứ? Bốn tiểu thư..."

"Câm miệng."

Phiền chán mà quát lớn một tiếng, Hạ Vũ liền vỗ bàn rồi mặt đối mặt với Hạ Di Di. Từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã không có một tia hảo cảm nào với cô. Bởi vì hắn chán ghét cái điệu bộ kiêu căng, cao cao tại thượng kia của cô, đáng ghét giống y đúc người phụ nữ kia vậy.

Nói hắn dễ tiện cũng được, cặn bã cũng được. Nếu đêm đó cô không phải là bởi vì uống say mà trở nên có phần đáng yêu, thêm vào đó là bởi vì nhiệm vụ thì hắn mới đểch thêm chạm vào cô đâu. Bởi vì... Điều bộ này của cô khiến hắn nhớ đến cái nhìn khinh miệt và chán ghét của ả ta, cái nhìn giống như đang nhìn một con chó...

[Ký chủ, mau bình tĩnh lại a. Độ hảo cảm của ký chủ đối với Hạ Di Di đã tụt dốc không phanh đến tận -60 rồi. Nếu đối với mục tiêu sinh ra hận ý thì sẽ ảnh hưởng đến nhiệm vụ của ký chủ, khiến ký chủ không thể chuyên tâm làm nhiệm vụ được.]

[Mong ký chủ nhớ kỹ, cô ta là mục tiêu "Hạ Di Di" mà không phải là Cố Trần Trần. Nếu ký chủ muốn trả thù ả ta thì ký chủ nhất định phải tỉnh táo lại, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.]

Được hệ thống kịp thời cảnh tỉnh, Hạ Vũ cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Nhưng là, vì không tự tìm khó chịu về sau cho bản thân, hắn vẫn là chau mày nói ra, sau đó mới ngồi trở lại ghế.

"Điều bộ này của cô rất đáng ghét. Tôi không thích."

Mà Hạ Di Di lúc này cũng đã bị Hạ Vũ làm cho sững sờ, cô không thể tin được rằng bản thân cứ nhiên lại có lúc bị người khác quát như vậy. Nhất là khi hắn chính là người cô yêu nhất lại dùng một ánh mắt tràn đầy thù hận mà nhìn cô. Giống như đang từ trên người của cô tìm kiếm thân ảnh của một người khác.

Đêm đó, sau khi bị Hạ Vũ lấy đi sơ trình, cô liền mơ thấy một giấc mơ bản thân cứ nhiên lại trở thành Quang minh thần của thánh đình, đúng là một giấc mơ vô cùng kỳ quái. Nhưng là, những chuyện xảy ra ở trong mơ lại vô cùng chân thật, giống như là cô đã tự thân trải qua vậy.

Đem áo sơ mi cởi ra, Hạ Vũ mới nhúu chặt mày mà nhìn vết thương ở bắp tay và vai của mình. Bởi vì đã trải qua thời gian dài nên vết thương dường như cũng đã kết vảy, nhưng là nhìn vẫn máu me giàn giụa như cũ.

Nhất là khi cởi áo ra, vải cùng với máu đông dính lại một chỗ làm vết thương nứt ra, khiến cho hắn đau đến muốn nhe răng trợn mắt. Nhưng là khi nhớ đến Hạ Di Di đang ở bên cạnh, hắn vẫn là lạnh mặt mà nhìn xuống.

Đậu móa, đau đến như vậy a. Mặc dù Hạ Vũ có thể giết người không chớp mắt, nhưng dù sao đi nữa hắn cũng chỉ là một cái tổng tài tử nhỏ đến lớn chưa từng nếm thử đau khổ. Nói đúng hơn là, giữa ngược đãi người khác và bị người khác ngược lại là hai việc hoàn toàn khác nhau.

"Anh bị thương sao? Để tôi giúp."

Nhìn thấy vết thương của Hạ Vũ, Hạ Di Di liền đau lòng mà nhúu chặt mày lại, lo lắng mà đi đến bên cạnh hắn. Là kẻ nào dám làm bị thương hắn kia chứ? Đúng là đáng chết mà...

"Được rồi, cô có thể...giúp."

Suy nghĩ một lát, Hạ Vũ vẫn là gật đầu đồng ý, đưa tay muốn đem thuốc đỏ đưa cho Hạ Di Di. Nhưng là, một màn tiếp theo liền khiến cho hắn trực tiếp trợn tròn mắt. Mọi thứ xung quanh phảng phất cũng đều trở nên huyền huyền đối với hắn.

"Hỡi quang minh rực rỡ của ta, hãy đem đau đớn đẩy lùi, tái sinh lại sự sống."

Theo âm thanh cao ngạo của Hạ Di Di vang lên, bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên miệng vết thương của hắn cũng liền phủ lấy một tầng ánh sáng thánh khiết, nhanh chóng chui vào trong da thịt của hắn, đem vết thương đều hoàn toàn chữa trị. Ngay cả một vết sẹo cũng không để lại.

"Cô..."

Gương mặt lạnh băng của Hạ Vũ sực chút nữa liền không khống chế được mà hiện ra vết nứt. Nhưng là rất nhanh sau đó, hắn cũng liền lấy lại bình tĩnh

mà nhìn Hạ Di Di, há miệng giống như muốn hỏi gì đó.

"Đừng hỏi gì cả. Nhưng là, nếu anh muốn biết thì tôi vẫn sẽ nói."

Khẽ gờ tay che lại miệng của Hạ Vũ, Hạ Di Di liền nhẹ giọng nói ra. Môi mỏng dịu dàng ngậm lấy môi hắn, đôi mắt cũng nhắm nghiền lại, lo sợ sẽ nhìn thấy sự chán ghét ở bên trong mắt hắn.

****Đừng lo a~ Mặc dù là Nhóc nhập học lại nhưng cả hai truyện của Nhóc cũng vẫn sẽ đi theo lịch đăng cũ.**

****Nếu hỏi Hạ Vũ đối với ai có tình yêu nhiều nhất thì đó chính là Cố Trần Trần. Bởi vì chỉ có yêu càng nhiều mới hận càng nhiều. (ㄉㄞˊ_____ㄉㄞˊ)**

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Mơ (Thuần H)

*Chương này chỉ toàn H thôi, ai không thích H thì có thể lướt qua nhé.

"Cô..."

Nhiều mây nhìn gương mặt cách bản thân vô cùng gần này, Hạ Vũ liền nheo mắt lại. Nhưng là, khi nhớ đến lời nói ban nãy của hệ thống. Hắn vẫn là thô bạo đem tạp niệm của bản thân đều đè ép xuống đáy lòng, đưa tay nắm lấy sau ót của Hạ Di Di rồi kéo dài nụ hôn này.

"Tam ca."

Ngay khi nụ hôn kết thúc, bầu không khí giữa hai người liền phủ lên một tầng ám muội. Nhất là khi giữa khóe môi của cả hai đang r rỉ xuống một sợi chỉ bạc phá lệ dâm mỹ.

Chưa đợi Hạ Di Di lấy lại được ý thức thì cơ thể của cô đã bị người bồng lên, nằm ở bên trong lòng ngực rắn chắc và một đôi tay hữu lực. Đặc biệt là ở xung quanh chóp mũi vẫn còn mùi hương cô non quen thuộc kia khiến cho cô cảm thấy đầu óc đều trở nên u mê.

"Ân...đừng mà..."

Vừa được hắn đặt xuống giường, Hạ Di Di liền chỉ kịp cảm thấy trước ngực bỗng dưng chợt lạnh, một bên gò bồng cũng bị hắn nắm ở trong tay từ từ xoa nắn qua lại, kích thích các điểm mẫn cảm của cô khiến cho quả anh đào đỏ tươi bên trên cũng bị hắn trêu chọc đến đứng thẳng lên.

"Tam ca...ân...ha..."

Không để cho cô phản kháng thêm điều gì, Hạ Vũ liền cúi đầu đem một bên tròn trịa của cô khẽ cắn hút. Cảm giác tê dại khiến cho cô không nhận được mà phát ra âm thanh như con mèo nhỏ, tựa như sung sướng lại tựa như đau khổ.

Vừa gặm cắn, bàn tay của hắn cũng không chút nhàn rỗi nào mà đi dọc theo vùng bụng thon thả của cô tìm đến vùng đất bí ẩn giữa hai chân rồi chậm rãi xoa nắn qua lại, khiến cô theo bản năng liền đem hai chân khép chặt lại, đem bàn tay của hắn kẹp chặt ở bên trong.

"Thích tôi sờ đến như vậy sao? Cứ nhiên lại đem tay của tôi giữ ở bên trong."

Nhìn thấy việc này, Hạ Vũ liền nhàn nhạt mà nói ra. Bởi vì hắn đang cúi đầu nên Hạ Di Di cũng không thể nhìn ra được biểu tình của hắn. Nhưng là, đầu óc của cô lúc này cũng đã bị cảm giác xấu hổ lấp đầy, căn bản không còn tâm tư để quan sát sắc mặt của hắn. Vì thế, cô liền vội vàng mà đem chân mở ra.

Đối với việc này, Hạ Vũ cũng liền không tiếp tục nói chuyện nữa mà chuyên tâm đùa bỡn hạ thể của cô, khiến nó nhanh chóng trở thành một mảnh lây lội bất kham. Âm thanh ni non của cô cũng dần dần trở thành cao thấp không đồng đều, cho người ta cảm giác mềm mại tận xương.

"Tam ca...um..."

Cúi đầu đem môi cùng tiếng rên rỉ của cô đều ngăn chặn lại, hắn mới từ từ đưa ngón tay vào trong cơ thể cô rồi quấy đảo. Theo tiếng hít thở nặng nề vang lên, thân thể của hai người cũng chậm rãi giao triển với nhau.

Ngay khi cảm thấy tiếng rên rỉ của cô ngày càng nâng cao, hắn bỗng dừng lại nhanh chóng dừng tay lại. Sau đó liền ác ý mà đưa tiểu huynh đệ của mình ở hạ thân của cô chào hỏi qua lại, nhưng từ đầu tới cuối đều không có ý định tiến vào.

"Cho em..."

Bị cảm giác trống rỗng làm cho khó chịu mà lắc lắc mồm nhỏ, Hạ Di Di liền đáng thương hề hề mà nhìn Hạ Vũ. Sau đó liền nũng nịu rồi nhỏ giọng nài nỉ. Ngay khi cô cho rằng hắn sẽ tiến vào thì hắn cứ nhiên lại lạnh nhạt hỏi lại.

"Cho cô cái gì?"

"Cho em...cho em...Ồ ô...em không biết..."

Bị Hạ Vũ ép tới bước đường cùng, Hạ Di Di liền không nhịn được mà òa khóc. Dù sao đi nữa cô cũng là một cái tiểu thư khuê các, trước kia còn là Quang minh thần của thánh đình, thánh khiết cao quý, chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân thì làm sao biết được nó gọi là gì kia chứ.

"Được rồi. Không cần khóc, muốn thứ gì thì cứ tự mình tranh thủ."

Nghe thấy giọng điệu bàn bạc này của Hạ Vũ, Hạ Di Di liền ngưng ngưng mà nâng eo, đem tiểu huynh đệ của hắn đều nuốt vào bên trong tiểu huyết của mình. Gương mặt búp bê cũng đã bị nhuộm lấy một màu đỏ rực, khiến người ta không nhịn được mà muốn yêu thương.

"Ấn...quá sâu...không được..."

Đem Hạ Di Di ôm vào trong lòng, khiến cô ngồi ở trên đùi của mình, Hạ Vũ liền nhanh chóng di động eo mà hung hăng ra vào trong cơ thể cô, mỗi một lần đều vào đến nơi sâu nhất khiến cho cô bất tri bất giác liền đem lưng của hắn cào thành một cái rồ.

"Tê..."

Bị Hạ Di Di cào đến vừa đau lại vừa ngứa, Hạ Vũ liền càng thêm nhanh chóng trườn động hạ thân, điên cuồng va chạm vào điểm mẫn cảm của cô.

"Không...dừng lại a...ô ô...không muốn..."

Cũng không biết qua bao lâu, ngay khi Hạ Di Di cho rằng bản thân đều sắp bị hắn làm đến chết ở trên giường thì hắn rốt cục cũng nhanh chóng ra vào thêm khoảng trăm nhịp nữa rồi bắn ra tinh nguyên vào trong cơ thể cô. Lúc này, cô cũng không thể tiếp tục được nữa mà trực tiếp ngất đi.

Mà một đêm này, Hạ Vũ cũng làm một giấc mộng. Một giấc mộng về mọi thứ xảy ra ở kiếp trước của hắn.

****CHUYÊN MỤC TÂM TÌNH VỚI MẤY TÌNH IU LÀ FAN:**

*Nhóc rất cảm ơn mọi người đã lo cho sức khỏe của Nhóc nhé. Đồng thời mọi người cũng đừng lo lắng về việc Nhóc viết hai truyện cùng một lúc sẽ bị thiếu ý tưởng. Bởi vì Nhóc đã nghĩ luôn cả kết cục cho cả hai truyện luôn rồi. = ω =

*Quá trình tạo nên một con tác giả như Nhóc đó chính là: Bởi vì đọc hết tất cả các truyện hay nói về hệ thống rồi nên không biết phải làm gì nữa. Vì vậy liền quyết định đi làm tác giả. Câu chuyện cảm động kinh khủng luôn $\geq \nabla \leq \geq \nabla \leq$.

*Sắp tới Nhóc có lẽ sẽ ráng sửa lại lịch truyện thành 1 ngày 1 chương nha.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Ngoại Truyện : Kiếp Trước Của Hạ Vũ

Từ lúc còn nhỏ, hắn đã luôn được cha mẹ dạy dỗ cách để trở thành một người thừa kế hoàn mỹ nhất.

Cha mẹ của hắn là chủ của tập đoàn Thịnh Thế, cả hai người bọn họ lúc nào cũng đi sớm về trễ, có khi cả tháng trời cũng chưa từng nói chuyện với nhau một câu.

Thế mà, những người xung quanh lúc nào cũng nói bọn họ thật hạnh phúc. Vậy...hạnh phúc là gì?

Cha của hắn có con riêng ở bên ngoài, mẹ hắn lại ngoại tình với một thanh niên đáng tuổi con của mình. Hắn không hiểu, trong mắt người lớn, chẳng lẽ đây chính là "hạnh phúc" hay sao?

"Khi ăn thì không được hé răng, không được phát ra tiếng động khi nhai, đĩa không được va vào chén, mỗi món ăn cũng đều chỉ được gấp một đĩa, nhiều nhất là hai đĩa..."

Đây là những thứ duy nhất bọn họ dạy cho hắn mỗi khi gặp mặt, từ cách đi đứng, giao tiếp, ăn uống đều giống như là một cái lịch trình được lập sẵn qua máy tính. Không bao giờ có ngoại lệ.

Năm 7 tuổi, bởi vì ăn uống không điều độ, hắn mắc phải bệnh bao tử vô cùng nặng.

Đứng trước từng con quặng đau, hắn chỉ hy vọng có thể nhìn thấy cha mẹ mình đứng ở bên ngoài khung cửa sổ, lo lắng cho bệnh tình của hắn.

Nhưng không, bọn họ chỉ biết cho hắn nằm phòng vip của bệnh viện, ăn những món ăn đắt tiền nhất của nhà hàng năm sao.

Đối diện với hắn, vĩnh viễn cũng chỉ có những tờ tiền lạnh ngắt mà không phải là tình thân.

Đúng như hắn dự đoán, năm hắn 8 tuổi, cái gia đình hạnh phúc này của hắn cuối cùng cũng tan vỡ.

Cha hắn đem về nhà một bé gái chừng 3 tuổi, nói rằng đó là muội muội ruột của hắn. Còn mẹ hắn thì cứ vậy liền không chút do dự li dị cùng cha hắn.

Để đổi lấy tiền cấp dưỡng và nhận thêm 1/3 tài sản, bà đã không tiếc gì mà đem hắn đưa cho cha hắn nuôi. Bản thân bà liền chung sống với tình nhân trẻ tuổi của mình.

Nhưng là, việc này cũng sẽ không khiến hắn đối với tiểu nữ hài này sinh ra chán ghét, bởi vì muội muội của hắn vô cùng ngoan ngoãn, không khóc lại không nháo. Khiến người ta không nhìn được mà đối với nàng sinh ra hảo cảm.

Nàng, tên gọi là Hạ Đình.

Năm hắn 11 tuổi, cha của hắn lúc nào cũng đi sớm về trễ, chẳng bao giờ quan tâm đến hắn cũng như Hạ Đình.

Cho đến lần tham dự buổi tiệc ở Cổ gia, hắn rốt cục cũng đã gặp một cái khác tinh trong cuộc đời hắn.

Đó là một đứa bé rất nhỏ rất nhỏ, cô nằm trong nôi mà nhắm chặt mắt ngủ, gương mặt nhỏ nhắn với hai cái má phình phình trông vô cùng đáng yêu.

Khi hắn hiếu kỳ mà chọc chọc má cô, cô liền sẽ mở ra đôi mắt to tròn như hai viên ngọc rồi chăm chú nhìn hắn. Trong miệng cũng i i a a mà huơ tay bốn phía.

"A Vũ có thích Trân Trân hay không a? Nếu thích thì sau này liền lấy em ấy làm vợ đi nhé."

Nghe thấy lời này của mẹ cô, hắn đã không chút do dự mà gật đầu đồng ý. Vì thế, mối hôn ước này giữa hai người liền cứ thế được định ra.

Hắn cho cô quần áo xinh đẹp, cho cô giày dép mới tinh, cho cô mọi thứ mà cô muốn, đem cô dưỡng thành một cái tiểu công chúa không sầu không lo.

Nhưng là, từ khi cô lên bảy tuổi, sau khi nhìn thấy Lăng Nhật, sau lưng của hắn liền đã không còn cái đuôi nhỏ nhắn luôn theo sau rồi nhỏ giọng gọi ca ca nữa.

Cô đã không còn thích nghe hắn kể chuyện cổ tích mà chỉ thích cùng Lăng Nhật đi khu mua sắm.

Cô cũng không thích ngồi một chỗ đọc sách cùng hắn, thay vào đó, cô chỉ thích cùng Lăng Nhật chạy nhảy khắp nơi. Mặc cho mỗi lần trở về, trên quần áo xinh xắn của cô đều dính đầy bùn đất.

Theo số tuổi của cả hai ngày càng lớn, công việc của hắn cũng ngày càng trở nên bận rộn. Quan hệ giữa cô và Lăng Nhật liền càng ngày càng gần, đem hắn đẩy ra càng ngày càng xa.

Hắn đã không còn biết được cô thích làm gì, thích ăn gì, thích quần áo màu gì...

Cho đến một ngày, hắn liền không nhìn được nữa mà nói chuyện này với Lăng Nhật. Bởi vì hắn cảm thấy chuyện này rất không ổn, ngày càng không ổn.

"Ha ha, đừng nghĩ nhiều a Vũ ca. Đệ là hôn phu của tiểu Đình kia mà, thân thiết với Trân Trân một chút thì đã sao?"

Nhìn thấy bộ dạng chẳng sao cả này của Lăng Nhật, hắn liền cố gắng thôi miên mình rằng không cần xúc động, Lăng Nhật là em rể tương lai của hắn.

Nhưng rồi, sự chán ghét cùng khó chịu ở trong đôi mắt của cô khi nhìn thấy hắn liền trở nên ngày càng dày đặc.

Cô đã không cần biết mỗi khi cô cùng Lăng Nhật đi gây sự là ai thay cô giải quyết hậu quả...

Cô cũng chỉ cần biết bản thân vui vẻ khi đi chơi cùng Lăng Nhật mà không biết đến người luôn chăm sóc cho cô khi cô bệnh nặng.

Và cô cũng chỉ biết bản thân yêu Lăng Nhật mà không hề biết đến có một người đã dùng cả thanh xuân để yêu cô.

Mỗi khi hắn nhắc đến chuyện hôn sự, cô đều viện cớ bản thân còn quá nhỏ để cho qua. Nhưng là, hắn cũng vẫn ngu ngốc mà đợi cô, dùng cả thanh xuân

để mà đợi...

Hai mươi năm, nói ít không ít, nói nhiều cũng không nhiều, nhưng đó là một khoảng thời gian dài rỗng rã.

Cho đến một hôm, hấn chính mắt nhìn thấy cô cùng Lăng Nhật lẫn lộn trên giường. Hấn mới biết được bản thân có bao nhiêu ngu ngốc khi tin vào chuyện ma quỷ của bọn họ bịa ra.

Hấn muốn lao vào bên trong đem hai người này giết chết tại chỗ. Hấn muốn hỏi bọn họ tại sao lại đối xử với hấn và Hạ Đình như vậy.

Nhưng là, hấn cũng nhanh chóng lừa mình dối người, không muốn chấp nhận sự thật này. Hấn nghĩ, có lẽ...bọn họ cũng không phải là tự nguyện?

Đúng vậy, bọn họ nhất định là thân bất do kỷ. Vì vậy, hấn liền như một cái xác không hồn mà đem cửa khóa lại giữ bọn họ. Sau đó liền ngồi vào một góc để gặm cắn nỗi đau.

Thế nhưng, hấn lại không ngờ được một điều. Cả ba người bọn họ cư nhiên lại bày kế giết chết hấn để kế thừa tài sản.

Đó là một chiếc bánh kem vào ngày sinh nhật và một chai rượu vang, ánh nến lập lờ cùng với bong bóng treo khắp căn phòng.

Cô nói, chiếc bánh kem này là do tự tay cô làm ra, muốn chúc mừng sinh nhật của hấn.

"Anh hai a, xem chị hai tốt với anh chưa kìa. Nhớ phải ăn hết đó nha."

"Hạ ca ca, em biết anh thích ăn đồ ngọt nhất nên em đã cố tình làm nó tặng cho anh đây."

Vì vậy, hấn liền đã không chút do dự mà đem bánh kem ăn hết. Mặc dù trong bụng của hấn đã quay cuồng vì hấn chán ghét đồ ngọt.

Nhưng là, theo nhịp tim dần tăng nhanh cùng với nụ cười kỳ dị của ba người thân thiết nhất của hấn, hấn liền biết...

"Hạ Vũ a, người thật ngu ngốc a... Người tưởng ta xem người là huynh đệ thật sao? Muốn làm huynh đệ của ta...Người xứng sao?"

"Hạ Vũ, người đúng là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga mà, người ta yêu từ trước tới giờ chỉ có một mình Lăng Nhật mà thôi, còn người? Một con chó theo chân ta cũng không bằng..."

"Ca ca, người nuôi ta 19 năm qua, ta vốn dĩ cũng không muốn giết người. Nhưng là, người cản đường Nhật ca ca, cho nên người nhất định phải chết..."

"Hạ Vũ, người tức giận sao? Trong khi ta phải cố gắng tranh thủ hết thấy thì tại sao người vừa sinh ra lại có thể có được mọi thứ một cách đơn giản đến như vậy?"

"Đừng lo, ta sẽ không chỉ ngủ nữ nhân của người, mà còn sẽ lấy luôn tất cả mọi thứ của người."

Bọn họ nói cho hấn biết, bao nhiêu năm qua hấn có bao nhiêu ngu ngốc mà tin tưởng vào thứ tình cảm hư ảo này.

Bọn họ cũng cho hấn biết, thì ra bao nhiêu năm qua, hấn là có mắt như mù.

Hấn hận a. Đau đớn khi trái tim co rút khiến cho hấn không nhìn được mà cong người.

Giả dối. Bọn họ đều giả dối. Tất cả mọi thứ trên đời này đều giả dối.

Trên đời này không có tình yêu, tình thân hay tình bạn gì cả. Chỉ có sự giả dối cùng ích kỷ mà thôi.

Hấn thề, nếu cho hấn một cơ hội, hấn nhất định sẽ không bao giờ dành tình cảm của mình cho bất kỳ ai nữa. Vĩnh viễn đều sẽ không.

****Đây là viết theo thể loại đoàn văn - liệt kê nên cách viết sẽ hơi khác một chút nhé.**

****Đưa cho con nhỏ bạn đọc mà nó nói không biết sao đọc cứ thấy tội cho Hạ Vũ kinh khủng, ngồi ngẫm ngẫm mà muốn ứa nước mắt. Chắc tại nó đa sầu đa cảm quá thôi nhì. (๑-___-๑)**

****Cảm ơn bạn Anhvui123 và bạn l0v3y0uo77 đã ủng hộ cho mình nhé nên hôm nay sẽ bạo chương và ngày mai cũng sẽ đăng truyện.**

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Xui Xẻo Đến Vậy?

Từ trong mơ bừng tỉnh lại, Hạ Vũ chỉ cảm thấy cả người đều ước đắm. Trên mặt, trên lưng, không có chỗ nào là không có mồ hôi cả.

Tâm trạng có điểm không tốt mà đưa tay đỡ trán, Hạ Vũ liền nhanh chóng dặn lòng mình rằng mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi. Hắn nhất định phải đánh lên tinh thần để trả thù. Nếu không, cứ như thế này thì hắn biết sống sao bây giờ.

"Hệ thống, người thật sự có cách giúp ta trả thù bọn họ hay sao?"

[Thật sự.]

Nghe thấy lời khẳng định này của hệ thống, Hạ Vũ mới có thể đem gánh nặng của mình thả xuống. Sau đó, hắn mới đưa mắt nhìn vào Hạ Di Di đang nằm ngủ ở bên cạnh. Chỉ thấy cô lúc này cũng đã mất đi vẻ kiêu căng thường ngày, thay vào đó dường như lại có phần mềm mại đáng yêu.

"Đừng giống như cô ta mà phản bội tôi. Hậu quả của việc đó, cô sẽ không thể tưởng tượng được đâu."

Đưa tay khẽ vuốt mặt của Hạ Di Di một cái, Hạ Vũ mới vô cùng âm trầm mà nói ra. Nhưng sự nghiêm túc ẩn chứa bên trong nó liền khiến người ta biết rõ rằng, hắn căn bản là không nói đùa.

Nhanh chóng đem quần áo mặc vào kỹ càng, Hạ Vũ mới lười biếng mà ngồi xuống ghế bên cạnh bàn học. Trong lòng liền đem bản thuộc tính của bản thân mở ra.

- Thuộc tính ký chủ:

*Tên: Hạ Vũ.

*Level: 6. (5.200/100.000 Exp)

*Danh hiệu: Siêu Cấp Nam Thần.

*Tu vi: Luyện khí tầng 3.

*Huyết mạch: 1/4 huyết mạch dị thú.

*Sở trường: Ca hát, Ngự thú thuật, Kiếm thuật, Karate, Nấu ăn, xạ tiễn, xạ kích, bóng rổ, đàn piano.

*Vật phẩm: Trảm yêu kiếm, Tụ linh bàn, Thiên Quang công pháp, Lục Bạc, gói "Quà thần bí" x1.

*Số mỹ nữ đã có: 4.

*Điểm cảm xúc: 563 triệu.

Nhìn xem bảng thuộc tính của mình, Hạ Vũ liền chợt nhớ đến bản thân dường như vẫn còn một gói quà được hệ thống thưởng cho thì phải. Vì thế, hắn liền nhanh chóng nói với hệ thống.

"Mở ra gói "Quà thần bí" đi hệ thống."

Lời nói của Hạ Vũ vừa dứt, trước mặt hắn bỗng dưng liền xuất hiện một cái vòng quay 3D lớn, bên trên có ghi rất nhiều thứ khác nhau khiến hắn có xúc động muốn nhỏ nước bọt. Đây là chức năng mới của hệ thống sao? Xem như cũng...khá ổn đi, thật sự cũng chỉ là khá ổn thôi. Hạ Vũ có chút chột dạ mà trầm nghĩ.

[Thất Diệp Thảo: tăng lên 1 đại cảnh giới.

Thiên Oán Thạch: Uống vào sẽ bách độc bất xâm.

Truy Phong Chú: Tăng tốc độ lên gấp 3 lần, thời gian sử dụng là 15 phút.

Thức Tỉnh Thạch: Có thể tùy thời thức tỉnh một thần thông, nguyên tố tu luyện hoặc là huyết mạch nhất định.

Cách sử dụng Ván Hồi kính.

800 Exp.

Ô trống.]

Nhưng khi ánh mắt của Hạ Vũ rơi vào hai ô cuối cùng của đĩa quay, hắn liền lập tức trầm cầu nguyện trong lòng. Vạn vạn đừng quay trúng hai ô này a, nếu không nửa tháng sắp tới hắn có khi phải mất ngủ rồi.

Theo suy nghĩ của Hạ Vũ, đĩa quay cũng bắt đầu chậm rãi chuyển động, sau đó liền càng lúc càng nhanh hơn. Bởi vì tốc độ quá nhanh nên Hạ Vũ cũng liền chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh mà thôi. Một lát sau, hắn cũng chỉ đành dẹp tan ý nghĩ muốn tìm ra quy luật của đĩa quay này.

"Dừng lại."

Theo âm thanh của Hạ Vũ vừa dứt, vòng quay cũng từ từ thả chậm tốc độ. Lúc này đây, Hạ Vũ rốt cục cũng đã có thể nhìn thấy được chuyển động của nó rồi. Theo cây kim dần dần chậm lại, đi qua mỗi một vật phẩm của đĩa quay, trái tim của Hạ Vũ liền không khống chế được mà đập thình thịch.

Thất Diệp Thảo...nhẹ nhàng lướt qua. Thiên Oán Thạch...cũng không có chút níu kéo mà lướt qua. Truy Phong Chú...đang thả chậm lại tốc độ. Thước Tinh Thạch...nặng nề mà đi qua. Cách sử dụng Vấn Hồi kính...đang khó nhọc mà di chuyển.

Dừng lại đi a. Chẳng lẽ số hán đen đến mức quay vào hai ô cuối đó sao? Không đâu, nhất định sẽ không. Và cuối cùng, khi cây kim đi đến ô 800Exp thì nó cũng không động đậy nữa. Vì thế, Hạ Vũ liền trừng mắt nhìn nó đến tận vài giây sau mới phản ứng lại được...

"Aaaa...đầu má..."

[Đình, chúc mừng ký chủ quay trúng được 800 Exp. Chúc mừng a.]

Chúc mừng cái mọe gì. Cảm xúc của Hạ Vũ lúc này chính là một lời khó nói hết. Giống như trước mắt hắn đang đứng một hàng mỹ nữ sinh đẹp như hoa mà bản thân hắn chỉ có thể ngậm ngùi ôm lấy một tên đại hán. Cảm giác phảng phất như nuốt phải một con ruồi vậy, vừa tởm vừa tức.

Nhưng cuối cùng, Hạ Vũ cũng chỉ có thể đem cục tức này nuốt xuống mà thôi. Ai bảo nếu muốn nói lý với hệ thống thì căn bản chính là tự tìm ngõ cụt cho mình kia chứ? Vì thế, Hạ Vũ liền âm thầm ghi lại món nợ này mà cắn răng nhẫn nhịn...

"Hệ thống, đổi lấy vật phẩm "Đại sư điêu khắc" đi."

Vừa nói, Hạ Vũ vừa đem hai viên đá quý trên bàn kéo lại trước mặt mình. Sau đó, hắn mới từ trong thương thành hệ thống hỏi đỏi vật phẩm "Đại sư điêu khắc" có thời hạn là 1 tiếng, giúp cho hắn có thể có được kỹ năng điêu khắc tinh vi. Đây là vật phẩm sử dụng một lần với giá là 10 triệu Điểm cảm xúc.

- -----

Mở ra phòng phát sóng của bản thân, Hạ Vũ liền đem điện thoại đặt ở trên bàn, quay camera về hướng của mình. Sau đó mới lấy ra cây dao nhỏ bằng ngón tay út vô cùng sắc bén được tặng kèm theo vật phẩm "Đại sư điêu khắc".

| Khăn tay của Nam Thần tiến vào phòng phát sóng|

| Áo bông của Nam Thần tiến vào phòng phát sóng|

| Cô Cô Bán Y Phục tiến vào phòng phát sóng|

|.....|

Nhìn thấy lục tục có người tiến vào phòng phát sóng, Hạ Vũ cũng liền lập tức chú tâm vào động tác trên tay mà cầm lấy viên phi thủy kia rồi chậm rãi điêu khắc lên.

{ Soái Nút Trời Cao: Từ khi nhìn thấy chủ phòng, ta dường như đã cong rồi thì phải...}

{ Tỷ Tỷ Bán Hoa: Nhưng là, dường như Nam Thần là Tam thiếu gia của Hạ gia có phải không?}

{ Áo bông của Nam Thần: Phải a. Tên của nam thần nhà ta là Hạ Vũ, điểm thi đại học là 967 phân, cao 1m82, nặng 65kg, nhóm máu O, thích màu trắng đen, thích đồ ăn cay... Blah blah...}

{ Quần lót của Nam Thần: Lầu dưới đều im hết đi nha, cẩn thận lại trôi bình luận này đi mất. Đợi ta lấy giấy bút ghi lại cái đã.}

| Kim chủ của Nam Thần gửi tặng cho chủ bá lâu đài hoa lệ x1|

| Kim chủ của Nam Thần gửi tặng cho chủ bá lâu đài hoa lệ x2|

| Kim chủ của Nam Thần....|

**Tiểu kịch trường:

- -Hạ Vũ: Hệ thống, mặc dù ngươi quá đáng lắm, nhưng không sao đâu. Ta vẫn còn mấy trăm triệu Điểm cảm xúc kia mà. Moa ha ha. ^(\^ω^)^

- -Hệ thống: Ha ha, ký chủ cứ đợi đến chiều mai đi. Đảm bảo ký chủ sẽ tức đến mức học máu mà trở về thời kỳ trước cách mạng. (hệ thống nói là chiều mai ở trong truyện nha.)

- -Hạ Vũ: /lo sợ_ing/ Người rút cuộc là đang có mưu đồ gì với Điểm cảm xúc của ta a.

Chương 72: Livetreams

Nhìn thấy cái tên lạ hoắc này, một đám người xem trong đầu đều đầy dấu chấm hỏi. Từ khi nào Nam Thần lại có thêm một cái kim chủ? Là ai có đủ can đảm dám bao nuôi Tam thiếu gia của Hạ gia a.

{ Bán Dưa Thái Thái: Là ai, ai dám làm kim chủ của Nam Thần? }

{ Đêm Hè Không Mưa: Dường như...đây chính là...Bảo bảo muốn ăn gì? }

{.....}

{ Quần lót của Nam Thần: Ta vừa lấy được giấy viết xong, khu bình luận sao bỗng dừng lại spam dấu ba chấm rồi? }

Trái ngược với sự sôi trào của những người xem, Hạ Vũ vẫn như cũ chăm chú từng dao từng dao điêu khắc viên ngọc phi thủy này, dần dần hiện ra một cái hình dạng sơ lược tối nghĩa.

{ Khăn tay của Nam Thần: xoa xoa, nam thần đang khắc thứ gì vậy? Là con thỏ sao? }

{ Áo bông của Nam Thần: Khắc thứ gì cũng không quan trọng, ta chỉ là đang ngắm nhìn nhan giá trị nghịch thiên này của nam thần thôi a~ }

{ Mỹ Nữ Thấy Ta Chân Liền Run: khoan đã, viên đá quý này, dường như có chút quen quen... }

{ Soái Nút Trời Cao: Chính là viên phi thủy giá trị liên thành mà hần vừa mới lấy được từ đồ thạch phùng ấy... }

{.....}

Đối với việc Hạ Vũ đem một viên phi thủy trị giá mấy ngàn vạn đi điêu khắc chơi, những người xem đều tỏ vẻ, bọn họ thật sự là rất xót.

Theo thời gian trôi qua, viên phi thủy trong tay của Hạ Vũ cũng đã mất đi diện mạo vốn có của nó. Dần dần hiện ra hình dáng của một thân ảnh chibi mặc y phục cổ trang, trong tay nắm lấy một thanh kiếm nhỏ nhắn, mái tóc dài xõa phủ lưng. Càng nhìn, Hạ Vũ liền càng cảm thấy có điểm đáng yêu mà cười nhạt.

{ Tỷ Tỷ Bán Hoa: Ta dường như nhìn thấy Nam Thần đang khắc hình một cái nữ nhân thì phải. Có phải là ảo giác của ta hay không? }

{ Ta đẹp trai nhất thiên hạ: Lâu trên a, không phải nguoi nhìn lầm đâu. Sự thật chính là như vậy mà. }

{ Quần lót của Nam Thần: Huhuhu, nam thần nhà ta sẽ không phải là luyện ái đi a. Ta muốn thất tình rồi. T_T }

Cuối cùng, Hạ Vũ cũng hoàn thành xong kiệt tác mà cầm lấy nó hết nhìn đông lại nhìn tây. Không biết có phải là yếu tố tâm lý hay không, hần cảm thấy pho tượng này thật sự là rất giống Huyết Cơ.

Nghĩ nghĩ, hần liền đưa tay đem nó đặt sang một bên. Sau đó mới cầm lấy viên ngọc lục bảo từ bên cạnh, thoáng suy tư một chút rồi chậm rãi ra tay.

Mà lúc này, bởi vì được Kim chủ của Nam Thần gửi tặng mấy mươi cái lâu đài hoa lệ, phòng phát sóng của Hạ Vũ đã trực tiếp lên đến hạng 6 trên bảng xếp hạng đánh thưởng nhiều nhất. Lướt người xem cũng đã đến hơn 50 vạn.

| Diễn viên quần chúng tiến vào phòng phát sóng |

| Tiểu Fan của Dư Hạo tiến vào phòng phát sóng |

{ Diễn viên quần chúng: Ở đây Live cái gì mà nhiều người xem như vậy hả? Là mỹ nữ chân nhỏ eo thon hay sao? }

{ Tiểu Fan của Dư Hạo: Là ai không muốn mặt mà đặt tên phòng Livetreams như vậy a? Có đẹp trai bằng Dư Hạo của ta không? }

Và đương nhiên, mấy cái "người mới" này cũng sẽ không thoát khỏi được ma trảo là ngoại hình của Hạ Vũ rồi. Vì thế, bọn họ cũng liền đem tiết tháo vứt đi mà gia nhập quân đội nhan khổng (yêu thích cái đẹp) rồi bắt đầu xoát đánh thưởng cho Hạ Vũ.

Mà viên hồng ngọc trong tay Hạ Vũ lúc này cũng đã trở thành một con rắn nhỏ, trong miệng còn ngậm lấy một trái ớt, thoạt nhìn vừa ngốc lại vừa đáng

yêu. Cũng không biết đợi khi Huyết Cơ nhìn thấy nó thì sẽ có loại về mặt gì.

"Ừm, Tam ca..."

Vừa đem con rắn nhỏ này đặt xuống bên cạnh bức tượng ban nãy, sau lưng Hạ Vũ liền nhanh chóng truyền đến một thanh âm kiều nhu khiến hắn liền theo phản xạ mà quay đầu nhìn lại. Trong lúc này đây, bên trong khu bình luận cũng đã liên tục hiện lên những tiếng "thét" kinh nghi.

{ Khăn tay của Nam Thần: Các người mau nói với ta đi a, ta nghe lắm, nhất định là nghe lắm }

{ Hoa hoa đại sư: Theo kinh nghiệm tu hành nhiều năm của bản tăng cho biết. Đây là âm thanh của một nữ yêu vừa mới ngủ dậy, hơn nữa, theo âm thanh này thì đạo hạnh cũng sẽ không thấp. Ít nhất có thể đem vị thí chủ này "hút khô". }

{ Tiết Tháo Ổ Đâu: Vị thánh tăng bên trên, xin nhận của ta một lạy. }

Mà lúc này, Hạ Vũ cũng liền chợt nhớ đến mà đưa tay tắt đi phòng Livestreams, sau đó mới nheo mắt nhìn Hạ Di Di. Lúc này, cô cũng đã tỉnh dậy mà mở to đôi mắt nhìn hắn. Khóe mắt vẫn còn ảm ảm ảm chứa mơ màng rồi kiều kiều gọi hắn.

"Tam ca a, ôm em."

Đối với hành động này của cô, Hạ Vũ liền vẫn lạnh mặt mà chậm rãi đi đến. Sau đó, hắn mới chui vào trong chăn rồi đem cô ôm vào lòng, đưa tay tắt đi đèn phòng rồi một lần nữa đi vào giấc ngủ.

- -----

Biệt thự của Giang gia nằm ở ven bờ biển của thành phố A, thuộc kiểu biệt thự theo phong cách hiện đại với những loại cửa kính trong suốt, khiến cho người ta có cảm giác mát mẻ, thoải mái khi đến đây.

Mà lúc này, phía trong một gian phòng tối đen như mực. Theo tiếng sóng vỗ rì rào cùng với hàng dừa đong đưa bên ngoài cửa sổ, một cô gái mặc váy trắng với mái tóc xõa dài đang nằm sấp phía trên giường. Trước mặt cũng là một cái laptop chiếu lấy hình ảnh của một chàng trai. (Miêu tả giống truyện ma kinh khủng ♥)

Theo âm thanh dao ma sát vào đá vang lên, cô gái vẫn nằm im như phỗng. Chỉ là, miệng của cô lúc này liền không ngừng chậm rãi hút lấy một hộp sữa, tiếng nuốt xuống cũng phá lệ rõ ràng bên trong khung cảnh yên tĩnh như thế này.

"Nàng ta cũng tới đây?"

Bỗng dưng, động tác hút ống hút của Giang Thuần liền dừng lại trong giây lát, sau đó, phảng phất như nghĩ đến điều gì thú vị. Cô liền từ từ tiếp tục uống sữa một cách vô cùng thư thả, biểu hiện tâm trạng của cô lúc này cũng rất không tệ.

"Không sao a, tới rồi liền càng tốt. Như vậy mới thú vị chứ."

Nhưng là, theo thời gian dần dần trôi qua, khi giọng nói kiều khí từ trong laptop vang lên. Hộp sữa trong tay Giang Thuần liền lập tức bị bóp nát, sữa tươi bên trong cũng văng lên khắp laptop, ga giường, còn có ở trước người của cô.

"Không được a, xem ra phải nhanh chóng ra tay thôi. Đây là bữa ăn của một trong hai người là ta và Huyết Cơ thôi a, làm sao có thể để ruồi nhặng bầu vào được kia chứ?"

Ôn nhu mà nở nụ cười, Giang Thuần cũng liền chậm rãi đóng lại Laptop. Mặc dù bốn phía tối đen nhưng cô vẫn vô cùng chuẩn xác mà đem hộp sữa này vứt vào trong thùng rác ở góc phòng. Sau đó, cô mới chậm rãi mở ra cửa phòng mà đi xuống lầu.

"Tiểu Giang Giang, mới về sao a~"

"Tiểu cô." (Cô út)

Bạn đang đọc truyện *Đinh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Bữa cơm ;gia đình;

Nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Giang Thuần, Giang Thần Dật liền không nhịn được mà rung mình một cái. Sau đó, gương mặt liền có chút cứng ngắc mà chào hỏi.

Xin lỗi a, đây cũng không phải là cậu muốn đâu. Ai bảo cái thân thể mà cậu đang sử dụng này, từ trong xương cốt đều đối với vị Tiểu cô này sinh ra sợ

hãi kia chứ. Khiến cho cậu cũng ít nhiều bị ảnh hưởng theo. Đúng là không có tiền đồ mà.

"Về rồi thì liền vào thay đồ đi a."

"Vâng."

Nghe thấy lời này của Giang Thuần, Giang Thần Dật liền phảng phất như được đặc xá mà nhanh chân bước lên lầu. Từ nhỏ, chủ nhân của cơ thể này cũng đã không ít lần bị các trò đùa biến thái, quái ác của cô làm cho thê thảm vô cùng. Cũng không trách được cậu sinh ra sợ hãi đối với cô.

"Đúng rồi, vài ngày nữa Tiểu cô liền chuyển đến học trường của con nha, tiểu Giang Giang."

Vừa đặt chân lên cầu thang, ngay khi nghe thấy giọng nói ôn hòa kia của Giang Thuần, Giang Thần Dật suýt nữa liền trượt chân mà ngã sấp mặt. Trên người cũng không nhận được mà nổi lên một tầng da gà.

Mẹ a, làm hơn tha cho cậu đi. Đừng theo ám cậu nữa mà...

Theo ánh mặt trời vừa lấp ló qua khung cửa sổ, mặc cho Hạ Di Di có làm nũng, bán manh như thế nào thì Hạ Vũ vẫn như cũ lạnh mặt mà đem cô đuổi khỏi phòng, đường ai nấy đi.

Làm sao đây a, ai bảo hần là một người kiêu sa như gió vậy kia chứ. Ngủ thì ngủ, nhưng thức dậy rồi thì phải đường ai nấy đi. Hần chính là tra như vậy a, liêm sỉ hay tiết tháo gì đó của hần đều bị hệ thống ăn sạch rồi. Vì vậy, hần phải cố gắng trở thành một người đi qua vạn bụi hoa đều không vướng thân.

[Ký chủ, mong ngài đừng nghĩ xấu về hệ thống. Nếu không, ngài sẽ phải nhận trừng phạt nha~]

[Ký chủ, Điểm cảm xúc ngài nhận được từ hôm qua là 47 triệu.]

Trong khi dò xét Điểm cảm xúc nhận được từ việc Livestreams hôm qua. Hạ Vũ liền đem hai pho tượng nhỏ nhún kia thu vào trong không gian, sau đó, hần mới không nhanh không chậm mà đi xuống lầu ăn sáng.

"A Vũ, tới, tới, mau ngồi đi a. Hôm nay, ừ, di nương có tự tay làm cho con món canh đầu cá hồi này, đảm bảo con sẽ thích ăn."

Lúc này, trên bàn ăn đã ngồi đầy đủ người, chỉ còn thiếu duy nhất một mình Hạ Di Di mà thôi. Ngay khi Hạ Vũ vừa kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lăng Trầm thì Phuong Khanh Khanh từ phía đối diện lại bỗng đứng đứng dậy mà cười nói. Sau đó liền cầm lấy chén của hần mà múc vào một chén canh cá nấu cay. Múc xong, bà mới đưa lại chén cho hần.

Nhìn thấy việc này, Hạ Vũ liền có chút kinh nghi. Vô công bất thụ lộc, cái bà Tam di nương này là đang có âm mưu gì vậy. Cur nhiên lại còn tự tay xuống bếp nấu canh cho hần. Có khi nào, trong này có bỏ thuốc gì đó không muốn cho người khác biết?

"Hệ thống, xem giùm ta xem, bên trong chén canh này có bỏ thuốc gì gây hại cho ta không a?"

[Không có.]

Mặc dù lòng ôm nghi ngờ, nhưng Hạ Vũ vẫn xem như lịch sự mà nhận lấy chén canh. Sau đó, hần mới ở trong lòng nhờ hệ thống xem thử một chút. Ngay khi nhận được sự khẳng định của nó, hần mới có thể đem chén canh nâng lên mà chuẩn bị uống vài muỗng.

[Đinh, Điểm cảm xúc -10 triệu.]

"Leng keng" "Ba".

Theo thanh âm không báo này của hệ thống vang lên, muỗng canh vừa đưa đến bên miệng của Hạ Vũ liền run lên rồi văng khỏi tay của hần. Roi thẳng xuống đất mà phát ra âm thanh thanh thúy.

"Tam ca, huynh có sao không a?"

Nhìn thấy việc này, Lăng Trầm liền lập tức lo lắng mà quay sang. Vì vậy, Hạ Vũ liền lạnh nhạt mà lắc đầu tỏ vẻ bản thân không sao. Nhưng là, trong lòng của hần lúc này liền ẩn chứa vô tận đau khổ. Cái hệ thống này chắc chắn chính là sinh ra để bóc lột hần. Một chén canh trị giá 10 triệu Điểm cảm xúc, hần thật sự là không uống nổi nữa rồi.

"Hạ Vũ, di nương biết...bản thân ta đã làm ra vô số chuyện sai trái với con và mẹ của con. Nhưng là, bây giờ ta thật sự biết lỗi rồi, mong con có thể tha thứ cho ta..."

Mà nhìn thấy biểu cảm hàn khí bức người kia của Hạ Vũ, Phuong Khanh Khanh cũng liền lập tức hiểu lầm. Bà cho rằng, hần có lẽ là vẫn còn có gút mắc với bà cho nên mới không muốn uống canh do bà nấu. Vì thế, Phuong Khanh Khanh liền có chút sàu não mà nói ra.

Đối với việc này, Hạ Vũ cũng chỉ giữ thái độ lạnh nhạt mà không nói không rằng. Bây giờ bà ta biết lỗi thì cũng đã còn ít lợi gì nữa. Không phải sau khi người giết người, nói một lời xin lỗi thì người ta liền sống lại được. Cho nên, thứ không đáng giá nhất trên đời này, có lẽ chính là lời xin lỗi đi.

Cho dù có dùng đầu gối để nghĩ, Hạ Vũ cũng có thể đoán ra được tin đồn nguyên chủ không phải con ruột của Hạ Thành nhất định là do bà ta đồn đại ra. Có lẽ là do sợ hãi sau khi "hắn" lớn lên sẽ đe dọa đến vị trí người thừa kế của con trai bà.

Nhưng là, Hạ Vũ cũng thật sự là đoán đúng rồi. Tin đồn năm xưa quả thật là do Phương Khanh Khanh đưa ra, lý do cũng đúng như hắn suy đoán. Mà nhìn thấy bầu không khí căng nhắc này, Hạ Thành liền lập tức khụ khụ mà phá vỡ sự xấu hổ này.

"Đừng nói nữa. Tiểu bảo bối của ta xuống tới rồi. Chuẩn bị ăn sáng đi."

Theo lời này của Hạ Bình, Hạ Vũ cũng liền nâng mắt nhìn sang Hạ Di Di đang chậm rãi đi đến kia. Hôm nay, cô mặc một chiếc áo phông màu hồng dài, quần một chiếc khăn choàng cũng màu hồng phấn trên cổ, đem cả người đều che phủ ở bên trong.

Mà nhìn thấy việc này cùng với đôi chân dường như có chút nhũn ra kia của Hạ Di Di, trong mắt của Vương Dung liền hiện lên một tia ẩn ý mà thoáng nhìn qua Hạ Vũ. Sau đó, bà mới vô cùng từ ái mà vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh mình.

"Di Di a, qua đây ngồi đi."

Bắt gặp bộ dạng hồ hững kia của Hạ Vũ, Hạ Di Di liền tức giận mà cắn đến sắp nát răng ngọc. Sáng nay sau khi soi gương, cô liền phát hiện trên cổ của mình có rất nhiều dấu tích "muỗi cắn" từ đêm qua lưu lại. Khiến cho cô không thể không đem bản thân quần thành cái gối ôm như thế đây.

Mà kẻ gây ra việc này cư nhiên vẫn là về mặt đứng đưng hồ hững, kéo quần lên xong liền không nhận người nữa. Đúng là khiến cô vừa yêu lại vừa hận. Nén lại cảm giác bủn rủn từ hạ thân truyền đến, Hạ Di Di liền "hung ác" thầm nghĩ. Cứ chờ đó đi, bốn tiểu thư nhất định sẽ có ngày đem anh hút khô.

****Cảm ơn bạn CHINHtiểuca và bạn Emilia123 đã ủng hộ cho Nhóc nhé. Nên hôm nay sẽ bạo chương.**

****Đồng thời gửi đến tất cả các bạn một thông báo, đó là truyện của Nhóc hiện tại vẫn chưa cần người hợp tác. Bởi vì truyện sáng tác mà có tận 2, 3 người viết là một điều rất khó. Văn phong, cốt truyện sẽ trở nên rối loạn khó hiểu. Nên mong thông cảm dùm mình nhé mấy bạn muốn hợp tác. (~_~)**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tranh giành

"Hạ Vũ."

Vừa bước vào trong lớp học, Hạ Vũ liền nhanh chóng cảm thấy được bầu không khí yên tĩnh như tờ ở đây. Nhất là khi thanh âm quen thuộc này vang lên, Hạ Vũ cũng liền lập tức nâng mắt nhìn về cuối lớp.

Hôm nay, cuối cùng hai con hàng là Phong Nhạc và Dạ Ly Lạc này cuối cùng cũng đã đi học rồi. Mà lúc này đây, Phong Nhạc đang gác một chân lên trên bàn học mà phát tay gọi hắn. Còn Dạ Ly Lạc liền giống như...một cái tức phụ mà dậm bộp chân cho Phong Nhạc, trên gương mặt cũng là vẻ tươi cười nịnh nọt.

Nhìn thấy việc này, khóe miệng của Hạ Vũ liền co rút một chút. Theo trí nhớ của hắn, dường như người nằm trên là Dạ Ly Lạc...đi? Có gì đó sai sai ở đây thì phải.

Nhưng bởi vì thiết lập nhân vật của hắn là một cái nam thần cao lãnh, cho nên cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể banh mặt mà lạnh nhạt gạt đầu xem như chào hỏi. Sau đó, hắn mới lạnh nhạt ngồi xuống bàn, không một tiếng động mà cách ly hai con hàng này.

"Hạ Vũ, Hạ Vũ, tất cả là nhờ cậu a. Cuối cùng thì A Nhạc cũng đồng ý tha thứ cho tôi rồi. Thật sự là rất nhờ lời cảnh tỉnh kia của cậu."

Đối với sự lạnh lùng của Hạ Vũ, cả hai người đều hoàn toàn không để ý tới. Nhất là Dạ Ly Lạc, vừa nhìn thấy Hạ Vũ, cậu liền vội vội vàng vàng mà chân thành nói lời cảm ơn. Nếu không nhờ có hắn, cậu bây giờ có khi vẫn còn nằm ở góc nào đó mà mượn rượu giải sầu rồi.

Dưới sự chân thành này của Dạ Ly Lạc, cuối cùng, Hạ Vũ cũng liền không hề nể nổi lòng hiếu kỳ nữa mà hỏi ra một câu hỏi khiến cho cả hai đương sự đều lập tức cứng đờ. Mà những người xung quanh vốn đang lẳng lặng quan sát này giờ thì cũng lập tức vành tai lên nghe ngóng. Trong lòng liền tục tán thưởng Hạ Vũ đúng là hỏi quá hay.

"Trong hai cậu, là ai trên ai dưới? Không đúng, là ai trong ai ngoài? Ừ, nói rõ hơn thì là, ai công ai thụ?"

Nhìn thấy biểu tình lạnh nhạt nghiêm túc kia của Hạ Vũ, Dạ Ly Lạc liền lập tức cảm thấy vô cùng cảm động. Hắn đúng là anh em tốt của cậu a, cư nhiên còn lo lắng cậu bị Phong Nhạc đảo chính mà phải nằm dưới. Vì thế, Dạ Ly Lạc liền vô cùng tự hào mà khẳng định.

"Đừng lo a. Tôi đương nhiên là công rồi."

"Khụ khụ. Im miệng đi. Bộ sáng giờ mày chưa ăn cơm sao? Đám không có sức gì cả..."

"Được được, mày nói gì cũng đúng hết."

Nghe thấy lời này của Dạ Ly Lạc, Phong Nhạc lúc này chỉ hận không thể đem miệng của cậu ta dán lại. Nói lớn tiếng như vậy để làm gì a, đúng là tên ngốc mà.

Nhưng là, một chuyện ngoài dự liệu của Hạ Vũ lại lập tức xảy ra. Mặc dù bị Phong Nhạc vỗ một cái, nhưng Dạ Ly Lạc không những không tức giận mà còn gật đầu thừa nhận. Khiến cho Phong Nhạc càng muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Vì vậy, Hạ Vũ liền vô duyên vô cớ trở thành một cái bóng đèn cản trở người khác. Cho nên nói, hần là đến trường để làm gì? Là để bị cưỡng ép nhét cho một đồng thức ăn cho chó? Hoặc là ngồi xem người ta tú ân ái hay sao?

"Bảo bối."

Trong lúc Hạ Vũ đang ăn thức ăn đến no căng thì âm thanh cung chiều này cũng liền vang lên, khiến cho hần lập tức nâng mắt mà nhìn nàng. Chỉ còn kém lệ nóng lưng trong mà thôi. Đến đúng lúc lắm a, hần liền không cần ăn cầu lương của người khác nữa.

"Đi thôi, bảo bối."

Lúc này, Huyết Cơ đang mặc đồng phục mà tựa lưng vào cửa lớp, bắt chéo chân rồi hướng về phía hần mà ngoắc ngoắc tay, khí thế đại lão cũng lập tức triển lộ ra bên ngoài. Giống như một cái bá đạo tổng tài bên trong mấy bộ phim ngôn tình, vừa ngầu lại vừa suât khí.

Mà nhìn thấy Huyết Cơ, Phong Nhạc cùng Dạ Ly Lạc liền lập tức xù lông mà đồng thời chắn trước mặt Hạ Vũ, giống như gà mẹ bảo vệ con vậy. Không muốn cho hần bị cái bình hoa này câu đi.

"Hạ Vũ còn có tác nghiệp chưa làm xong, cũng không giống cô như vậy rảnh rồi, suốt ngày ăn không ngồi rồi đâu."

"Đúng vậy, đúng vậy. Cho nên, muốn đi đâu thì cô tự mình đi đi."

Bị hành động này của bọn họ chọc cười đến, Hạ Vũ liền không khỏi bật cười một tiếng, khiến cho những sinh viên khác trong lớp này cũng đều đồng loạt hoa si (mê trai). Nhưng là, việc này khi rơi vào trong mắt của Huyết Cơ liền là một loại ý nghĩa khác.

Chẳng lẽ, hai cái tên nam nhân này cũng là kẻ mơ ước sắc đẹp của bảo bối nhà nàng? Nếu thật là như vậy, nàng chẳng lẽ không những phải lo ngăn chặn nữ nhân kia mà còn phải ngăn chặn cả nam nhân nữa hay sao? Không được, bảo bối là của nàng.

"Của ta."

Vì thế, Huyết Cơ liền không chút do dự mà tiến đến bên cạnh của hai cái "gà mẹ" này. Đưa tay liền đem Hạ Vũ ôm vào trong lòng của mình mà bá đạo nói ra.

Thấy vậy, Phong Nhạc cùng Dạ Ly Lạc cũng liền nhanh chóng dùng sức của chín trâu mười hổ, khó khăn đem Hạ Vũ kéo ngược trở về. Ngay sau đó, Phong Nhạc cũng lập tức trừng mắt mà nhìn nàng.

"Thẩm Diễm, cô tốt nhất đừng tới làm phiền Hạ Vũ nữa. Hần là hần, có chỗ nào là của cô kia chứ?"

Mà nghe thấy lời này, Huyết Cơ cũng lập tức nhú mày rồi nhìn cậu, dường như là đang suy tư gì đó. Mà Hạ Vũ cũng là mi mắt giật giật, tại sao hần cảm thấy cốt truyện đang diễn ra này sao lại giống như mấy tình tiết cầu huyết bị gia đình cấm cản gì gì đó vậy?

Không chậm trễ một giây nào, Huyết Cơ liền đem Hạ Vũ từ trong tay của Phong Nhạc và Dạ Ly Lạc ôm về một cách nhẹ nhàng. Trước ánh mắt phun lửa của hai con hàng kia, nàng liền không chút do dự mà đem hần đẩy ngồi xuống bàn rồi hôn lên. Khiến cho những người xung quanh đều đồng loạt há hốc mà nhìn.

"Mỗi một chỗ trên người của hần, đều là của ta."

Vì vậy, trong khi Phong Nhạc và Dạ Ly Lạc vẫn còn chưa kịp phản ứng lại. Huyết Cơ đã toàn thắng mà đem phần thưởng là Hạ_bảo_bối_Vũ thành công mang đi.

Mà cũng ngay lúc này, ở phía trên tòa nhà cũ đã giải thể phía sau trường học. Có một người đang thư thả mà ngồi trên lan can cửa sổ, nơi đã bị phủ xuống sự cũ kỹ với những vết rạn nứt, giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Theo một cơn gió lướt qua, người này phảng phất như lại vô cùng hứng thú mà cảm khái. Ngôn ngữ đang nói mặc dù là tiếng của Kinh Hạ, nhưng dường như lại có chút láy và cứng nhắc không rõ ràng.

"Mùi vị thơm thật. Mỹ vị a, chờ ta đến để thưởng thức người đi."

Lại theo một cơn gió, bóng dáng của người này cũng lập tức biến mất giữa không trung, không còn nhìn thấy tăm hơi.

****Cảm ơn bạn hlam0.12 đã ủng hộ LT cho Nhóc nhé.**

****Sẵn đây thì mong mọi người thông cảm cho Nhóc một chút, hiện tại thì số "phần thưởng trợ giúp" của mọi người gửi tới Nhóc thật sự là rất nhiều. Nhóc cũng thật sự là rất cảm ơn, rất muốn gõ thật nhiều chương để tỏ lòng biết ơn này.**

****Nhưng là, Nhóc thật sự là rất rất bận luôn. Bởi vì Nhóc là sinh viên chuyên ngành + lớp trưởng nên tác nghiệp của Nhóc thường sẽ nhiều hơn người khác rất nhiều. Siêu to siêu khổng lồ luôn.**

****Nên trong một ngày, nếu tranh thủ hết thời gian rảnh thì Nhóc sẽ chỉ có thể gõ được khoảng 2-3 chương mà thôi. Nên nếu Nhóc có bạo chương không kịp thì mong mọi người thông cảm cho nhé.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Huyết tộc xuất hiện

Suốt một buổi trưa, Hạ Vũ liền cùng với Huyết Cơ đi lòng vòng quanh trường, đi đến tất cả những nơi mà tên huyết tộc kia có khả năng xuất hiện nhất. Nói đúng hơn là chỉ có một mình Huyết Cơ đi mà thôi, còn Hạ Vũ thì liền giống như mấy tên biến thái lén lút theo dõi nàng từ phía xa.

Bởi vì việc này, Hạ Vũ đã xin giáo viên cho bản thân nghỉ học một hôm để tự học cho kỳ thi giữa kỳ sắp tới. Ai bảo hần là siêu cấp học bá lại còn buff thêm thân phận người thừa kế của Hạ gia kia chứ? Vì thế, hần liền thành công được cho nghỉ.

Còn về Huyết Cơ hay sao? Ha hả, Thẩm Diễm trước kia căn bản chính là hai ngày cúp học, một ngày nghỉ học. Cho nên, các giáo viên của đại học Thăng Thiên liền đối với việc này nhìn mãi thành quen mà không thêm quan tâm tới nữa. Nàng thích nghỉ thì cứ cho nàng nghỉ đi.

| Thê chủ đại nhân: Kế hoạch của người có phải hay không là thất bại rồi?|

| Nam Thần: Không đâu a, không phải hôm nay vẫn còn chưa xảy ra án mạng khác hay sao? Chúng ta vẫn chưa thể bỏ cuộc được.|

| Thê chủ đại nhân: Điều nghe lời người hết, vợ bảo bói.|

Nhìn thấy tin nhắn từ Huyết Cơ gửi đến, Hạ Vũ cũng liền lập tức hồi âm lại. Tự động đem câu nói tán tỉnh kia của nàng trực tiếp làm lơ. Nhưng là, ánh mắt của Hạ Vũ rất nhanh liền lập tức cứng lại khi nhìn đến sự tình cách đó không xa.

Lúc này, Huyết Cơ cũng đang vui vẻ mà đứng dưới tán cây xanh ở công viên sau trường. Trong tay của nàng cũng cầm lấy điện thoại mà chậm rãi nhắn tin trêu chọc Hạ Vũ, muốn nhìn đến biểu cảm xù lông đáng yêu kia của hần.

Bởi vì đang trong giờ học nên ở đây ngoại trừ hai người bọn họ ra thì không còn người nào khác nữa. Nhưng là, nói như vậy cũng không đúng cho lắm, nói đúng hơn thì phải là ba người mới đúng...

"Vị mỹ lệ nữ sĩ này, có thể hay không để cho ta có vinh dự làm kỷ sĩ của người?"

Nheo mắt mà nhìn vào bầu không khí trước mặt, theo thanh âm ưu nhã này vang lên, trước mắt của Huyết Cơ bỗng dưng liền xuất hiện một người. Lúc này, gã đang chậm rãi nâng lên bước chân mà đi về phía của nàng.

Chỉ thấy đó là một chàng trai tuổi chừng đôi mươi, tóc vàng mắt xanh. Nhưng có lẽ là con lai nên gương mặt gã cũng mang theo đôi nét của người phương Đông. Toàn thân khí chất cùng với gương mặt soái khí kia hoàn toàn có thể đem vô số nữ sinh đánh gục.

Mà nhìn thấy đồng phục giáo viên trên người của gã. Huyết Cơ cũng liền từ trong ký ức tìm ra được thân phận của kẻ này. Theo trong trí nhớ của Thẩm Diễm, gã chính là thầy giáo trong khoa ngoại ngữ được thầy hiệu trưởng mời đến. Bởi vì ngoại hình này nên gã cũng được không ít nữ sinh thương nhớ. Đường như tên là Accert gì đó thì phải.

Lúc này đây, Accert cũng đã bị Huyết Cơ làm kinh diễm đến rồi. Không ngờ món ăn ngon trong suy nghĩ của gã cứ nhiên lại còn xinh đẹp đến vậy. Đường như khi gã càng đến gần nàng thì mùi hương thơm ngát kia lại càng thêm tỏa ra. Khiến cho răng nanh của gã đều không khống chế được mà muốn đưa ra ngoài. Đây là dấu hiệu biểu lộ hưng phấn của huyết tộc.

"Nữ sĩ, chúng ta hiện tại có thể cùng nhau làm một ít việc thân mật hơn một chút được hay không a?"

Vừa nói, con ngươi của Accert vừa dần dần chuyển thành màu đỏ tươi, giọng nói cũng giống như trở thành ác ma dụ dỗ người khác. Đây cũng là một thiên phú trời sinh của huyết tộc, đó chính là có thể mê hoặc được con người, đem những khao khát, sự tham lam và tâm tư đen tối của bọn họ đều câu ra.

Trong một cái chớp mắt, Huyết Cơ thật sự đã có một loại ảo giác người trước mắt này chính là Hạ Vũ. Nhưng là, đó cũng chỉ là trong một cái chớp mắt mà thôi. Rất nhanh sau đó, nàng cũng đã từ trong mê huyền tỉnh lại. Có chút lo lắng cùng cảnh giác đối với Accert.

Nàng đang lo lắng không biết bảo bối "nhỏ yếu, đáng thương" nhà nàng có thể hay không đánh lại được tên nam nhân trước mắt này. Còn nếu nàng ra tay giúp đỡ thì hẳn có thể xù lông giận dữ mà để nàng ngủ ghế sô pha hay không?

Nhưng là, việc trầm tư của Huyết Cơ khi hiện lên ở trong mắt của Accert thì lại có ý nghĩa là nàng đã bị mê hoặc thành công. Vì thế, gã liền nhanh chóng đi đến trước mặt của nàng, giơ tay muốn đem cơ thể của nàng ôm vào trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, theo tiếng xé gió nhanh chóng vang lên, Accert cũng lập tức quay đầu rồi nhìn sang một phía, thân hình của gã cũng lập tức đi theo biến mất giữa không gian. Theo sau đó là Hạ Vũ với gương mặt âm trầm cũng nhanh chóng xuất hiện. Trên tay của hắn lúc này cũng đang cầm lấy Lục Bạc mà chia thẳng về phía của Accert.

"Ái chà, thợ săn các ngươi cư nhiên đã theo đến tận đây rồi sao? Đúng là dính chặt thật a."

Theo giọng nói ẩn chứa tức giận này vang lên, thân ảnh của Accert cũng lại lần nữa xuất hiện từ trong không khí. Đây cũng chính là năng lực có trong huyết mạch của gia tộc Henry bọn họ, với khả năng thuần di và điều khiển được không gian xung quanh.

Nhưng lúc này đây, ở phía trên đầu trái của Accert đã bị viên đạn lướt qua, khiến cho máu tươi không khống chế được mà bắt đầu rỉ ra ngoài. Khác với các loại đạn bình thường không có tác dụng với huyết tộc, loại đạn đặc chế này ngược lại chính là sát khí đối với chúng. Không những có thể làm bị thương mà còn có tác dụng ăn mòn nữa.

Đối với sự tức giận của Accert, tâm trạng của Hạ Vũ cũng không tốt được hơn gã một chút nào. Ban nãy, hắn đã bắn cùng lúc hai viên đạn, thế nhưng chỉ có thể làm gã bị trầy xước một chút. Đúng là quá đáng giận mà.

Nhưng là, khi ánh mắt của Accert rơi vào trên người của Hạ Vũ, một tia ganh ghét liền lập tức tràn ra. Huyết tộc có tính cách vô cùng nhỏ nhen và ích kỷ, cho nên khi nhìn đến Hạ Vũ không những ngoại hình mà khí chất cũng tốt hơn gã thì trong mắt của gã liền hiện lên sát ý cuộn cuộn. Ngay lập tức, cơ thể của Accert cũng lại lần nữa biến mất trong không khí.

Mà thấy việc này, Hạ Vũ cũng liền lập tức cảnh giác cao độ. Ngay khi cảm thấy được không gian sau lưng đang khẽ vận vẹo, Hạ Vũ cũng liền theo trực giác mà lập tức xoay người lại. Hướng về phía sau bắn tới 7 phát đạn.

Mà cùng lúc này, Accert cũng nhanh chóng tránh né viên đạn bay tới. Mà một cước của Accert vốn dĩ muốn đá vào đầu của Hạ Vũ cũng đi theo lệch hướng mà rơi vào trên ngực của hắn. Nhưng lực đạo kinh khủng này cũng không khiến cho cơ thể của Hạ Vũ bị gã đá bay ra xa, hung hăng đập mạnh vào một gốc đại thụ ở ven đường rồi từ từ trượt xuống.

Nếu tính theo sơ lược, sức mạnh của một cái Huyết tộc bình thường đã có thể sánh ngang với tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Chớ nói chi là một cái Huyết tộc cao cấp như Accert.

****Cho Hạ Vũ lâu lâu ăn hành một lần đi, mấy chương nữa Nhóc sẽ cho Hạ Vũ "cơ duyên" để tăng mạnh thực lực a. Cứ chờ xem, đảm bảo sẽ cho các tình iu một sự bất ngờ.**

****Cảm ơn bạn Bacmm666 và bạn newpro062 đã ủng hộ cho Nhóc nhé. Nếu rảnh thì hôm nay Nhóc nhất định sẽ bauto chương**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tức hộc máu

Lúc này, Hạ Vũ chỉ cảm thấy máu huyết cuộn trào, có cảm giác tanh tanh nơi cuống họng. Nhưng là, khi nhìn đến biểu tình lo lắng phần nộ kia của Huyết Cơ, Hạ Vũ cũng liền cắn răng mà nhịn xuống cảm giác này.

Vốn dĩ còn muốn đến giúp đỡ, nhưng là khi xem tới sự quật cường của Hạ Vũ, Huyết Cơ cũng chỉ có thể đè nén xuống cảm xúc lo lắng cùng đau lòng của mình. Nhưng là, ánh mắt của nàng cũng liền giống như hai con rắn độc mà ghim chặt vào khoảng không, khiến cho Accert đang thuần di cũng có cảm giác lạnh sống lưng.

Hắn muốn có sức mạnh, muốn đem tên huyết tộc này đập xuống đất. Trong lúc Hạ Vũ đang gượng người đứng dậy, hắn liền nhớ đến vài ngày trước bản

thân đã cùng với Huyết Cơ đối thoại. Trong lúc đó, nàng dường như cũng đã từng nhắc tới một đồ vật có thể trói tiên, trói ma, dường như gọi là...

"Hệ thống, chế tạo Khốn Tiên Tác."

[Đỉnh, chế tạo "Khốn Tiên Tác" thành công.]

Cảm thấy trong tay đã xuất hiện một sợi dây dăng cũ kỹ cùng với cách sử dụng của Khốn Tiên Tác, chưa đợi Hạ Vũ kịp phản khởi thì âm thanh tiếp theo của hệ thống liền khiến cho hắn cảm thấy lòng ngực chua xót, cổ họng ngay ngáy mà trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

[Đỉnh, Điểm cảm xúc -500 Triệu.]

Lúc này, Hạ Vũ chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng trống rỗng, không còn suy nghĩ được gì nữa. Có cảm giác một giây trước bản thân vừa mới thành lập công ty, giây sau liền đã bị thông báo phá sản. Phảng phất như đang ở trên thiên đường rồi bị đập rơi xuống địa ngục.

[Chúc mừng ký chủ hoàn thành thành tựu Sa si: Tiêu dùng 500 Triệu điểm cảm xúc. Nhận được: 1 chuyến du hành thời không để tăng cao thực lực, thoát khỏi mặc định yếu gã của ký chủ.]

Mà nghe thấy thông báo này của hệ thống, Hạ Vũ cũng liền điều hoà lại hơi thở mà đưa tay lau đi vết máu kéo dài trên khóe miệng. Tự nhắc nhở bản thân là phải làm một cái nam thần lịch thiệp, nhã nhặn. Nhưng là, ánh mắt của hắn liền ẩn chứa lấy hai ngọn lửa mà nhìn về phía trước, bản đứng đi tâm tình mà hắn đang cố tạo ra.

Mẹ kiếp, nếu để hắn bắt được cái tên này thì hắn nhất định sẽ đem hắn đập thành cặn bã. Nhưng là, cái tên này cứ liên tục thuận di như vậy thì làm sao mà bắt được đây. Dù sao hắn cũng đâu có hóa thân kim tính như Tôn Ngộ Không hay định vị GPS bằng tính huyết giống như Huyết Cơ đâu.

Khoan đã, định vị...định vị...suýt nữa liền quên mất, hắn dường như cũng có thứ này a. Vì thế, Hạ Vũ liền nhắm mắt lại mà sử dụng định vị thuật, muốn tìm ra vị trí của Accert.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì lại rất nhanh, từ khi Hạ Vũ bị đánh văng cho tới hiện tại cũng chỉ là việc xảy ra chưa đầy một phút.

Mà lúc này, Accert vốn dĩ đang ẩn thân, nhưng khi nhìn thấy Hạ Vũ nhắm mắt mà tựa người vào cây thì gã cứ cho rằng là hắn đang đuối sức. Vì thế, gã liền lao nhanh về phía hắn, dồn hết sức mạnh vào trong tay trái của mình mà đâm về phía đầu của Hạ Vũ. Nếu hắn trúng phải một cú này thì đầu nhất định sẽ bị vỡ nát.

"Ha ha, chết đi!!!"

Theo nắm tay của Accert chỉ còn cách Hạ Vũ một vài centimet, hắn liền lập tức mở mắt ra mà nhanh chóng nghiêng người sang một bên. Nhẹ nhàng tránh đi nắm tay của Accert, kèm theo đó, hắn còn nâng gót chân hướng về phía của gã đập một cước, khiến cho cơ thể của gã trực tiếp nện vào trên mặt đất, phát ra một tiếng "ầm" to lớn.

"Khốn Tiên Tác."

Cũng không chờ Accert kịp thời phản ứng mà bỏ trốn, Hạ Vũ đã lập tức dùng Khốn Tiên Tác đem gã quấn thành một cái bánh chưng nằm dài ra đất. Không những vậy, hắn còn liên tục đập cho gã mấy chục cước, đặc biệt nhắm thẳng vào tiểujj của gã mà đập.

"Mẹ kiếp, cho người đánh ta. Cho người làm ta phá sản..."

"Đầu mói, cho người trang bức, cho người giết người một cách biến thái như vậy."

"Khốn kiếp a, ta cùng thê chủ...khụ khụ...nữ nhân của ta còn chưa từng đã chiến đấu, ai cho người lá gan muốn cùng nàng chơi đã chiến hà..."

"....."

Hạ Vũ càng đánh càng hăng, càng đánh càng hả giận. Hắn hiện tại chỉ hận không thể đem ngón tay từng cái từng cái nghiền chết gã mà thôi.

Còn về phần Accert, lúc này gã cũng đã không còn bộ dáng quý "sò" tộc ưu nhã gì đó nữa, mà chỉ còn có thể nằm lăn lộn trên đất ngao ngao xin tha.

"Đừng đánh nữa a, ta sai rồi..Ta cũng chỉ là một cái thiếu niên đáng thương mà thôi a. Đừng đánh ta..."

"Đáng thương cái mịa gì, nhờ ơn người mà ta quay về trước cách mạng luôn rồi đây."

"....."

Nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Vũ, Huyết Cơ liền có chút bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu. Ban nãy nàng còn rất lo lắng khi nhìn thấy hắn ói máu, nhưng bây giờ xem ra, hắn cũng không có gì đáng ngại. Vẫn còn sức đánh người, hơn nữa còn là đánh đến hưng ác.

Cuối cùng, sau khi đánh tới Accert há miệng hấp hối, Hạ Vũ cũng liền cảm thấy có chút tê chân mà dừng lại. Sau đó, hắn mới nắm lấy Lục Bạc, đem viên

đạn cuối cùng bên trong nó bắn vào trái tim của Accert rồi đem hắc đá ra khỏi tán cây, rơi vào nơi có ánh sáng.

"Aaaa..."

Nghe thấy âm thanh kêu la thảm thiết cùng với khói bốc lên từ trên người của Accert, Hạ Vũ liền bắt động thanh sắc mà rắc thêm cho gã một chút "nước sốt" để làm thịt nướng. Mà "nước sốt" này đương nhiên chính là lọ nước Thánh mà hắc đã đổi lấy cùng lúc với mấy viên đạn đặc chế kia rồi.

Kỳ dị thay, một lát sau, trước khi cả trường đều bị âm thanh như heo chọc tiết của Accert thu hút đến thì cơ thể của gã cứ thế liền bốc hơi giữa không khí. Thật sự là bốc hơi à, còn có cả khói trắng bay lên nữa kia. Ngay cả một mảnh tro tàn hay một mẫu xương cũng không còn lưu lại. Vì thế, Hạ Vũ liền ở trong lòng đưa khăn tay lên chấm nước mắt.

Điểm cảm xúc của hắc cứ vậy liền một đi không trở lại rồi à.

****Kịch trường nhỏ nhỏ:**

- - Accert: Làm ta cứ tưởng ngươi đang khóc thương cho ta kia chứ?

- - Hạ Vũ: Ngươi mơ à.

- - Accert: Ngươi...ngươi...ta có làm ma cũng sẽ không tha cho ngươi.

- - Hạ Vũ: Xin lỗi a người anh em, ngươi hồn phi phách tán rồi. Méo làm ma được đâu.

- - Accert:.....

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đánh Phục

[Nhiệm vụ ẩn giấu: Tìm ra và tiêu diệt "kẻ ngoại lai" nếu cần thiết.

Tiến trình nhiệm vụ: 1/10]

[Khen thưởng tiến độ: Không gian tùy thân cao cấp, 50 Triệu Điểm cảm xúc.]

Sau khi Hạ Vũ thu xếp xong việc của Accert thì cũng đã đến giờ ra về của một số lớp rồi. Vì thế, Hạ Vũ cũng liền nhanh chóng lôi kéo Huyết Cơ rời đi. Nhưng lúc này đây, trên quần áo của hắc cũng đã bị dính không ít máu cùng với bụi bẩn, đặc biệt là đầu gối bởi vì ban nãy ngã xuống đất nên cũng đã bị rách không ít. Nhưng là, như vậy lại càng khiến cho hắc có một loại sa sút mỹ cảm.

Đối với ánh mắt quàng tới của những nữ sinh trên đường đi, Huyết Cơ liền lặng yên không một tiếng động mà nắm lấy tay của hắc rồi chần ở phía trước. Hành động tuyên bố chủ quyền này cho dù là người ngốc cũng có thể nhìn ra được.

"Hạ Vũ, không phải là cậu xin nghỉ để tự..."

"Thẩm Diễm, lại là cô?"

Từ xa chạy đến, Phong Nhạc liền vui vẻ mà vỗ vỗ vai của Hạ Vũ. Nhưng là, khi ánh mắt của cậu rơi vào trên người của Huyết Cơ thì cậu cũng liền lập tức nhảy cẫng lên. Xem ra là thành kiến đối với việc Thẩm Diễm là một cái bình hoa đã ăn sâu vào trong tiềm thức của cậu rồi.

"A Nhạc...học học...Hạ Vũ..."

Theo sau đó, Dạ Ly Lạc cũng từ phía dãy trường học chạy đến, phía sau lưng vác theo hai cái cặp cùng một lúc, xem ra là làm cu li cao cấp cho Phong Nhạc rồi. Lúc này, cậu đang chống đầu gối thờ hồng học mà chào hỏi Hạ Vũ. Nhưng khi nhìn đến Huyết Cơ đang đứng bên cạnh hắc thì cậu cũng liền làm ra biểu tình như đúc với Phong Nhạc.

Mà nhìn thấy hai con hàng này, Huyết Cơ cũng liền cảm thấy vô cùng khó chịu. Lại là hai tên phiền phức lúc nào cũng ngăn cản nàng và bảo bối ở bên nhau này. Nếu không phải biết bọn họ là bạn của bảo bối, nàng nhất định đã đem bọn họ nuốt luôn rồi.

Nghĩ đến đây, Huyết Cơ liền lập nên một cái kế hoạch trong đầu. Nếu hôm nào nàng lén lút đem bọn họ nuốt đi thì bảo bối có thể chán ghét nàng hay không à. Nếu không, nàng liền thử...thử đi?

"Nè, nói cho cô biết nha Thẩm Diễm, cô không xứng làm bạn gái của Hạ Vũ đâu a."

"Phải, phải, tôi không phục đâu. Nếu muốn làm bạn gái của Hạ Vũ thì cô trước hết liền đem tôi đánh gục đi."

Mà Phong Nhạc cùng Dạ Ly Lạc lúc này cũng không biết bản thân đã đi dạo một vòng quanh quỹ môn quang mà vẫn vô cùng hồn nhiên bày tỏ việc bọn họ phản đối Hạ Vũ và Huyết Cơ ở bên nhau.

"Ồ? Ngươi vừa nói. Nếu ta đánh gục ngươi, ngươi liền sẽ không phản đối nữa?"

Thế nhưng, nghe thấy lời này của Dạ Ly Lạc, Huyết Cơ liền lập tức nắm được trọng điểm mà tà tà nói ra. Lúc này, Dạ Ly Lạc cũng liền biết bản thân đã nói lời lỡ mà lộ tẩy việc cuồng đánh đấm của mình. Nhưng vì ngại mất mũi, cậu vẫn là cắn răng nói ra.

"Đúng vậy. Nhưng là nhìn cô chân yếu tay mềm như vậy, có thể hay không đánh...A..."

Chỉ cần nghe được một nửa lời nói khinh bỉ kia của Dạ Ly Lạc, Hạ Vũ liền đã đoán trước được việc sắp xảy ra mà lập tức quay mặt sang một bên. Không muốn nhìn thấy tràng cảnh "đắm máu" này.

"Aa đau...Thảm Diễm...cô...\$&!/?=#.\$€¥¢£..."

"Aaaaa, đừng đánh...Đại tỷ...tôi xin lỗi...aaaa...đừng đánh nữa a..."

"Thảm Diễm, mau dừng tay đi a, đừng đánh A Lạc nữa."

Đúng như Hạ Vũ dự đoán, một giây sau, tiếng la đau đớn của Dạ Ly Lạc cùng với âm thanh can ngăn của Phong Nhạc cũng liền nhanh chóng. Cuối cùng, Hạ Vũ cũng là quay đầu nhìn sang mà nhỏ giọng nói.

"Đừng đánh cậu ta nữa."

Theo lời nói của Hạ Vũ, Huyết Cơ cũng liền dừng tay lại mà trở về bên cạnh hắn, sau đó, nàng liền có điểm hí ngược mà nhìn hai con hàng này. Đánh thật sướng tay a, cho cậu ngăn cản nàng và bảo bối ở bên nhau. Đúng là tự tìm đường chết thật mà, nàng vẫn còn chưa sử dụng được 1 phần lực lượng đâu.

Mà lúc này, Dạ Ly Lạc đã trực tiếp nằm thẳng đơ trên mặt đất, mặc dù mặt không có thương tích gì cả nhưng theo tiếng rên đau khổ khi được Phong Nhạc đỡ lên kia thì xem ra giấu ở trong quần áo của cậu cũng đã xanh tím một mảng rồi. Nhìn thấy điều này, Hạ Vũ liền chợt nhớ đến một câu nói, đánh người không đánh mặt...

"Làm sao? Có phục chưa?"

"Đại tỷ a, tôi phục, tôi phục..."

Nghe thấy lời này của Huyết Cơ, Dạ Ly Lạc liền lập tức gật đầu như gà mổ thóc. Lo sợ nói chậm thêm một chút liền sẽ bị cô đánh thêm một trận nữa. Ai ui, đúng là đau quá mà. Không biết cái cô Thảm Diễm này ăn cái gì mà lại ra tay tàn nhẫn như vậy nữa.

"Còn ngươi, phục sao?"

"Ha ha, đương nhiên là phục rồi."

Đối diện với ánh mắt tựa cười như không cười của Huyết Cơ, Phong Nhạc cũng liền vô cùng túng quẫn mà cười khan một tiếng, đem suy nghĩ muốn trả thù cho Dạ Ly Lạc quẳng thẳng sang một bên. Đùa sao, Dạ Ly Lạc đánh còn không lại thì cậu lên để làm gì? Lên để tặng đầu người hay sao a.

Vì thế, dưới bầu không khí kỳ dị này, bốn người liền chậm rãi đi dọc theo sân trường, hướng về cổng lớn đi đến. Nhưng là, ngay khi bọn họ đi ngang qua sân bóng rổ thì phiền phức rất cực cũng tự có mặt mà tìm tới.

"Vèo" một tiếng, ngay khi Hạ Vũ đang nói chuyện với Huyết Cơ thì một quả bóng liền nhanh chóng bay về phía của hắn. Nếu là người bình thường thì nhất định đã bị quả bóng này đập trúng rồi.

Nhưng Hạ Vũ là ai a, nếu hắn thật sự bị nó đập trúng thì hắn cũng rất xin lỗi mà tự sát chết mình rồi. Vì thế, hắn liền vô cùng nhàn nhã mà nâng tay đem quả bóng cản lại trong lòng bàn tay của mình, khi nó chỉ còn cách hắn chưa đến nửa gang tay. Sau đó, hắn mới lãnh lạnh mà nâng mắt nhìn về sân bóng rổ.

"Ồi chào, đây không phải là tên ảo lả, hai thằng gay lọ cùng với bình hoa đi động hay sao a? Cái tổ hợp kỳ ba gì đây...ha ha..."

**Thông báo, ngày mai Nhóc sẽ không nhận bạo chương cả hai truyện luôn đâu a. Bởi vì ngày mai Nhóc phải đi xem một số bộ phim và truyện để lấy ra kinh nghiệm cho thế giới mà Hạ Vũ sắp đi tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Ước chiến

Người nói là một cái nam sinh cũng xem như soái khí, trên người mặc đồng phục thể thao đang có chút châm biếm hướng về phía Hạ Vũ nói ra. Ác ý trong giọng nói không cần biểu đạt thì vẫn như cũ có thể hiểu được.

Gã chính là Kim Hiên, đàn em đứng đầu dưới trướng của Giang Thần Dật. Mà lý do khiến cho gã đối với Hạ Vũ có cảm giác chán ghét, đó là bởi vì dạo gần đây danh tiếng của hắn quá lớn, không những vậy, về mọi mặt đều chưa từng thua kém Giang Thần Dật.

Vì vậy, Kim Hiên liền vì lo sợ hắn sẽ giành đi chức giáo thảo của Giang Thần Dật mà tự mình quyết định, muốn ra oai phủ đầu với hắn. Muốn khiến cho mọi người biết rằng, đại ca của gã mới là giáo thảo thật sự của đại học Thắng Thiên này.

"Chó khôn không cần đường. Cút."

Đối diện với sự khiêu khích của Kim Hiên, Hạ Vũ cũng chỉ lạnh nhạt nói ra. Quả bóng trong tay cũng lấy tốc độ nhanh chóng mà hướng về mặt của gã đập tới. Nếu trúng một quả bóng này, gương mặt đẹp trai kia của gã nhất định sẽ trở thành răng môi lẫn lộn.

Mà nhìn thấy việc này, con nguoi của Kim Hiên cũng liền lập tức co rút lại. Muốn tránh cũng đã không còn kịp nữa.

Vốn dĩ Giang Thần Dật vẫn còn cảm giác kinh hỷ khi gặp lại mỹ nam tử ở bên bờ sông Khải Trạch kia. Bất tri bất giác, cậu liền có chút lo âu mà đổ mồ hôi hột, không biết hôm nay bộ dạng bản thân có hay không chỉnh tề, suất khí. Còn có, khi nhìn đến gương mặt "nhân thần cộng phần" kia của Hạ Vũ, cậu liền không khỏi cảm khái rằng khi nhìn gần hắn còn đẹp hơn hôm trước nữa.

| Có nhiệm vụ cho chủ ký sinh đây: Trong thi đấu bóng rổ, đem Hạ Vũ đánh bại.|

Nhưng là, khi nhìn thấy Hạ Vũ đang muốn đáp trả Kim Hiên cùng với âm thanh nhiệm vụ của Tiểu La. Giang Thần Dật cũng liền từ trong u mê lấy lại tinh thần mà lập tức chần ở trước người của Kim Hiên, đem quả bóng đang bay tới kia cũng đi theo cản lại ở trong lòng bàn tay.

"Có chuyện gì từ từ nói, không cần làm mất hòa khí mà động tay động chân."

Nhìn thấy Giang Thần Dật đem quả bóng kia bắt lấy một cách dễ dàng, bên trong đôi mắt của Hạ Vũ cũng liền nhanh chóng ánh lên vẻ kiêu kị. Xem ra, chàng trai soái khí trước mặt này cũng không đơn giản a.

Bởi vì hiện tại tu vi của hắn cũng đã là Luyện khí tầng 3, mặc dù không tính là mạnh bao nhiêu nhưng cũng có thể xem là hơn xa thường nhân. Có thể tính là gấp đôi một cái đại hán.

Mà khi ném đi quả bóng, bởi vì là muốn dạy dỗ Kim Hiên cho nên hắn cũng đã dùng hết sức lực, nhưng không ngờ rằng cậu ta cư nhiên lại nhẹ nhõm cản lại được mà cho hắn biết rằng, hắn thật sự là có bao nhiêu yếu. Vì thế, tinh thần truy cầu lực lượng của Hạ Vũ cũng liền nhanh chóng tăng lên một tầng cao mới.

- Thuộc tính nhân vật:

*Tên: Giang Thần Dật. (Nam)

*Tuổi: 21.

*Ngoại hình: 88/100.

*Sức mạnh:???

*Nhanh nhẹn:???

*Chỉ số thông minh: 80/100.

*Sở trường: Rất nhiều.

*Đánh giá: Đại Nam Thần.

*Hào cảm hiện tại: 55/100. (bạn bè).

"Hệ thống, dấu chấm hỏi là có ý nghĩa gì?"

[Dấu chấm hỏi thể hiện những mục này của hần đã viển siêu con người mà Tra xét thuật có thể đánh giá được. Bởi vì cơ thể của hần không có tu vi xác định giống như Huyết Cơ nên Tra xét thuật không thể cho ra kết quả chính xác được.]

Nhìn thấy trong bảng giới thiệu thuộc tính của Giang Thần Dật có ba dấu chấm hỏi, Hạ Vũ liền lập tức hiếu học mà hỏi hệ thống. Sau khi nhận được câu trả lời của nó, Hạ Vũ liền có chút vui vẻ mà nói ra.

"Hệ thống, cậu ta có phải là "kẻ ngoại lai" hay không a?"

[Mọi chuyện xin mời ký chủ tự động kiểm chứng. Hệ thống chỉ xác nhận tiến độ là hoàn thành khi có được lý lẽ, dẫn chứng thuyết phục đến từ ký chủ mà thôi. Cho nên ký chủ a, mời ngài cứ tự lực cánh sinh đi~]

"....."

Nghe thấy âm thanh gọi đồn kia của hệ thống, Hạ Vũ cũng liền không có cảm giác kinh ngạc một chút nào. Hần liền biết hệ thống không có khả năng sẽ dễ dãi với hần như vậy được. Vì thế, hần liền cắn răng mà bắt đầu suy nghĩ cách để thử Giang Thần Dật, cố gắng tìm ra biện pháp chứng minh được cậu chính là "kẻ ngoại lai".

"Đúng vậy, đại ca nói đúng a. Chúng ta là sinh viên của trường quý tộc, chứ cũng không phải là côn đồ các kè ở ngoài chợ, suốt ngày không đảm thì đá giống như kè nào đó."

"Mày nói ai là côn đồ các kè hả?"

"Kè nào chột dạ thì chính là kè đó."

"Mày..."

Được Giang Thần Dật ra mặt trợ giúp, lá gan của Kim Hiên cũng liền lập tức lớn lên mà châm chọc nói ra. Ý tứ trong đó cũng là chế giễu bọn người Hạ Vũ là một đám côn đồ suốt ngày gây sự khắp nơi.

"Ồ, vậy ngươi muốn thế nào?"

"Thi bóng rổ a. Nếu mày thắng tụi tao, tao sẽ cho tụi mày quỳ xuống xin lỗi."

"Còn nếu như mày thua, mày cùng với hai thằng gay lợ này phải cời sạch quần áo mà chạy quanh trung tâm thương mại. Thế nào?"

Đối diện với sự tự tin kia của Kim Hiên, Hạ Vũ liền cười lạnh ở trong lòng. Ha hả, hần còn đang lo sợ kỹ năng Bóng rổ của hần phải bị móc meo thì tên ngốc này rốt cục cũng tự tìm tới cửa. Xem ra, hần cũng phải khởi động người một chút rồi a.

"Đương nhiên là được."

"Không được. Không lẽ lại để một đám chúng tôi lại ức hiếp một mình cậu? Trận đấu này, tôi nhận thay bọn họ."

Nhìn thấy Hạ Vũ cứ vậy liền bất động thanh sắc mà đồng ý, Giang Thần Dật cũng liền lập tức phản đối mà nói ra. Trong lòng cũng liên tục lo lắng rồi rấm, nếu hần thật sự thua cuộc thì chẳng lẽ hần sẽ phải thoát y chạy quanh trung tâm thương mại hay sao? Không được, cậu không cho phép điều đó. Nếu hần thật sự thua, cậu cũng liền sẽ hủy đi quy ước này.

"Được thôi, vậy thì tôi liền đấu với cậu. Dù sao thì tất cả bọn họ có lên cùng lúc đi nữa cũng đều không đấu lại tôi."

"Nhưng là, nếu cậu thua thì bọn họ sẽ phải trả giá như thế nào?"

****Hôm nay bạn nào có ủng hộ thì cứ ủng hộ đi nhé. Đề Nhóc biết đăng ngày mai bạo chương. (Ủng hộ xong nhớ cmt thông báo bởi vì hôm rày nick của Nhóc bị gì rồi, bạn kia ủng hộ LT mà không biết sao Nhóc không nhận được thông báo + LT luôn.)**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Trước trận đấu

"Nếu tôi thua, bọn họ cũng đều sẽ thoát y chạy quanh trung tâm thương mại giống như lời hứa. Có được không?"

Đối với hứa hẹn mà Giang Thần Dật đưa ra, Hạ Vũ liền lạnh nhạt gật đầu đồng ý. Trong lòng cũng có phần tự tin, mặc dù các chỉ số của hần là không bằng cậu, thế nhưng hần tin có được kỹ năng bóng rổ đỉnh cấp từ hệ thống, hần nhất định có thể thắng được. Bởi vì ít nhất cho tới hiện tại, về mặt chất lượng của vật phẩm thì hệ thống cũng chưa từng hỏ hần bao giờ.

"Mọi người a, mau đến sân bóng rổ đi thôi. Giang Thần Dật và Hạ Vũ muốn thi đấu với nhau a."

"Cái gì, đợi một lát, nhớ giành một chỗ đứng cho ta."

"....."

Chưa đầy 5 phút, việc giáo thảo Giang Thần Dật khiêu chiến với nam thần mới chuyển đến - Hạ Vũ đã được truyền khắp mọi khoa của đại học Thăng Thiên. Số lượng sinh viên đến vây xem cũng chỉ có thể dùng hai từ "kinh khủng" để hình dung.

Mà lúc này, xung quanh sân bóng rổ cũng đã chật ních người, mà những người đến sau nếu muốn đi được vào bên trong thì cũng là việc vô cùng khó khăn. Chính là phải "đạp lên xác của vạn người" để đi vào được.

"Di Di a, chúng ta đến chậm mất rồi. Làm sao đây a."

Trong số những người đến sau này cũng có đám người của Hạ Di Di, bởi vì bọn họ là sinh viên khoa Âm nhạc nằm ở phía đông, còn sân bóng rổ là nằm ở tận phía tây cho nên đợi khi bọn họ nhận được tin mà chạy đến đây thì tình cảnh cũng đã trở thành như vậy rồi.

Lúc này, một đám nữ sinh dung mạo cùng gia thế không tầm thường này cũng hiển nhiên bị đẩy ra bên ngoài, căn bản là không ai quan tâm tới. Vì thế, một đám nữ sinh liên nhỏ giọng oán trách mà gấp gấp vô cùng. Nhất là Hạ Di Di cùng với Thẩm Liên.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy thì trận đấu sẽ bắt đầu luôn mất."

"Đúng vậy a, nếu vậy thì tôi liền không thể nhìn thấy được Hạ Vũ chơi bóng rổ được mất. Mà đúng rồi, Di Di a, anh trai của cậu chơi bóng rổ có giỏi không a?"

"Cái đó...tôi cũng không biết nữa."

Nghe thấy câu hỏi này của một cái nữ sinh, Hạ Di Di liền có chút ngượng ngùng nói ra. Mà nhìn thấy việc này, mấy cái nữ sinh đó cũng không thêm đếm xỉa đến cô nữa mà tiếp tục trò chuyện với nhau để tìm cách.

"Ừm, Hạ tiểu thư."

"Có chuyện gì sao?"

Theo âm thanh nhìn sang, hiện vào mắt của Hạ Di Di là một cái nữ sinh vô cùng mập mạp, ít nhất cũng có đến xấp xỉ 200 cân (~70 kg), hình thể vô cùng to lớn. Nhưng là, mặc dù gương mặt rất mập mạp nhưng đôi mắt của nữ sinh này lại vô cùng to tròn. Cự nhiên nhìn kĩ lại thì cũng không đến mức khó xem.

"Ặc, chuyện này. Tôi có thể giúp mọi người chen qua đám đông để giành chỗ. Nhưng là, sau khi trận đấu kết thúc, cô...ừm, có thể hay không nói với nam thần cho tôi một cái chữ kí a?"

Phảng phất như có phản ngượng ngùng, Trương Tiểu Manh liền đưa tay vò vò đầu một chút. Sau đó, cô vẫn là nói ra suy nghĩ của mình.

Mà nghe thấy yêu cầu của Trương Tiểu Manh, Hạ Di Di liền không có chút do dự mà gật đầu đồng ý. Dù sao đi nữa, việc này cô chắc chắn bản thân mình cũng có thể làm được. Còn có, cô cũng muốn đi đến để quan sát và cổ vũ cho hân, soát soát độ tồn tại một chút.

"Được rồi, vậy thì mau đi thôi a. Mập mạp, cô hình thể to lớn liền đi trước dẹp đường đi."

Gấp gáp mà nói ra, trong toàn đầu óc của Thẩm Liên lúc này cũng chỉ là muốn tìm cách ở trước mặt của Hạ Vũ lác lư mà thôi. Vì vậy, à làm sao có thể suy nghĩ được nhiều việc như giữ bộ mặt thiện lương thân thiện gì đó nữa.

Cũng bởi vì vậy, lời này của ả vừa nói ra, một đám nữ sinh xung quanh bao gồm cả Trương Tiểu Manh cùng Hạ Di Di cũng đều đồng loạt nhủ mảy lại. Nhưng theo tiếng hô hét từ xung quanh vang lên, tất cả cũng đều chỉ im lặng không nói.

"A, mẹ kiếp cái mập mạp chết bầm này, người chen đi đâu vậy hả..."

"Đừng xô a, là tên đáng chết nào đang chen lấn ta vậy?"

"....."

Vì thế, dưới sự tiến công của Trương Tiểu Manh, đám người Hạ Di Di liền thành công đặt chân đến bên rìa sân bóng rổ mà quan sát được tất cả mọi

chuyện đang diễn ra ở bên trong.

"Ồ, ngốc nữ nhân."

Mà lúc này, cách chỗ đứng của Hạ Di Di chừng vài bước chân. Huyết Cơ phảng phất như có chút hứng thú mà liếc nhìn Bạch Tiểu Mễ đang thờ phỉ phò bên cạnh.

Đến hiện tại nàng vẫn chưa thể tin tưởng được cái nữ nhân ngốc nghếch này cư nhiên lại chính là Hắc ám thần kiệt ngạo khó thuần trước kia. Đúng là thể sự vô thường thật mà.

"Phù phù, Huyết Cơ tỷ tỷ..."

Đối diện với ánh mắt của Huyết Cơ, Bạch Tiểu Mễ cũng liền ngốc ngốc mà nở nụ cười. Mặc dù không biết tại sao Hạ Vũ lại gọi nàng là Huyết Cơ, nhưng cô cũng chỉ cần gọi theo hần là được rồi. Quan nhiều như vị làm gì.

Mà lúc này, Huyết Cơ cũng liền bị hai từ "tỷ tỷ" này hung hăng ghim lại. Thật sự là có chút bất đắc dĩ, tình địch lại đối với nàng hảo hữu như vậy. Đánh không được, mắng cũng không xong, vậy thì nàng biết làm sao bây giờ a.

"Là các người..."

Khi ánh mắt của Hạ Di Di nhìn đến hai người Huyết Cơ, cô liền có chút kinh ngạc mà bật thốt lên. Vì vậy, cả hai người cũng liền lập tức quay đầu nhìn sang, trong lúc nhất thời, bầu không khí liền có chút cứng đờ...

Tình địch gặp nhau vô cùng đỏ mắt. Quả thật là không có nói quá mà.

- - - - -

Mà lúc này, chính giữa sân bóng rổ, hai cái nam sinh đang đứng đối diện với nhau.

Hạ Vũ lạnh nhạt đứng đó, hai tay cắm vào túi quần. Khí chất cao quý tựa như thần linh, khiến người ta không dám có ý khinh nhờn. Gương mặt đẹp mê hoặc chứng sinh ở bên dưới ánh mặt trời cũng phảng phất như mạ lên một lớp băng mỏng, hàn khí bức người.

Mà trước mặt của Hạ Vũ, Giang Thần Dật lúc này đã thay một bộ quần áo đá banh, chân mang một đôi giày thể thao định khoản cao cấp được chế tác với số lượng hy hữu. Tay cùng chân cũng đi theo lộ ra ngoài với cơ bắp săn chắc cuộn cuộn, tràn đầy lực lượng.

Lúc này, trên gương mặt cứng cỏi kiên nghị của cậu đang hiện lên vô vàn chiến ý, ánh mắt sáng quắc mà nhìn Hạ Vũ. Vô cùng chờ mong vào trận đấu sắp tới.

**Mong mọi người thông cảm giúp Nhóc nhé, tuần này Nhóc đang bận một chút nên sẽ ra ít chương. Bởi vì chiều đi học về Nhóc còn phải đến quán ăn đêm để làm thêm kiếm tiền nữa. Cũng là cuộc sống bất buộc thôi a. T_T

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Người thua

Lúc này, Hạ Vũ đang từ từ đem áo khoác cởi ra rồi nói lỏng cả vạt của mình. Sau đó, ánh mắt của hắn liền rơi vào chỗ một cái thân hình mập mạp đặc biệt nổi trội trong đám người.

"Cầm lấy. Nếu dơ thì tôi sẽ tức giận."

Nhìn thấy Hạ Vũ chậm rãi đi về hướng của mình, Hạ Di Di liền có phần đắc ý mà nhướng mày. Nhưng là, chào đón cô lại chính là một cái áo khoác trùm lên mặt cùng với âm thanh lạnh lùng của Hạ Vũ.

Thế nhưng, khuôn mặt lạnh nhạt của hắn khi nói ra lời này căn bản là không có lực uy hiếp một chút nào. Thay vào đó còn làm cho mấy cái nữ sinh xung quanh bao gồm Trương Tiểu Mạnh cũng đều đồng loạt đỏ mặt mà cúi đầu. Đáng chết a, lực sát thương cũng thật lớn.

"Cái tên khốn kiếp, anh xem bốn tiểu thư là gì đây? Là tay sai miễn phí sao? Hừ hừ..."

Vốn dĩ Hạ Di Di còn muốn bày tỏ cảm xúc của mình một chút, nhưng khi nhìn thấy Hạ Vũ đã xoay người rồi đi. Cô cũng liền cắn cắn môi mà đem áo khoác của hắn xếp lại rồi ôm vào lòng. Liên tục hừ hừ nhỏ giọng lên án hắn.

Mà lúc này, Thẩm Liên không biết là từ góc nào lại nhanh chóng chui vào bên cạnh của Hạ Di Di. Sau đó liền nhìn chăm chăm áo khoác trong tay của cô, phảng phất như vô cùng tri kỉ mà nói ra.

"Di Di a, cậu thường hay bị ra mồ hôi, nếu không để tớ cầm giúp cho một lát nhé? Tránh để cho áo bị ướt..."

"Không cần."

Đối với Thẩm Liên tỏ vẻ ân cần, Hạ Di Di liền không chút quan tâm mà chối từ. Mặc dù là không vui nhưng dù sao đây cũng là áo của người đàn ông của cô a, làm sao có thể đưa cho người phụ nữ khác cầm giúp được kia chứ?

Mà nghe thấy lời từ chối này của Hạ Di Di, gương mặt tươi cười của Thẩm Liên liền thoáng cứng đờ lại. Bỗng chốc liền trở nên vụn vặt tức giận.

Đúng là tiện nhân thật mà. Vừa này không phải còn là một bộ đáng không nghĩ cầm giúp hay sao? Quả nhiên đều là giả bộ!

"Ôi chào, lần này nam thần chính là xúc động quá a. Đợi một lát hần thua, ta có nên đi lên an ủi, xoa dịu vết thương cho hần hay không?"

"Ha ha, mặc dù bình thường ta rất ghét Giang Thần Dật nhưng bây giờ ta lại rất muốn hần chiến thắng a. Để cho tên Hạ Vũ kia biết mặt..."

"Xong rồi xong rồi, cả hai nam thần của ta cứ nhiên lại đấu với nhau. Nhưng là không cần nhìn thì ta cũng liền biết Hạ Vũ thua chắc rồi. Phải biết giáo thảo chúng ta đã từng đạt hạng nhất giải bóng rổ thiếu niên a."

Xung quanh liên tục truyền đến những tiếng xì xào to nhỏ. Nữ thì liên tục cảm khái, có điểm không đành lòng nhìn thẳng. Nam thì một bộ đáng vui sướng khi người gặp họa. Chưa từng có một ai cho rằng Hạ Vũ có thể thắng được cả.

Lúc này, Giang Thần Dật cũng không quan tâm lắm về những người xung quanh mà ném quả bóng trong tay qua cho Hạ Vũ. Bóng rổ chính là dễ công khó thủ, mà Giang Thần Dật làm như vậy thì cũng có nghĩa là cậu đã lựa chọn thủ. Rõ ràng là rất tin tưởng vào năng lực của mình.

Lần này, Hạ Vũ không những không cự tuyệt mà còn vô cùng thoải mái tiếp nhận lấy bóng. Sau đó, hần liền đem bóng ở trên mặt đất chụp vài cái, liên tục phát ra những tiếng "bịch bịch" trầm mà hữu lực.

"Chuẩn bị tốt sao? Bóng sắp vào rồi."

Nhìn thấy động tác thuần thục của Hạ Vũ, Giang Thần Dật cũng liền nghiêm túc mà cảnh giác lên. Mặc dù cơ thể mà cậu đang dùng trước đây chơi bóng rổ rất giỏi, nhưng bản thân cậu thì cũng không nắm chắc lắm.

Lúc này đây, Hạ Vũ cũng đã bắt đầu di chuyển. Mà nhìn thấy ý đồ của hần, Giang Thần Dật cũng liền lập tức gắt gao che ở phía trước. Nhưng là, ngay lúc này đây Hạ Vũ lại nhanh chóng chuyển hướng bóng, làm một cái cao mình động tác giả. Ngay khi Giang Thần Dật lần nữa cản trở, quả bóng trong tay của Hạ Vũ cũng liền một lần nữa chuyển hướng, tiếp tục là một cái động tác giả.

Bỗng dưng, Hạ Vũ lại nhanh chóng nhẹ nhàng xoay người, ở thời điểm Giang Thần Dật vẫn chưa kịp phản ứng lại, hần liền đã không có một chút do dự mà ném bóng tiến vào trong rổ.

Không có tiếng bóng va chạm khung, quả bóng này ngay cả khung bóng rổ cũng chưa từng đụng tới. Ở khoảng cách như vậy, Hạ Vũ cứ nhiên lại nhẹ nhõm làm một cái rỗng ruột bóng!

Giang Thần Dật chỉ kịp nghe được âm thanh quả bóng ở sau lưng va đập được vài tiếng, sau đó liền hoàn toàn không có âm thanh nữa.

Mà toàn bộ sân bóng rổ lúc này cũng liền đã rơi vào cực độ khiếp sợ, quá nhanh, bọn họ căn bản chỉ kịp nhìn thấy Giang Thần Dật mở ra đôi tay ở hai bên trái phải lung lay vài lần. Mà Hạ Vũ cũng liền từ bên người của cậu vượt qua, trực tiếp ném bóng vào trong rổ.

Còn những người từng chơi qua bóng rổ lúc này cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy Hạ Vũ đã làm hai cái động tác giả. Mà bây giờ, Giang Thần Dật cũng đã từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại mà ném trả lại bóng cho Hạ Vũ, có chút âm trầm mà nói ra.

"Lại đến."

Cứ như vậy, hai lần, ba lần, bốn lần.

Trong vòng một phút, Hạ Vũ đã vào rổ được tận bốn quả. Cũng không biết là hần làm như thế nào, nhưng trên quần áo của hần ngay cả một hạt bụi cũng không có. Sạch sẽ mới tinh như lúc ban đầu.

"Người thua."

Ném trả lại quả bóng cho Giang Thần Dật vẫn còn trong trạng thái ngây ngốc kia, Hạ Vũ liền lạnh nhạt mà trần thuật sự thật. Trên trán của hần ngay cả một giọt mồ hôi cũng chưa từng chảy ra, bộ dạng trông vô cùng nhàn nhã. Bởi vì hần dùng cho đến tận bây giờ vẫn là kỹ thuật, chứ không phải là cùng Giang Thần Dật so tốc độ.

Mà những người vây xem chờ đợi chê cười Hạ Vũ lúc này cũng đã chuyển từ trạng thái kinh ngạc trở thành trấn tĩnh nhìn.

Ôi chào, không ngờ được rằng cái tên này cư nhiên lại là một cái cao thủ a. Đúng là ẩn tàng quá sâu mà.

****Tuần này hơi bận một chút nhưng tuần sau có lẽ sẽ được cải thiện nha. ≥3⊃3≤**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Xin lỗi

Nhìn thấy Hạ Vũ chiến thắng, một đám người xem liền lập tức vỡ òa. Ngay cả Dạ Ly Lạc và Phong Nhạc cũng liền kinh ngạc mà tròn tròn mắt. Kèm theo đó, một đám võng hữu bên trong phòng phát sóng cũng đều điên cuồng đánh thưởng.

{ Tiêu Vi: Nam thần đúng là quá suất đi. /liếm màn hình.jpg/ }

{ Ta là người qua đường giúp: Chủ phòng a, người tốt nhất là nên nhả IP Weibo của Tam thiếu gia ra cho ta biết. Nếu không, lão tử liền cầm dao đến Phong gia tìm người. }

{ Mưa Sao Băng: Lâu trên có bệnh rất nặng rồi a. Hắn nói là muốn đi đến Phong gia để tự sát kia kìa... }

Cuối cùng, Phong Nhạc cũng liền từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần mà tắt đi phát sóng trực tiếp. Sau đó, liền vô cùng thiếu đánh mà giờ ngón giữa về phía Kim Hiên, khiến cho gã không nhận được mà nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

"Không được, bóng rổ dễ công khó thủ, Giang ca rõ ràng là đã chịu thiệt mà nhường này a. Nếu có gan thì..."

"Đủ rồi! Còn chưa đủ mất mặt hay sao? Có chơi thì phải có chịu, mau quỳ xuống xin lỗi đi rồi lăn về nhà."

"Giang ca..."

Vốn dĩ Kim Hiên vẫn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng khi đối diện với lời răn dạy cùng với ánh mắt ẩn chứa buồn bực và lửa giận của cậu. Gã cũng chỉ đành cắn răng mà quỳ xuống đất, hướng về phía Hạ Vũ dập đầu.

"Xin lỗi."

Mà nhìn thấy bộ dạng túng quẫn này của Kim Hiên, Dạ Ly Lạc liền vô cùng hí hửng mà kéo tay Phong Nhạc đến trước mặt của gã. Vô cùng phách lối mà lên mặt.

"Mày nói cái gì bọn tao nghe không rõ a?"

"Xin lỗi."

"Bộ chưa ăn cơm hay sao mà không có tí sức lực nào vậy? Nói lớn lên đi chứ?"

"XIN LỖI!!!!"

"La lớn như vậy làm gì a? Muốn hù chết bọn tao sao? Nói nhỏ nhẹ, có thành ý vào đi chứ."

"....."

Lúc này, cho dù có dùng đầu gối để nghĩ thì Kim Hiên cũng có thể đoán được là hai con hàng này rõ ràng là đang làm khó dễ cho gã mà. Nhưng là, nhìn đến Giang Thần Dật vẻ mặt âm trầm bên cạnh, gã cũng chỉ có thể yên lặng mắng chửi bọn họ ở trong lòng.

Mà trái ngược với tâm tình của Kim Hiên, hai người Phong Nhạc lúc này liền cảm thấy vô cùng sung sướng a. Cái tên này vốn dĩ cũng chỉ là con trai của một cái gia đình trung lưu mà thôi. Nhưng từ khi được Giang Thần Dật chống lưng cho thì gã cũng liền lập tức kiêu căng đến tận trời, không đem hai người bọn họ để vào trong mắt. Cuối cùng thì hôm nay bọn họ cũng có thể dạy dỗ cho gã một trận được rồi.

Mà lý do khiến cho Giang Thần Dật yên lặng thoái nhượng đến giờ cũng chính là giống như suy nghĩ của hai người Phong Nhạc. Cậu là đang muốn cho Kim Hiên một bài học để gã có thể thu liễm lại một chút, sau này không gây phiền phức ở khắp nơi mà làm mất mặt cậu nữa.

"Hạ Vũ, có thể cho hắn đứng dậy được không?"

"Có thể."

Nhưng là, mắt thấy Kim Hiền phảng phất như sắp bạo nộ, Giang Thần Dật cũng liền nhú mày nhìn Hạ Vũ. Mà khi nghe thấy lời khẳng định của hắn, cậu cũng liền nhàn nhạt nói với Kim Hiền một tiếng.

"Đứng dậy rồi đi thôi."

Vì thế, một đám nam sinh hùng hùng hổ hổ đến gây sự cuối cùng lại mặt ủ mày chau rồi xám xịt rồi đi.

Mà lúc này, Hạ Vũ cũng liền thu hồi lại tầm mắt mà đi về phía Hạ Di Di. Phảng phất như không nhìn thấy việc cô đang mất to trừng mắt nhỏ với Huyết Cơ và Bạch Tiểu Mễ.

"Trà đây."

Nhìn thấy Hạ Vũ mặt không cảm xúc mà đem áo khoác kéo đi. Hạ Di Di liền lập tức muốn xù lông mà u uất nhìn hắn. Đúng là cái tên đáng ghét này thật mà, ngay cả một lời cảm ơn cũng không nói ra, không những vậy mà còn bày đặt tỏ thái độ với cô nữa kia chứ. Cô đúng là bị đá đập trúng đầu rồi nên mới có thể thích hắn. Đàn ông gì mà một chút thân sĩ cũng không có.

"Hạ ca ca, ừm, anh có khát nước không a? Em có mua nước cho anh đây."

Ngay lúc này, thân ảnh của Thẩm Liên cũng liền nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh của Hạ Vũ. Phảng phất như có điểm then thùng, ả liền đỏ mặt mà nhìn hắn. Nhưng là trong giây lát này, Hạ Vũ cũng liền từ trong ánh mắt của Thẩm Liên nhìn ra một tia tính kế.

Nhìn thấy hành động này của Thẩm Liên, những nữ sinh đang nhao nhao đứng xung quanh của Hạ Vũ cũng đều lập tức bùng tình đại ngộ mà vô cùng hối hận. Tại sao bọn họ lại không nghĩ ra việc tặng nước cho Hạ Vũ a, cứ nhiên lại để cho Thẩm Liên giành được tiên cơ mất rồi. Vì thế, một đám nữ sinh liền dùng ánh mắt ganh ghét mà nhìn ả ta.

"Cô là?"

"Em...em là Thẩm Liên, bạn thân của Di Di."

Nhìn thấy Hạ Vũ hỏi lại cùng với chai nước suối trên tay của mình cũng bị hắn lấy đi. Thẩm Liên liền nhanh chóng vui vẻ mà nói ra. Nhất là khi cảm giác đến ánh mắt ganh tị của mấy nữ sinh xung quanh, ả liền càng thêm đắc ý.

Nhưng là, việc xảy ra tiếp theo liền giống như một bàn tay hung hăng đánh tan đi ảo tưởng của Thẩm Liên, khiến cho ả vô cùng đá kích mà trừng lớn mắt.

Chỉ thấy Hạ Vũ lúc này đã nhanh chóng đi đến trước mặt của Bạch Tiểu Mễ. Khi nhìn thấy cô đang ủ rũ, trên trán còn ướt đầm mồ hôi, hắn liền từ trong túi áo khoác lấy ra khăn tay rồi giúp cô lau mồ hôi đi. Sau đó, hắn mới đưa cho cô chai nước suối mà nhỏ giọng nói.

"Uống đi."

"A, cảm ơn anh."

Nhìn thấy chai nước suối trước mặt này, Bạch Tiểu Mễ cũng liền nhanh chóng vui vẻ trở lại. Bao nhiêu lo lắng về việc Hạ Vũ có thể hay không bởi vì được giáo hoa tặng nước suối mà đem cô đuổi đi cũng theo đó tan biến không còn một mảnh.

Sau đó, dưới ánh mắt như dao găm của Thẩm Liên. Bạch Tiểu Mễ liền không tìm không phổi mà vô cùng tự nhiên đem chai nước suối cho uống. Sau đó còn làm ra biểu cảm giống như bản thân vô cùng hạnh phúc khiến cho vô số nữ sinh đang quan sát cũng liền dùng ánh mắt đem cô đánh thành cái sán.

Đậu móa, không phải nói là Bạch Tiểu Mễ rất là ngốc hay sao a? Rốt cuộc là ngốc thật hay ngốc giả vậy?

Bạn đang đọc truyện *Định Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chuẩn bị

"Cái kia, Nam thần, có thể cho ta xin chữ ký được không a?"

Nghe thấy âm thanh từ bên cạnh vang lên, Hạ Vũ liền nhú mày rồi nhìn về phía Trương Tiểu Manh. Sau đó, hắn mới nhàn nhạt mà hỏi lại.

"Ngươi là?"

"Ta chính là fan ruột của ngươi nha Nam Thần. ID của ta là Áo bông của Nam Thần."

Từ trong túi xách lấy ra một quyển sổ cùng với một cây viết, Trương Tiểu Manh liền vô cùng hào hứng mà nói ra. Chờ khi Hạ Vũ cho cô ký tên xong, cô nhất định phải đem nó đi khoe với mấy cái đồng hữu trên mạng để cho bọn họ ganh tị đến chết a.

"....."

Mà nghe thấy lời này của Trương Tiểu Manh, Hạ Vũ rất hiếm khi bị triệt để làm cho câm nín. Trong lòng bắt đầu suy ngẫm, khoe miệng cũng đi theo liên tục run rẩy. Cái áo bông này có phải là có hơi...lớn một chút hay không? Còn có, sau khi mặc vào thì có thể hay không sẽ bị đè chết a?

Nhưng là, chỉ cảm khái ở trong giây lát, Hạ Vũ liền đã đưa tay nhận lấy quyển vở từ trong tay của Trương Tiểu Manh. Bắt chước lấy chữ ký ở kiếp trước của mình rồi nhanh chóng ký lên.

"Của người."

Dù sao đi nữa thì hẳn cũng không kỳ thị người có gương mặt xấu hay người có thân hình mập mạp gì đó. Bởi vì so ra, một người xấu xí có tâm hồn lương thiện thì vẫn tốt hơn một người có túi da xinh đẹp mà lại chứa đầy rắn rết ở bên trong.

"Nam Thần a, cảm ơn người rất nhiều nha. Ta nhất định sẽ phấn người đến già luôn." (*Từ phần có phát âm gần giống như từ fan.)

Nhận được chữ ký rồng bay phượng múa của Hạ Vũ, gương mặt mập mạp của Trương Tiểu Manh liền lập tức cười thành một cái bánh bao. Vô cùng hớn hơ mà mang theo chữ ký chạy đi khoe với mấy cái bạn thân của mình.

"Nhìn cái gì a bảo bối, chẳng lẽ người hiện tại liền đã chán ăn mỹ vị rồi mà chuyển sang thích ăn thịt ba chỉ xào cay?"

Trên hông bị Huyết Cơ hung hăng véo đến đau nhói cùng với giọng nói tựa cười như không cười của nàng. Hạ Vũ liền lập tức lắc đầu như trống bỏi. Xin lỗi a đại tỷ, hẳn là thích ăn cay chứ không phải thích ăn mặn đâu a.

"Hạ ca ca~"

Mà lúc này, Thẩm Liên cũng đã từ trong xấu hổ lấy lại tinh thần mà nũng nịu nói ra. Đưa tay liền muốn ôm lấy cánh tay của Hạ Vũ, phẳng phất như bàn thân đã chịu đến vô vàn ủy khuất vậy.

Nhưng là, khi âm thanh âm trầm cùng đe dọa từ bên cạnh vang lên, cánh tay đang đưa ra của Thẩm Liên liền lập tức cứng đờ giữa không trung.

"Nếu người dám dùng bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào người bảo bối của ta, ta sẽ để cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết a."

Lúc này, Huyết Cơ đang bá đạo mà đem Hạ Vũ ôm lại, không một tiếng động tuyên bố chủ quyền. Ánh mắt cũng mang theo ý tứ cảnh cáo mà liếc nhìn Thẩm Liên cùng chúng nữ sinh xung quanh.

Mà những nữ sinh bị ánh mắt của nàng đảo qua cũng đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, cả người đều không khống chế được mà run lên lay bẩy. Có cảm giác bản thân giống như là bị một con dã thú, không, nói đúng hơn phải là bị một con rắn độc nhìn chằm chằm mới đúng.

Lúc này, một đám nữ sinh đang đồng loạt thầm nghĩ ở trong lòng. Ánh mắt của cái cô Thẩm Diễm này tại sao lại đáng sợ như vậy a. Mặc dù vô cùng khó hiểu, nhưng là theo bản năng nguy hiểm của loài người liên tục mạch bảo liên khiến cho từng tốp, từng tốp nữ sinh vô cùng túng quăn mà lập tức bỏ đi hoặc là yên lặng dời đi tầm mắt đang đặt trên người Hạ Vũ.

Đương nhiên, trong số những người này cũng bao gồm cả Thẩm Liên nữa. Lúc này, ả đã nhanh chóng toát mồ hôi hột mà rời đi như một làn gió. Ngay cả đầu cũng không dám quay lại nhìn Hạ Vũ một cái. Bởi vì cách đây vài ngày, ả đã vừa bị Huyết Cơ đánh cho một đòn, đến tận bây giờ ả vẫn còn cảm giác ê ẩm đây.

Mà lúc này, sau khi rời khỏi "vòng vây" của mấy nữ sinh kia, Hạ Vũ đang chậm rãi đi đến trung tâm thương mại mua một đồng quần áo, thức ăn, nước uống cùng các loại đồ vật cần thiết cho sinh tồn dã ngoại.

Vốn dĩ, Hạ Vũ là muốn mua một lượng lớn dây đàn để sử dụng. Nhưng là, sau khi dạo qua rất nhiều cửa hàng, hẳn liền trực tiếp thất vọng rồi. Bởi vì không có một gian cửa hàng nào còn dây đàn cả. Cho nên, cuối cùng thì Hạ Vũ cũng chỉ có thể tìm mua dây thép Cacbon loại 1,25 li. Có tính chất gần giống với dây đàn, cũng rất sắc bén khi được tác động mạnh lên.

Sau đó, bởi vì được hệ thống nhắc nhở gợi ý nên Hạ Vũ liền mua thêm một cây trường cung với mười mấy cái mũi tên khác nhau, đồng thời cũng mua luôn cả một băng đạn để dự trữ, phòng ngừa khi cần sử dụng lại không có. Và thứ cuối cùng mà hẳn mua đó chính là một thanh chủy thủ bình thường để phòng thân.

[Đình, hồi đoái thành công. Điểm cảm xúc -10 triệu.]

"Hệ thống, đừng nói với ta là người muốn đưa ta vào rừng đi săn thú đi a?"

[Ha hả, ký chủ a, người nghĩ nhiều rồi. Ta chỉ là đưa người đi chơi một cái trò chơi mà thôi. Đảm bảo là vô cùng kích thích a~]

Nghe thấy lời này của hệ thống, trong đầu của Hạ Vũ liền hiện lên một cái dấu chấm hỏi thật lớn. Nhưng là, chờ khi hắn thật sự trải nghiệm được "trò chơi" mà hệ thống nói. Hắn mới thật sự không thể không thừa nhận một điều...

Mẹ kiếp, thật sự là rất kích thích a, kích thích đến mức hắn sắp đau tim mà chết luôn rồi đây.

****Hồi thứ 7 đi học về thì bị mắc mưa, Laptop của Nhóc cũng bị vô nước mà hư luôn rồi. Đến chiều hôm qua mới sửa xong đây. T_T**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Xóa bỏ ký ức và tình cảm

[Bảng thông tin về độ hảo cảm của ký chủ đối với các mục tiêu:

- Huyết Cơ: 70. (Thích)
- Bạch Tiểu Mễ: 50. (Sủng vật, bạn thân)
- Dạ Minh: 20. (Có hảo cảm)
- Hạ Di Di: -10. (Không có ấn tượng tốt.)]

[Đỉnh, xét thấy ký chủ đối với mục tiêu Huyết Cơ có hảo cảm vượt qua 60. Hệ thống quyết định tiến hành loại bỏ ký ức và tình cảm của ký chủ.]

[Đỉnh, đang bắt đầu loại trừ...]

Vừa mới bước vào phòng, Hạ Vũ đã bị một loạt thanh âm thông báo của hệ thống làm cho nhúu chặt mày lại. Thầm nghĩ chẳng lẽ hệ thống lại muốn đối với hắn tiến hành mật sát?

Nhưng là, ngay sau đó, Hạ Vũ chỉ cảm thấy đầu óc bỗng dưng lại đau như nứt ra. Phảng phất như có thứ gì đó đang chậm rãi đem ký ức của hắn sinh sinh rút ra, kế tiếp liền bắt đầu sắp xếp lại. Khiến cho hắn không thể không điên cuồng ôm đầu mà quỳ xuống đất.

Nhưng cũng may, hắn chỉ có thể cảm nhận được nỗi đau này trong vài giây, ngay cả tiếng hét đau đớn cũng không thể phát ra được. Bởi vì ngay sau đó, tư duy của hắn cũng đã rơi vào một mảnh hỗn độn, triệt để mất đi ý thức.

[Đỉnh, đã thanh trừ tình cảm và dọn dẹp ký ức thành công.]

Thời gian thấm thoát trôi qua từng phút một, khi mặt trời cũng đã khuất bóng. Hạ Vũ rốt cuộc cũng có thể từ trong mê mang tỉnh lại. "Tê" một tiếng, hắn liền khẽ rên rỉ mà ôm đầu ngồi dậy, trong đầu vẫn như cũ còn sót lại cảm giác quay cuồng.

"A, tại sao mình lại ở đây chứ?"

Khó chịu mà nheo mắt đánh giá khung cảnh xung quanh, Hạ Vũ liền có phần không được tỉnh táo mà tự mình lầm bầm. Sau đó, hắn mới có thể từ trong đầu của mình tìm ra được một loạt trí nhớ giống như đang được đóng gói cất vào một góc trong não hải của hắn.

"Thì ra là bị thu gọn trí nhớ và loại bỏ tình cảm. Đây cũng giống như là việc ứng dụng bị xóa bộ nhớ Cache vậy a?"

"Nhưng cũng không sao, dù sao đi nữa thì những ký ức cùng cảm xúc kia cũng chỉ là việc râu ria không đáng giá nhắc tới mà thôi, có bỏ đi cũng không sao cả. Chỉ cần vẫn còn giữ lại được ký ức và thù hận về ba tên phản bội kia, ta cũng đã mãn nguyện rồi a."

Nhìn lấy từng đợt hình ảnh như một cuốn phim đang tua nhanh ở trong đầu mình, tâm trạng của Hạ Vũ lúc này cũng không dậy nổi một tia ngọn sóng nào. Ngay cả việc bản thân đã từng đi dạo qua một vòng quý môn quang hay những lúc cùng Huyết Cơ nói chuyện yêu đương, hắn đều đã không còn cảm xúc gì đặc biệt cả. Càng giống như là một người ngoài cuộc đang ngồi xem phim mà thôi.

Bây giờ đây, Hạ Vũ đã hoàn toàn trở lại trạng thái giống như lúc vừa mới xuyên qua vậy. Nhưng là, nếu so với trước đó thì hắn lại càng thêm hồ hững hơn, ngay cả cảm giác tiếc hận giùm cho nguyên chủ "Hạ Vũ" cũng không có nữa. Trong đầu của hắn lúc này chỉ toàn tâm toàn ý muốn trả thù đám người của Cổ Trần Trần mà thôi, hoàn toàn không còn cảm xúc dư thừa nào nữa cả.

"Hệ thống, ta cảm thấy việc loại trừ tình cảm và ký ức này thật sự là rất tốt a. Chỉ cần một khi vẫn còn là con người thì nhất định sẽ có thất tình lục dục.

Cho nên nếu người có thể loại bỏ được chúng, ta tin bản thân sẽ càng thêm tỉnh táo hơn để có thể nhanh chóng trả được thù."

[Ký chủ không cần ý lại vào việc này. Nếu xóa bỏ tình cảm và ký ức quá nhiều lần, ký chủ sẽ vĩnh viễn biến thành một cỗ máy móc không có tình cảm. Nặng nề nhất là sẽ khiến cho suy nghĩ hỗn loạn - đơn giản chính là sẽ điên điên khùng khùng a.]

"Ồ, vậy sao?"

Từ dưới đất đứng dậy, Hạ Vũ liền phảng phất như có chút mới lạ mà đánh giá bản thân từ trên xuống dưới một chút. Sau đó mới không nhanh không chậm mà lạnh mặt đi tới trước gương, chỉ tay vào trong gương liền ảo não cảm khái.

"Huynh đệ a, người cư nhiên lại đi yêu một con rắn không lồ, còn cùng nó xxoo nữa chứ? Người cũng không có chương ngại tâm lý gì đó a?"

[.....] Hệ thống bỗng dưng có cảm giác ký chủ có điểm quái quái, giống như là đầu óc...hơi bị chập mạch một chút.

Sau khi trên dưới nhìn quanh một vòng, Hạ Vũ mới lười nhác mà nằm trở lại giường. Giống như chợt nhớ tới điều gì, Hạ Vũ mới lạnh nhạt hỏi hệ thống.

"Hệ thống, nghe nói người sẽ đưa ta đến một thế giới khác để chơi game có đúng không? Vậy thì bao giờ đi?"

[Hiện tại liền đi. Thuận tiện nhắc nhở ký chủ, lần du hí này sẽ là thể xuyên, tức là cả linh hồn và thể xác đều xuyên hết. Cho nên, nếu ký chủ ở nơi đó gặp phải bất trắc gì. Ngài sẽ thật sự ngẫm.]

Nghe thấy lời này của hệ thống, Hạ Vũ cũng liền không dám khinh thường mà gật đầu. Sau đó, khi nhìn đến vật tư đã chuẩn bị đầy đủ bên trong không gian. Hắn liền ra hiệu cho hệ thống đã có thể khởi hành.

[Đỉnh, đang bắt đầu truyền tống...]

[0%...10%...47%...78%...]

[Đỉnh, truyền tống hoàn tất.]

Ngay khi âm thanh của hệ thống vang lên, cơ thể của Hạ Vũ liền cứ thế biến mất ở giữa không trung.

Mà ở một thế giới song song khác, lúc này ở bên trong một con hẻm nhỏ lại bỗng dưng lại xuất hiện một cái nam sinh mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, gương mặt cũng là đẹp đến nhân thần cộng phần.

Hiện tại, hắn đang là một mặt mòng bức mà đánh giá khung cảnh xung quanh mình. Khi nhìn thấy đây là một con hẻm không người, hắn mới có thể thở phào một hơi. May mà không có người nhìn thấy việc bản thân xuất hiện từ trong không khí a, nếu không thì kẻ đó nhất định cũng sẽ bị dọa điên đi?

[Ký chủ a, bởi vì lần du ngoạn này mà năng lượng của hệ thống đã giảm sút nghiêm trọng. Cho nên hệ thống phải cần một thời gian dài để có thể bổ sung lại năng lượng.]

[Cho nên, trong khoảng thời gian này hệ thống sẽ rơi vào trạng thái đông lạnh, sẽ không có bất kỳ trợ giúp nào dành cho ký chủ cả. Cho nên, mong ký chủ có thể sống sót được cho đến khi hệ thống góp đủ năng lượng để có thể đưa ký chủ trở về a.]

****Hôm nay và gày mai học hai buổi nên rất bận, nếu không đăng chương được thì cuối tuần ta sẽ bù chương. $\geq \omega \leq$**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hắc Ám Kỷ Nguyên - Tiếng Chuông Tử Thần

Trong lúc trò chuyện với hệ thống, Hạ Vũ liền chậm rãi đi ra khỏi con ngõ này. Bắt đầu đưa mắt đánh giá khung cảnh xung quanh mình. Chỉ thấy đây là một cái thế giới cùng Kinh Hoa quốc cũng không sai biệt lắm, xe hơi, cao ốc, thiết bị công nghệ thông tin, người đi đường cũng vô cùng đông đảo.

Lúc này, Hạ Vũ là đang nhìn về một tòa cao ốc cao chọc trời ở bên kia đường. Bên trên có gắn một cái màn hình máy tính vô cùng lớn, ít nhất cũng có tận mấy trăm inch đang chiếu hình một cái nữ MC đang dẫn chương trình thời sự.

"Bắt đầu từ hôm qua, tức ngày 21/8/20xy, ở rất nhiều thành phố trên thế giới như LosAngeles, London, Hongkong, Bắc Kinh đã bị thiên thạch với nhiều kích cỡ khác nhau xuất hiện từ vũ trụ rơi trúng, dẫn đến vô số công trình kiến trúc, tài sản bị hủy hoại nghiêm trọng cùng với hơn 1 triệu người đã mất mạng. Hiện các nhà khoa học đang bắt đầu tiến hành điều tra để xác minh và làm rõ."

Nghe thấy lời này của nữ MC, Hạ Vũ liền có cảm giác không đúng cho lắm mà nhíu mày lại. Tại sao...hắn cứ có linh cảm hơi là lạ, nhưng lạ ở chỗ nào thì đến chính hắn cũng không thể biết được. Chỉ là một loại dự cảm bất an mà thôi.

[Theo tình hữu nghị, hệ thống sẽ khuyên ký chủ một điều đó là, trước 7h sáng mong ký chủ có thể nhanh chóng tìm được một nơi trú thân an toàn. Nếu không, hậu quả ký chủ sẽ tự mình gánh lấy.]

[Đồng thời, hệ thống cũng có một món vật phẩm nhỏ nhỏ dành tặng cho ký chủ đã được đặt tại bên trong không gian tùy thân của ngài, xin mời ký chủ tự động tra xét.]

6:39 am

Nghe thấy lời nhắc nhở này của hệ thống, Hạ Vũ liền bắt tri bắt giác mà đưa mắt nhìn về đồng hồ điện tử nằm ở góc trái của màn hình máy tính kia. Vẫn còn 21 phút nữa, hẳn nhất định phải nắm chắc thời cơ.

Lúc này, trong lòng hắn cũng đã bắt đầu hiện lên một cái suy đoán. Nhưng là, hắn cũng không dám tin tưởng vào suy đoán này của mình, mong rằng nó tuyệt đối không nên trở thành sự thật a. Bởi vì mỗi cái chi tiết của suy đoán này đều là nhằm vào hắn. Hắn từ chối việc ý tưởng này trở thành hiện thực, thật sự a.

Sau một lúc lâu tìm kiếm xung quanh, cũng không để ý đến ánh mắt kỳ dị của những người khác. Hạ Vũ liền nhanh chóng chạy về phía một khu chung cư đang trong quá trình di dời người dân để chuẩn bị phá hủy.

6:55 am

Không dám chậm trễ một chút nào, Hạ Vũ liền lập tức phóng nhanh vào trong cửa lớn của chung cư. Bởi vì nơi đây đã sắp bị phá đi nên số người vẫn còn ở cũng chưa đến vài ba hộ, bảo vệ hay camera gì cũng đều được cho tháo gỡ hết. Hệ thống điện, thang máy cũng đã không thể sử dụng được nữa, cho nên, Hạ Vũ không thể không đi bằng đường thang bộ, một đường đi thẳng lên đến tầng 3, cũng là tầng cao nhất ở đây.

Chọn một căn hộ không có người sinh sống ở cuối dãy hành lang, Hạ Vũ cuối cùng cũng có được cảm giác an toàn mà bắt đầu đánh giá hoàn cảnh ở đây. Chung cư này được xây dựng cũng xem như rất không tồi, bên trái là một cái nhà xưởng đã bỏ hoang, bên phải là một trường cao trung.

Căn phòng này có diện tích khoảng 100m2, gồm 2 phòng ngủ, 1 phòng khách. Nhà bếp, nhà vệ sinh đều có đầy đủ cả, mặc dù một số thiết bị cùng vật dụng đã bị chuyển đi nhưng mọi thứ lại rất gọn gàng, sạch sẽ, không hề bừa bộn một chút nào.

Nhưng thứ đặc biệt nhất làm cho Hạ Vũ quyết định chọn căn phòng này làm cứ điểm đó chính là, nó có một ban công vô cùng rộng được xây lồi ra bên ngoài. Nếu đứng ở đây, hẳn không chỉ có thể đem đường phố người xe tấp nập cho nhìn rõ mà còn có thể quan sát tường tận được cả khung cảnh bên trong nhà xưởng và cả trường cao trung kia.

6:59 am

Ngay khi đồng hồ chỉ vào đúng 7 giờ sáng, Hạ Vũ liền không khỏi bắt đầu ngưng thần, vô cùng chuyên chú mà quan sát thế giới vẫn đang chuyển động như thường kia.

"Keng." Theo một tiếng vang thanh thoát có phần giống như tiếng kim loại ma sát vào nhau vang lên. Âm thanh này liền như một con sóng triều dâng trào đi khắp mọi ngõ ngách trên khắp cả thế giới này mà cũng không riêng gì thành phố mà Hạ Vũ đang đứng.

Lúc này, mọi người ở đây đều bị âm thanh này làm cho ù tai, đầu óc cũng giống như đi theo đó mà trở nên rung động. Các loại thiết bị như điện thoại, máy tính,... Cũng đều đi theo hư hỏng hết, mang theo từng đợt khói đen cùng mùi cháy khét. Chính thức làm tê liệt một thời kỳ tiến hóa phải trải dài tận mấy ngàn năm qua của nhân loại.

Mà bây giờ đây, những viên thiên thạch vốn dĩ đang nằm yên bên trong khu vực niêm phong kia cứ nhiên lại chậm rãi bay lên, lơ lửng ở trên không trung.

"Lốp bốp, lốp bốp."

Theo tiếng thủy tinh vỡ nát vang lên, những viên thiên thạch này cứ nhiên lại nhanh chóng vỡ nát ra, trở thành vô số vật thể li ti giống như hạt bụi mà bắn ra tứ phía. Theo không khí truyền đi khắp mọi ngõ ngách trên đường lớn.

Mà ban nãy, bởi vì vật dụng điện tử bị cháy khét dẫn đến chuông báo cháy cũng đi theo khởi động, vô số người từ bên trong các công ty, cao ốc và chung cư cũng đều nhanh chóng chạy ra đường lớn, lo sợ hỏa hoạn xảy ra sẽ ảnh hưởng đến chính mình.

"Chuyện gì vậy a? Tại sao chuông báo cháy lại vang lên kia chứ?"

"Ta cũng không biết nữa, bỗng dưng thiết bị điện tử của nhà ta tất cả đều đồng loạt hư hỏng hết cả rồi."

"Ông trời a, chẳng lẽ là tận thế đến thật hay sao a?"

"....."

Mà lúc này, Hạ Vũ là đang trợn to mắt mà nhìn lấy khung cảnh hùng vĩ ngàn năm có một, tinh thể bay đầy trời như thế này. Những tinh thể kia ở dưới ánh nắng liền phản chiếu ra vô số màu sắc, tạo thành một dải ngân hà rộng lớn phủ đầy lưu quang, đẹp đến kinh tâm động phách.

[Đỉnh, hệ thống đang truyền tổng cho ký chủ một bộ phận nhỏ tri thức về thế giới này trong 10 năm sắp tới.]

[Đỉnh, truyền tổng thành công. Hệ thống bắt đầu rơi vào trạng thái ngủ đông...]

[Shutting down.]

Mà lúc này, Hạ Vũ chỉ kịp cảm thấy đầu óc choáng váng chừng khoảng 2 giây, sau đó một loạt tri thức xa vời liền đã xuất hiện ở bên trong đầu của hắn. Khiến cho hắn không thể không rơi ra vài giọt mồ hôi hột.

Bởi vì, có tri thức của 10 năm về sau, hắn liền biết, âm thanh ngân vang ban nãy được những người còn sống ở sau này gọi là Tiếng Chuông Cửa Tử Thần.

Mà khi tiếng chuông này reo lên, cũng đồng nghĩa với việc con người đã không còn là sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn nữa, cũng như nền văn minh mà bọn họ luôn lấy làm tự hào cũng đã đi theo đó mà lụi tàn...

Chỉ còn có một việc xem ra cũng không tệ, đó là một thời đại mới đã bắt đầu mở ra...

Hắc Ám Kỷ Nguyên - năm thứ 1.

******Có một số bạn cảm thấy buồn khi Hạ Vũ bị hệ thống xóa bỏ trí nhớ và tình cảm có đúng không? Nhưng là, theo lời Hạ Vũ nói, chỉ cần còn là con người thì nhất định sẽ có thất tình lục dục. Nếu Hạ Vũ đã từng yêu một lần thì nhất định cũng sẽ có lần 2, nên không cần lo lắng a.

******Sau này, lúc trước khi chết Hạ Vũ vẫn còn cùng.. Thoải tình cảm nữa mà. Nếu muốn biết thêm thông tin thì xin mời hóng tiếp đi a.

******Đỉnh chính là sẽ Happy Ending.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Tận thế buông xuống

Mà lúc này, những người đang đứng dưới đường phố cũng đều đồng loạt ngừng đầu mà nhìn khung cảnh mỹ lệ này. Có một số người còn si ngốc mà đưa tay ra để hứng lấy những hạt tinh thể đang rơi xuống kia, trong miệng liên tục lẩm bẩm.

"Phước lành của thần, đây nhất định là phước lành mà thần linh ban tặng cho nhân loại a."

"Thật đẹp, nếu không phải là điện thoại bị hư, ta nhất định sẽ đem khung cảnh này quay lại để đăng lên Weibo."

"....."

Ở một góc trên vỉa hè lúc này đang đứng hai cái chị em, người chị gái bây giờ mặc một bộ váy dài phủ gót chân, trên đầu cũng đội một chiếc nón rộng vành, trong tay đang thì đang liên tục bấm lấy chiếc điện thoại bị hư của mình. Thoạt nhìn là đang vô cùng tức tối, hoàn toàn không quan tâm đến mọi thứ diễn ra ở xung quanh mình.

"Điện thoại bị làm sao vậy a? Sao bỗng dừng lại tắt máy rồi?"

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ..."

"Có chuyện gì? Nói mau đi a."

"Tỷ tỷ, có mưa sao băng a. Thật nhiều, thật nhiều màu sắc..."

Mà người em gái chừng 6 tuổi của cô hiện tại là đang ngây ngốc nhìn lấy đám tinh thể bảy màu này, phảng phất như có điểm hiếu kỳ, cô bé liền đưa tay ra mà hứng lấy chúng. Sau đó, cô bé mới mỉm cười mà nín nín vẫy của chị gái mình, đưa bàn tay vừa hứng được tinh thể ra trước mặt của cô rồi hí hóp mắt nói ra.

"Tỷ tỷ mau nhìn a, thật xinh đẹp."

Bị em gái của mình làm cho phát phiền, cô gái liền tức tối mà nhìn xuống bàn tay của bé gái. Nhưng là, trong bàn tay của cô bé lúc này đã không còn tinh thể gì đó nữa mà là một mảnh trống rỗng. Cứ ngỡ bản thân bị lừa, cô gái liền lập tức tức giận mà mắng.

"Muội đang nói diên nói đại gì vậy a? Có cái quái gì ở đây đâu kia chứ?"

"Ô ô, tỷ tỷ a, mấy thứ đó chui vào trong tay của ta rồi, ta không có nói dối a, ô ô..."

Lúc này, bé gái đang vô cùng sợ hãi mà lập tức òa khóc lớn. Bởi vì ban nãy khi vừa mới đưa bàn tay cho tỷ tỷ xem, cô bé liền phát hiện ra rằng, những vật thể bên trong tay của nó cứ nhiên lại bắt đầu nhúc nhích như có sinh mệnh mà nhanh chóng chui vào trong tay của nó. Khiến cho nó cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

"Cái gì? Là thứ gì chui vào trong tay của muội?"

"Ô ô, là...nác...là chúng a..."

Cảm thấy được muội muội nhà mình cũng không có nói dối, cô gái lúc này liền có phần lo lắng mà hỏi ra. Khi nhìn thấy muội muội nhà mình run rẩy mà chỉ tay về phía bầu trời, cô cũng liền theo đó mà đưa mắt nhìn sang. Kế tiếp, cũng giống như những người khác, cô liền bị một màn trước mắt này làm cho kinh ngạc đến rồi.

"Cái này...."

"Tỷ...tỷ...ta...ta khó chịu quá đi a...ô ô...tỷ tỷ cứu ta..."

Vốn dĩ vẫn còn đang ở trong kinh điển, cô gái liền bị tiếng gọi đau đớn này của muội muội mình làm cho hốt hoảng mà vội vàng nhìn sang. Đưa tay nắm lấy hai vai của cô bé, sau đó liền ngồi xổm xuống đất, mặt đối mặt với muội muội mình.

"Hi Hi, muội bị làm sao vậy a?"

"Tỷ...Rống..."

"Hi Hi, đừng...đừng làm tỷ tỷ sợ mà...Hi Hi..."

Khi nghe đến muội muội của mình cứ nhiên lại phát ra âm thanh gầm gừ như dã thú. Cô gái liền có chút run run mà nói ra, nhất là khi nhìn đến gương mặt của cô bé lúc này đã hoàn toàn biến đổi, con ngươi trắng dã như không có tròng đen, da thịt cũng đang bắt đầu thối rữa, cùng với hàm răng sắc bén liên tục có nước bọt nhỏ ra kia.

Cô gái liền triệt để bị hù dọa đến mà ngã ngồi xuống đất, trái tim phảng phất như đều đã nhảy lên đến tận cổ họng mà khó khăn dò hỏi.

"Hi...Hi..."

"Rống..."

Nhưng chờ đợi cô gái cũng chỉ là một tiếng "rống" mà không phải nhân loại có thể phát ra được. Sau đó, cô bé này liền giống như một con dã thú hướng về phía cô gào thét rồi trực tiếp nhào đi lên.

"Hi Hi...Aaaaa...Cứu mạng a..."

Bị muội muội đè xuống mặt đất, cô gái liền bắt đầu trở nên kinh hãi vì sức lực của muội muội mình từ khi nào lại trở nên lớn đến như vậy, để cho bản thân cô ngay cả vùng vẫy cũng đều làm không được.

Nhưng là, ngay sau đó, cô gái liền lập tức không thể tin được nữa mà tròn trắng mắt, trong miệng phát ra tiếng hét thê lương tràn đầy đau đớn. Tay chân cũng bắt đầu điên cuồng phản kháng nhưng cũng đều không có kết quả gì.

Bởi vì trên cổ của cô lúc này đang bị cô bé này cho cắn lấy, sau đó, một mảng lớn thịt cũng liền bị nó cho kéo ra, máu tươi văng tung toé khắp nơi. Tiếng nhấm nuốt liên tục vang lên bên tai khiến cho cô có cảm giác sợ hãi đến tận sâu từ bên trong linh hồn.

Nhưng thời gian cũng không trôi qua lâu lắm, khi cô bé này mới cắn nuốt được vài miếng thịt thì cô gái ban nãy cũng đã bị đồng hóa trở thành một con zombie.

Tròng mắt của nó trắng dã mà nhìn về phía những con mồi ở xung quanh. Sau đó, nó liền vô cùng hưng phấn mà điên cuồng gào thét, hướng về phía những thức ăn xung quanh mà bắt đầu ngồi dậy. Mà con zombie nhỏ ở bên cạnh cũng liền đi theo ở bên cạnh nó, tìm kiếm thức ăn tươi sống mới dành cho bản thân mình.

"Aaaaa... Mẹ a...Cái quái gì vậy...Aaaa..."

"Cứu mạng...mau cứu ta đi a..."

"Zombie...Là zombie...Mẹ a..."

"....."

Không những chỉ riêng ở đây, khắp nơi trên đường phố, không, phải nói là khắp nơi trên thế giới lúc này đều đang ở trong tình cảnh giống như địa ngục. Trên mặt đất nơi nơi đều là máu tươi, tiếng la hét, người người cũng đã bỏ chạy tán loạn.

Một giây trước, các người có thể là người thân, người yêu hay đồng loại. Một giây sau, người liền sẽ có thể bị người ở ngay bên cạnh mình trực tiếp cắn xé, ngay cả phản kháng cũng đều không thể làm ra được.

Bọn chúng lúc này cũng đã không còn là nhân loại nữa mà đã trực tiếp mất đi tự chủ. Chính thức trở thành một cái xác luôn luôn bị con đói khổng chế, muốn nhấm nuốt con người để làm giảm đi con đói của chúng.

"Zombie... Cũng được xưng là tang thi hay xác sống... Chúng hiện tại cũng đã không còn xuất hiện ở trong phim ảnh nữa. Mà thay vào đó, chúng hiện tại đã thật sự xuất hiện ở trước mắt của mình rồi."

Mất lạnh nhìn đến tràng cảnh như địa ngục trần gian ở dưới đường phố, Hạ Vũ liền khẽ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi mà nhỏ giọng cảm khái.

Đừng hỏi vì sao hắn lại không đi ra cứu bọn họ, bởi vì hắn vốn dĩ liền không phải là chúa cứu thế, cũng không có được năng lực như chúa cứu thế. Bản thân hắn còn lo chưa xong thì còn muốn cứu ai nữa đây? Loại hình thánh mẫu này hoàn toàn là không thích hợp với hắn.

**Tận thế văn a, một trong những thể loại yêu thích của Nhóc (Trọng sinh, Hắc ám lưu, Hệ thống, Mạt thế, Linh dị, Dị giới, Sắc,...)

- -Hạ Vũ: Khốn kiếp a, người thích nhưng ta không thích, người đây rõ ràng là đang cố ý nhắm vào ta mà. ˋ(ˊˋ)ˊ

- -Nhóc: Chấm hỏi ٩(๑)۶

- -Hạ Vũ: Tận thế sẽ = thiếu thốn đồ ăn, thiếu thốn nước tắm, khắp nơi đều gặp phải mấy sinh vật gớm riet này, luôn luôn phải nom nớp đề phòng, còn phải đi săn giết bọn chúng a.(ˊˋˋ)ˊ ˋ(ˊˋ)ˊ

- -Nhóc: Nói tóm lại chính là sẽ ảnh hưởng đến việc kén ăn, thói ở sạch + với tính cách lười biếng của người chứ gì? (ˋˋˋ)

- -Hạ Vũ:.....(ˋˋˋ)

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Hắc Tinh Linh????

Nhưng cũng chính vào lúc này, trên bầu trời bỗng dưng lại xuất hiện nhiều vết nứt đen nhánh, tỏa ra khí tức âm u quỷ dị, khiến cho người ta có một loại cảm giác tê cả da đầu. Thế nhưng, đáng sợ nhất chính là, bên trong vết nứt tự nhiên lại bắt đầu xuất hiện một đốm đen to lớn.

Chỉ thấy chúng có hình dạng giống như một cái xác bị hút khô, cao khoảng một người đàn ông trưởng thành, toàn thân đen nhánh, hốc mắt cũng đi theo lồi ra bên ngoài. Lỗ tai nhọn hoắc, sau lưng mọc ra một đôi cánh đen đang đập phập phật ở trong gió, cánh tay sắc bén, thoạt nhìn có phần giống như lưỡi gươm vậy.

"Hắc Tinh Linh?"

Bất tri bất giác thốt ra cái tên này, Hạ Vũ liền triệt để cảm nín. Hiện tại, hắn thật sự rất muốn quý lạy người đã đặt cho chúng cái tên này. Mẹ kiếp a, mạt thế cũng sẽ xuất hiện hắc tinh linh nữa sao?

Phi phi, còn có, bộ sinh vật màu đen có tai nhọn thì đều sẽ được gọi là Hắc tinh linh hay sao? Kẻ đặt tên cho chúng nhất định là có thành kiến to lớn đối với Hắc tinh linh rồi. Hắc tinh linh trong thần thoại của người ta là một loại sinh vật xinh đẹp mà mịn, còn đám quái vật trước mắt này....

Hắn thật sự là không dám khen tặng.

Trong lúc Hạ Vũ đang phi nhỏ ở trong lòng, đám Hắc tinh linh đó rốt cuộc cũng từ trong khe nứt chui ra hết. Ít nhất cũng có trên trăm đầu tụ tập lại cùng một chỗ. Mặc dù số lượng so với tang thi thì ít hơn rất nhiều nhưng đen kịt một mảng như thế này thì cũng không khỏi khiến cho người ta sinh ra một trận cảm giác ác hàn.

"Lịch bịch".

"Phù, may mắn là kịp thời trốn lên đây."

Lúc này, phía trên một ngọn cây cao ven đường đang ngồi một cái thanh niên. Ban nãy khi dị biến xảy ra, hắn đã kịp thời tránh thoát đi công kích của một con tang thi mà kịp thời trốn lên đây. Bây giờ đây, hắn không thể không cảm thấy may mắn vì đám tang thi này sẽ không biết leo cây.

"Đúng là một đám ngốc xoa a, có ngon thì trực tiếp bay lên đây cắn ta đi a. Mà quên mất, bọn chúng đâu có cánh đâu mà có thể bay được kia chứ?"

"Rỗng rỗng."

Có thể là bởi vì cảm thấy bản thân đã an toàn, thanh niên liền có chút hí ngược mà căng da mặt. Sau đó, liền phun một bãi nước bọt vào mặt của con tang thi đang đứng dưới gốc cây điên cuồng gào thét kia. Xem ra, đám sinh vật ghê tởm này cũng không có gì khác ngoại trừ cái này.

"Phản phật."

Nhưng đúng lúc này, sau lưng của hắn cứ nhiên lại bắt đầu vang lên từng tiếng phản phật đập gió như máy bay trực thăng, khiến cho tán cây cùng cát bụi nhanh chóng bay mù mịt. Mà bây giờ đây, thanh niên liền có chút không thể tin được mà nhìn xuống dưới ngực của mình.

Chỉ thấy trong lòng ngực của hắn lúc này đã thủng sâu một lỗ, máu tươi đang nhanh chóng trào ra. Khó khăn mà ngoẹo đầu nhìn về sau lưng, thanh niên liền không không chế được mà hét lên một tiếng.

"Aaaaaaaa..."

Bởi vì sau lưng của hắn không biết từ lúc nào đã đứng một con Hắc tinh linh, trên cánh tay của nó lúc này đang ghim lấy một vật thể đỏ tươi, máu me đầm đìa vẫn còn đang yếu ớt di động. Thứ này rõ ràng chính là trái tim của hắn!

"K...không.."

Tuyệt vọng mà mấp máy môi, cơ thể của thanh niên liền nhanh chóng rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng va chạm trầm đục. Theo sau đó liền là tiếng gào thét hưng phấn của con tang thi kia, kế tiếp, hai con tang thi khác đang bồi hồi ở vùng lân cận cũng liền chậm chạp di chuyển đến. Mau chóng bắt đầu bữa tiệc của chúng, đem cơ thể của thanh niên xấu số kia chia ra ăn.

Nhìn thấy vô số người đang tuyệt vọng la hét trước sinh vật vừa mới xuất hiện kia. Hạ Vũ liền không thể không cảm khái ở trong lòng, cũng may rằng hắn được hệ thống trợ giúp cho biết trước được tri thức, nếu không, hắn có thể sẽ so với bọn họ càng thêm thảm hơn.

Hắc tinh linh - quái vật cấp 1, không có trí tuệ, chuyên ăn tìm nhân loại và sống theo bầy đàn. Mắt mù và không có khứu giác nên chúng chỉ có thể dựa theo âm thanh để tìm kiếm con mồi. Khi tìm đến con mồi, chúng sẽ dùng tốc độ siêu nhanh cùng với lưỡi dao sắc bén đem nhân loại giết chết.

Hắc tinh linh cũng thuộc về một phần tử khó nhằn, chỉ có thể đem chúng chém ngang lưng hoặc cắt đứt cổ hay phá hủy đại não mới có thể giết chết được. Nếu không, cho dù có làm gì đi nữa thì chúng cũng liền có thể sinh sản vô cùng vô tận, thuộc thể loại chém 1 thành hai cái loại kia, phương thức phân chia tế bào vô cùng biến thái.

Nhưng là, cũng may mắn rằng, khác với tang thi, chúng chỉ có thể di chuyển được ở ngoài trời mà không thể tiến vào không gian chật hẹp như nhà ở. Bởi vì đôi cánh của chúng không thể thu lại được.

"Đúng như trong ký ức có ghi, ngay khi Vết nứt thâm uyên xuất hiện, những tinh thể dịch bệnh - Thiên thạch tử vong cũng sẽ đi theo đó trực tiếp tan biến mất. Nhưng lúc này đây, hơn 2/10 dân số thế giới đã trực tiếp biến thành tang thi. Và đến 9h sáng, con số này sẽ lập tức trở thành 5/10, sau đó mới có tốc độ hạ nhiệt lại."

"Sóng thần, động đất, núi lửa phun trào. Quả nhiên, đứng trước thiên tai, con người luôn luôn trở nên nhỏ bé đến như vậy..."

Thờ dài một hơi, Hạ Vũ liền bắt đầu đi trở vào phòng, sau khi chắc chắn cửa sổ cùng cửa lớn đã đóng chặt lại. Hắn mới có thể yên tâm mà ngồi xuống ghế, bắt đầu suy nghĩ kế sách dành cho bản thân mình.

Hiện tại, cách duy nhất có thể giúp hắn sống sót đó là phải trở nên mạnh hơn. Mà muốn mạnh lên, hắn nhất định phải săn giết đám quái vật ngoài kia, tìm kiếm ra nguồn năng lượng tiến hóa bên trong cơ thể của chúng.

Mà trước đó, hắn cần phải có một kế sách săn giết chính xác cùng với một tinh thần bình tĩnh. Dù sao đi nữa, hắn trước kia cũng chỉ là một cái thiếu gia được nuôi trong nhà kính mà thôi. Mặc dù ở một kiếp này, hắn cũng đã đi qua dị giới, bị người khác đuổi giết. Thế nhưng, kinh lịch đó vẫn còn quá yếu kém, hoàn toàn là không đáng giá nhắc tới.

Mặc dù là không muốn thừa nhận, nhưng Hạ Vũ cũng là một người biết nhìn vào sự thật và biết tự lượng sức mình. Lần trước, khi đến dị giới, hắn biết rõ bản thân lúc đó đã hoàn thành nhiệm vụ một cách quá đổi dễ dàng. Nếu như không phải Huyết Cơ bởi vì yêu thích mà quan tâm, cứu giúp hắn. Hắn đã sớm chết ở dị giới từ mấy mươi kiếp trước rồi.

**Mọi người đã hiểu tại sao Nhóc chỉ đề Hạ Vũ ở tại dị giới có vài chương và để cho hắn hoàn thành nhiệm vụ dễ dàng như vậy chưa a? Đó là vì để cho hắn càng thêm trưởng thành, biết tự lượng sức mình, không giống như mấy thanh niên trẻ trâu (tỷ như Nhan Mạc Oa trong HTTDCMT) đâm đầu vào liền đánh đánh chém chém, không biết bản thân mình nặng bao nhiêu ký.

**Và quan trọng nhất là để cho Hạ Vũ biết rõ, bởi vì có Huyết Cơ yêu hắn, hắn mới có thể yên ổn mà sống đến tận bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Hai Con Zombie

"Khoan đã, cái này là...linh khí?"

Thế nhưng, ngay khi Hạ Vũ đang nhắm mắt lại để suy nghĩ kế hoạch. Hắn liền bất tri bất giác mà cảm nhận đến linh khí xung quanh bản thân đang chậm rãi lưu động. Nếu so về độ nồng đậm thì nhất định phải cao hơn ở Kinh Hoa quốc ít nhất là mười lần.

"Chẳng lẽ...bởi vì mật thể buông xuống nên linh khí của thế giới này đã bắt đầu hồi phục trở lại như ở thời viễn cổ? Nếu thật sự là như vậy, vậy thì có nghĩa ta cũng có thể ở tại thế giới này tu luyện a."

Càng nghĩ, Hạ Vũ liền càng thêm hưng phấn mà trực tiếp đi vào phòng. Sau khi nhìn đến chần mền được xếp gọn ghẽ, không có dấu hiệu bị người khác sử dụng qua. Hạ Vũ mới nhanh chóng ngồi xuống giường, đem Tụ linh bàn lấy ra rồi bắt đầu ngưng thần tu luyện.

- -----

14:20 pm

Trên đường phố vốn luôn phồn hoa náo nhiệt lúc này cư nhiên lại không còn nhìn thấy một bóng người nào. Thay vào đó, khắp nơi chỉ còn lại những cái xác không hồn lác lư vô cùng đông đúc, tụ tập thành tốp năm tốp ba trên đường phố. Chờ đợi những "thức ăn" xấu số xuất hiện.

Mà trên không trung lúc này, thường xuyên có từng đám Hắc tinh linh đang không ngừng dò xét khắp nơi. Chúng bay qua những hàng ô tô dài dằng dặc đã bị hư hay xếp thành đống với nhau. Chỉ cần ở nơi nào phát ra âm thanh của con người làm thu hút đến chúng, chúng nhất định sẽ không chút do dự mà đem kẻ đó xé nát ra.

Lúc này đây, Hạ Vũ cũng đã từ trong tu luyện tỉnh lại. Trong mắt hiện lên một vẻ mừng như điên, phảng phất như đều muốn nhảy cẫng lên để bày tỏ niềm vui sướng to lớn này.

Bởi vì, chỉ mới tốn thời gian nửa ngày, hắn đã tu luyện từ Luyện khí tầng 4 lên đến Luyện khí tầng 8. Hẳn tin, chỉ cần cho hắn thêm 10 phút thời gian, hắn nhất định sẽ thành công lên đến tầng 9.

Phải biết, đây chính là một cái thành quả tu luyện mà hắn đã tốn thời gian rất lâu đều không thể nào thành công được a. Hiện tại cư nhiên lại chỉ mất có nửa ngày thời gian.

"Không được, trước hết liền ăn một chút đồ vật rồi bắt đầu đi săn trước khi mặt trời lặn thôi."

Mặc dù hiệu quả tu luyện này thật sự là rất cao nhưng Hạ Vũ cũng không muốn ngồi mát ăn bát vàng như vậy được. Vì vậy, hắn liền từ trong không gian lấy ra một túi thịt bò khô cùng với một chai nước khoáng. Sau đó liền ngồi tại chỗ bắt đầu ăn.

"Gắng nuốt nhiều một chút cho tao đi a, hiện tại cũng đã là tận thế rồi. Đợi ngày mai có thời gian rảnh, tao sẽ không tiếp tục ngược đãi mày nữa."

Vừa ăn, Hạ Vũ liền bắt đầu lẩm bầm lẩm tư tưởng tinh thần cho bao tử ca ca của mình. Mong nó có thể nể mặt mà chịu đựng một chút, đem túi thịt bò khô này tiếp nhận giùm. Cũng không biết có phải là hữu dụng thật hay không, Hạ Vũ cư nhiên lại thật sự đem một túi thịt bò khô này cho ăn hết.

Sau khi ăn xong, hắn mới từ trong không gian lấy ra trường cung cùng mũi tên treo ở trên vai. Đồng thời cũng đem chủy thủ đặt ở một nơi dễ thấy trong không gian để tùy thời có thể lấy ra.

Cũng may nhờ có hệ thống ban thưởng, tùy thân không gian của hắn hiện tại cũng đã có diện tích bằng một cái phòng ở khoảng trăm mét vuông, vô cùng rộng lớn. Lúc này, hắn đã đem không gian chất đầy các loại quần áo, đồ ăn, xăng dầu khí đốt,... Căn bản chính là loạn đến không dám nhìn thẳng.

Nhưng là, đối với việc này Hạ Vũ lại phảng phất như cũng không có cảm giác gì mà bắt đầu chuẩn bị đem cửa mở ra. Lúc này, hắn cũng không khỏi cảm thấy may mắn vì việc chủ của căn phòng này lúc trước khi rời đi đã quên đóng cửa. Nếu không, Hạ Vũ cũng thật sự không biết bản thân nên làm gì bây giờ.

Bởi vì nếu tông cửa tiến vào, chốt cửa nhất định sẽ bị phá hư mà dẫn đến không đóng lại được nữa. Như vậy đối với hắn mà nói là sẽ vô cùng phiền toái.

Nhẹ nhàng vận lấy tay cầm, Hạ Vũ liền cẩn thận đưa mắt đánh giá hành lang xung quanh từ mắt mèo. Bởi vì phòng của hắn là căn hộ cuối cùng của dãy lầu nên được xây ở phía trên vách tường. Vì vậy, chỉ cần đưa mắt nhìn qua mắt mèo, hắn liền có thể trực tiếp đem mọi thứ bên trong hành lang cho nhìn cái một.

Không nhìn thì thôi, này vừa nhìn, Hạ Vũ liền trực tiếp tim đập bang bang. Bởi vì, thông qua mắt mèo, hắn nhìn đến phía trên hành lang lúc này cư nhiên lại đang lác lư hai đầu tang thi. Trong đó, một con chỉ đứng cách cửa phòng của hắn chưa đến hai bước chân, đưa lưng về phía cửa phòng.

- Thuộc tính của sinh vật:

*Tên sinh vật: Zombie.

*Mức độ tiến hóa tế bào: cấp 3. (Người trưởng thành là cấp 1.)

*Đánh giá sinh vật: Level 1.

*Sức mạnh: 298. (Người trưởng thành là 100.)

*Nhanh nhẹn: 37. (Người trưởng thành là 100.)

*Kỹ năng: Bệnh dịch (Truyền nhiễm bệnh dịch thông qua vết cắn và vết trảo.)

Cố gắng thả nhẹ hơi thở, điều chỉnh lại tiếng tim đập của mình. Hạ Vũ liền khẽ nuốt nước miếng một chút, ánh mắt của hắn cũng liền khẽ đảo quanh gian phòng rồi rơi vào chỗ của chiếc bàn dài dùng để đặt ti vi kia. Sau đó, hắn liền nhanh chóng làm ra quyết định.

Lặng yên không một tiếng động đi đến bên cạnh của bàn đặt ti vi, Hạ Vũ liền nhẹ nhàng đem nó nhấc bổng lên. Sau đó, hắn liền từ từ ôm nó trở về phía trước cửa phòng, bắt đầu tính toán khoảng cách để có thể đem cánh cửa mở ra mà không vướng phải cái bàn. Đợi khi tính toán xong, hắn liền bắt động thanh sắc mà đem nó đặt xuống đất, nằm ngang ở trước cửa, cách cửa khoảng gần mét.

"Tù ti vi đệ đệ, người nhất định phải trợ giúp ta a."

Nhỏ giọng nói với cái bàn để đánh lên tinh thần, Hạ Vũ liền bắt đầu đi trở về bên cạnh cửa phòng, nhanh chóng đem nó mở rộng ra. Chỉ ít có thể để một con tang thì có thể thành công đi qua.

Ngay khi cánh cửa vừa lách cách va phào bức tường, con tang thì đang đứng trước cửa kia cũng liền bị thanh âm này cho thu hút mà bắt đầu quay người lại, động tác trông vô cùng chậm chạp.

Chỉ thấy đó là một bà lão trên dưới 70 tuổi, lưng hơi còng, nhưng gương mặt lúc này cũng đã bị biến dạng hoàn toàn. Máu me đầm đìa mà hướng về phía Hạ Vũ rớt lên một tiếng, mùi vị của nhân loại khiến cho nó giống như là đánh lên máu gà vậy.

**Cuối cùng cũng tiến đi sắp tổng nhà Nhóc rồi a. Vừa đưa mẹ về xong là Nhóc đã đi gỡ chữ rồi đây. Có cảm động hay không a...(๑•ω-)~♥”

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Lăn đầu săn giết

Mà lúc này đây, Hạ Vũ cũng đã lập tức chạy trở về phía sau chiếc bàn. Một cước liền đem nó đập về trước, trực tiếp chắn ngang ở trước cửa mà phát ra một tiếng ầm vang. Thuận tiện cũng khiến cho đầu tang thi này bởi vì vấp phải mà ngã nhào xuống đất.

Nhìn thấy nó đang lung la lung lay hướng về phía bản thân bò tới, Hạ Vũ liền không chút do dự lấy ra chủy thủ. Tránh né đi bàn tay đang bắt tới của nó rồi đem chủy thủ từ phía sau ốt của nó cắm sâu vào bên trong.

"Phốc" một tiếng, chủy thủ liền cứ vậy đem đầu của nó cắm xuyên qua. Chảy ra thứ chất lỏng màu đen cùng trắng dính đầy trên tay cùng quần áo của Hạ Vũ. Khiến cho hắn hận không thể đem một lớp da của mình đều cởi ra để tẩy sạch hết một lần. Thật sự là quá ghê tởm a.

Lúc này đây, con tang thi này rốt cục cũng đã ngưng lại động tác mà không còn động đậy gì nữa. Hoàn toàn là đã chết thấu. Thế nhưng, Hạ Vũ lúc này cũng hoàn toàn không dám thả lỏng chút nào mà vội vàng đem xác của nó đá sang một bên. Dem trường cung nắm ở trong tay, sau đó liền rút ra một mũi tên từ bên trong túi đựng tên.

- Thuộc tính của sinh vật:

*Tên sinh vật: Zombie.

*Giới tính: nữ.

*Mức độ tiến hóa tế bào: cấp 3. (Người trưởng thành là cấp 1.)

*Đánh giá sinh vật: Level 1.

*Sức mạnh: 342. (Người trưởng thành là 100.)

*Nhanh nhẹn: 67. (Người trưởng thành là 100.)

*Tinh thần lực: 0.

*Kỹ năng: Bệnh dịch (Truyền nhiễm bệnh dịch thông qua vết cắn và vết trào.)

Đầu tang thi này lúc trước khi bị truyền nhiễm có lẽ là một cái nữ hài. Trong khi Hạ Vũ đối phó với con tang thi ban nãy, nó đã từ trên đầu của thang lầu đi được nửa đường đến chỗ của Hạ Vũ. Tốc độ so với con tang thi lúc trước phải nhanh hơn rất nhiều.

Nhìn đến gương mặt máu me giàn giụa cùng với nội tạng đang lòi ra bên ngoài của nó. Hạ Vũ liền có xúc động muốn nôn mửa, nhưng là, hắn cuối cùng là cũng có thể chống đỡ lại được mà đưa tay đem mũi tên đặt vào trên thân cung.

Đừng run a.

Lúc này, từng tế bào trên người của Hạ Vũ đều đang đồng loạt run rẩy. Khiến cho thân cung cũng đi theo liên tục run lên, căn bản là không thể nào nhắm trúng mục tiêu được. Nhất là khi nhìn đến đầu tang thi kia đang liên tục gào thét cách bản thân ngày càng gần, Hạ Vũ liền có xúc động muốn chửi thề.

Thiên a, hắn thật sự là không có sợ đến như vậy có được không? Nhưng là bản năng của con người đối với những sinh vật cường đại hơn mình, khiến cho cơ thể của hắn không đi theo sai bảo mà đang bắt đầu run lên.

Thứ đang sợ hãi là cơ thể của hắn mà không phải là linh hồn của hắn.

"Hạ Vũ a, bình tĩnh, ngay cả cảnh Huyết Cơ nuốt sống thú ngơoi cũng đã chứng kiến tận mắt rồi, không những vậy, ngơoi không phải là còn yêu nằng nữa hay sao a? Thứ này cũng chỉ là một con tang thi nhỏ bé đáng yêu mà thôi, ngơoi có cần phải sợ đến như vậy hay sao?"

Làm một loạt tư tưởng tâm lý cho mình, cơ thể của Hạ Vũ rốt cuộc cũng có thể dừng lại sợ hãi. Thế nhưng, khi mũi tên của hắn lại lần nữa nhắm vào chỗ của đầu tang thi kia, Hạ Vũ liền không khỏi sinh ra một trận ác hân.

Đậu móa, nhỏ bé đáng yêu...

Mặc dù điên cuồng phi nhỏ, nhưng là việc này cũng không cản trở đến việc Hạ Vũ nhắm thẳng vào đầu của con tang thi kia mà kéo căng dây cung. Sau đó, vụt một tiếng, mũi tên liền giống như một đạo tàn ảnh lao nhanh về phía trước. Sau đó, ngay khi đầu tang thi này còn liên tục găm gú, mũi tên liền trực tiếp đem đầu của nó bắn xuyên qua.

Nhìn thấy đầu tang thi này rớt cục cũng té xuống mặt đất, Hạ Vũ liền không nhìn được mà cảm khái, kỹ năng mà hệ thống đã tặng thì tuyệt đối đều là trân phẩm a. Còn nhớ rõ, khi nhận được phần thưởng là Đinh cấp xạ tiễn, hắn đã hậm hực không vui tận một thời gian dài đâu. Nhưng không ngờ, kỹ năng này là cũng có đất dụng võ a.

"Rống"

Thế nhưng, khi nghe đến âm thanh gào thét to lớn cùng với cánh cửa phòng số 1 ở đầu hành lang đang liên tục rung lắc kia. Hạ Vũ liền bắt đầu nghiêm túc lại mà chuẩn bị lựa chọn một cái mũi tên.

Lúc mua cung tên, Hạ Vũ đã chọn đúng ba loại mũi tên khác nhau. Một loại là mũi tên mảnh, có tốc độ di chuyển rất cao khi vừa rời khỏi dây cung. Cũng chính là mũi tên mà hắn vừa mới dùng để giết con tang thi kia.

Loại mũi tên thứ hai được gọi là mũi tên trọng lực, mặc dù tốc độ di động của nó khá chậm so với mũi tên mảnh nhưng lực đạo của nó lại rất lớn. Có thể bắn xuyên được cả một con trâu rừng.

Mà loại mũi tên cuối cùng thì có thể nói là tập hợp được toàn bộ ưu điểm của cả hai loại mũi tên trước. Được gọi là mũi tên xoắn ốc, tốc độ cùng lực lượng của nó đều thuộc vào hàng cao đẳng.

Nhất là sau khi bắn ra, mũi tên này liền sẽ bắt đầu xoay tròn với tốc độ cao như hình xoắn ốc. Vì vậy, đợi khi nó xuyên vào trong da thịt của con mồi. Nó sẽ trực tiếp đem da thịt của chúng cho xoắn nát, uy lực vô cùng kinh khủng.

"Tốt nhất là đừng xui xẻo như vậy, để cho ta gặp phải..."

Vẫn chưa đợi Hạ Vũ nói dứt lời, cửa phòng của gian phòng số 1 liền lập tức "ầm" một tiếng bị phá hư thành từng mảnh. Theo sau đó, xuất hiện ở trong tầm mắt của Hạ Vũ là một thân ảnh nhỏ xinh to khoảng một bàn tay.

- Thuộc tính của sinh vật:

*Tên sinh vật: Chó Pomeranian biến dị.

*Giống: cái.

*Mức độ tiến hóa tế bào: cấp 10. (Người trưởng thành là cấp 1.)

*Đánh giá sinh vật: Level 2.

*Sức mạnh: 897. (Người trưởng thành là 100.)

*Nhanh nhẹn: 1237. (Người trưởng thành là 100.)

*Tinh thần lực: 100.

*Kỹ năng: Xua đuôi tang thi. (Nó có thể phát ra tiếng gầm rú như quái vật cấp cao, đem những quái vật cấp thấp hơn nó cho xua đuôi.)

Chỉ thấy đó là một chú chó phốc sóc nhỏ vô cùng đáng yêu. Bộ lông màu trắng dài, xù xù khiến cho người ta có cảm giác muốn đem nó ôm vào trong lòng bàn tay để cưng nựng. Căn bản chính là dễ thương không chữa đường sống mà.

Nếu như là bình thường, Hạ Vũ liền sẽ lập tức không nói hai lời mà trực tiếp nhào lên. Đem chú chó nhỏ này ôm vào trong lòng hung hăng chà đạp, giày vò một trận. Thế nhưng, hần lúc này chỉ là vô cùng cảnh giác mà nhìn nó.

Bởi vì bên trong tận thế, có một tập thể sinh vật vô cùng quen thuộc trong đời sống hằng ngày khiến cho người ta vừa nghe liền sẽ sợ mất mật đó chính là - thú biến dị.

**Tiểu cầu cầu nhà ta chính thức lên sân. $O(\geq \nabla \leq)O$

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thu lưu người

Lúc này, Hạ Vũ cùng con chó biến dị này đang mắt to trừng mắt nhỏ với nhau. Chỉ thấy, khi nhìn đến Hạ Vũ, nó liền giống như là kinh ngạc mà sững sờ ở tại chỗ. Sau đó, nó liền đưa mắt trên dưới đánh giá Hạ Vũ một chút rồi lập tức lao nhanh về phía hần, chỉ để lại một đạo tàn ảnh ở phía sau.

Toi rồi...

Lúc này, trong đầu của Hạ Vũ cũng chỉ còn duy nhất một cái suy nghĩ như vậy. Bởi vì đôi mắt của hần bây giờ đã không còn bắt kịp được hành động của nó nữa, chứ đừng nói gì tới việc tránh né. Cho nên, Hạ Vũ hiện tại cũng chỉ có thể vô lực cảm khái cho cuộc đời của chính mình...

Sống qua hai kiếp người, hần cứ vậy liền bị một con chó cắn chết...thật sự là một chiến tích oanh oanh liệt liệt, quý khốc thần sầu thật mà...

"Àm". Bây giờ đây, Hạ Vũ chỉ cảm thấy trước ngực giống như bị một quả bóng va phải, lực đạo mặc dù không nặng nhưng lại khiến cho cơ thể của hần mất đi thăng bằng mà ngã ngược ra sau. Va vào sàn nhà phát ra một tiếng vang trầm thấp.

"Gâu gâu"

Chỉ thấy quả bóng này cũng không phải là thứ gì khác mà chính là con cún con ban nãy. Lúc này, nó đang ở trên mặt của Hạ Vũ cọ tới cọ lui, giống như đang nói rằng: Đậu mói, trai đẹp mà không cọ thì chính là uổng phí a.

"Mây..."

Từ từ mở mắt ra, Hạ Vũ liền vô cùng kinh ngạc mà tròn mắt nhìn lấy đồng lông xù xù đang đứng ở vai trái của mình. Tại sao con chó biến dị này lại không đem hần cắn chết a, kịch bản này dường như là có chút không đúng mà, khiến cho tư duy của hần đều có chút theo không kịp.

Vì thế, chờ khi Hạ Vũ có thể chấp nhận được việc bản thân vẫn còn sống. Hần liền dùng hai tay đem nó cho kéo ra. Sau đó liền nhanh chóng ngồi dậy, bắt đầu trừng mắt nhìn nó...

"Mây...sẽ không ăn tao đi?"

"....."

"Mây...có phải là còn có âm mưu gì đó lớn hơn nữa có đúng không?"

"....."

Đây cũng không phải là Hạ Vũ bị ngu ngốc mà ngồi nói chuyện với một con chó. Bởi vì phải biết rằng, thú biến dị là một tập thể sinh vật có IQ rất cao trong số các quái vật thời tận thế, nhất là chó, khỉ,... các loại. Ở 20 năm về sau, một số sinh vật biến dị như thế này có khi còn có IQ cao hơn cả con người nữa chứ.

Đúng như Hạ Vũ dự đoán, con cún nhỏ này cư nhiên lại thật sự nghe hiểu lời của hắn nói mà liên tục lắc đầu. Sau đó liền đưa lưỡi liếm liếm bàn tay của hắn tỏ vẻ thân thiện. Thế nhưng, trong đầu của nó là liên tục suy nghĩ, hắn đẹp trai đến như vậy thì nó làm sao mà nỡ ăn được a. Liếm liếm cho đỡ ghiền là được rồi.

Nếu như là để Hạ Vũ biết được bởi vì gương mặt của hắn lớn đến soái khí nên mới có thể cứu được bản thân một mạng thì hắn nhất định sẽ trực tiếp cạn lời. Thời buổi bây giờ, đến cả một con chó cũng đều sẽ xem mặt a. Thật sự là bị ai quá mà.

"Mày không ăn tao là được rồi."

Mặc dù cũng không hoàn toàn tin tưởng con cún này nhưng Hạ Vũ cũng đã miễn cưỡng thả lỏng thân thể một chút. Bởi vì hắn có thể chắc chắn một điều rằng, con cún này hiện tại ít nhất là cũng không có ý định làm hại hắn.

"Tiểu Dao? Là tên của mày?"

Nhìn đến trên vòng cổ của con cún có ghi hai chữ "Tiểu Dao", Hạ Vũ liền lập tức đưa ra kết luận này. Mà nghe thấy lời của hắn, con chó nhỏ này cũng không có tỏ vẻ gì cả, xem như là hoàn toàn cam chịu.

Vì thế, Hạ Vũ liền thỏa lòng mong đợi mà đem Tiểu Dao ôm vào trong lòng trái xoa phải xoa. Gương mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc giống như là đang làm một việc gì đó vô cùng quan trọng vậy.

"Gâu gâu"

Cuối cùng, khi nhìn đến Tiểu Dao vô lực kháng nghị, Hạ Vũ mới có thể mỹ mãn mà đem nó buông ra. Sau đó liền cầm theo cung tên từ từ đi về phía đầu hành lang.

Đi đến trước cửa phòng số 1, Hạ Vũ liền khẽ đưa mắt nhìn vào trong phòng. Sau khi xác định không có gì nguy hiểm, hắn mới từ từ bước vào bên trong.

Bởi vì là cùng một cái chung cư nên cách bài trí cùng xây dựng của những căn hộ ở đây cũng không khác nhau cho lắm. Vì thế, cũng không tốn quá nhiều sức lực, Hạ Vũ liền đã đem cả căn hộ này cho đi qua một vòng, cũng không có phát hiện ra thứ gì nguy hiểm cả.

"Chủ nhân của người không có ở đây?"

Nghe thấy câu hỏi của Hạ Vũ, Tiểu Dao liền lập tức gật gật đầu. Chủ nhân của nó từ hai ngày trước đã lên máy bay xuất ngoại, cho nên hiện tại cũng chỉ có một mình nó sinh sống ở đây. Vì vậy, nó liền lập tức dùng một ánh mắt lấp lánh tràn đầy tội nghiệp mà nhìn Hạ Vũ, chỉ còn kém ghi lên ba chữ: Cầu thu lưu.

"Ặc, muốn ta nuôi người thì cũng được. Nhưng là, người nhất định phải nghe lời ta, biết không?"

Nhìn thấy Tiểu Bạch đang liên tục ngoắc đuôi mà chạy lòng vòng dưới chân mình. Hạ Vũ cuối cùng cũng gật đầu đồng ý mà đi đến bên cạnh thi thể của tang thi lão nhân ban nãy. Mắt tận chín trâu mười hổ mới có thể đem chủ thủ từ trong đầu của nó rút ra ngoài.

Xem ra, sau này hắn nhất định phải thật tốt luyện tập sử dụng chủy thủ một chút. Nếu không, dùng sức lực quá yếu thì tang thi sẽ không bị một chiêu miểu sát. Dùng sức lực quá mạnh thì sẽ tổn hao thể lực, quan trọng nhất là không thể kịp thời đem chủy thủ rút trở ra được. Cho nên, kỹ xảo ở trong chiến đấu là một thứ vô cùng quan trọng.

Sau đó, Hạ Vũ liền nắm lấy chủy thủ mà bắt đầu đào vào sau gáy của con tang thi này. Muốn tìm đến thứ tinh thể giống như trong trí nhớ của bản thân - Tử Vong Chi Mâm.

Đó là một thứ có thể giúp cho nhân loại tiến hóa, có được sức mạnh chống lại những quái vật ở mặt thể. Mà chức năng của Tử Vong Chi Mâm chính là được nhân loại tìm ra vào khoảng 3 ngày sau.

Nhân loại chỉ cần uống vào năm viên Tử Vong Chi Mâm liền có thể miễn trừ được dịch bệnh, tế bào gen cũng sẽ được tái tạo lại một cách hoàn mĩ hơn để trở thành tân nhân loại.

Mà trên hết, nếu sử dụng trên mười viên Tử Vong Chi Mâm cùng một lúc thì nhân loại đó sẽ trực tiếp trở thành tiến hóa giả. Không những có thể cường hóa được cơ thể mà còn có cơ hội thức tỉnh được vô vàn dị năng dành riêng cho mình.

Đương nhiên, muốn làm được tân nhân loại cùng tiến hóa giả cũng là một việc không dễ dàng gì. Bởi vì nếu người đó có ý chí không đủ kiên định thì trong lúc tiến hóa sẽ rất dễ gây ra sai lầm, trực tiếp mất đi nhân tính mà trở thành quái vật.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Biến dị tang thi

Không có gì cả. Đây là kết luận của Hạ Vũ sau khi tìm kiếm ở sau gáy của hai con tang thi này. Thế nhưng, hắn cũng không có một chút nào là thất vọng cả, bởi vì xác suất hình thành Tử Vong Chi Mâm trong cơ thể tang thi là vô cùng thấp. Có thể nói là tỉ lệ 10: 1.

Nhìn lấy thanh chủy thủ ngắn ngắn trong tay, Hạ Vũ liền có chút hối hận. Nếu biết trước bản thân phải cùng tang thi vật lộn thì hắn đã đi mua một thanh đao lớn hay chí ít cũng là gậy bóng chày các loại rồi. Bởi vì đối phó với quái vật, quy tắc cận chiến là một phương án vô cùng bất khả thi.

Khoan đã...Đường như hắn có một vật phẩm xem như cũng có thể đạt được yêu cầu đi.

Vì vậy, Hạ Vũ liền từ trong không gian lấy ra Trảm Yêu kiếm. Thế nhưng, khi nhìn đến bộ dáng cũ kĩ không chịu nổi một kích của nó, Hạ Vũ liền bắt đầu nghi ngờ, thứ này ngay cả rau củ có khi cũng đều chặt không được nữa a. Rốt cuộc là có chặt tang thi được không vậy?

Ôm tâm tư thử thử thì sẽ biết, Hạ Vũ liền dùng kiếm chém về phía thi thể của con tang thi ban nãy. Sau đó, hắn liền trực tiếp trợn trắng mắt ngay tại chỗ, có chút không thể tin được vào mắt mình.

Chỉ thấy cơ thể của con tang thi này cứ thế liền vô cùng nhẹ nhàng bị Trảm Yêu kiếm của hắn chém thành hai nửa. Căn bản chính là chém sắt như chém bùn!

"Ngưu bức a..."

Yên lặng kinh ngạc ở trong lòng, hai mắt của Hạ Vũ liền lập lòe tia sáng mà nhìn Trảm Yêu kiếm. Mặc dù không biết vì sao thanh kiếm gì này làm được nhưng việc đó hiện tại cũng không quan trọng. Quan trọng là chỉ cần nó hữu dụng, giúp đỡ được hắn là được rồi.

"Còn mày thì cứ ngoan ngoãn ở đây đi. Tao đi một lát thì sẽ trở về."

Dạo dò Tiểu Dao một câu, Hạ Vũ liền đem mũi tên từ trong thi thể của tang thi rút ra, lau sạch xong liền đem nó để lại trong túi đựng. Trên vai đeo theo cung tên, tay phải lại cầm theo Trảm yêu kiếm. Vô cùng cẩn trọng mà từ từ đi xuống lầu.

Một đường đi thẳng xuống lầu hai, Hạ Vũ liền bắt đầu tìm kiếm từng phòng một nhưng cũng không có bắt gặp được một đầu quái vật nào cả. Xem ra là người trong tầng này đều đã được sơ tán hết rồi. Vì vậy, Hạ Vũ liền nâng lên bước chân, chậm rãi chuẩn bị đi xuống lầu một.

Từ trên cầu thang nhìn xuống, Hạ Vũ liền nhanh chóng bắt gặp hai đầu tang thi đang lảng vảng ở đầu cầu thang. Nhẹ nhàng khom người một chút, Hạ Vũ liền nhanh chóng giương cung lên, "sưu" một tiếng bắn thẳng về phía của một con tang thi.

Lần này Hạ Vũ là sử dụng mũi tên xoắn ốc, chỉ thấy khi mũi tên bắn trúng vào đầu của đầu tang thi kia. Mũi tên liền trực tiếp đem đầu của nó xoắn nát, máu đen cùng chất lỏng màu trắng cũng đi theo văng tung toé trên tường và cầu thang.

Mà lúc này, đầu tang thi còn lại khi nhìn đến đồng loại của mình bị bắn chết, nó cũng liền lập tức cứng ngắc mà quay người lại. Hướng về nơi Hạ Vũ đang đứng điên cuồng gầm rú.

Thế nhưng, đón chờ nó cũng chỉ là một mũi tên xé gió của Hạ Vũ, trực tiếp đem đầu của nó bắn xuyên qua. Cơ thể cũng đi theo ầm ầm ngã xuống đất không dậy nổi nữa.

Khác với lần trước vô cùng sợ hãi, Hạ Vũ lần này đã vạm vỡ phong khinh mà từ trên cầu thang phóng xuống. Vô cùng nhẹ nhõm mà tiếp đất, sẵn tiện cũng đem sau gáy của hai con tang thi này đều đào ra. Cuối cùng cũng phát hiện được một vật thể giống như là Tử Vong Chi Mâm đã được miêu tả.

Chỉ thấy đó là một vật thể nhỏ như hạt đậu trắng nhưng lại có màu xanh sẫm, phía ngoài bao phủ một tầng dày gân xanh lồi lõm khi thoáng lại nhúc nhích giống như là vật sống. Nhìn qua vô cùng rợn người.

Viên Tử Vong Chi Mâm đầu tiên rốt cục cũng đến tay rồi!

Vì vậy, Hạ Vũ cũng liền không tiếp tục cố kỵ việc bản thân đã bắn hề hề nữa mà nhanh chóng đem cung tên cùng Tử Vong Chi Mâm thu lại. Nâng lên bước chân mà nhìn vào hành lang của lầu một. Ban nãy khi con tang thi kia gào rú lên, hắn rõ ràng đã nghe thấy ở tầng 1 này cũng có một con tang thi khác đang gào rú theo.

Cho nên, nếu trên hành lang không có thì chắc chắn là ở trong một căn phòng nào đó rồi.

Vì vậy, Hạ Vũ cũng liền không tiếp tục đi tìm nữa mà trực tiếp nắm lấy Trảm Yêu kiếm, vừa đi vừa dùng lưới kiếm gõ vào trên tường. Phát ra từng đợt âm thanh "Leng keng" vang dội trong khắp hành lang, phá vỡ sự yên tĩnh đến chết chóc này.

"Rống."

"Ầm ầm."

Đúng như Hạ Vũ dự đoán, chỉ nghe từ trong căn phòng số 5 lúc này bỗng dừng lại vang lên tiếng rống điên cuồng cùng với âm thanh đập cửa phanh phanh, khiến cho cánh cửa gỗ liên tục di chuyển lắc lư. Phảng phất như một giây sau liền sẽ trực tiếp bị phá vỡ.

Không đúng.

Con tang thi ở bên trong căn phòng này rõ ràng là rất không đúng. Bởi vì cánh cửa của những căn hộ ở chung cư này đều là cửa gỗ pha hợp kim cũng xem như vô cùng cứng rắn. Một con tang thi bình thường căn bản là không thể mạnh đến như vậy được, có thể phá đến sắp vỡ cả khung cửa.

Mặc dù biết về sau tang thi không những sẽ tiến hóa đến mức có thể chạy nhảy, suy nghĩ, gài bẫy, lập vũ trang nhưng Hạ Vũ vẫn như cũ không nhìn được mà có chút kinh hãi. Xem ra, chỉ số may mắn của hắn rõ ràng là âm rồi. Vừa ra khỏi cửa liền gặp phải một đầu biến dị tang thi.

Nhìn xem cánh cửa đang sắp đổ vỡ kia, Hạ Vũ liền bắt đầu điều chỉnh lại trạng thái của mình mà đem cung tên thu về trong không gian. Trong tay nắm chặt Trảm yêu kiếm, hoàn toàn là muốn cùng con biến dị tang thi này đấu 1 vs 1.

Mà cũng không ngoài Hạ Vũ dự đoán, chưa đến 3 giây sau, cánh cửa này liền lập tức rung lắc dữ dội rồi ầm ầm đổ vỡ. Mà con tang thi phía sau tấm cửa kia cũng liền nhanh chóng xuất hiện trước mắt của hắn.

- Thuộc tính của sinh vật:

*Tên sinh vật: Zombie biến dị.

*Giới tính: nam.

*Mức độ tiến hóa tế bào: cấp 8. (Người trưởng thành là cấp 1.)

*Đánh giá sinh vật: Level 1. (Sắp tiến hóa lên level 2.)

*Sức mạnh: 890. (Người trưởng thành là 100.)

*Nhanh nhẹn: 587. (Người trưởng thành là 100.)

*Tinh thần lực: 20.

*Kỹ năng: Bệnh dịch (Truyền nhiễm bệnh dịch thông qua vết cắn và vết trào.), cường hóa sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chúa Cứu Thế - Tàn Tranh

Thân hình của nó cao khoảng 2m, dáng người vô cùng lực lưỡng với cơ bắp cuộn cuộn. Nếu so với bộ dạng thối rữa của đám tang thi khác, nó được xem như là "dễ nhìn" hơn một chút rồi. Lúc này đây, khi nhìn đến Hạ Vũ, nó liền lập tức đứng đưa thân thể hướng về phía hắn gào thét rồi trực tiếp nhào tới.

"Rống.."

Mặc dù tốc độ của nó đối với người bình thường được xem là rất nhanh nhưng đối với Hạ Vũ mà nói thì hành động của nó là vô cùng chậm. Vì vậy, hắn liền nhẹ nhàng tránh đi công kích của nó, một kiếm chém tới liền trực tiếp đem đầu của nó chém bay. Mà cũng bởi vì quán tính, thi thể của con tang thi này liền không kịp phanh lại mà lao đảo một chút, sau đó liền trực tiếp nằm rạp trên đất.

Đơn...đơn giản như vậy?

Lúc này, Hạ Vũ liền có chút trở mắt mà liếc nhìn bản thân mình, có cảm giác bản thân bỗng dừng lại trở thành siêu nhân vậy. Con tang thi biến dị làm hắn lo sợ cả buổi kia cứ nhiên cứ như vậy liền bị hắn một kiếm chém chết...

Không đúng, không phải là nó quá yếu mà là so với nó, hắn lại càng mạnh hơn.

Hiện tại, Hạ Vũ liền có chút vui vẻ khi bản thân rốt cuộc cũng đã mạnh lên, có một loại cảm giác máu sôi sùng sục. Phảng phất như đang thúc giục hắn

trực tiếp xông ra ngoài, thỏa thích chém giết tang thi. Thế nhưng, cuối cùng cảm giác này cũng là bị hấn sinh sinh cho đè ép lại. Bởi vì...

- Thuộc tính của sinh vật:

*Tên sinh vật: Hắc Tinh Linh.

*Giới tính: không rõ.

*Mức độ tiến hóa tế bào: cấp 12. (Người trưởng thành là cấp 1.)

*Đánh giá sinh vật: Level 2.

*Sức mạnh: 1017. (Người trưởng thành là 100.)

*Nhanh nhẹn: 1596. (Người trưởng thành là 100.)

*Tinh thần lực: 0.

*Kỹ năng: Lưỡi dao.

Đây chính là thuộc tính của một con Hắc tinh linh mà hấn đã nhìn thấy được khi nó vừa xuất hiện từ trong vết nứt. Thuộc tính này so với Tiểu Dao còn cao hơn rất nhiều, đó là chưa kể đến việc nó còn sống theo bầy đàn nữa. Cho nên, Hạ Vũ có thể dùng mạng của mình để cược, bây giờ nếu hấn xông ra ngoài thì căn bản chính là tìm đường chết.

Vì vậy, Hạ Vũ liền vô cùng bình tĩnh mà lạnh mặt đi trở về lầu 3. Bây giờ đây cũng đã khoảng 4,5 giờ chiều gì đó rồi, hấn còn cần hồi phục lại sức lực để vượt qua được trận chiến vào tối nay nữa.

- -----

17:47 pm

Lúc này, Hạ Vũ cũng đã từ trong tu luyện mở mắt ra, mặc dù đã đột phá Luyện khí cảnh tầng 9 nhưng đối với hấn mà nói thì việc này cũng không quan trọng cho lắm. Vì thế, hấn liền từ trong không gian lấy ra vài thùng nước sạch sau đó liền bắt đầu tắm rửa thay quần áo. Sẵn tiện cũng cùng với Tiểu Dao gặm một túi thịt bò khô. Chờ đợi tận thế lần thứ 2 giáng lâm.

18:00 pm

Khi đồng hồ treo tường chỉ đúng 6 giờ tối. Hạ Vũ chỉ cảm thấy cơ thể mình giống như là bị thứ gì đó cưỡng ép rút đi mà nhoáng lên một cái. Sau đó liền trực tiếp biến mất ở giữa không khí.

Mà lúc này, ở bên trong một không gian trắng xóa bốn bề đang đứng một mảnh người. Còn vì sao gọi là một mảnh, đó là bởi vì số người tụ tập ở đây cây bản chính là đồng như kiến. Từ phía trên nhìn xuống sẽ chỉ thấy được toàn người là người.

Bây giờ đây, tất cả bọn họ có nam có nữ, có già có trẻ. Nhưng bộ dạng đều là quần áo, tóc tai dơ bẩn, gương mặt mang theo vẻ sợ hãi cùng kinh ngạc mà đưa mắt nhìn sang xung quanh.

Chỉ thấy không khí ở một góc không gian này bỗng ngưng lại thoáng vẩn vèo một chút. Một cái nam sinh mặc áo sơ mi trắng, quần tây trắng, gương mặt đẹp trai không góc chết cũng đi theo xuất hiện ở giữa không khí. Đặc biệt nổi bật ở giữa đám đông như thế này.

Bởi vì gương mặt của hấn quá bình tĩnh, quá lạnh nhạt, giống như là đã dự đoán trước từ lâu.

Bởi vì khác với bộ dạng dân chạy nạn của những người khác, hấn quá sạch sẽ, quá chỉnh tề.

Còn có, bởi vì quan trọng nhất là trên vai của hấn còn đeo theo một chú chó phốc sóc nhỏ đang liên tục nhìn trái ngó phải, giống như là vô cùng tò mò.

"Đây...đây là đâu..."

"Khoan đã, ở đây có tang thi hay thứ quỷ quái có cánh kia không vậy..."

"Aaa...Có phải là ông trời phái người đến cứu chúng ta không a..."

"....."

Không biết là người nào phục hồi lại tinh thần mà bật thốt lên trước tiên khiến cho những người còn lại cũng liền từ trong kinh hãi thoát ra mà lập tức vội vàng hưởng ứng theo. Trường hợp nhốn nháo giống như ong vỡ tổ.

Thế nhưng, Hạ Vũ lúc này vẫn như cũ bình tĩnh mà nhìn về phía trên khoảng không. Lúc này, ở đó đang treo lên một cái màn hình 3D có ghi ba chữ "Bảng xếp hạng", bên dưới là ghi 50 cái tên theo thứ tự từ 1 - 50. Mà ở trên đó, Hạ Vũ cũng rất là bất ngờ khi nhìn đến tên của mình.

| 1. Hạ Vũ: Giết được 4 con tang thi bình thường và 1 con biến dị tang thi.

1. Anap: Giết được 5 con tang thi bình thường.
2. Elisa: Giết được 5 con tang thi bình thường.
3. Lý Viễn: Giết được 4 con tang thi bình thường.
4. Trần Gia Vĩ: Giết được 4 con tang thi bình thường.

.....|

Nhìn đến người xếp hạng thứ 10, Hạ Vũ cũng liền không tiếp tục xem tiếp nữa. Bởi vì, hắn phát hiện bản thân cư nhiên lại xếp hạng 1. Đúng là niềm vui bất ngờ thật mà. Còn về chuyện vì sao hắn lại vui vẻ như vậy thì cứ để sau lại nói.

"Đây...đây là cái quái gì vậy? Bảng xếp hạng sẵn giết quái vật hay sao?"

"Mẹ...mẹ kiếp, những kẻ này chắc chắn đều là quái vật a, cư nhiên lại dám giết chết đám quái vật kia..."

"Ai nha, Hạ Vũ là kẻ nào? Cư nhiên lại giết được cả biến dị tang thi. Đây chắc chắn là người của chính phủ đi?"

"....."

Khác biệt với bộ dạng bình tĩnh của Hạ Vũ, những người khác ở đây đều không thể giữ vững được bình tĩnh giống như hắn. Nhất là khi nhìn đến màn hình 3D này, tất cả đều lập tức nhao nhao lên, giống như đã gặp phải chuyện gì vô cùng kinh hãi.

Nhưng đúng vào lúc này, chỉ thấy màn hình bỗng dừng lại tắt đi, trở về hình dạng trắng xóa như lúc đầu. Sau đó, chỉ thấy hình ảnh chợt chuyển, một khung cảnh mới liền xuất hiện ở phía trên màn hình.

Đó là một chàng trai chừng 20 tuổi mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, gương mặt so với Hạ Vũ còn soái hơn rất nhiều. Mất phượng hẹp dài, mũi cao, môi mỏng, cười lên liền ấm áp như gió xuân thổi qua với má lúm đồng tiền ở hai bên. Thoạt nhìn giống như em trai cao trung ở nhà bên, vừa ngoan ngoãn lại ôn nhu.

Lúc này, từ khung cảnh bên trong màn hình đến đoán, hắn có lẽ là ngồi trong một căn phòng. Chân gác chéo lên bàn, trong miệng ngậm một cây kẹo. Miệng cười ngậm ngậm mà giờ tay hướng về phía màn hình chào hỏi.

"A, xin chào mọi người nha. Chúc mừng mọi người đã trở thành tốp người chơi may mắn sống sót đầu tiên trong trò chơi "Hủy diệt thế giới" của ta a."

"Trước hết xin giới thiệu một chút, ta là Tần Tranh, là người chế tạo ra trò chơi chết chóc này, ừm, chính là người đã thả đám tang thi và Hắc tinh linh đó xuống thế giới của các người. Đồng thời cũng là người sẽ cứu rỗi những linh hồn tội ác là các người đây."

"Cho nên, mọi người có thể gọi ta với biệt danh là, Chúa Cứu Thế."

****Vài chương sau sẽ có yếu tố linh dị, kích thích nên yếu tìm or sợ ma xin đừng xem. Sẽ không không nhạt đâu, đừng lo a~**

****Tiểu kịch trường:**

- -Thần tiên tỷ tỷ: Ta sắp lên sóng rồi sao?

- -Nhóc: Ừm ừm, đúng rồi đúng rồi.

- -Thần tiên tỷ tỷ: /Mim cười/

- -Nhóc: /Lau mồ hôi/

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tổ đội 5 người

Thế nhưng, ngay khi tiếng nói của Tần Tranh vừa dứt. Chỉ thấy đám người bên dưới liền lập tức xôn xao lên, có chửi mắng, có chỉ trích, có tỏ vẻ không tin. Mỗi người đều có một ý kiến riêng của mình.

"Cái gì? Cái tên này nói, hắn chính là người tạo ra hết thảy hay sao? Đùa cái gì vậy... Con trai của ta đây so với hắn còn lớn tuổi hơn nữa a."

"Tại sao ngươi lại có thể làm như vậy a? Ngươi là súc sinh, ngươi không phải là người..."

"Aaaa, tiền bạc của ta, danh vọng của ta. Tất cả đều bị ngươi phá tan hết rồi. Ta muốn giết ngươi a..."

"....."

Khác với những kẻ khác, Hạ Vũ vẫn như cũ là một bộ lạnh băng mà nhìn lấy hết thấy. Bởi vì hắn biết, Tần Tranh hoàn toàn không có nói dối, tất cả mọi chuyện thật sự đều là do hắn ta gây ra mặc dù không biết là vì lý do gì.

Thế nhưng, Hạ Vũ cũng không thể phủ nhận được một điều, Tần Tranh là một kẻ vừa điên lại vừa biến thái.

"Sau đây, ta cũng không tiếp tục làm phí thời gian của mọi người nữa. Kể từ giờ trở đi, đúng 6 giờ tối, các ngươi sẽ tự động được truyền tống đến trong những phó bản mới. Và nhiệm vụ của các người đó chính là sống sót đến 4h sáng, cũng tức là khi mặt trời lên để được truyền tống trở về."

"Đương nhiên, ở bên trong phó bản này, chỉ cần các ngươi hoàn thành tốt nhiệm vụ thì sẽ nhận được phần thưởng thích đáng."

"Trước đó thì, các ngươi có thể tự động xem thuộc tính cũng như quy tắc của trò chơi thông qua suy nghĩ của mình."

Mặc cho những người này có mắng chửi bao nhiêu đi nữa, Tần Tranh vẫn như cũ giữ lấy nụ cười nhạt của mình mà ngậm lấy cây kẹo. Sau đó liền không nhanh không chậm giảng giải cách chơi cho mọi người hiểu.

Mà lúc này, Hạ Vũ cũng liền trầm nghĩ ở trong đầu. Đem bảng thuộc tính cùng bảng qui tắc điều động ra. Dù sao đi nữa hắn cũng là một kẻ mang hệ thống trên người a. Nếu ngay cả thao tác đơn giản như vậy cũng không làm được thì hắn phải thật sự xin lỗi bản thân mình rồi.

| Thuộc tính người chơi:

Tên player: Hạ Vũ.

Giới tính: Nam

Sức mạnh: 680.

Tốc độ: 750.

Tinh thần lực: 200.

Kỹ năng: Kiếm thuật (cấp 9 - gần cấp.), Xạ tiễn (cấp 9.), Xạ kích (cấp 9.), Karate...

Túi trữ vật: Không.

Sở trường phụ trợ: Không.

Sủng vật: Chó Pom biến dị.

| Qui tắc:

1. Bên trong không gian trò chơi, không được chém giết người chơi khác.
2. Bên trong phó bản, không được giết chết đồng đội. (Mỗi đội 5 người.)
3. Bên trong phó bản, không được nhắc tới bất cứ điều gì về hệ thống, trò chơi hay chấp pháp giả - cũng tức là Chúa Cứu Thế.

4.....|

Sau khi xem xong tất cả, Hạ Vũ liền không có cảm xúc gì mà đem chúng đóng lại. Ở trò chơi này, mỗi một sever sẽ được Tần Tranh ngẫu nhiên phân chia thành phó bản dành cho một tổ đội gồm 5 người. Chỉ cần 1 người còn sống thì cũng vẫn như cũ được tính là thành công.

"Sau đây liền xin chân thành tuyên dương những phần tử đứng đầu bảng xếp hạng của chúng ta a."

"Những người có tên trong bảng xếp hạng này xin vui lòng mở ra hộp thư để lĩnh nhận phần thưởng trợ giúp."

"Kể tiếp sẽ bắt đầu 5 phút đếm ngược, chuẩn bị cho việc truyền tống đến phó bản tiếp theo..."

Theo thanh âm của Tần Tranh vừa dứt, hình ảnh trên màn hình của hắn cũng đi theo biến mất. Thay thế vào đó là một cái đồng hồ bắt đầu đếm ngược thời gian. Bên tai của mỗi người cũng liền đi theo vắng vắng bài bản giao hưởng định mệnh của Beethoven, rõ ràng là do chính con hàng này phát ra.

Khóe miệng có chút giật giật, Hạ Vũ cũng không có tâm trạng gì để thưởng thức âm nhạc cả. Sau đó, hắn liền bắt đầu đem hộp thư mở ra. Chỉ thấy bên trong hòm thư của hắn lúc này đang có một cái biểu tượng của giống như hộp quà nhỏ đang liên tục nhấp lên.

| Có hay không mở ra Phần thưởng BXH?|

"Mở ra."

Theo suy nghĩ của hắn, hộp quà nhỏ kia liền lập tức hóa thành một đoàn bạch quang chui vào trong mi tâm của hắn. Lúc này, Hạ Vũ chỉ cảm thấy đôi mắt mát lạnh. Sau đó liền bình thường trở lại, cũng không có biến hóa gì nữa.

| Âm dương nhân.|

Nhìn thấy tên của vật phẩm mà bản thân vừa nhận được. Hạ Vũ liền bắt đầu đưa mắt liếc nhìn xung quanh, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả gì cả. Mà ngoại trừ hắn ra, những người xung quanh phảng phất như cũng không có nhìn thấy được bằng thuộc tính của hắn thì phải.

Vì vậy, Hạ Vũ liền bắt đầu yên lặng chờ đợi thời gian trôi qua. Công dụng của Âm dương nhân là gì thì cứ chờ đến khi cần ứng dụng đến liền sẽ biết thôi.

0:00

Theo đồng hồ trở về không phút không giây, một đám người đứng trong không gian liền lần nữa bị truyền tống đến một không gian khác.

Cho nên, lần nữa mở mắt ra, Hạ Vũ liền phát hiện bản thân là đang đứng bên lề đường. Bốn bề vắng lặng, bầu trời tối đen như mực, ánh sáng duy nhất ở đây chỉ là một ngọn đèn đường cũ kĩ, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Đây là một trạm xe buýt vắng lặng giữa hoang vu, bốn phía không có một bóng người hay một ngôi nhà nào cả. Chỉ có con đường dài dằng dặc không có điểm dừng cùng với những tán cây lác xạc xung quanh như những con quái vật khổng lồ đang gương nanh múa vuốt.

"Gâu gâu."

Cũng may, để cho Hạ Vũ có chút an ủi đó là Tiểu Dao vẫn như cũ bám trên vai của hắn. Có được ký ức của 20 năm về sau, Hạ Vũ cũng đã biết trước được phó bản hiện tại mà bản thân sắp trải qua sẽ là gì. Vì thế, tâm tình của hắn liền phá lệ bình tĩnh mà ngồi xuống ghế, chờ đợi đồng đội xuất hiện để khởi động phó bản.

Trong nháy mắt, chỉ thấy không gian xung quanh Hạ Vũ bỗng dừng lại thoáng vẩn vơ một chút. Sau đó, bốn bóng người liền đi theo xuất hiện ở giữa không trung. Tiếng oán trách cùng tức giận cũng đi theo vang lên khiến cho hắn có chút phiền chán mà nhíu nhíu mày.

"Ai da, đau quá đi..."

"Nơi này...nơi này là đâu a..."

"....."

Bốn người xuất hiện lần lượt là 2 nam hai nữ. Trong đó một người là một cái nam sinh người nước ngoài cũng khoảng tầm 20 tuổi trái phải, tóc vàng, mắt xanh, cơ thể cao lớn, vô cùng vạm vỡ. Đeo khuyên tai ở bên lỗ tai trái, bộ dạng ngầu ngon giống một cái công tử ăn chơi trác táng.

Ở bên cạnh của gã là hai cái nữ sinh người phương Đông, trên người vẫn như cũ mặc lấy đồng phục. Gương mặt xinh đẹp cũng có thể xem như là một cái nữ thần trong mộng của nam sinh.

Mà người làm cho Hạ Vũ nhìn thêm hai mắt đó chính là một cậu bé chỉ khoảng 10 tuổi, vẫn như cũ là người phương Đông. Bộ dạng đẹp trai sáng sủa, khí chất siêu phàm.

Không những vậy, mặc dù cậu cũng là liên tục đánh giá xung quanh nhưng nếu so với ba người còn lại mà nói. Cậu đã được xem là phá lệ bình tĩnh rồi...

**Hôm qua tối giờ đã nhận được lời phê bình đối với Tần Tranh từ 3 bạn rồi a. Nhưng mong mọi người khoan ghét Tần Tranh nhé, bởi vì hắn không phải vai ác. Những lời hắn nói cũng xem như là thật.

**Khoảng 5 chương tới sẽ có một chương có liên quan trực tiếp với Tần Tranh.

**Gõ xong từ chiều giờ rồi mà quên đăng $\geq \nabla \leq$

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Xung điền tư nguyệt

"Mẹ kiếp, ông đây là gặp phải cái tổ đội quái quỷ gì vậy a. Hai cái nữ nhân, một thằng oắc con cùng với một tên tiểu bạch kiếm. Ông trời a, ta là gặp phải vận xui xèo gì đây."

Trong lúc Hạ Vũ đánh giá bọn họ, bọn họ cũng là đang đánh giá lại hắn. Cuối cùng, người đầu tiên bật thốt ra chính là nam sinh ngoại quốc kia. Trên mặt của gã bây giờ đã co rúm lại mang theo vẻ tức giận cùng ảo não, giống như là gặp phải việc gì vô cùng buồn phiền.

Mặc dù nam sinh này là dùng ngoại ngữ để nói chuyện thế nhưng Hạ Vũ lại phát hiện ra rằng, hắn cư nhiên lại có thể nghe hiểu những gì mà gã nói, giống như là được phiên dịch giải nghĩa ra vậy.

Mà ở một bên, hai cái nữ sinh kia cũng đã bị ngoại hình của Hạ Vũ làm cho kinh diễm mà đỏ bừng mặt, liên tục len lén liếc nhìn hắn. Thế nhưng, phảng phất như chợt nhớ đến điều gì, gương mặt của bọn họ liền lập tức trở nên tái xanh.

"Khả Khả a, bây giờ là tận thế rồi, sinh ra đẹp thì cũng có ích lợi gì nữa. Nhìn hắn đi, căn bản là một cái thiếu gia tay trái gà không chặt a. Nếu không, vẫn là đi lấy lòng tên cao to kia đi. Ở bên cạnh hắn có khi lại an toàn hơn..."

Lúc này, chỉ thấy một cái nữ sinh cao gầy có mái tóc dài liền nhỏ giọng nói với nữ sinh tóc ngắn bên cạnh mình. Mà nghe thấy lời này của cô, nữ sinh tóc ngắn trong mắt liền hiện lên một tia gầy gữa.

Thế nhưng cuối cùng, cả hai đều lập tức mang theo vẻ nịnh nọt mà đi về phía nam sinh ngoại quốc kia, bắt đầu mỉm cười lấy lòng hắn ta. Đem Hạ Vũ cùng với cậu bé kia quảng sang một bên không đoái hoài tới nữa.

"Ca ca, đệ tên là Xung Điền Tư Nguyệt, đệ 10 tuổi, đến từ Nhật Bản. Còn huynh?"

Ngay khi Hạ Vũ thu hồi lại tầm mắt của mình thì bên cạnh hắn không biết từ khi nào lại xuất hiện một cái thân ảnh. Lúc này, cậu bé là đang mỉm cười thân thiện mà nhìn hắn. Cũng không ngại hắn bưng lấy một bộ mặt lạnh băng tỏa ra hàn khí bức người.

Xung Điền Tư Nguyệt? Nghe thấy cái tên này, mặc dù ngoài mặt vẫn là thờ ơ như cũ nhưng trong nội tâm của Hạ Vũ đã nhắc lên sóng to gió lớn. Bởi vì ban nãy, phía trên BXH săn giết quái vật, hắn đã nhìn thấy cái tên này đứng ở hạng thứ 7.

Thế nhưng, việc làm cho hắn kinh hãi nhất chính là, bởi vì có được tri thức của 20 năm về sau, hắn biết rõ Xung Điền Tư Nguyệt chính là đại thần một thời luôn luôn đứng đầu trên tất cả các bảng xếp hạng. Nếu muốn dùng từ ngữ để hình dung thì đó chính là - ngưu bức.

"Người không đi lấy lòng hắn ta sao? Tại sao lại tới chỗ của ta?"

Đại thần đã hỏi thì Hạ Vũ cũng chỉ có thể nể mặt trả lời, dù cho hiện tại vị đại thần này cũng chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi mà thôi. Thế nhưng, khi nghe đến câu hỏi của hắn, Tư Nguyệt liền lập tức ngồi xuống bên cạnh hắn. Sau đó mới thần thần bí bí mà nhỏ giọng nói ra.

"Ta có cảm giác, huynh rất mạnh! Còn có, từ trên người của huynh, ta cảm nhận được một loại sát khí giống như trên người mấy huynh đệ của cha ta vậy. Ừm, ta chắc chắn, huynh đã từng giết người...Có đúng không?"

Bị ánh mắt lập lòe như đèn pha của Tư Nguyệt nhìn đến có chút khó chịu. Hạ Vũ không thể không cảm khái ở trong lòng, khốn kiếp a, đại thần đúng là đại thần mà. Mới bao nhiêu tuổi đầu mà ngay cả sát khí cũng đều biết. Đầu giống như hắn, mười tuổi vẫn còn đang cầm bút tới trường kia kia.

"Làm sao người biết?"

"Ai ui, đệ làm sao lại không biết được kia chứ. Cha của đệ là lão đại Mafia đó a."

Nhìn thấy Tư Nguyệt giống như vô tâm vô phách mà nói ra thân thế kinh người của mình, Hạ Vũ suýt chút nữa liền quỵ. Nhất là khi nghe đến câu nói kế tiếp của cậu, khóe miệng của Hạ Vũ liền liên tục co quắp.

"Ày, ca ca a, nếu không huynh nhận ta làm tiểu đệ đi a. Bưng trà đổ nước, đi đầu tiên phong, ta cái gì cũng làm được hết."

Lúc này, Hạ Vũ đã trực tiếp rơi vào trạng thái câm nín mà chỉ đưa mắt nhìn Tư Nguyệt. Giống như đang nói, người là thiếu chủ của Mafia đó, một lời không hợp liền đòi làm tiểu đệ là cái bệnh gì vậy.

"Ca ca, đừng nhìn ta như vậy. Cha ta đã từng dạy, đại trượng phu đã có được thì phải giữ được. Lúc cần cứng rắn thì cứng rắn, lúc cần ôm bấp đùi thì phải ôm bấp đùi."

"Không nhận."

Đối diện với sự vô sỉ của Tư Nguyệt, Hạ Vũ liền thu hồi lại tầm mắt mà lạnh nhạt phun ra hai chữ. Cũng mặc kệ lấy Tư Nguyệt đang một khóc, hai nháo, ba thất cổ ở bên cạnh.

"Aaaaa, ca ca a, nhận ta đi a. Ta có linh cảm huynh là người tốt, huynh sẽ nhận ta mà..."

"Nhận ta đi, nhận ta... Nếu không ta liền sẽ cô phụ đi dòng máu Samurai đang chảy trong người mình mà mở bụng tự sát đó a..."

"Ca ca...nếu không chỉ ít liền nói tên cho ta đi. Có được không?"

Bị Tư Nguyệt lắc tới lắc lui làm cho chóng mặt, Hạ Vũ liền không thể không phiến muộn mà mở mắt ra. Sau đó liền há miệng muốn nói ra tên của mình.

Mà ở một bên, nam sinh ngoại quốc kia bởi vì được hai cái mỹ nữ vây quanh nên liền vô cùng thích ý mà khiêu khích nhìn về phía Hạ Vũ, muốn nhìn đến ánh mắt hâm mộ cùng ghen ghét của hắn. Thế nhưng, khi nhìn thấy Hạ Vũ ngay cả ánh mắt cũng lười nhìn sang đây. Gã liền lập tức tức giận tới rồi, muốn mở miệng châm chọc Hạ Vũ vài câu.

| Tổ đội số 23719:

Đội trưởng: Hạ Vũ.

Thành viên: Xung Điền Tư Nguyệt, Bạch Khả Khả, Triệu Như, Louis.

Phó bản: Xe tang. (Độ khó 1*)

Yêu cầu: Xe buýt số 08 sẽ đến nơi ngay lập tức. Lên xe buýt và sống sót đến 4h sáng|

Chỉ thấy lúc này, phía trước mặt của mọi người liền xuất hiện một cái màn hình trong suốt có ghi tên thành viên của tổ đội cũng như nhiệm vụ cần làm

Phía trên mỗi cái tên cũng có một tấm ảnh của người đó cùng với một dấu chấm màu xanh ngay bên cạnh. Màu xanh có nghĩa là Online - còn sống. Màu trắng có nghĩa là Office - đã chết. Còn nếu là màu đỏ thì có nghĩa là - đang gặp nguy hiểm.

Mà khi nhìn đến tên của Hạ Vũ, bốn người còn lại cũng đều đồng loạt đưa mắt nhìn về phía hắn. Tư Nguyệt là tràn đầy vui vẻ, còn ba kẻ còn lại thì là tràn đầy kinh ngạc cùng không thể tin được. Nhất là Bạch Khả Khả cùng Triệu Như, lúc này bọn họ đã hồi hận đến ruột đều xanh.

*Cái tên Xung Điền Tư Nguyệt (Okita Tsuki) này là của một bạn gợi ý cho Nhóc nhé. Tính xác thực không được cao đâu nên không cần soi hay tìm tòi hư thực. ^(^_^)^

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Xe Tang

Thế nhưng, cũng không để cho bọn họ kịp tỏ vẻ gì cả thì từ xa xoi trên con đường lại bắt đầu truyền tới tiếng còi xe. Theo sau đó, bóng dáng của một chiếc xe buýt cũng liền từ từ hiện lên trong tầm mắt của mọi người. Mà đèn pha rất nhanh cũng đã soi đến mặt đường ở trước mặt của bọn họ.

Chỉ thấy đó là một chiếc xe buýt vô cùng tối tàn cũ kỹ, khi chạy cũng liên tục phát ra âm thanh giống như sắt vụn va vào nhau. Phía trước đầu xe có ghi số "08" thật lớn, rõ ràng là chiếc xe mục tiêu ở bên trong nhiệm vụ mà bọn họ vừa nhận.

Mà lúc này, Hạ Vũ rốt cuộc cũng biết được Âm dương nhãn của bản thân dùng để làm gì rồi. Bởi vì hắn nhìn thấy được, xung quanh chiếc xe buýt này đều bao phủ lấy một tầng khói đen mù mịt. Tỏa ra từng đợt hàn khí lạnh lẽo khiến cho Hạ Vũ không khỏi không đánh cái rùng mình.

"Tiểu Dao..."

Ngay khi xe vừa dừng lại, chỉ thấy Tiểu Dao này giờ không biết đã chạy đi chỗ nào cư nhiên cũng nhanh chóng xuất hiện lại mà nhảy vào trong lòng của Hạ Vũ. Khiến cho bốn người còn lại lập tức ghé mắt mà thăm nghĩ, con chó nhỏ này là ở đâu ra vậy a.

Mặc kệ những người còn lại có suy nghĩ như thế nào, Hạ Vũ vẫn như cũ bình chân như vại mà ôm theo Tiểu Dao đứng dậy. Chờ khi xe buýt dừng lại trước mặt bọn họ, hắn liền nâng chân bước vào bên trong.

Vừa bước vào, Hạ Vũ liền bắt gặp ở chỗ ghế lái lúc này đang ngồi một cái tài xế trung niên. Tay cầm một điều thuốc, phảng phất như có chút kinh ngạc mà liếc nhìn Hạ Vũ. Sau đó, ông mới cười cười mà phát tay chào hắn.

Mà lúc này, Hạ Vũ cũng liền xem như lịch sự mà gật đầu một cái. Sau đó mới bắt động thanh sắc mà đi vào phía trong xe. Chỉ thấy bên trong của xe buýt lúc này chính là trống rỗng không có một bóng người. Thay vào đó cũng chỉ có từng sợi, từng sợi khí đen đang liên tục từ ngoài khe cửa len lỏi vào.

Khung xe buýt được chế tác vô cùng khô ráp giống như là loại xe buýt cổ xưa trước kia. Mỗi một góc đều mang theo xu hướng cũ kỹ, phai màu, ngay cả ghế ngồi cũng đều đi theo bong tróc lên. Cửa kính cũng phủ lấy một tầng bụi bặm mà trở nên vàng đục không nhìn thấy rõ.

"Lạnh."

Nhìn nhìn, Hạ Vũ liền xem như không có chuyện gì mà đưa tay đem tất cả cửa sổ trên chiếc xe đều gài kín. Sau đó mới lạnh nhạt mà nói với tài xế một câu rồi trực tiếp xoay người ngồi xuống hàng ghế dài phía sau xe. Cũng là nơi có thể đem toàn cảnh của xe buýt đều thu vào tầm mắt.

Đối với lời giải thích của Hạ Vũ, tài xế trung niên cũng liền tin là thật mà nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt nghi vấn của mình. Trong đầu cũng chỉ nghĩ là hắn không thích nói chuyện, tính tình có hơi lãnh đạm mà thôi.

Mà lúc này, bốn người còn lại cũng từ từ nổi bước Hạ Vũ mà tiến vào trong xe. Bởi vì nhiều người nặng nề nên xe liền liên tục phát ra âm thanh "ken két" mà sát mỗi khi bị bọn họ giẫm bước lên.

"Hạ ca ca..."

Nhìn thấy Hạ Vũ đang ngồi ở đuôi xe, Tư Nguyệt liền lập tức vui vẻ mà nhanh chóng chạy đến bên người của hắn. Cũng không biết vì sao, mỗi khi ở bên cạnh của Hạ Vũ, cậu sẽ liền có được cảm giác an toàn hơn rất nhiều.

Mà Louis lúc này là chọn ghế ngồi ở hàng ghế bên trái phía trước Hạ Vũ. Còn Bạch Khả Khả cùng Triệu Như cũng liền nhanh chóng ngồi ở hàng ghế bên phải phía trước hắn. Rõ ràng là muốn tùm lại một chỗ để "sưởi ấm" cho nhau mà.

Sau khi nhìn thấy tất cả bọn họ đều lên xe, tài xế trung niên cũng bắt đầu đem cửa xe đóng lại rồi mở ra động cơ. Xe buýt cũng bắt đầu dong đưa theo rồi từ từ lăn bánh, phát ra từng tiếng "kéo kẹt" kỳ dị.

"Ặc, cái kia. Sao tôi có cảm giác chiếc xe buýt này rất quái lạ a. Cứ có cảm giác lạnh lạnh làm sao ấy, đặc biệt khiến người ta sợ hãi..."

Xe vừa lăn bánh không được bao lâu, Bạch Khả Khả liền lập tức trở thành người đầu tiên phá vỡ trầm mặc mà nhỏ giọng nói ra. Kế tiếp, cô liền lập tức thu được ánh mắt khinh bỉ của một đám người. Khiến cho cô không khỏi có chút xấu hổ mà cúi đầu.

"Khả Khả a, xin cậu đừng có phát biểu những chuyện mà mọi người đều biết nữa có được hay không?"

Đưa tay ôm lấy hai vai mà bắt đầu nói ra, Triệu Như liền bắt đầu đưa mắt đánh giá xung quanh. Chiếc xe buýt này quái lạ đó chính là điều hiển nhiên rồi. Nếu không thì Chúa Cứu Thế cũng đâu có đem nó làm thành mục tiêu nhiệm vụ làm gì. Việc này đừng nói là bọn họ, đến ngay cả Tiểu Dao cũng đều biết nữa là.

"Các người có cảm thấy lão tài xế này có điểm nào kỳ quặc hay không? Nửa đêm ai lại đến đây lái một chiếc xe buýt tòi tàn kia chứ... Các người nói xem, nếu đem lão ta giết chết thì chúng ta có thể thoát khỏi đây được không?"

Nghĩ nghĩ, Louis vẫn là mở miệng nêu ra ý kiến của mình. Đối với suy đoán này, gã cũng là có chút tâm đắc mà chờ đợi những người khác tán đồng, sùng bái gã. Nhưng bởi vì sợ kinh động đến tài xế ở phía trước, gã cũng đành phải hạ thấp giọng của mình lại.

"Louis nói cũng rất có lý a. Không chừng phương thức hoàn thành nhiệm vụ chính là như vậy."

"Đúng đúng..."

Vừa nghe xong suy đoán của Louis, Bạch Khả Khả cùng Triệu Như cũng đều lập tức gật đầu tán thành. Ánh mắt cũng sáng lên mang theo hy vọng tràn trề. Thế nhưng khi nhìn đến Tư Nguyệt vẫn nhỏ giọng dò hỏi ý kiến của Hạ Vũ, ba người bọn họ cũng đều lập tức đưa mắt nhìn về phía hắn.

"Hạ Vũ ca ca, huynh xem..."

Đối diện với ánh mắt của bọn họ, Hạ Vũ cũng chỉ là mặt vô biểu tình mà đưa tay vuốt ve bộ lông của Tiểu Dao. Sau đó mới lạnh lùng mà trần thuật sự thật.

"Giết hắn, các người liền sẽ chết."

"Đương nhiên, đó là nói các người. Không phải ta. Ta sẽ không chết."

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Bà lão đón xe

Nghe thấy lời này của Hạ Vũ, gương mặt của ba người còn lại liền lập tức trắng bệch. Há miệng còn muốn nói gì đó nữa nhưng cuối cùng cũng thôi. Cur nhiên lại không hề phản bác lại Hạ Vũ một chút nào. Bởi vì bọn họ có thể nhìn ra được, Hạ Vũ là thật sự nghiêm túc chứ không phải là muốn dọa bọn

họ.

"Tài xế..."

"Cứ gọi tôi lão Chu là được rồi."

Nhìn thấy Hạ Vũ mở miệng gọi mình, lão Chu liền lập tức có chút thụ sủng nhược kinh mà vội vàng nói ra. Cũng không trách ông làm quá lên như vậy, ai kêu chàng trai trước mặt này thoát nhìn lại lạnh nhạt như vậy a. Căn bản là không giống như người sẽ nói chuyện phiếm.

"À, lão Chu, ông có phải là mới lái chiếc xe buýt này lần đầu tiên có đúng không?"

Lạnh nhạt mà dò hỏi, Hạ Vũ liền đưa mắt liếc nhìn lão Chu. Mà lúc này, không hiểu tại sao lão Chu lại bị Hạ Vũ nhìn đến sinh ra một cảm giác vô cùng quý dị. Giống như ở bên trong đôi mắt của hắn đang mang theo một loại thâm ý gì đó mà chính ông cũng không thể hiểu được.

"P...phải, tôi thật sự là vừa mới lái chiếc xe buýt này lần đầu tiên. Bởi vì công ty vận tải ra tiền lương tận 1 vạn một chuyến xe cho nên tôi mới nhận việc này."

"À, mà làm sao cậu lại biết được a?"

Đối diện với ánh mắt nghi vấn của lão Chu, Hạ Vũ liền chỉ thần thần bí bí mang theo vẻ lạnh nhạt mà nói ra. Bất tri bất giác lại khiến cho lão Chu cùng bốn người Tư Nguyệt đều cảm thấy sồn cả tóc gáy.

"Ngày nào tôi cũng đi chuyến xe buýt này cả. Chiếc xe buýt này đã đổi qua 13 người tài xế rồi..."

"Mà 13 người này, tất cả đều đã chết."

Nghe xong lời này của Hạ Vũ, lão Chu chỉ cảm thấy trái tim của mình giống như là ngừng đập lại. Trong đầu cũng bắt đầu suy nghĩ lung tung lên, liên tục áp úng mà nhìn Hạ Vũ.

"Cái...cái...gì? Đều...Ch...ch...chết?"

"Bọn họ không nghe theo lời nói của tôi. Cho nên chết..."

Lạnh nhạt mà gật đầu, Hạ Vũ liền thu lại ánh mắt mà xoa lông của Tiểu Dao. Khiến cho người ta có cảm giác hắn giống như một cái dị nhân, âm u tử khí. Thế nhưng lại bất tri bất giác khiến cho lão Chu tin vào lời hắn nói.

"Khoan...khoan đã...nếu nói vậy...chẳng lẽ..."

Bị lời nói của Hạ Vũ làm cho kinh hãi, lão Chu liền không khỏi cảm thấy nhiệt độ xung quanh bỗng dừng lại tuột xuống không phanh giống như là ở trong hầm nước đá vậy. Khiến cho ông không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ cậu trai trẻ này là thật sự biết gì đó? Tỷ như...chuyến xe buýt này có gì đó...không sạch sẽ?

Mà bốn người Tư Nguyệt lúc này cũng đã lập tức phản ứng lại mà tròn trố mắt. Bọn họ suýt chút nữa liền đã quên mất a, Hạ Vũ không phải là cùng bọn họ tiến đến cùng một lúc hay sao? Đậu móa, cái gì mà mỗi ngày đều đi, 13 cái tài xế gì gì đó rõ ràng đều là trang hết a. Uống cho bọn họ còn sợ bóng sợ gió một hồi.

Thế nhưng, đúng như bọn họ suy nghĩ, Hạ Vũ thật sự là chỉ diễn sâu một chút mà thôi. Chứ thật ra hắn có biết cái mịa gì về quá khứ của chiếc xe buýt này đâu, hắn chỉ biết về tương lai của nó mà thôi.

Còn nếu hỏi tại sao hắn lại biết lão Chu là tài xế mới. Thì đó là bởi vì, khi đóng cửa, lão Chu rõ ràng là phải loay hoay tìm kiếm tay cầm và chốt khóa một lúc lâu. Rõ ràng là không quen thuộc một cấu tạo của chiếc xe buýt này một chút nào cả.

"Chàng trai...nếu không một lát cậu giúp tôi đi a. Tôi đều sẽ nghe lời cậu hết, chỉ cần cậu giúp tôi an toàn qua hôm nay, tôi liền sẽ hậu tạ cậu xứng đáng. Qua ngày mai tôi cũng sẽ lập tức đến công ty từ chức không làm nữa."

Nhận thấy mục đích của mình đã đạt được, Hạ Vũ cũng chỉ là im lặng không nói. Ngay khi lão Chu gấp đến độ muốn tấp xe vào lề đường rồi bỏ chạy thì Hạ Vũ rốt cục cũng lạnh lùng mà nói ra.

"Một đường chạy đến bến xe không được dừng lại, nếu không, hậu quả tự gánh."

Lời nói của Hạ Vũ vừa dứt, lão Chu liền lập tức sợ hết hồn mà nhấn ga chạy đi. Trong lòng liên tục lau mồ hôi lạnh, cũng may là ông vẫn chưa dừng xe lại, nếu không liền chết chắc rồi.

Một đường không nói, bầu không khí bên trong xe cũng lập tức rơi vào trạng thái cứng đờ. Cuối cùng, lão Chu cũng là nhẹ giọng mà hỏi Hạ Vũ. Vừa nói, ông cũng vừa ra hiệu cho hắn nhìn về bên phải lề đường.

"Chàng...chàng trai, ở chỗ chờ xe kia có một bà lão. Có thể dừng xe hay không a..."

Theo lời nói của lão Chu, năm người còn lại ở trong xe cũng đều đưa mắt nhìn về bên phải. Chỉ thấy ở chỗ trạm xe lúc này đang đứng một cái bà lão khoảng chừng thất tuần, người mặc áo vải mộc mạc đang cười cười với đám người Hạ Vũ.

"Lái đi."

Thế nhưng, mặc cho bà ta có cười hiền hậu như thế nào. Hạ Vũ cũng vẫn như cũ lạnh lùng mà thu hồi tầm mắt, sau đó mới ra lệnh cho lão Chu cứ đi thẳng đi. Mà lúc này, lão Chu cũng đã trực tiếp nghe lời Hạ Vũ mà tiếp tục cho xe lăn bánh, rõ ràng là không có ý tứ muốn dừng lại.

"Hạ Vũ...à ừ, tại sao lại không cho bà lão ấy lên xe vậy a? Đêm khuya như thế này để bà ấy đứng một mình ở nơi hoang vắng như vậy thì có phải hay không là không được tốt cho lắm..."

Mà lúc này, khi xe vừa lướt qua chỗ của bà lão, Bạch Khả Khả rốt cuộc cũng kìm lòng không đậu mà nói ra. Còn Triệu Như mặc dù là không nói nhưng ý tứ cũng liền cùng Bạch Khả Khả không khác nhau là bao.

"Nhìn xuống mặt đất dưới chân bà ta đi."

Đối với hai cái nữ nhân là đồng đội heo của mình, Hạ Vũ cũng chỉ là đưa cho bọn họ một ánh mắt lạnh lạnh mà nói ra. Nếu không phải bởi vì một khi xe đã chạy thì tuyệt không thể mở cửa ra cùng với quy tắc không thể giết đồng đội của mình. Hạ Vũ liền đã trực tiếp đem tất cả bọn họ đều đá ra khỏi xe hết rồi. Đỡ gây phiền phức cho hân.

Lúc này đây, năm người còn lại cũng đều bắt tri bắt giác mà ngoái đầu nhìn về dưới chân của bà lão kia. Chỉ thấy dưới ánh đèn đường mờ ảo, bà lão vẫn như cũ đứng đó mang lên nụ cười ôn hòa mà nhìn theo hướng bọn họ. Thế nhưng, mặt đất dưới chân của bà ta lại thiếu đi một thứ vô cùng quan trọng. Đó là...

"Cái bóng...Trời ạ...Bà ta cư nhiên lại không có cái bóng..."

Bạn đang đọc truyện *Đinh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Ân Sương

Bên trong một căn phòng chật đầy đủ các loại máy móc tân tiến cùng với một chiếc bàn làm việc màu trắng đen chiếm gần một nửa căn phòng.

Mà phía trên bàn làm việc lúc này đang nằm đầy giấy nháp cùng với một đồng bản thảo vẽ đủ loại quái vật hình thù kỳ dị, khiến cho người ta không nhìn được mà khóe miệng co quắp.

Thế nhưng, nếu làm cho Hạ Vũ xuất hiện ở chỗ này, hân nhất định sẽ lập tức trợn trắng mắt. Bởi vì trước bàn làm việc này bây giờ đang ngồi một người cư nhiên lại chính là Tần Tranh. Mà những màn hình 3D trước mặt hân ta lại là đang chiếu hình của những người chơi bên trong phó bản.

"Tần Tranh, xem ra bọn họ đều không có nói sai a. Người hiện tại là muốn làm chúa cứu thế thật rồi sao? Công đức giá trị của người bây giờ thật sự là quá mức chói mắt rồi a..."

Nghe thấy âm thanh nhẹ nhàng mang theo ý cười này vang lên. Tần Tranh cũng không có quay đầu lại mà chỉ tiếp tục ngắm lấy cây kẹo của mình, sau đó liền "rộp" một tiếng đem nó cắn nát.

"Nhị tỷ a...Bớt châm chọc ta đi, ta chỉ đơn giản là muốn giết người mà thôi. Đừng nghĩ nhiều..."

Mà lúc này, chỉ thấy từ trong không khí sau lưng của Tần Tranh bỗng dung lại xuất hiện một bóng người. Chỉ thấy đó là một cái nữ nhân mặt tựa phù dung, mắt hoa đào long lanh đẹp đến sinh tình, mái tóc đen dài chỉ dùng một cây trâm gỗ vấn lên. Một thân bạch y lại càng khiến cho nàng giống như trích tiên không vướng bụi trần. Đẹp đến cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Đối diện với lời ngụy biện của Tần Tranh, Ân Sương cũng liền không chút do dự mà ném cho hân một nụ cười nhàn nhạt. Thật ra, lời này của nàng là cũng không có nói sai. Bởi vì việc làm hiện tại của Tần Tranh cũng thật sự là trở thành chúa cứu thế.

Thế giới mà Tần Tranh đang chương thống được gọi là Cháp pháp giới. Mà những linh hồn bị bắt vào trong Cháp pháp giới này khi còn sống cũng đều đã làm những việc cùng hung cực ác. Cho dù là kẻ có tội lỗi thấp nhất đi nữa thì cũng là giết người phóng hỏa.

Bởi vì bọn họ đều là những linh hồn tội ác cho nên căn bản là không thể nào đầu thai được. Vì vậy, bọn họ sẽ bị bắt vào trong Cháp pháp giới, được gán cho ký ức và một thân phận mới. Sau đó trải qua đủ loại tra tấn về thể xác lẫn linh hồn, trả giá cho những việc ác mà bọn họ đã gây ra.

Ác thú vị của Cháp pháp giới cũng là ở chỗ, nếu bọn họ chết ở trong Cháp pháp giới thì sẽ tương đương với việc được giải thoát, được tiến vào vòng luân hồi. Mà những kẻ cố gắng giãy giụa, cố gắng sống lâu thì cũng giống như là đồ ngốc, tự chuốc lấy đau khổ cho mình.

"Ha, Cứu đệ, người cũng không cần nói ngoa làm gì. Nếu người là thật sự muốn giết bọn họ thì chỉ cần nhắc một ngón tay là được, cần gì phải động não như vậy làm gì kia chứ?"

"Được, được, xem như ta chịu thua người đi. Ai bảo lão bà của ta thích như vậy a. Chỉ cần nàng vui là được rồi."

Bị Ân Sương không chút nề mặt mà vạch trần, Tần Tranh cũng không tiếp tục cãi lại nữa mà quả quyết gật đầu thừa nhận. Sau đó mới đem cây kẹo quăng vào sọt rác, lại từ trong ngăn tủ lấy ra một cái bánh kem.

"Ăn sao?"

"Không ăn..."

Lấy muỗng múc lấy một miếng bánh kem, Tần Tranh mới quay đầu lại mà hỏi Ân Sương. Khi nhìn thấy nàng lắc đầu từ chối, hắn cũng liền không ép buộc nữa mà chỉ "nga" một tiếng, tiếp tục ăn bánh kem.

"Cứu đệ, người cứ định tiếp tục như vậy sao? Định từ bỏ không tranh chức vị Vạn giới chi chủ nữa?"

Sâu thẳm mà nhìn Tần Tranh một chút, Ân Sương cuối cùng cũng là không nhịn được mà nói ra. Trong số các huynh đệ tỷ muội, quan hệ của bọn họ cũng được xem như là tốt nhất. Mà Tần Tranh, cũng là do nàng tự mình nhìn lớn.

Hắn trước kia là một người có dã tâm cực lớn, đồng thời cũng là ứng cử viên hàng đầu cho Vạn giới chi chủ. Thế nhưng, từ khi hắn gặp phải nữ nhân kia, hắn liền đã giống như một con sói mất đi tham vọng của mình.

"Không cần đâu a, ta chỉ là muốn bồi bồi lão bà của mình mà thôi. Nàng không thích ta đi mạo hiểm, cho nên ta liền từ bỏ, không muốn làm nàng lo lắng..."

Nhìn thấy Tần Tranh rõ ràng là đã hoàn toàn thờ ơ với chức vị Vạn giới chi chủ. Ân Sương cũng liền không tiếp tục đề tài này nữa mà nói vào trọng điểm.

"Người gọi ta đến đây là để làm gì?"

Nghe thấy câu hỏi của Ân Sương, Tần Tranh lúc này mới sực nhớ ra mà vỗ đầu một cái. Suyt chút nữa thì hắn đem chuyện này quên luôn rồi a, đúng là trí nhớ kém thật mà. Vì thế, hắn liền vội vàng nuốt xuống một ngụm bánh kem rồi nói ra.

"À, hôm trước lão cha có tới tìm ta. Ông ấy nói là nội tôn của ông ấy đều đã sắp cưới vợ được rồi mà ngoại tôn thì vẫn chưa có một đứa nào cả. Cho nên bảo ta truyền lời cho Nhị tỷ và Thất tỷ mau mau tìm chồng đi a."

Sau khi nghe xong lời nói của Tần Tranh, Ân Sương liền lập tức tưởng tượng đến bộ dạng khổ não của lão cha nhà mình khi nói ra lời này, sau đó liền lập tức cảm thấy một trận không khỏe. Thế nhưng, nàng ngay lập tức cũng liền bắt được trọng điểm.

"Khoan đã, tại sao lại chỉ kêu ta cùng Giang Thuần tìm chồng a? Còn Huyết Cơ đâu? Lão cha ngay cả ái đồ của mình cũng không quan tâm hay sao?"

"Ừm, Huyết Cơ sư tỷ cũng đã có lão công rồi a."

"Cái gì? Con rần ngu ngốc đó cư nhiên lại có chồng?"

Đối với lời giải thích của Tần Tranh, Ân Sương liền lập tức kinh ngạc đến ngẩn người.

"Ừm, nghe lão cha nói là sư tỷ dường như là cùng với một đám nữ nhân khác dành nam nhân thì phải..."

Nghe thấy lời này của Tần Tranh, Ân Sương rốt cuộc cũng có thể cân bằng một chút mà nói ra.

"Ha, đường đường là đồ đệ của bá chủ vạn giới cư nhiên lại cùng với một đám nữ nhân đi dành một nam nhân. Cũng không sợ mất mặt hay sao a? Nếu là ta, ta sẽ không bao giờ cùng nữ nhân khác dùng chung một nam nhân. Đúng là thứ u mê ngu xuẩn thật mà." (Tỷ tỷ a, chờ bị vả mặt đi.)

Đối với việc Ân Sương vui sướng khi người gặp họa, Tần Tranh cũng là thấy nhiều mà không trách. Bởi vì trong nội bộ bọn họ, ai mà không biết Ân Sương cùng Huyết Cơ là có mối thù truyền kiếp với nhau kia chứ.

Nghe mẹ hắn nói. Đó là một ngày trời xanh mây trắng của vạn năm về trước, lão cha nhà hắn đã ôm hai người Huyết Cơ cùng Ân Sương đi chơi. Sau đó liền bắt được một con thỏ nhỏ rất đáng yêu. Lúc đó...

Ân Sương nói muốn làm thỏ hầm rau củ bởi vì ăn ngon.

Huyết Cơ lại tỏ vẻ muốn ăn thịt thỏ nướng, vừa thơm lại vừa ngon.

Cuối cùng, hai người không ai nhường ai rồi trực tiếp đánh thành một cục.

Ân Sương bị Huyết Cơ cắn vào móng, lưu lại hai dấu răng nanh. Tận mấy năm vẫn còn lưu sẹo.

Huyết Cơ bị Ân Sương nhỏ hết một cây răng nanh, suốt mấy năm trời không dám ra ngoài gặp ai.

Từ đó, bọn họ liền lập tức xem nhau không vừa mắt cho đến tận bây giờ.

**Bạo chương bạo chương~~~

**Tiểu kịch trường:

- -Huyết Cơ: Làm sao a Ân Sương? Ngươi không phải là mắng ta u mê ngu xuẩn hay sao? Vậy thì ngươi mau buông nam nhân của ta ra!!\(`´)/

- -Ân Sương: Ta so với ngươi lại càng thêm u mê hần rồi. Ta không buông, ngươi lại có thể làm gì ta?_ (´ ▽ `)_

- -Huyết Cơ: Cẩn mông ngươi..(-_+)

- -Ân Sương: Cẩn thận hai cây răng của ngươi đó. (￣.￣)

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Sợi tóc

"À, đúng rồi, ngươi mau nhìn xem..."

Vừa nói, Tần Tranh cũng vừa đưa tay thao tác trên máy tính, khiến cho màn hình trước mặt cũng đi theo hiện lên hình ảnh của một chàng trai. Mà người này, rõ ràng chính là Hạ Vũ.

"Người này ta không thể nhìn thấy được tội ác cũng như là bối cảnh của hắn, hắn giống như là từ trên trời rơi xuống vậy, phải nói là vô cùng kỳ dị. Mà theo suy đoán của ta, có lẽ là lỗi không gian đã đưa hắn đến đây đi."

Theo lời Tần Tranh nói, Ân Sương cũng liền đưa mắt nhìn về phía màn hình. Sau đó, trong mắt của nàng cũng liền hiện ra một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh cũng đã bị nàng thu hồi lại.

"Chuyện này...thì có liên quan gì đến ta?"

"Làm sao lại không liên quan được a. Ngươi nhìn hắn đi, rõ ràng chính là một cái tiểu thịt tươi. Mặc dù không có so ta đẹp nhưng ít nhất cũng là đẹp xuất sắc a. Có cần ta trối lại đem vác lên giường cho ngươi không?"

Đối với sự hờ hững của Ân Sương, Tần Tranh cũng chỉ phì cười trêu chọc, bắt đầu chờ đợi Ân Sương mở miệng từ chối. Thế nhưng, làm cho Tần Tranh kinh ngạc đến há hốc chính là, Nhị tỷ nhà hắn cư nhiên lại gật đầu tán đồng..

"Ừm, miễn cưỡng có tư cách làm nam nhân của ta. Nhưng là, đem tận giường thì không cần, nam nhân của ta, ta sẽ tự truy..."

Cười cười mà nói ra, Ân Sương cũng liền xoay lưng chuẩn bị rời đi. Mà lúc này, Tần Tranh cũng đã từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần mà vội vàng hô. Khốn kiếp, suýt chút nữa liền quên mất chuyện này nữa rồi.

"Khoan đã. Lão bà nhà ta sắp sinh rồi, ngươi làm cô thì nhất định phải có quà mừng a..."

"Còn có, khi nào đi qua Khí Thiên giới nhớ mua cho ta một cây kẹo đường a. Nhớ kỹ là phải nắn thành hình con thỏ..."

"Nhị tỷ, thượng lộ bình an..."

Khác với bầu không khí thoải mái ở trong phòng của Tần Tranh, không khí ở bên trong xe buýt mà Hạ Vũ đang ngồi lúc này liền là tĩnh lặng như tờ. Mặc dù đã trôi qua mấy phút thời gian kể từ khi gặp phải bà lão đứng đón xe kia, thế nhưng tất cả mọi người cũng đều chưa thoát khỏi bàng hoàng.

"Cũng may là nhờ có Hạ ca ca a, nếu không thì chúng ta đã gặp phải phiền toái lớn rồi..."

Cuối cùng, Tư Nguyệt cũng là người đầu tiên bình tĩnh lại mà dùng một đôi mắt sùng bái nhìn Hạ Vũ. Cậu đứng là không có ôm sai bắp đùi a, đi theo vị ca ca đẹp trai này quả thật là một quyết định sáng suốt mà.

"Đúng vậy, cũng may là tôi đã nghe theo lời của chàng trai trẻ này. Nếu không thì hậu quả đúng là không thể tưởng được..."

"Đúng đúng, tất cả đều là nhờ có Hạ Vũ a."

"....."

Mà nghe thấy lời này của Tư Nguyệt, một đám người còn lại trong xe cũng đều đồng loạt gật đầu hưởng ứng. Trên mặt cũng đều hiện lên vẻ cảm kích cùng với vẻ nghĩ mà sợ. Nhưng điều này cũng đồng thời làm cho bầu không khí trong xe rốt cuộc cũng liền nhu hòa lại, không còn cứng đờ như trước nữa.

"Thứ này là gì a? Sợi tóc sao?"

Thế nhưng, lúc này đây, chỉ thấy Bạch Khả Khả vốn vẫn đang đưa mắt nhìn về cửa sổ cứ nhiên lại giống như là nhìn thấy điều gì kỳ lạ mà hiểu kỳ nói ra. Khiến cho Hạ Vũ liền lập tức mở to mắt mà liếc nhìn cô, vội vàng mở miệng ngăn cản.

"Không được..."

Chưa đợi Hạ Vũ kịp ngăn cản thì Bạch Khả Khả lúc này đã đưa tay đem sợi tóc đang kẹp ở giữa khe cửa kia cho kéo vào. Thế nhưng, khi nhìn đến Hạ Vũ giống như là tràn đầy kinh hoàng cùng với những người khác đang đồng loạt ghé mắt mà nhìn chăm chăm mình. Bạch Khả Khả mới lập tức dờ dẩn hỏi.

"Làm...làm...sao?"

"Tất cả lập tức im lặng."

Theo tiếng quát lớn của Hạ Vũ vang lên, chỉ thấy sợi tóc trong tay của Bạch Khả Khả cứ nhiên lại bắt đầu chuyển động. Ngộ ngậy như là đang còn sống mà bắt đầu dài ra, nhanh chóng quấn quanh cổ của Bạch Khả Khả rồi bắt đầu siết chặt.

"Aaaaa...cứu...cứu..."

Chỉ thấy đôi mắt của Bạch Khả Khả lúc này đã trợn đến trắng dã, gương mặt cũng đi theo không còn huyết sắc mà điên cuồng dùng tay cào cấu cổ của mình, đem một lớp da thịt bên ngoài đều cào đến nát bấy, muốn đem sợi tóc đào ra ngoài. Trong cổ họng cũng đi theo phát ra tiếng hét chói tai như muốn đâm thủng màng nhĩ của những người khác.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Bạch Khả Khả cũng liền đã không còn phát ra được âm thanh nào nữa. Bởi vì sợi tóc kia lúc này đã giống như một con dao sắc bén từng chút, từng chút một đem da thịt của Bạch Khả Khả cho cắt ra. Khiến cho máu tươi bắt đầu ồ ạt chảy ra bên ngoài, ngay cả da, thịt, thanh quản,...cũng dần dần lộ ra không khí.

Mà lúc này, Triệu Như cũng đã là nghe theo lời của Hạ Vũ mà đưa tay bưng kín miệng của mình, sợ bản thân không nhịn được mà phát ra tiếng hét chói tai. Thế nhưng, con người của cô lúc này cũng là trừng lớn lớn, nước mắt cũng không khống chế được mà trào ra như suối. Cơ thể cũng bắt đầu giãy đạp mà ngã khỏi ghế, té xuống mặt đất. Đôi chân cũng bắt đầu bò đi tránh xa khỏi chỗ của Bạch Khả Khả.

Lúc này, cô không khỏi cảm thấy may mắn vì ban nãy đã nhường Bạch Khả Khả ngồi ở cạnh cửa sổ. Chứ nếu không, người hiện tại ngồi đó có lẽ là cô...đi.

"Lộc cộc" một tiếng, đầu lâu của Bạch Khả Khả rốt cuộc cũng đứt lìa khỏi cổ mà lăn xuống nền xe. Cơ thể của cô vẫn như cũ giữ lấy động tác cào cấu như lúc đầu, thế nhưng máu tươi đang trào ra lúc này cũng đã đem nửa thân trên của cô thấm ướt. Đem ghế ngồi cũng cửa sổ cũng làm dính đầy huyết tinh.

Mà làm cho người ta rợn người nhất chính là, sợi tóc ở trên cổ của Bạch Khả Khả lúc này cứ nhiên lại bắt đầu uốn éo giống như một con rắn mà bò lên trên. Trong chớp mắt liền chui vào trong lỗ tai của Bạch Khả Khả, nhanh chóng biến mất trước mặt đám người.

Thế nhưng, cũng chưa để cho bọn họ kịp thở phào một hơi thì đầu lâu của Bạch Khả Khả lại bắt đầu chậm rãi nhúc nhích. Vô số sợi tóc trên đầu của cô cũng nhanh chóng dài ra tận vài mét, nằm vắt ngang khắp nơi trên mặt đất.

Mà mỗi một sợi cũng đều giống như là có sinh mệnh mà bắt đầu bò đi khắp nơi, đem đầu lâu của Bạch Khả Khả cũng đi theo kéo lê trên đất. Đem về mặt hiện tại của cô hiện ra trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đinh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Diệt Quỷ Tóc

Gương mặt của Bạch Khả Khả lúc này căn bản là không thể gọi là gương mặt của con người được nữa. Chỉ thấy da mặt của cô lúc này đã trở nên nhăn nheo như vỏ cây, nhất là hốc mắt lúc này cũng đã lõm sâu vào trong, chảy ra hai hàng huyết lệ dọc theo gò má giống như lệ quý.

Lúc này đây, sợi tóc trên đầu của nó cũng đã men theo sàn xe từ từ bò ra xung quanh. Có sợi còn đang bắt đầu bò lên ghế ngồi, thậm chí là chân của Tư Nguyệt. Khiến cho cậu nhóc cũng không khỏi nhắm chặt mắt lại, gương mặt nhỏ nhắn cũng đi theo trắng bệch.

[Thanh Đồng cấp quý quái: Quý Tóc.]

Nhìn đến cấp bậc cực thấp kia của con quái vật này, Hạ Vũ liền vô cùng bình tĩnh mà mặc cho những sợi tóc kia dần dần từ lòng bàn chân của hắn bò lên trên, mang theo cảm giác lạnh ngắt khó chịu. Thế nhưng, lúc này chỉ thấy trong tay của hắn bỗng dừng lại xuất hiện một cây kiếm gỉ, từ từ giờ lên không trung.

"Xé kéo" một tiếng, chỉ thấy thanh kiếm trong tay của Hạ Vũ đã nhanh chóng đem tóc của Quý Tóc cắt đứt. Phát ra hào quang chói lóa bắt đầu ăn mòn dần về phía đầu lâu.

Đúng như Hạ Vũ dự đoán, Trảm Yêu kiếm không những có thể trảm yêu mà còn có thể trảm tà. Xem ra cũng không có vô dụng như hắn từng nghĩ, nó thật sự là đã làm đúng chức trách của một món Thánh khí.

Thế nhưng, lúc này đây, chỉ thấy Quý Tóc giống như là gặp phải thương tổn to lớn gì đó mà bắt đầu rít rào giống như là dã thú nổi điên mà nhào về phía Hạ Vũ. Cái miệng nhăn nheo biến dạng của nó cũng đi theo há to, tràn ra những sợi khí đen âm u vô cùng khủng bố.

"Chết."

Chỉ một chữ, Hạ Vũ liền đã đem vận mệnh của Quý Tóc cho định sẵn mà trực tiếp nâng lên Trảm yêu kiếm chém về phía Quý Tóc. Một kiếm này của hắn còn mang theo cả linh khí thiên địa, khiến cho Quý Tóc không khỏi cảm thấy e ngại. Bản năng mách bảo khiến cho nó có xúc động muốn quay đầu chạy trốn.

Thế nhưng, tên đã lên cung thì không thể không bắn, vì thế, cho dù nó có hối hận như thế nào thì cũng đã không còn kịp nữa. Chỉ thấy lưỡi kiếm của Hạ Vũ nhanh như thu phong, một kiếm phát qua liền trực tiếp đem đầu lâu của Quý Tóc chém thành hai nửa. Hóa thành từng luồng âm khí tan biến ở giữa thiên địa.

Mà lúc này, Triệu Như chỉ cảm thấy cả người giống như là vừa mới được vớt từ trong nước ra. Bàn tay đang che miệng lại rốt cuộc cũng có thể thả lỏng xuống dưới, phát ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

"Tạ ơn trời, chúng ta được cứu..."

Cùng Triệu Như không khác biệt cho lắm, lão Chu cũng là đưa tay vỗ vỗ ngực một cái. Mồ hôi lạnh cũng đã thấm ướt hai bàn tay, thế nhưng, từ đầu tới cuối ông vẫn như cũ giữ lấy vỏ lồng xe, không dám sơ sẩy một chút nào.

"Tư Nguyệt, phần thưởng mà ngươi nhận được là gì?"

Thoáng suy tư, Hạ Vũ liền nói khẽ bên tai của Tư Nguyệt. Ban nãy khi sợi tóc kia bị kéo vào, hắn rõ ràng là cảm nhận được một nỗi tai ách vô cùng đáng sợ. Căn bản là xa xa không phải một con Thanh Đồng cấp quý quái có thể phát ra được.

Mặc dù hắn có được ký ức của 20 năm về sau, biết được vô số loại quái vật cũng như các loại phó bản khác nhau. Nhưng hắn cũng sẽ không đoán được chính xác mỗi một chiếc xe buýt có thể hay không bởi vì những nhân tố khác nhau ảnh hưởng mà sinh ra hiệu ứng bướm bướm. Khiến cho quý quái gặp được cũng sẽ không giống nhau.

"Ừm, là ba tấm Ngũ Lôi Phù."

Đối với câu hỏi của Hạ Vũ, Tư Nguyệt liền không có một chút che giấu nào mà nói ra. Không những vậy, sau khi xem xét đến những người khác không có chú ý đến bản thân. Cậu liền từ trong túi quần lấy ra ba tấm Ngũ Lôi Phù nhét vào trong tay của Hạ Vũ.

"Đây a, Hạ ca ca, ngươi giúp ta giữ đi."

Nghe thấy phần thưởng mà Tư Nguyệt nhận được cư nhiên lại là Ngũ Lôi Phù, Hạ Vũ liền không thể không cảm khái đúng là đại thần có khác a. Ngay cả vận khí cũng đều tốt như vậy. Mặc dù Ngũ Lôi Phù không có so Cửu Lôi Phù sử dụng tốt nhưng cũng đều xem như là vật phẩm trung đẳng rồi.

"Được, ta giữ hai, còn lại một tấm, ngươi tự giữ..."

Đối diện với sự chân thành của Tư Nguyệt, Hạ Vũ cũng liền không có từ chối mà vô cùng lạnh nhạt gật đầu đồng ý. Nếu nói hắn không có cảm động thì đó chính là nói dối, bởi vì ở một nơi xa lạ cùng nguy hiểm như thế này, cư nhiên vẫn như cũ có người thật lòng đối xử tốt với hắn.

Thế nhưng, cả hai cũng không có phát hiện ra được, Louis lúc này thoát nhìn giống như là đang còn ở trong sợ hãi. Thế nhưng lỗi tai của gã lại là đang không ngừng vênh lên, đem cuộc trò chuyện của bọn họ thu vào trong tai. Ánh mắt cũng liền đi theo lập lòe tia sáng.

Sau khi cùng Tư Nguyệt phân phó xong, Hạ Vũ liền trực tiếp đưa mắt đánh giá không gian bên trong xe buýt. Giống như là muốn tìm đến một điểm kỳ quái nào đó ở đây.

"Hửm? Bụng của tôi là làm sao vậy a?"

Vốn dĩ còn muốn vì Bạch Khả Khả khóc than một chút, Triệu Như liền lập tức bị dị dạng bên trong cơ thể của mình làm cho kinh hãi mà nói ra. Bụng của cô bỗng dừng lại rất chóng, không những vậy, còn giống như là đang từ từ to dần...

Ban đầu, những người khác ở đây cũng đều không có quan tâm đến việc này, cứ nghĩ rằng cô có lẽ là đói bụng hay gì đó.

Nhưng dần dần, bọn họ liền nhanh chóng phát hiện được không đúng. Bởi vì... Bụng của Triệu Như đang dần dần to ra, không bao lâu cũng liền đã cùng phụ nữ có thai 5 - 6 tháng không sai biệt lắm.

**Cảm ơn bạn Bacmm666 đã đẩy KP cho Nhóc nhé. Hôm nay học 2 buổi định sẽ không đăng chương rồi, nhưng vì được bạn ủng hộ. Nhóc cũng đã gỡ chương rồi đây. □□□

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Quỷ anh

Lúc này, Hạ Vũ rốt cục cũng biết được thứ quái vật sắp xuất hiện kia là gì rồi. Vì thế, hắn liền vội vàng nâng lên Trảm yêu kiếm, muốn một kiếm đem Triệu Như giết chết. Bởi vì dù sao, cô ta cũng sống không nổi nữa.

"Đừng mà!!!"

Thế nhưng, lúc này đây, Louis bỗng dừng lại xuất hiện từ sau lưng của Hạ Vũ. Dùng hai tay nắm lấy bàn tay đang cầm kiếm của hắn. Muốn đem hắn cản lại.

"Không được giết cô ấy a. Cô ấy vẫn còn là con người..."

Vừa nói, Louis cũng vừa đưa tay vờ như cản lại Hạ Vũ nhưng thực chất là đang tìm kiếm tung tích của hai tấm Ngũ Lôi Phù ban này. Không có, tại sao lại không có được a? Nếu không cất ở trong túi thì hắn có thể cất ở đâu đây?

"Cút."

Lạnh lùng nhìn Louis, Hạ Vũ liền không chút do dự nâng chân đem gã đá văng sang một bên. Cái tên này là bị điên gì a, đừng nói với hắn là thánh mẫu tâm của gã bỗng dừng lại rồi đây. Hắn mới không tin đâu.

"Aaaaa..."

Ngay khi Hạ Vũ bị trì hoãn thời gian thì Triệu Như bỗng dừng lại hét lên một tiếng tê tâm liệt phế. Bụng của cô lúc này cũng đã giống như phụ nữ có thai chừng 9 tháng. Chỉ thấy trên bụng của cô bỗng dừng lại xuất hiện một vết rách. Sau đó, một bàn tay nhỏ bé liền từ bên trong đó thò ra ngoài. Đem vết thương xé ra to hơn.

Chỉ thấy theo vết thương bị xé rách ra, một "vật thể" giống như trẻ sơ sinh liền đi theo xuất hiện trước mặt mọi người. Nó chỉ lớn chừng bàn tay người trưởng thành, mặc dù đã thành hình nhưng lại không có đôi mắt. Làn da đỏ chót như máu, trong miệng tự nhiên lại đang nhai lấy một khúc ruột của Triệu Như.

[Vương Giả cấp quỷ quái: Quỷ Anh.]

"Aaaa...Cứu..."

Nhìn thấy thứ xuất hiện từ trong bụng của mình, Triệu Như liền lập tức rơi vào trong kinh hãi mà hét lên một tiếng. Tự nhiên lại đưa tay đem Quỷ Anh vứt ra ngoài, khiến cho nó lập tức lăn lóc trên nền đất. Còn bản thân cô cũng đi theo ngã ngửa xuống đất, đưa tay bụng lấy bụng của mình.

"Cứu...tôi không muốn chết...làm ơn..."

Lúc này, chỉ thấy Quỷ Anh đang bắt đầu lồm cồm ngồi dậy. Giống như có chút hoảng sợ mà bắt đầu xoay đầu tìm kiếm xung quanh. Sau đó liền hướng về phía Triệu Như bò tới.

"Ca ca..."

Nhìn thấy Tư Nguyệt sợ hãi mà trốn về bên cạnh mình, Hạ Vũ vẫn như cũ cảnh giác liếc nhìn Quý Anh. Bởi vì hắn biết rõ, Vương Giả cấp quý quái là đáng sợ như thế nào.

"Cút. Đừng qua đây a..."

Xem đến Quý Anh cư nhiên lại vẫn bò về phía mình. Triệu Như liền lập tức hét toáng lên mà liên tục lê người về sau. Máu tươi từ miệng vết thương ở bụng cũng đi theo ồ ạt như suối mà chảy ra ngoài.

"Không..."

Cảm thấy sinh mệnh của mình đang từ từ xói mòn đi, Triệu Như liền có chút tuyệt vọng mà thi thảo. Ánh mắt cũng trở nên mơ hồ không rõ nữa. Mặc cho Quý Anh đang tiếp tục bò về phía mình.

"Che tai lại."

Nhìn thấy Triệu Như đã chết cùng với Quý Anh giống như đang mờ mịt kia. Hạ Vũ liền lập tức đưa ra phán đoán mà quát lớn một tiếng. Khiến cho những người còn lại ở đây cũng đều lập tức theo bản năng mà che tai lại.

"Oa oa...mụ mụ..."

Đúng như Hạ Vũ dự đoán, chỉ thấy lúc này, Quý Anh lại giống như một đứa trẻ bị lạc mẹ mà điên cuồng khóc thét lên. Ở giữa gương mặt cũng bắt đầu mọc ra một con mắt trắng đã đang chảy ra hai hàng huyết lệ.

Quý Anh là quý quái được tạo thành từ oán khí của những đứa trẻ bị phá bỏ hay sinh non, chết yểu. Vì vậy, nó sẽ trở về trả thù mẹ của mình. Nhưng là, khi mẹ của nó chết, nó liền sẽ phát ra tiếng kêu thê lương rồi trở nên điên cuồng mà giết hết bất kỳ kẻ nào ở xung quanh mình.

Thế nhưng, Hạ Vũ có thể chắc chắn một điều. Triệu Như đã từng phá thai rất nhiều lần cho nên mới có thể bị Quý Anh "mượn xác sinh ra", trở về trả thù như vậy. Cũng có thể xem như là tự làm tự chịu.

Tiếng khóc của Quý Anh vô cùng chói tai, mang theo sự thê lương khiến cho người ta không khỏi cảm thấy một trận ác hàn. Thoả thoả chính là tiếng thóc của ác quỷ dưới 18 tầng địa ngục.

Ngay khi Hạ Vũ cảm thấy hai tai đều đã bị che đến ù lên thì tiếng khóc của Quý Anh rốt cuộc cũng dừng lại. Chỉ thấy lúc này, nó giống như là dã thú mà bắt đầu đưa mắt nhìn về những người còn sống khác trên xe. Cuối cùng, ánh mắt của nó liền nhắm thẳng vào lão Chu đang ngồi ở ghế lái.

"Rít" lên một tiếng, nó liền lập tức lao nhanh về phía lão Chu, ngón tay cũng bắt đầu mọc thành vuốt như móng vuốt của dã thú. Mỗi một móng vuốt như vậy đều sắc bén như dao, chỉ ít cũng dài tận mấy tấc.

Nhìn thấy Quý Anh lao về phía mình, con người của lão Chu liền lập tức co rút lại, trái tim cũng đi theo vọt lên tận cổ họng. Sợ hãi đến ông không thể nào kìm được tay lái của mình, xe buýt cũng bắt đầu trái nghiêng phải ngã.

Lúc này, Hạ Vũ liền không chút do dự vận dụng linh khí đem Trảm Yêu kiếm phóng thẳng về trước mặt của lão Chu. Đem Quý Anh bức cho dừng lại mà nhanh chóng lùi về sau. Móng tay của nó cũng bởi vì cạ vào nền xe để giữ thăng bằng mà liên tục phát lên tiếng kim loại ma sát vô cùng chói tai.

Nhìn thấy bản thân được cứu, lão Chu lúc này cũng đã từ trong trạng thái sống sót sau tai nạn mà chợt nhớ đến việc điều khiển xe. Thế nhưng, rốt cuộc là cũng không kịp nữa. Chỉ thấy xe buýt lúc này đã lệch khỏi đường lớn, hướng về cột đèn bên đường đâm thẳng tới.

Mà lúc này, Quý Anh cũng đã liên tục rít gào lao về phía Hạ Vũ. Đối diện với thế công của Quý Anh, Hạ Vũ liền lập tức đem Ngũ Lôi Phù lấy ra. Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà phóng về phía Quý Anh.

Nhìn đến Ngũ Lôi Phù đang bay tới, Quý Anh liền giống như là không ngờ Hạ Vũ còn có một chiêu này mà lập tức cuồng quát lên. Sau đó, Ngũ Lôi Phù liền lập tức đập vào trên mặt của nó.

"Ầm ầm" một tiếng, Ngũ Lôi Phù nhanh chóng hóa thành ngũ sắc lôi điện, đem Quý Anh đánh đến liên tục rít gào, la hét thê thảm. Khói đen cũng bắt đầu từng luồng một từ trên người của Quý Anh bốc ra.

****Cảm ơn bạn Tiêuhoàng đã ủng hộ LT cho Nhóc nhé. Nếu hôm nay không bạo kịp thì ngày mai Nhóc sẽ bù.**

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Dừng xe

Thế nhưng, vật phẩm trung đẳng cũng sẽ chỉ là vật phẩm trung đẳng. Chỉ thấy lôi điện rất nhanh đã nhanh chóng tán đi, mà Quý Anh cũng chỉ là choáng váng mà lắc lắc đầu một cái. Gương mặt của nó cũng đều đã bị đánh đến chảy đen.

Không biết có phải là bị dọa sợ hay không. Quý Anh liền có chút cảnh giác mà nhìn Hạ Vũ, sau đó liền bắt đầu thay đổi mục tiêu mà đặt mắt lên hai người còn lại.

Bị Quý Anh nhìn đến dựng tóc gáy, Louis liền lập tức đưa mắt nhìn Tư Nguyệt. Sau đó, ngay khi Tư Nguyệt còn chưa kịp phản ứng lại thì gã đã nhanh chóng luồn tay vào túi quần của cậu. Đem một tấm Ngũ Lôi Phù còn lại cho rút ra rồi đem Tư Nguyệt xô sang một bên.

"Ha ha, ông đây đã có Ngũ Lôi Phù thì ông đây liền sẽ không sợ mây nữa. Ông đây liền sẽ không chết...Ha ha..."

Nắm trong tay Ngũ Lôi Phù, Louis liền lập tức tự tin tăng vọt mà phách lối cười. Thế nhưng, trong mắt Hạ Vũ lúc này, gã chỉ là một kẻ hề đang tìm đường chết. Bởi vì, trí thông minh của Quý Anh cũng rất không tệ. Chỉ ít nó có thể cảm nhận được, gã là đang trêu chọc quyền uy của nó.

Mà đúng như Hạ Vũ dự đoán, Quý Anh vốn dĩ là đang đặt mắt lên người Tư Nguyệt. Thế nhưng khi nghe đến lời nói của Louis, nó liền lập tức đem đầu mâu chìa về phía gã. Cuồng nộ "rít" lên một tiếng rồi nhanh chóng lao đến.

"Tới a..."

Nhìn Quý Anh đang lao tới, Louis liền xuy một tiếng khinh miệt mà học theo bộ dáng của Hạ Vũ. Giờ tay đem Ngũ Lôi Phù quăng về phía Quý Anh. Chờ đợi tiếng hét thảm thiết của nó vang lên.

Thế nhưng, gã lại quên mất việc Hạ Vũ là ai, gã lại là ai. Với tốc độ ném đi chậm chạp còn không có linh khí kèm theo của gã thì muốn đem Ngũ Lôi Phù đánh trúng Quý Anh căn bản chính là mơ mộng hảo huyền.

Vì thế, chỉ thấy Quý Anh lúc này liền vô cùng nhẹ nhàng tránh đi tấm phù đang bay tới kia. Sau đó mới phóng đi như một tia điện mà nâng lên móng vuốt. Trực tiếp thông qua hốc mắt ghim chắc vào trong đầu của Louis. Không chút khó khăn liền đem đầu của gã cắm xuyên.

"Tại sao có thể?"

Đây chính là lời cuối cùng mà Louis muốn nói ra. Thế nhưng, gã lúc này đã trực tiếp chết thối, căn bản là không còn cơ hội để nhận được đáp án nữa rồi.

Mà lúc này, Hạ Vũ cũng không khỏi ở trong lòng cảm tạ việc tìm đường chết của Louis, giúp hắn tranh thủ được một chút thời gian để đem Trảm yêu kiếm lấy về.

Trong khi Quý Anh vẫn còn đang loay hoay với thi thể của Louis, Hạ Vũ liền trực tiếp đem một tờ Ngũ Lôi Phù dán vào trên thân của Trảm yêu kiếm. Khi nhìn đến lưỡi kiếm bắt đầu thuật biến phủ lên ngũ sắc lôi điện, Hạ Vũ liền không chút chậm trễ nâng kiếm chém về phía của Quý Anh.

Không kịp phòng ngừa mà né tránh, Quý Anh liền lập tức trúng phải một kiếm của Hạ Vũ. Cơ thể của nó cũng đi theo bị kiếm chém ngang lưng. Bắt đầu phát ra tiếng gào rống điên cuồng, cơ thể của nó cũng dần dần hóa thành khí đen mà bốc hơi lên. Tan biến vào trong không khí.

"Chết rồi?"

Nhìn thấy Quý Anh đã chết, Hạ Vũ cũng không có một chút thả lỏng nào cả mà nhú mày nhìn về cửa kính xe. Đúng như hắn suy đoán, xe buýt rút cuộc cũng phải dừng ở giữa đường rồi.

"Lão Chu, bây giờ là mấy giờ rồi?"

Đừng trách Hạ Vũ tại sao lại hỏi như vậy. Bởi vì hắn biết, thời gian ở trong phó bản cùng với thời gian ở thế giới bên ngoài là không giống nhau. Có khi là chênh lệch tận vài tiếng đồng hồ.

"A...3h40 phút sáng..."

"Đúng rồi, chàng trai trẻ, ta thật sự xin lỗi a. Ngay cả một chiếc xe ta cũng đều lái không xong..."

Nghe thấy câu hỏi của Hạ Vũ, lão Chu liền nhìn về phía đồng hồ trên cổ tay. Gương mặt mang theo vẻ ân hận cùng áy náy mà liếc nhìn Hạ Vũ.

Mặc dù ông cũng rất muốn một lần nữa khởi động lại xe, nhưng không biết vì sao, cho dù ông có cố gắng như thế nào đi nữa thì xe cũng không thể đi động mây may.

"Không sao."

Cũng không có trách cứ lão Chu, Hạ Vũ liền khom lưng đem tấm Ngũ Lôi Phù rơi dưới đất kia cầm lên. Không nhanh không chậm đem nó dán vào trên thân xe.

"Hạ ca ca, đây là để làm gì a?"

Nhìn thấy hành động này của Hạ Vũ, Tư Nguyệt liền đã có chút suy đoán nhưng cuối cùng vẫn là quyết định mở miệng hỏi. Đôi mắt còn vô cùng hiếu kỳ liếc nhìn Trầm yêu kiếm, trong mắt cũng lập lòe tia sáng. Chẳng lẽ Hạ Vũ ca ca cư nhiên lại chính là thần tiên gì đó trong truyền thuyết?

"Không cần hỏi. Chuẩn bị tinh thần đi, có thứ sắp tới."

Lạnh nhạt nói, Hạ Vũ liền đưa mắt nhìn chằm chằm về bốn phía cửa kính, phân phó lão Chu và Tư Nguyệt cùng nhau đem thi thể của ba người đã chết kia dọn đến một góc. Sau đó cũng khiến cho bọn họ ngồi xuống ở khu vực giữa sàn xe cùng mình, tựa lưng vào nhau.

Lúc này, không biết có phải là ảo giác hay không. Bọn họ chỉ cảm thấy bên ngoài giống như là nổi lên gió lốc, cây cối ào ạt xô đẩy đong đưa. Từng đợt cuồng phong phát qua đập vào khung cửa kính phát ra tiếng cọt kẹt kinh người. Xe buýt cũng đi theo liên tục lắc lư.

"Hạ ca ca..."

Nhỏ giọng mà run rẩy nói ra, Tư Nguyệt liền nắm lấy tay của Hạ Vũ. Vô cùng kinh hãi mà thở hổn hển. Chỉ thấy trên cửa sổ trước mặt của Tư Nguyệt lúc này cư nhiên lại hiện lên một bàn tay dính đầy máu. Điện cuồng dùng móng tay cào cấu lên trên cửa kính, để lại một loạt vết xước.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Lật Xe

Thế nhưng, tình trạng của Hạ Vũ hiện tại cũng không tốt hơn Tư Nguyệt là bao. Bởi vì lúc này đang có một gương mặt trắng bệch áp sát vào cửa sổ trước mặt hắn, liên tục thè ra chiếc lưỡi dài ngoằn ngoèo liếm láp lên trên mặt kính. Vô cùng ghê tởm.

Mà xung quanh xe buýt bây giờ cũng càng ngày càng có nhiều dị biến nổi lên. Tỳ như tiếng đập cửa vang lên bên ngoài cửa kính. Tiếng gọi tên ai thán từ phía sau cửa sổ như tiếng quỷ sai dưới địa ngục. Xe buýt cũng đi theo lắc lư liên tục như bị người dùng lực xô đẩy.

Theo thời gian trôi qua, Ngũ Lôi Phù cũng đi theo dần dần phai màu. Bốn góc của nó dính lên trên vách xe cũng đã rơi ra hai góc. Làm cho tấm phù cũng đi theo bay phất phơ mặc cho bên trong xe là khép kín, căn bản là không có gió.

Ngũ Lôi Phù càng di động mạnh mẽ thì dị dạng bên ngoài càng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn. Giống như một giây sau liền sẽ đem xe phá tan.

"Lộc cộc."

"Hạ ca ca...ta...ta có cảm giác như trên trần xe đang có thứ gì đó..."

Nghe thấy tiếng di động bên trên trần xe phát ra, Tư Nguyệt liền có chút rung động nói. Dù sao đi nữa thì cậu cũng chỉ là một đứa trẻ, đối diện với mấy thứ ma quỷ như thế này cũng là đặc biệt sợ hãi.

Mà nghe xong lời này của Tư Nguyệt, Hạ Vũ mặc dù không có trả lời nhưng cũng xem như là đã thừa nhận. Vô cùng cảnh giác mà nắm lấy Trầm yêu kiếm vào trong tay, chờ đợi dị biến xảy đến.

Không quá 5 phút, chỉ thấy Ngũ Lôi Phù bỗng dừng lại hoàn toàn rơi ra khỏi vách xe. Hóa thành một đoàn bụi phấn tan biến giữa không khí. Mà lúc này, ba người đang ngồi ở đây cũng đều lập tức thả nhẹ hơi thở, dây thần kinh cũng đi theo căng cứng.

Hiện tại, không khí bên trong xe giống như lại hạ thấp cả chục độ. Tiếng động vang lên cũng càng lúc càng mãnh liệt, nhất là phía trên trần xe liên tục lồm xồm từng đạo dấu vết.

"Ầm".

Một tiếng ầm vang này trực tiếp làm cho Tư Nguyệt cùng lão Chu lập tức nhảy cẫng lên. Nhao nhao đưa mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy trên trần xe hiện tại đã bị thủng một lỗ lớn. Mà lúc này, ở bên trong cái lỗ đó lại là một vật thể giống như chân nhện phủ đầy lông lá. Đang từ từ ngo ngoáy rụt về phía bên ngoài.

Thế nhưng, ngay khi mọi người đem trái tim treo cao cao thì lỗ hổng đó bỗng dừng lại giống như bị thứ gì đó cho che lại. Trắng trắng, đen đen liên tục chuyển động đảo quanh qua bọn họ, thoạt nhìn có phần giống như...con mắt?

Hô hấp cứng lại, Hạ Vũ liền nắm chặt lấy Trầm yêu kiếm, đem ghế ngồi làm điểm tựa mà bật người nhảy lên. Đem Trầm yêu kiếm trực tiếp cắm vào trong lỗ hổng đó, xuyên qua mắt của con quái vật bên ngoài.

"Rống..."

Khí đen tản ra điên cuồng, xe buýt cũng đi theo rung lắc dữ dội. Sau đó liền ầm ầm một tiếng, lật phiên. Hạ Vũ lúc này cũng nhanh chóng rơi xuống nền đất, cửa sổ xe cũng đi theo va vào mặt đất vỡ nát. Ghế xe cũng đi theo trái nghiêng phải đổ, buộc cho ba người Hạ Vũ không thể không đứng bên trên cửa kính vỡ.

Mà một bên cửa sổ còn lại cũng đã hướng về phía trên đỉnh đầu bọn họ, đem bầu trời phủ đầy mây đen kia hiện ra.

"Âm khí thật nồng."

"Đúng vậy a, giống với trong phim ảnh có nói, Bách quỷ dạ hành xuất hiện."

Nhìn thấy tình cảnh này, Hạ Vũ trong lòng cũng không khỏi rung động mà nói ra. Thế nhưng, khi nghe đến lời nói của Tư Nguyệt, hấn liền càng thêm rung động hơn. Bách quỷ dạ hành chính là tập hợp yêu quái nổi tiếng thời Edo ở Nhật Bản. Mà thứ này, ở ngày sau, còn sẽ xuất hiện. Thế nhưng, chuyện đó vẫn là nói sau đi.

"Tiểu Dao?"

Cảm thấy xung quanh giống như thiếu thiếu gì đó, Hạ Vũ liền bắt đầu tìm kiếm khắp nơi bên trong xe nhưng căn bản là không tìm được thân ảnh của Tiểu Dao. Trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại, ban nãy khi hấn đem Ngũ Lô Phù cất vào trong không gian thì Tiểu Dao cũng giống như là...không thấy?

Vì thế, Hạ Vũ liền lập tức quan sát trong không gian của mình, sau đó, khóe miệng của hấn liền liên tục run rẩy. Không phải nói không gian của hấn sẽ không chứa được vật sống hay sao a? Vậy thì cục bông gòn màu trắng đang găm thịt khô bên trong không gian của hấn lại là gì? Quỷ sao?

Lạnh mặt thử đem Tiểu Dao triệu hồi ra, Hạ Vũ liền không quản đến về mặt tràn đầy vô tội của nó mà trực tiếp đem nó quăng cho Tư Nguyệt. Sau đó mới xoay người hỏi lão Chu.

"Mấy giờ rồi?"

"Ừm...3h 55"

Còn có 5 phút thời gian, phó bản này liền sẽ kết thúc. Mà lúc này, tiếng hét thảm thiết của thứ ban nãy cũng đã từ từ yếu ớt đi. Sau đó, xung quanh xe buýt bỗng dừng lại yên tĩnh lại, không còn một tiếng động nào nữa. Thế nhưng, đây lại càng giống như là yên tĩnh phía trước giông bão.

Từng luồng, từng luồng âm khí lúc này bắt đầu từ trong lỗ hổng trên trần xe cũng như cửa sổ tràn vào. Mang theo hơi lạnh thấu xương cùng với cảm giác không khí bị ăn mòn vô cùng khó thở. Lúc này đây, chỉ thấy ở chỗ lỗ hổng bắt đầu xuất hiện một dòng chất lỏng sền sệt màu đen, trôi nổi trong không khí, mang theo âm khí tràn trề.

Thế nhưng, chỉ thấy lúc này đây, luồng chất lỏng này bỗng dừng lại dần dần ngưng kết lại. Hóa thành một vật thể giống như cái đầu người nhưng lại không có gương mặt. Mà phần cổ cùng cơ thể của thứ này có lẽ là vẫn còn mắc kẹt ở ngoài xe.

[Bạch Ngân cấp quỷ quái: Vô Diện.]

Nhìn thấy Vô Diện quỷ chui vào được, Hạ Vũ liền không chút do dự mà nâng lên Trảm yêu kiếm. Nhanh chóng xuất hiện bên cạnh của nó, một kiếm trảm xuống liền đem đầu của nó chặt đi. Phát ra tiếng "xì xì" khi âm khí bị ăn mòn.

****Cảm ơn bạn tiêuhoàng đã ủng hộ LT cho Nhóc nhé. Hôm nay sẽ bạo chương.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Hoàn thành phó bản

Theo Vô Diện quỷ liên tục giãy giụa cùng với âm khí bốc lên nghi ngút. Xe buýt cũng đi theo liên tục lắc lư. "Ầm ầm" từng tiếng, trên vách xe bắt đầu in lên từng cái chữ như ấn lõm sâu vào trong. Có lẽ là không tốn thời gian bao lâu nữa, xe sẽ hoàn toàn bị phá nát.

Từng giây từng phút trôi qua đối với đám người Hạ Vũ mà nói giống như là một quãng thời gian dài đằng đẳng. Theo thời gian từ từ trôi đi, khung xe rốt cuộc cũng xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, từng cái bàn tay cũng bắt đầu theo đó chui vào trong. Hươu loạn trong không khí giống như muốn đem đám người Hạ Vũ cho bắt được.

Thế nhưng, ngay khi một bàn tay sắp đem lão Chu cho bắt được thì âm khí trên bầu trời bỗng dừng lại bị xua tán đi. Cuồng phong bên ngoài lập tức yên tĩnh lại, những bàn tay cũng như tiếng đập phá cũng liền nhanh chóng biến mất vô tung vô ảnh.

"Phù...4h sáng rồi..."

Lúc này, lão Chu là đang đưa mắt nhìn đồng hồ mà lau mồ hôi nói ra. Ngay khi ông định quay sang cảm tạ Hạ Vũ thì trong đôi mắt của ông liền lập tức ánh lên tia kinh nghi.

Bởi vì bây giờ đây, cơ thể của Hạ Vũ và Tư Nguyệt cũng như thi thể của ba người đã chết kia là đang được từng luồng ánh sáng vây quanh. Chưa đến một giây sau liền đã trực tiếp vỡ vụn mà tan biến giữa thiên địa.

"Đây là...chuyện này..."

Lấp bắp kinh hãi, lão Chu liền nhanh chóng lấy lại tinh thần mà hướng về không trung lớn tiếng nói lên lời cảm tạ. Nước mắt cũng đi theo trào ra bên ngoài, ông còn sống. Có thể một lần nữa nhìn thấy vợ con của mình.

"Chàng trai trẻ, đa tạ cậu..."

- - - - -

[Phó bản: Xe tang kết thúc.

Đặc biệt vinh danh người chơi Hạ Vũ: Diệt Vương Giả quái: Quỷ Anh, Thanh Đồng quái: Quỷ Tóc, Vương Giả quái: Hắc Chu Quỷ, Bạch Ngân quái: Vô Diện quỷ.

Hoàn thành nhiệm vụ vượt ngoài chỉ tiêu, xin nhận lấy phần thưởng riêng từ bên trong hộp thư.

Ngoài ra cũng xin gửi lấy phần thưởng dành cho...]

Lúc này, Hạ Vũ đã được đưa trở về căn hộ trước kia mà bản thân dừng chân. Trước mặt hắn cũng hiện ra bảng thông báo trong suốt này, khiến cho hắn không khỏi không khen ngợi bản thân mình. Làm rất tốt.

Không chỉ riêng Hạ Vũ, những người sống sót sau phó bản Xe tang cũng đều xem được bảng thông báo này. Đồng thời, đối với thành tích đáng sợ của Hạ Vũ, bọn họ cũng không thể không quý.

Đậu móa, trong khi bọn họ phải mệt như chóa giành giật từng hơi thì hắn cứ nhiên lại tiện tay chém giết quỷ quái. Đúng là người so với người thật sự là tức chết người a.

Thế nhưng, cảm tưởng của bọn họ là như thế nào, Hạ Vũ cũng là không biết đến. Lúc này đây, hắn đã trực tiếp phát hiện ra một vấn đề khá là to lớn. Đó là, quả cầu lông...khụ khụ...Tiểu Dao không thấy. Nói chính xác hơn là, Tiểu Dao bị Tư Nguyệt ôm đi rồi...

Không tin tã, Hạ Vũ liền nhanh chóng đem bảng thông tin điều ra. Sau đó, hắn liền lập tức rơi vào trong vô văn bất đắc dĩ. Đây chính là thao tác, nó nằm ở trong tay kẻ nào, kẻ đó liền sẽ là chủ nhân của nó có đúng hay không? Như vậy thì hắn đây là đang may áo cưới cho đại thần rồi...

[Thuộc tính người chơi:

Tên player: Hạ Vũ.

Giới tính: Nam

Sức mạnh: 680.

Tốc độ: 750.

Tinh thần lực: 200.

Kỹ năng: Kiểm thuật (cấp 9 - miễn cấp.), Xạ tiễn (cấp 9.), Xạ kích (cấp 9.), Karate...

Túi trữ vật: Không.

Sở trường phụ trợ: Âm dương nhãn.]

Quả nhiên, mục Súng vật đã biến mất rồi a.

Thế nhưng, Hạ Vũ cũng chỉ là ai oán trong lòng 5s, rất nhanh sau đó liền đã bình tĩnh trở lại. Mất liền mất đi, dù sao thì Tiểu Dao cũng chưa từng giúp được gì cho hắn cả, không những thế còn ăn mất của hắn mấy túi thịt bò khô.

Nhưng không thể không thừa nhận một việc, lòng của nó thật sự rất mềm. Khiến cho hắn có chút tiếc nuối. Ừ, thật sự chỉ là một chút mà thôi.

Để phân tán đi sự chú ý của mình, Hạ Vũ liền quen cửa quen ngõ mà mở ra hộp thư. Dem phần thưởng vừa nhận được cho mở ra.

Lúc này, chỉ thấy trong tay của hắn bỗng dừng lại xuất hiện một vật thể hình tròn nhỏ chừng ngón tay cái cùng với một cái nút bấm màu đỏ. Vừa nhìn,

khỏe miệng của Hạ Vũ liền trực tiếp câu lên một nụ cười. Trong lòng vô cùng vui vẻ giống như được đưa than ngày tuyết.

[Vi hình tạt đạn.]

Một viên lựu đạn này mặc dù nhìn rất nhỏ nhưng lại có uy lực vô cùng to lớn. Có thể cùng lúc đem một đám Hắc Tinh Linh cho nổ chết cũng không phải là nói ngoa.

Vì vậy, Hạ Vũ liền bắt đầu suy nghĩ ra một kế hoạch mà đem "món quà" được hệ thống trợ giúp cho lấy ra. Chỉ thấy đó là một đồng bầy thú trọng lực, làm bằng sắt loại lớn, với những răng cưa bén nhọn có thể trực tiếp kẹp nát chân của dã thú. Không khó để tưởng tượng, nếu con người bắt cần bước vào trong đây thì sẽ có hạ tràng như thế nào.

Vừa lòng mà gật đầu, Hạ Vũ lại lần nữa đem bầy thú cùng với vi hình tạt đạn cho cất đi. Thế nhưng, hắn lại nhanh chóng nghĩ đến một việc. Trong kế hoạch của hắn, dường như là còn thiếu thiếu gì đó...

Mà lúc này đây, bên ngoài cổng lớn của chung cư lại bắt đầu vang lên tiếng gào rống của tang thi cùng với tiếng bước chân của con người...

Nhiều mây, Hạ Vũ liền lập tức mở ra cửa ban công mà nhìn xuống cửa cổng. Hiện tại cũng đã là 7-8 giờ tối trái phải, vết nứt trên bầu trời cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng mờ ảo thay thế cho mặt trăng. Trở thành ánh sáng duy nhất cho nhân loại giữa đêm tối.

Buổi tối như thế này, tang thi sẽ trở nên đặc biệt năng động hơn cả ban ngày. Mà trái ngược với điều đó, Hắc tinh linh lại là vô cùng sợ hãi bóng tối mà phải chui về trong vết nứt thâm uyên.

Thế nhưng, cũng có nghĩa rằng, một loại sinh vật cấp cao khác sẽ một lần nữa xuất hiện mà thế chỗ cho Hắc tinh linh. Trở thành nỗi tai ách và sợ hãi đối với con người...

****Bạo chương đây a. Nếu hỏi khi nào gặp mặt Thần tiên tỷ tỷ thì là tối mai a. (Đương nhiên là trong truyện rồi.)**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Con Mồi Xuất Hiện

Chỉ thấy dưới cổng lớn lúc này đang có một đám người bỏ chạy thục mạng. Theo đồng phục trên người cùng với tuổi tác tới phán đoán, bọn họ có lẽ là học sinh của trường học ngay bên cạnh. Gồm có 4 nam 3 nữ. Mà phía sau bọn họ là chừng mấy trăm đầu tang thi đang liên tục gào rống đuổi theo.

Nhìn thấy bọn họ cứ nhiên lại chạy vào trong chung cư, Hạ Vũ hiếm khi lại nở một nụ cười lạnh. Bình thường hắn chính là lười biếng, sợ phiền phức. Nhưng hôm nay hắn quyết định, phiền phức trước sau gì cũng sẽ tìm tới cửa, vậy thì hắn liền trước hết đi tìm phiền phức thôi.

Hắn mới không thừa nhận, bản thân là đang tức giận vì cục bông gòn của mình bị lạc mất đầu.

Vì vậy, Hạ Vũ liền từ trong không gian lấy ra ba túi đồ ăn vặt. Cầm ở trong tay rồi từng bước một bắt đầu đi xuống lầu. Giống như là một đầu dã thú muốn tìm tới con mồi của mình. Hôm nay, tâm trạng của hắn rất là không tốt, vậy thì bọn họ liền bị xui xẻo đi thôi.

- -----

"Aaaa...Mau lên đi a Nhậm Thạch Lâm, tang thi sắp đuổi kịp rồi."

"Câm miệng đi tiểu tiện biểu, nguoi không biết cánh cửa này nặng lắm hay sao? Còn không mau qua giúp một tay?"

"....."

Lúc này, chỉ thấy ở cửa lớn ra vào của chung cư đã sớm loạn thành một đồng. Cả đám học sinh cao trung này đều là đang cố sức đem cửa chống trộm cho đóng lại. Thế nhưng, bởi vì cánh cửa quá nặng cho nên một đám đều lập tức gấp đến toát mồ hôi hột. Bởi vì đám tang thi kia là đang ngày càng đến gần.

Bọn họ vốn dĩ là học sinh của quý tộc học viện, đều là thiếu gia tiểu thư của mấy gia tộc, tập đoàn lớn. Từ nhỏ sinh ra liền đã ngâm thìa vàng lớn lên, nhưng ai ngờ đâu, tận thế bỗng dưng lại buông xuống. Bọn họ tận mắt nhìn thấy đồng học của mình hóa thành tang thi hoặc bị tang thi cắn chết.

Mà bọn họ là bởi vì trốn vào hầm giữ xe của trường nên mới có thể may mắn thoát được một kiếp. Sau lại bị đưa đến phó bản xe tang, nhưng cũng may nhờ nhanh trí cùng một số nguyên nhân khác nên mới sống sót được.

Nhưng khi vừa trở về nơi này, bọn họ liền đói. Sau cùng, cả đám mới quyết định cùng nhau ra ngoài tìm thức ăn. Cuối cùng chỉ vừa ra khỏi cửa liền đã bị tang thi vây quanh, không thể không đánh bạo chui vào trong khu chung cư này.

"Mau lên đi a, chỉ còn một chút xíu nữa thôi, tang thi sắp tới rồi..."

Theo âm thanh vừa kinh hỷ lại vừa kinh hãi của một cái nam sinh vang lên. Những người còn lại cũng liền lập tức dùng hết sức bình sinh mà đẩy cửa. Ngay khi con tang thi đầu tiên đang giờ tay về trước thông qua chỗ trống giữa khe cửa thì "ầm" một tiếng, cánh cửa liền lập tức đóng lại. Cánh tay của con tang thi kia cũng liền bị kẹp đến nát bấy.

"Phù, mẹ nó, làm tao sợ chết khiếp..."

Người nói là một cái nam sinh cao gầy, gương mặt soái khí bức người. Lúc này, gã là đang tựa lưng vào trên cánh cửa mà liên tục thở hồng hộc. Mô hôi cũng đi theo ướt đầm thân mình.

Mà những người xung quanh mặc dù không nói nhưng tình trạng cũng cùng thanh niên này không kém là bao. Thế nhưng, khi nhìn đến cánh cửa làm bằng sắt dày hơn mấy tấc trước mặt mình. Bọn họ liền không khỏi cảm thấy một trận an tâm.

"Khoan đã, Cửu Nguyệt, người bị làm sao vậy a?"

Nghe thấy âm thanh tràn đầy lo lắng của Tạ Tiểu Đình, những người còn lại ở đây cũng đều lập tức ghé mắt nhìn sang. Chỉ thấy lúc này, một cái nữ sinh dung mạo thanh tú là đang ôm lấy một cái nữ sinh khác liên tục khóc thút thít. Trên bàn tay của nữ sinh này hiện tại đều là máu, nhưng máu đều là màu đen.

"Cô ta chắc chắn là bị tang thi cào trúng..."

Nhìn thấy việc này, Phục Cường liền lập tức đứng phắt dậy mà nói ra. Gã là một cái thanh niên cao lớn lực lưỡng, làn da màu đồng rắn chắc. Nhưng lời mà gã nói ra liền lập tức khiến cho những người còn lại ở đây gương mặt đều đi theo trắng bệch.

"Cái gì? Cô ta bị cào trúng?"

Lập tức, một đám đầu đi theo căng thẳng lên. Trong đó, một cái nữ sinh nhuộm tóc màu đỏ, gương mặt ưa nhìn mang theo vẻ kiêu ngạo cũng liền từ từ đi đến bên cạnh Lâm Cửu Nguyệt. Cũng không màng Tạ Tiểu Đình ngăn cản, Giang Vy liền đưa tay đem cô đẩy ra. Mắt lạnh nhìn Lâm Cửu Nguyệt.

"Mày bị cào trúng rồi?"

"Đại tỷ...em..."

Đối diện với giọng nói bất thiện mang theo vẻ tìm tòi của Giang Ánh, Lâm Cửu Nguyệt liền cảm thấy sợ hãi tột cùng mà lui về sau. Bất tri bất giác đưa tay che lấy vết thương sau lưng mình.

Nhìn thấy điệu bộ sợ hãi này của Lâm Cửu Nguyệt, Giang Ánh liền càng thêm nghi ngờ mà trực tiếp động thủ. Đi thẳng về phía trước rồi dùng một tay đem Lâm Cửu Nguyệt đè sắp xuống mặt đất. Tay còn lại cũng đi theo vén lên áo sơ mi, lộ ra phần lưng của cô.

"Cô...cô ta bị cào trúng rồi..."

"Không xong, cô ta sẽ biến thành quái vật mất."

"....."

Xem đến phần lưng hằn lên vết cào đang máu thịt mơ hồ, trào ra máu đen của Lâm Cửu Nguyệt. Một đám người xung quanh liền lập tức hít vào một ngụm khí lạnh rồi vội vàng đứng dậy lùi về sau. Đem Lâm Cửu Nguyệt cho cách ly.

"Đại tỷ...Cửu Nguyệt bị trào..."

Lúc này, Tạ Tiểu Đình cũng đã đi theo mọi người lùi về sau. Nhưng gương mặt của cô cũng đã giàn giụa nước mắt, rõ ràng là sợ hãi không nhẹ. Xem ra, bình thường quan hệ giữa cô và Lâm Cửu Nguyệt cũng rất tốt.

"Nói nhiều như vậy làm gì? Bị cào, liền giết..."

Chưa để mọi người xung quanh kịp thời phản ứng, Giang Ánh liền đã âm trầm nói ra. Đưa tay chụp lấy chiếc bình hoa rồng bên cạnh mình rồi hung hăng đập vào đầu của Lâm Cửu Nguyệt. Khi nhìn đến cô vẫn rơi vào trong kinh hãi mà chưa chết hẳn. Giang Ánh liền cầm lấy mảnh vỡ bình hoa đâm vào trong cổ họng của cô, động tác vô cùng huyết tính, tàn nhẫn.

Động tác hiện tại của Giang Ánh căn bản là không còn bộ dáng của học sinh cao trung nữa. Mà thay vào đó, lại càng giống như một cái sát nhân máu lạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Mồi Nhử

"Đại tỷ!!! Ngươi điên rồi."

Nhìn thấy Giang Ánh cư nhiên lại đem Lâm Cửu Nguyệt giết chết, trên mặt cũng đi theo dính đầy máu tươi như ác quỷ dưới địa ngục. Nước mắt của Tạ Tiểu Đình liền cũng đi theo rơi như suối đổ mà hết lớn.

Thế nhưng, đối diện với ánh mắt chất vấn cùng với sợ hãi của những người còn lại. Giang Ánh là chi u lãnh nói ra, giống như không có chuyện gì mà đem mảnh sứ vỡ quăng đi. Nhưng lời nói của nàng, lại càng khiến cho những người còn lại như rơi vào hầm băng. Không còn lời nào để phản bác.

"Hiện tại là tận thế. Muốn sống được thì phải học tàn nhẫn. Mà hiện tại, thứ chúng ta cần là đồ ăn chứ không phải là thương cảm. Cho nên, lập tức chia nhau ra tìm đồ ăn đi. Ngươi nói đúng không? Hàn Nghi?"

Nghe thấy lời này của Giang Ánh, Hàn Nghi cư nhiên lại trầm ngâm rồi gật đầu đồng ý, phân phó cho mấy cái tiểu đệ của mình cùng nhau chuẩn bị đi tìm thức ăn. Giang Ánh nói đúng, hiện tại là tận thế, bọn họ nhân từ với người khác. Tang thi cũng sẽ không nhân từ với bọn họ.

Thế nhưng, ngay khi bọn họ chuẩn bị nâng chân lên lầu 2 thì không biết từ khi nào. Phía trước cầu thang đã đứng một thân ảnh đẹp trai quá phận, quần áo cùng tóc tai đều sạch sẽ như vừa được thay cùng tắm gội qua. Trên mặt mang theo vẻ lạnh băng, dưới bóng tối lan tràn như thế này lại càng phát ra sự âm u tà dị.

"Ta có đồ ăn. Các ngươi sẽ cướp sao?"

Lúc này, Hạ Vũ cũng không có quanh co lòng vòng mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Đem ba túi đồ ăn vặt đưa ra trước mặt của mình rồi lạnh nhạt nói ra. Khiến cho những người đứng ở trước mặt hắn đều lập tức cảnh giác lên, dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên mà nhìn hắn.

"Đại ca...cái tên này..."

Nhìn thấy ngoại hình của Hạ Vũ, Chu Sơn liền lập tức nhìn thẳng hai mắt, khóe miệng còn đi theo nở ra nước miếng. Chỉ cần là người cùng gã giao hảo thì nhất định sẽ biết một điều, gã chính là thích nhất một ngụm như thế này. Bởi vì, gã là một tên gay.

Không giống với bộ dạng không có tiền đồ của Chu Sơn, Hàn Nghi mặc dù cũng có phần kinh diễm cùng ganh ghét, nhưng càng nhiều hơn lại là cẩn trọng. Bất động thanh sắc cùng với Giang Ánh trao đổi ánh mắt. Sau đó, cả hai người bọn họ liền lập tức hiểu được ý của nhau.

"Người anh em này, nếu đã gặp mặt thì cũng xem như có duyên, nếu không chúng ta cùng nhau kết làm bằng hữu. Lập tổ đội sống sót trong mặt thế này thì như thế n..."

"Ta có đồ ăn. Các ngươi sẽ cướp sao?"

Vốn dĩ là mang theo tâm tư bí ẩn mà đề nghị với Hạ Vũ, trong mắt của Hàn Nghi liền lập lòe tia sáng. Thế nhưng, chưa kịp đề gã nói dứt lời thì Hạ Vũ lại vẫn dùng ngữ điệu, từ ngữ y như cũ mà lập lại câu hỏi của mình. Khiến cho gương mặt tươi cười của Hàn Nghi lập tức liền cứng đờ lại.

"Được rồi, Hàn Nghi, ở mặt thế, kẻ mạnh làm vua. Hiện tại chúng ta có 6 người, hắn có 1 người. Hắn không phải hỏi chúng ta có cướp hay không sao? Vậy thì cướp thôi."

Nhìn đến Hàn Nghi muốn nổi giận, Giang Ánh liền phát tay, khát máu mà liếm môi một cái, trầm giọng nói ra. Trước kia Giang Ánh cũng chỉ là một cái tiểu thư ở phản nghịch kỳ, tụ tập một đám bạn cùng nhau quậy phá. Trở thành đại tỷ của học viện quý tộc mà thôi.

Nhưng là, cũng không biết ở trong phó bản Xe tang Giang Ánh đã trải qua điều gì. Nhưng từ khi trở về, cô liền trở thành bộ dạng hiện tại. Khiến cho đồng bạn của cô cũng đều có cảm giác e ngại.

"Cướp thôi. Nếu lỡ tay thì đánh chết cũng không sao!!!"

Thế nhưng, cho dù là không có lời này của Giang Ánh, bọn họ trước sau gì cũng sẽ đoạt đồ ăn của Hạ Vũ thôi. Vì thế, một đám liền lập tức lao về phía Hạ Vũ, muốn đem hắn bắt lại được.

"Quyết định, vẫn là cướp sao? Vậy thì các ngươi để mạng lại cũng không phải là oan uổng."

Đối diện với bộ dạng cùng khí thế hung thần ác sát của 6 người bọn họ. Hạ Vũ vẫn như cũ đứng tại chỗ, lạnh nhạt đem 3 túi đồ ăn vặt thu về trong không gian. Sau đó liền bắt đầu công kích.

Mà lúc này, 6 người học sinh này con ngươi bỗng dừng lại co rút lại. Biết rõ bản thân đã phải vấn sát rồi nhưng muốn hối hận cũng đã không kịp nữa. Bởi vì tốc độ của Hạ Vũ quá nhanh, ngay cả nháy mắt cũng chưa kịp làm thì sau cổ của bọn họ liền đã bị người gõ một cái. Trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Lúc đó, trong lòng tất cả bọn họ chỉ có duy nhất một cái ý niệm. Kẻ ở trước mắt này, nhất định là quái vật. Không phải người.

"Mọi như đã có, chỉ còn thiếu bấy rập mà thôi."

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ liền bắt đầu đảo mắt đánh giá xung quanh. Bởi vì thính giác được cải thiện, Hạ Vũ rất dễ dàng liền nghe thấy được âm thanh phá cửa của đám tang thi bên ngoài.

Thình yện, sắp bắt đầu.

Bên trong tầng 1 của chung cư cao cấp lúc này đã phủ lên một tầng bụi bặm. Vách tường cũng đã bong tróc vết sơn, thể hiện đi sự cũ kỹ suy tàn của nó. Trong không khí lại thoang thoang mùi huyết tính, mặc dù không nhiều nhưng lại khiến cho người ta có điểm lạnh.

"Ầm ầm" Những tiếng đập phá vang lên ngày càng dữ dội. Cửa chống trộm dày dặn đang liên tục rung lắc khiến cho cả tầng 1 giống như đều đang rung chuyển theo. Bụi mù cũng đi theo bay xuống như mưa.

Lúc này, phía trước cánh cửa sắt đang được giăng đầy các sợi dây cacbon mảnh khảnh cách mặt đất chừng 1 mét, tỏa ra hàn quang giữa bóng đêm bao phủ. Phía sau những sợi dây cacbon này lại là một đồng bẫy thú cự đại có bán kính ít nhất là nửa mét với răng cưa sắt nhọn.

Mà ở phía sau hai đợt bẫy rập này là 5 người đang treo lơ lửng từ trên trần nhà xuống bằng dây thừng leo núi, mỗi chân cách mặt đất chưa tới 0,5 m. Mà 5 người này phân biệt là Chu Sơn, Hàn Nghi, Phục Cường, Tạ Tiểu Đình cùng một cái thanh niên vô cùng bình thường - Trần Khương.

****Đã bao rồi a. Cảm ơn bạn LootByMind rất nhiều nhé.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Phá cửa

Lúc này, năm người bọn họ cũng đang dần dần chuyển tỉnh. Sau cổ truyền đến cảm giác đau xót khiến cho bọn họ không khỏi đưa mắt nhìn sang xung quanh. Cuối cùng, khi xem đến đồng bẫy rập ở dưới đất kia. Giống như nghĩ tới điều gì, gương mặt của bọn họ liền trở nên không còn một tia huyết sắc.

"Đại... đại ca... đây..."

"Chúng ta bị bắt."

Nghe thấy âm thanh run lấy bấy của Chu Sơn, Hàn Nghi liền lập tức đưa ra kết luận khiến cho những người còn lại cũng lập tức rơi vào trầm mặt. Cuối cùng, cũng là Phục Cường có lá gan lớn một chút bắt đầu lung lay thân thể mà quát to.

"Mẹ kiếp, trốn trốn cái gì a... Mau ra đây gặp ông mày đi."

Thế nhưng, ngay khi Phục Cường đang mắng hăng thì sau ót của gã liền bị một thứ gì đó đập trúng, đau đến gã trực tiếp nhe răng trợn mắt. Mà lúc này, một âm thanh lạnh lẽo liền đi theo vang lên, khiến cho bọn họ không khỏi quay đầu nhìn lại.

"Suyt!!! Thật phiền..."

Lúc này, chỉ thấy Hạ Vũ là đang ngồi trên lang can cầu thang. Trong tay vuốt ve lấy trường cung của mình, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm dành cho bọn họ. Mà thứ ban nãy được dùng để ném Phục Cường cư nhiên lại là một cục giấy vo tròn nhẹ như không! Đúng là bất khả tư nghị.

"Ngươi... ngươi muốn gì... Nói cho ngươi biết, cha ta là thị trưởng của thành phố này. Không bao lâu nữa, ông sẽ phái người đến cứu ta, khi đó..."

"Phiền phức."

"Chỉ cần tăng thêm lực đạo, cục giấy này liền sẽ xuyên qua đầu của ngươi."

Nghe thấy Hàn Nghi hô to gọi nhỏ nói ra lời hăm dọa. Hạ Vũ liền khó chịu mà từ trên quyền sở bên cạnh xé ra một miếng giấy rồi vo tròn lại. Tựa như búng quơ mà ném ra ngoài.

Ngay lúc này, chỉ thấy Hàn Nghi đang há mồm định nói thêm gì đó thì "sư" một tiếng, cục giấy liền lập tức chui vào trong miệng gã. Đem miệng gã lấp chặt lại. Không phát ra được âm thanh nào nữa.

Không chỉ riêng gì Hàn Nghi, những người còn lại cũng đều bị thao tác muốn lên trời này của Hạ Vũ dọa sợ. Nhất là Tạ Tiểu Đình, cô vốn dĩ vẫn còn muốn hỏi Giang Anh ở đâu. Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể ngậm chặt miệng lại.

Trong lâu 1 lúc này bỗng chốc lại rơi vào trạng thái yên tĩnh như chết. Chỉ còn vang lên từng tiếng "bùm bùm" đập cửa càng ngày càng lớn giống như là đang gõ vào trên trái tim của năm cái học sinh ở đây. Khiến cho bọn họ liên tục ứa ra mồ hôi lạnh, cuối cùng đánh bạo mà hỏi ra.

"Cái kia, tổ tông a... Cậu rốt cuộc là muốn làm gì vậy?"

Nghe thấy âm thanh sợ hãi giống như muốn khóc của Chu Sơn. Mặt ngoài của Hạ Vũ vẫn như cũ là cao thâm khó đoán nhưng thực chất trong lòng của hắn đã sưng đến nở hoa. Bị ăn hành lâu như vậy, hắn rốt cuộc cũng có thể trang bức được rồi.

"Ta cho ngươi nói?"

Vốn dĩ ôm tâm tư may mắn, Chu Sơn liền lập tức bị âm thanh lạnh lạnh không nghe ra hồn giận của Hạ Vũ làm cho lộp bộp trong lòng. Nếu lúc đầu gã còn ôm tâm tư không thuận đối với Hạ Vũ thì hiện tại gã đã sớm đem mình tắt tính. Cho gã chín cái mạng cũng không dám trêu chọc cái ác ma này a.

"Aaaaaa..."

Thế nhưng, mặc cho gã là như thế nào suy nghĩ, Hạ Vũ vẫn làm theo "quy củ" mà vô lấy một cục giấy. Ném về phía hạ thể của Chu Sơn, sau đó, âm thanh heo bị thọc tiết của gã cũng đi theo vang lên, khiến cho sự khó chịu của Hạ Vũ cũng được xoa dịu đi một chút.

Hừ, cho gã muốn thượng hắn! Đi chết đi.

Nhìn thấy việc này cùng với gương mặt sống không còn gì lý tưởng của Chu Sơn. Mấy nam sinh khác ở đây đều cảm thấy hạ thể chợt lạnh, bất tri bất giác kẹp chặt chân lại. Đậu móa, cái tên này rốt cuộc có phải là nam nhân với nhau hay không a. Cứ nhiên lại ra tay "tàn nhẫn" như vậy.

"Rống"

Thế nhưng, mặc cho bọn họ là nghĩ như thế nào. Đám tang thi bên ngoài khi nghe đến tiếng hét của Chu Sơn thì càng thêm hưng phấn mà gào rú lên. Sức lực phá cửa cũng càng thêm tăng mạnh khiến cho trái tim của bọn họ cũng đều đi theo nhấc lên tận cổ họng. Mở to hai mắt mà nhìn chăm chăm cửa sắt.

"Tổ tiên phù hộ, phật tổ phù hộ..."

"Ồ ô ô...tôi không muốn chết a..."

Trong tiếng cầu nguyện cùng sắc mặt tái nhợt của bọn họ, cánh cửa sắt liên rung lắc dữ dội rồi "ầm" một tiếng rơi xuống đất. Mang theo tiếng vang trầm đục như từ thần đòi mệnh.

Mà ở phía sau cánh cửa, mấy trăm đôi mắt đỏ rực huyết quang là đang nhìn chăm chăm 5 người bọn họ. Sự đói khát cùng tham lam khiến cho bọn họ đều không nhận được mà sồn tóc gáy. Nhất là Chu Sơn cùng Tạ Tiểu Đình, đã trực tiếp mất khống chế mà tề ra.

"Rống rống..."

Từng đạo tiếng rống cao vút của tang thi liên tục vang lên, khi nhìn đến máu thịt tươi mới trước mặt mình, chúng liền giống như dã thú không quản sống chết mà lao nhanh về trước. Tốc độ so với ban ngày lại càng thêm nhanh chóng.

"Mẹ a...Cứu mạng..."

"Khôn kiếp a...Tên đáng chết kia, mau cứu chúng ta đi a...mẹ kiếp mày..."

"....."

Theo âm thanh từ cầu xin trở thành tiếng mắng chửi của bọn họ vang lên, chỉ thấy một con tang thi liền nhanh chóng lao vào bầy rập. Bởi vì tốc độ và lực đạo khá cao nên khi vướng vào trong dây cacbon sắc bén, cơ thể của nó liền lập tức bị cường lực cắt thành mấy mảnh. Đôi chân cũng không khống chế được mà bước về trước vài bước, rõ ràng là phản xạ cơ thể.

Cùng con tang thi này đồng dạng, chỉ trong chớp mắt, mấy chục đầu tang thi khác cũng đều lập tức rơi vào từ trạng như thế này. Nhưng là, mặc dù sợi cacbon có sắc bén đi nữa nhưng sức chịu đựng cũng sẽ có hạn. Vì vậy, hơn một nửa dây cacbon ở đây đều đã nhanh chóng bị kéo đứt thành từng mảnh.

****Cảm ơn bạn quocuoang đã ủng hộ LT cho Nhóc ạ. Hôm nay sẽ bạo chương.**

Bạn đang đọc truyện *Đinh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Diệt sạch tang thi

Đôi khi toàn bộ dây cacbon được giăng ở đây đều bị cắt đứt hết thì tang thi đã chết tổng cộng cũng có trên 50 đầu, số lượng kinh người. Lúc này đây, đám tang thi còn lại cũng là không biết đến từ thân đã tới gần. Vẫn như cũ vô tri mà lao đầu về trước.

"Phập."

"Phập."

Theo tiếng bầy thú đóng lại cùng với tiếng da thịt, xương cốt bị nghiền nát vang lên. Chỉ thấy vô số tang thi lúc này đều đã bị bầy thú kẹp đến nát chân hoặc cả cơ thể. Có một số bầy thú còn có tận 5,6 đầu tang thi cùng mắc kẹt bên trong. Có một số mặc dù không có chết thối nhưng cũng là lê lét hoặc không ra được.

"Đến rồi..."

Nhìn thấy tầng thứ 2 của bầy rập chỉ giết được gần trăm đầu tang thi, Hạ Vũ liền từ từ ẩn mình sau bóng tối. Cùng lúc kéo căng 5 mũi tên bắn về những con tang thi may mắn vượt qua được hai tầng bầy rập của hắn, mà lao về "mồi nhử" đang treo lơ lửng kia.

"Rồng rồng..."

Chỉ thấy 5 mũi tên của Hạ Vũ nhanh chóng xé gió, vô cùng chính xác bắn vỡ đầu của 5 con tang thi cùng một lúc. Trong đó, một mũi tên còn trực tiếp xuyên qua đầu của con tang thi này rồi ghim chặt vào vai của một con tang thi khác. Đem nó đóng đinh lại trên mặt tường.

Bắn 5 mũi tên cùng 1 lúc, trúng được 6 mục tiêu. Thiện xạ, bắt quả cũng chỉ có vậy.

Thế nhưng, mặc dù kỹ thuật của Hạ Vũ đã là tuyệt đỉnh. Nhưng tang thi lại chiếm ưu thế về số lượng, cho nên, trong khi 6 con tang thi này ngã xuống. Đã có một vài đầu tang thi khác tiến đến cào xé cũng như cắn vào đám "mồi nhử" của hắn, khiến cho tiếng hét chói tai liên tục vang lên.

"Đừng...đừng qua đây...aaaa..."

Chỉ thấy lúc này, Trần Khương cũng đã bị một đầu tang thi nhào lên cắn đứt cổ. Máu tươi nhanh chóng trào ra, mùi vị cũng từ đó truyền đi trong không khí. Khiến cho chừng chục đầu tang thi còn lại liền càng thêm điên cuồng.

Cho đến khi mũi tên của Hạ Vũ bắn chết con tang thi cuối cùng thì nơi đây cũng đã trực tiếp trở thành một mảnh hỗn độn, máu thịt vương vãi khắp nơi. Trong đó, tất cả "mồi nhử" của hắn có 3 kẻ chết, hai kẻ còn chưa kịp chết liền đã biến thành tang thi đó là Hàn Nghi cùng Tạ Tiểu Đình.

Thế nhưng, mặc dù đã biến thành tang thi nhưng phẩm trạng của bọn họ cũng không khá đi chút nào. Trong đó, suất ca Hàn Nghi bụng đều đã bị xé rách, ruột gan đều đi theo trào ra ngoài, lòng thông thả xuống mặt đất. Khi nhìn thấy hắn, chúng liền lập tức gào rống giãy giụa nhưng cuối cùng cũng là không có ích lợi gì.

"Chết rồi, vẫn phiền phức như cũ."

Chán ghét mà nhíu mày, Hạ Vũ liền nâng lên chủy thủ kết liễu bọn chúng. Sau đó lại thuận thực từ trong người chúng tìm đến 1 viên Tử Vong Chi Mâm. Sau đó, hắn mới nhíu mày mà cầm lấy chủy thủ đem những con tang thi vẫn còn sống kia đều dọn dẹp hết.

Cuối cùng, hắn từ trên 160 mấy đầu tang thi tìm đến 19 viên Tử Vong Chi Mâm. Cộng với 2 viên Tử Vong Chi Mâm có sẵn thì hắn đã có tổng cộng 21 viên, thu hoạch xem như không tồi cũng đã đủ để cho hắn tiến hóa. Thế nhưng, hiện tại hắn cũng chưa gấp. Mà trước đó thì...

Nâng bước chân đi về phía cầu thang tầng 1, Hạ Vũ liền nắm lấy Giang Ánh lôi ra ngoài. Lúc này, cô cũng đã tỉnh lại, miệng bị vải nhét vào cho bịt kín. Đôi mắt hàm chứa nước mắt mà nhìn chăm chăm vào Hạ Vũ, giống như muốn đem hắn lột da róc xương.

Sau khi xác định tang thi ở trên đường lớn đều đã bị thu hút cũng như giết sạch. Hạ Vũ mới nhịn đi ghé thăm mà đem Giang Ánh cùng với xác của ba cái nhân loại đã bị găm nát kia lôi ra đến giữa sân lớn gần cổng của chung cư. Lại từ trong không gian lấy thêm dây thừng đem bọn họ đều cột lại với nhau.

Lúc trước khi chuẩn bị dây thừng này, hắn là dự định dùng chúng để leo núi. Nhưng hiện tại, núi thì không có, dùng để giết người thì cũng không tệ.

Trong lúc trời bọn họ, Hạ Vũ cũng mặt không biến sắc xé ra áo sơ mi của Giang Ánh. Đem Vi hình tạt đạn nhét vào trong áo lót của cô. Sau đó lại từ trong không gian lấy ra một chiếc máy ký lạ giống như chiếc điện thoại bị tháo dỡ.

Thứ này được gọi là máy phát tín hiệu dùng để kêu gọi những loại quái vật chuyên săn giết con người bằng sóng âm. Nó được làm ra từ một cái điện thoại hắn tìm ra được từ trên người của Hàn Nghi cùng với một đồng vật phẩm linh tinh khác như cục thu sóng wifi,... Đem chúng lắp ghép lại với nhau tạo thành. Là một vật dụng vô cùng phổ biến về sau ở tận thế.

"Cảm ơn người đã cùng đồng bạn của mình hoàn thành sứ mệnh được giao."

Cũng không quan tâm đến bộ dạng như muốn ăn thịt người kia của Giang Ánh. Hạ Vũ liền đem máy phát tín hiệu nhét vào trên người của Trần Khương. Sau đó mới vô cùng thiếu đánh hướng về phía cô phát phát tay. Kiểu sa như một lần gió nhanh chóng trở về trong chung cư.

Nếu lúc đầu Giang Ánh vẫn còn vô cùng phần hận thì khi nhìn đến bóng lưng của Hạ Vũ rời đi. Cô liền lập tức sinh ra hoảng sợ, mặc dù không biết hắn là muốn làm gì. Nhưng mí mắt trái của cô đang không ngừng nhảy lên, rõ ràng là không phải chuyện tốt.

"Không. Tôi là người xuyên không a. Tại sao? Tại sao tôi là một cái sát thủ nhưng khi xuyên qua đến đây lại phải chịu đựng mọi thứ như thế này? Chẳng lẽ là tôi sắp chết?"

Thế nhưng, mặc cho Giang Ánh có ghen khuất cùng sợ hãi như thế nào thì cô cũng không thể rời bỏ trôi buộc được. Những lời muốn nói ra ngoài kết cục cũng chỉ có thể trở thành từng tiếng "ồ ồ" bất lực.

****Tiểu kịch trường:**

- -Huyết Cơ: Bảo bối, người xé áo nàng làm gì? (￣へ￣)
- -Hạ Vũ: À, ừm...Là để nhét bom vào. (。_。)
- -Ân Sương: /Nắm lấy tay hắn, dùng khăn tay lau ra./ Nếu còn lần sau, tỷ tỷ sẽ chặt "chân" người.
- -Hạ Vũ: Đã biết, đã biết. /Lau mồ hôi hột/

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Liếm Thực Giả

Bên trong khe nứt thâm uyên lúc này đang tỏa ra từng hạt ánh sáng vàng nhạt như mưa bụi. Mà hiện tại, ở phía trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng đang dần dần hình thành nên một vật thể to lớn giống như quái vật. Đặc biệt là tạo hình của nó, căn bản chính là khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Chỉ thấy nó có một gương mặt giống như con người, nói đúng hơn là một người đàn ông. Thân thể giống như động vật bò sát có 4 chân, bên ngoài da phủ lấy một tầng gai nhọn rắn chắc như da cá sấu. Lúc này, nó là đang nghiêng đầu, thè ra chiếc lưỡi dài dính nhớp như lưỡi tắc kè của mình.

"Rống"

Giống như là cảm giác đến điều gì, nó bỗng dừng lại rống lên một tiếng. Sau đó liền bò từ trên sân thượng xuống giống như thần lẩn. Mỗi một bàn chân của nó đều bám chắc vào trên mặt kính dựng đứng giống như đang đi trên đất bằng. Đôi khi lại nhảy từ tòa nhà này sang tòa nhà khác. Hướng về phía quý tộc học viện bò tới.

- -----

Mà lúc này, Hạ Vũ cũng đã gom xong đồng mũi tên của mình cất vào trong không gian. Sau đó mới trở về trong phòng mà từ ban công nhìn xuống, quan sát tình hình dưới sân bây giờ.

Chỉ thấy Giang Ánh vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định mà điên cuồng gây gổ. Làm cho ba cái thi thể bị buộc chung với cô cũng đều bị kéo lê theo, máu tươi dính đầy nền đất vô cùng ghê người.

"Rống"

Ngay khi Giang Ánh vẫn còn cúi đầu suy nghĩ kế sách thì một đạo tiếng rống này cùng với mặt đất đang ùn ùn chuyển động kia liền làm cho gương mặt của cô trở nên trắng bệch như tờ giấy trắng. Vô cùng kinh hoàng mà đưa mắt nhìn chăm chăm vách hàng rào.

Khác với Giang Ánh tâm mắt có hạn, bởi vì đứng ở trên cao nên Hạ Vũ rất dễ dàng liền nhìn đến "sinh vật đáng yêu" mà bản thân chờ đợi này giờ. Nói thật, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng khi hắn tận mắt nhìn đến con quái vật này. Hắn cũng thật sự là không muốn nhìn nhiều lần hai.

Đậu móa, hắn xin quý với Tần Tranh thật a. Thứ quái quỷ như vậy cũng nghĩ ra được. Cũng không sợ bị làm ghê tởm chết à...

- Thuộc tính của sinh vật:

*Tên sinh vật: Liếm Thực Giả.

*Giới tính: nam (cố định.)

*Mức độ tiến hóa tế bào: cấp 30. (Người trưởng thành là cấp 1.)

*Đánh giá sinh vật: Level 3.

*Sức mạnh: 3921. (Người trưởng thành là 100.)

*Nhanh nhẹn: 2808. (Người trưởng thành là 100.)

*Tinh thần lực: 20.

*Kỹ năng: Phân hủy (máu của Liêm Thực Giả có thuộc tính ăn mòn như axit sunfuric. Sau khi chết, nó sẽ hóa thành một vũng máu.)

Liêm Thực Giả - bá chủ bóng tối ở thời kỳ đầu tận thế. Mắt mù, không có lỗ tai, làn da cứng, phòng ngự vô cùng kinh khủng, ngay cả đạn đều sẽ bắn không lọt. Vũ khí công kích của nó là đuôi cùng đầu lưỡi. Chúng không ăn thịt người nhưng lại điên cuồng săn giết con người.

Liêm Thực Giả định vị con người thông qua sóng âm cùng với khứu giác nhanh nhạy của mình. Nhưng cũng may rằng, bởi vì Liêm Thực Giả quá mức cường đại, xa xa không phải thực lực hiện tại của nhân loại có thể đối phó được. Cho nên, số lượng của chúng vô cùng ít, có khi cả một tòa thành thị cũng sẽ chỉ có một con duy nhất.

"Đại gia hỏa, mày tuyệt đối đừng làm tao thất vọng..."

Nhìn đến Liêm Thực Giả đang nhanh chóng bò về phía Giang Ánh. Đôi mắt của Hạ Vũ liền lóe sáng mà lâm bầm một tiếng. Đến chính hắn cũng không có phát hiện ra được, dạo gần đây, bản thân hắn cũng đang dần thoái biến.

"Aaaaaaaa...Cứu mạng!!!!!!!!!!!"

Lúc này, chỉ thấy Liêm Thực Giả đã nhanh chóng bò qua bức tường rào cao hơn 4m kia. Mà nhìn thấy bộ dạng gớm riết này của Liêm Thực Giả, Giang Ánh liền không thể giữ được bình tĩnh nữa mà trực tiếp hét toáng lên. Thân hình cũng bắt đầu xê dịch về sau, giống như muốn tránh né đi con quái vật này.

"Rống"

Thế nhưng, trái ngược với sự sợ hãi của Giang Ánh, khi ngửi đến mùi máu tươi nồng nặc trong không khí cùng với sóng âm ngày càng mãnh liệt. Liêm Thực Giả liền càng thêm thích thú mà rống lên. Hình thể to lớn cũng bắt đầu giống như xe tải lao về trước, chẳng mấy chốc liền đã đến gần trước mặt của Giang Ánh.

"Cút đi a!! Quái vật!!!!"

Nhìn thấy quái vật đã đến trước mặt mình, Giang Ánh liền giống như kẻ điên mà liên tục gào lên. Cuối cùng, chỉ thấy Liêm Thực Giả bỗng dừng lại nhấc đuôi lên. Sau đó liền giống như chày gõ liên tục đập về phía Giang Ánh. Đem tiếng thét chói tai của cô vĩnh viễn tan biến đi, hóa thành vô số hoa máu văng tán loạn khắp nơi.

"Chết đi..."

Kế hoạch đã thực hiện trót lọt, Hạ Vũ liền không chút do dự bấm vào cái nút đỏ đang được giữ trong lòng bàn tay của mình. Chỉ nghe một tiếng nổ lớn vang lên, một mảnh trời đất giống như đều bị người nhấn nút tạm dừng mà lóe ra ánh sáng chói mắt.

Khói bụi bay tung tóe, mặt đất ầm ầm đổ vỡ. Những bức tường trên chung cư đều hiện ra vết rạn nứt, từng tảng, từng tảng si măng cũng đi theo rơi rớt khắp nơi.

"Khụ khụ..."

Ho khan một tiếng, Hạ Vũ liền phát phát tay đem khói bụi xua đi. Sau đó mới nhíu mày nhìn về cửa phòng đã bị bê tông chặn lại kia. Hắn liền thở dài một hơi rồi từ trong không gian lấy ra một sợi dây thừng cột vào trên lan can. Sau đó mới thả người đu theo sợi dây rơi xuống đất, bình an vô sự.

Lúc này, chu vi vài mét trên sân đều đã bị nổ đến không rõ hình dạng, màu khói đen cùng máu tươi và thịt nát cũng đi theo văng đầy đất. Không còn phân rõ ai là ai nữa.

Mà bây giờ đây, Liêm Thực Giả là đang nằm bất động trên nền đất. Thế nhưng, Hạ Vũ cũng không dám có một chút bất cẩn nào mà cầm lấy một khối đá từ bên cạnh ném vào trên người của Liêm Thực Giả. Sau khi thấy nó không có phản ứng gì, hắn mới chậm rãi mon men đi tới.

Cơ thể của nó lúc này đã bị đốt đến cháy đen, tỏa ra mùi thịt nướng gay mũi. Không chút do dự, Hạ Vũ liền lấy ra Trâm yêu kiểm tìm kiếm ở sau gáy của Liêm Thực Giả. Cuối cùng liền tìm đến một khối tinh thể khiến cho Hạ Vũ không thể không cúi đầu. Bả vai run run mà phát ra tiếng cười vui sướng mang theo sự điên cuồng.

"Ha ha...tốt lắm...rốt cuộc ta cũng không còn là một tên yếu đuối với chỉ số sức mạnh là 37 nữa...Ha ha..."

****CHUYÊN MỤC KỂ CHUYỆN CƯỜI:**

Hôm nay đang đi học thì bị sư phụ chọc quê. Nói rằng truyện của Nhóc bị phốt, bảo Nhóc lên trang truyện full xem thử xem. Sau đó, Nhóc liền lập tức

phản dame lại bạn Quang Nguyễn "đọc truyện không có ý thức" cùng với "đọc không kỹ mà còn tài lanh" kia. Ai rảnh thì cũng có thể phốt tiếp ta.

- -Chuyện là bạn ấy nói chỉ số thông minh của Hạ Vũ cùng Tiểu Mễ là không hợp lý. (còn rất nhiều chuyện khác) Không những vậy còn đem Einstein ra so sánh. Đm, nào có bệnh à.**Săn đây nhắc lại lần thứ n, truyện này là truyện vô căn cứ, huyền ảo, ta có ghi chà bá mà a! Đòi tính xác thực cái mịa gì ở đây.**

- -Nếu vậy sau này chắc ta không dám viết truyện tu tiên đâu, kéo "Anh hùng bàn phím" này lại gọi bệnh viện tâm thần tới bắt ta nữa.

- -Còn có, ở truyện này, ta chính là trời, ta thích viết gì liền viết đó. Cho dù ta có viết con người tiến hóa thành 3 đầu 6 tay thì cũng không ai có quyền lên tiếng gì cả! Chỉ cần ta không viết liên quan tới quốc gia, bôi nhọ VN là được.

- -Bị sự phụ chọc quê là ta ức dữ lắm rồi, không muốn viết tiếp nữa luôn á. Bây giờ ai chọc ta, ta liền sẽ học theo trong anime Ông bác siêu nhân "pằng pằng pằng" bắn chết liền tại chỗ. Tức quá mà. Kề bị ngu lại muốn làm ngu người khác là có thật.

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tiến Hóa

Chỉ thấy thứ trong tay Hạ Vũ có phần giống như một viên đá quý to bằng ngón tay cái của hắn. Trong suốt như thủy tinh, tỏa ra ánh sáng lấp lánh như ngôi sao trên bầu trời. Thứ này, được gọi là Thâm uyên chi hạch.

Không dám chậm trễ, Hạ Vũ liền cất đi Thâm uyên chi hạch mà chạy thẳng về phía khách sạn lớn ở bên kia đường, cách chỗ của hắn chỉ tầm 100m đó thôi. Mà một đoạn đường này, Hạ Vũ có thể nói là đi vô cùng yên bình. Chỉ có hai con tang thi lảng vảng trên đường cuối cùng cũng bị hắn yên lặng xử lý.

Rốt cuộc, khi đi đến trước cửa khách sạn, hắn liền nhẹ nhàng đem cửa kính đẩy ra. Đối diện với con tang thi bảo vệ đang đánh tới kia, hắn cũng là không chút do dự dùng dao găm kết liễu nó. Động tác vô cùng thuần熟 mà thả nhẹ bước chân từ thang lầu đi lên lầu 1.

Khách sạn này phải nói là vô cùng lớn, ít nhất cũng có thể đánh giá trên 4 sao. Vì thế, theo suy đoán của hắn, số người có thể ở đây có lẽ là cũng sẽ không nhiều. Khi tiếng bước chân của hắn vang lên trên cầu thang, chỉ thấy từ đầu hành lang bên kia liền có một đầu tang thi nhào về phía hắn. Cuối cùng liền cũng bị hắn một chiêu giết chết.

"Rống..."

Vì vậy, thời gian kế tiếp, Hạ Vũ liền dùng để dọn dẹp tang thi ở lầu 1, tổng cộng có 4 con tang thi, tất cả đều bị hắn giết hết. Kế tiếp, sau khi xem đến căn phòng số 102 bởi vì không có người ở nên cũng không có xuất hiện tang thi hay dơ bẩn, Hạ Vũ liền trực tiếp phá cửa mà vào. Sau đó lại xê dịch tủ quần áo đem cửa chặn lại.

Căn phòng này cũng có tầm khoảng mấy mươi mét vuông, quét dọn vô cùng sạch sẽ. Bao gồm một trương giường lớn, tủ sách, nhà vệ sinh,... mọi thứ đều có đầy đủ, không thua kém gì phòng ở bình thường của các gia đình trung lưu.

Cuối cùng, Hạ Vũ cũng có thể đem nước suối từ trong không gian đồ ra rồi bắt đầu tắm rửa một chút. Sau khi xác định bản thân không còn có mùi hay dính thứ gì kỳ lạ, hắn mới có thể thở hắt một hơi mà bước ra ngoài. Chuẩn bị cho sự tiến hóa của bản thân.

Cầm lấy một cái ly sạch trên kệ, sau khi dùng khăn giấy lau xong, Hạ Vũ liền bắt đầu đem 20 hạt Tử Vong Chi Mầm lấy ra. Theo trong ký ức của hắn, nhân loại đã từng sử dụng Tử Vong Chi Mầm nhiều nhất đó chính là Xung Điền Tử Nguyệt, dường như là tận 15 viên thì phải.

Mà bây giờ, hắn không dám dùng mạng của mình để đặt cược quá lớn nên chỉ quyết định sử dụng 20 viên mà thôi. Dù sao hắn cũng là tu sĩ a, có lẽ sức chịu đựng sẽ cao hơn người bình thường...đi?

Vì vậy, Hạ Vũ liền không chút do dự nắm lấy đầu của Tử Vong Chi Mầm rồi nhẹ nhàng bóp nhẹ một cái. Theo sau đó, chỉ thấy vỏ của Tử Vong Chi Mầm bỗng dưng lại vỡ ra. Một thứ chất lỏng màu xanh đặc sệt óng ánh tỏa ra mùi thơm ngào ngạt cũng đi theo chảy ra.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có lẽ sẽ không có người tin được. Bên trong cơ thể của tang thi cư nhiên lại còn sẽ có loại đồ vật như thế này.

Sau khi đem 20 viên Tử Vong Chi Mầm đều đổ vào, đợi khi xác định không có dị biến nào xảy ra. Hạ Vũ mới nheo mắt mà đem chúng uống hết. Mặc dù thứ chất lỏng này uống vào có vị ngọt như đường nhưng đối với hắn mà nói, đây căn bản chính là độc dược! Đậu mùa, quá cmn khó uống. Là kẻ nào

tạo ra vậy a, uống vào cũng không sợ bị tiểu đường hay sao...

Mà ở bên trong không gian giám sát, Tần Tranh vốn dĩ là đang ăn kẹo liền không nhìn được mà hắc xì một cái. Sau đó mới tiếp tục chuyên ngành của mình.

Đương nhiên, chuyện này Hạ Vũ căn bản là không biết đến. Sau khi uống xong, hắn chỉ cảm thấy cơ thể mình giống như là đang thuốc biến đi. Ngứa, từ tận sâu trong xương cốt bắt đầu truyền ra cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Liên tục phát ra âm thanh "rộp rộp" như đang bị đập nát ra.

Lúc này, trong não hải của Hạ Vũ chỉ còn duy nhất một suy nghĩ. Đau, quá đau, từ khắp mọi ngõ ngách trên cơ thể đều đau. Mỗi một tế bào trên cơ thể hắn giống như đều đang được đổi mới cũng như tái tạo lại. Đau đến khiến người ta giống như muốn phát điên lên mà mất đi lý trí.

"Rõng..."

Không...

Đầu càng ngày càng đau, dây thần kinh của hắn giống như cũng đều tê liệt dần. Hạ Vũ chỉ cảm nhận thấy nhân trí của mình đang dần dần bị ăn mòn đi, đầu óc mơ mơ màng màng giống như lúc nào cũng có thể bị đập tắt. Thế nhưng, khi nghe đến âm thanh mà bản thân mình phát ra, Hạ Vũ liền không khỏi lạnh người.

Hắn không cam tâm... Hắn không cam tâm..

Lúc này, chưa bao giờ sự hận thù trong hắn lại dâng trào như vậy. Gương mặt của ba kẻ đó đang dần dần xuất hiện bên trong lý trí ít ỏi của hắn. Giống như đem hắn từ bên trong bùn lầy kéo ra. Hắn phải sống, phải trả thù!!!!

**Truyện vẫn sẽ tiếp tục ra a. Bởi vì ta ăn mềm không ăn cứng, được bạn kia xin lỗi vài câu liền mềm lòng. Huhuhu... Cũng không phải là ta muốn a...(ω \)

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Đưa trẻ trước cửa phòng

Không biết có phải là do khát vọng của Hạ Vũ quá mức mãnh liệt hay không. Hắn chỉ cảm thấy tốc độ tái tạo gen của hắn giống như là ngày càng được tăng nhanh. Theo sau đó, hắn có cảm giác như các giác quan của mình đều đang được tăng cường lên. Nhất là gió, bản thân hắn giống như là đang cùng gió hòa thành một thể. Vô cùng kỳ diệu.

Nếu lúc này Hạ Vũ có thể mở mắt ra, hắn nhất định sẽ kinh ngạc đến há hốc. Bởi vì hiện tại, mọi vật dụng bên trong căn phòng này đều giống như là không gió tự bay. Mà cơ thể của hắn cũng là đang trôi nổi, lơ lửng giữa không khí. Xung quanh hắn cũng đều bao phủ lấy một tầng gió lốc cuộn cuộn.

Theo thời gian trôi qua, sự đau khổ trong người Hạ Vũ liền chậm rãi rút đi. Mỗi một tế bào trong người hắn đều trở nên hoàn mỹ nhất, tràn đầy lực lượng khủng bố gấp cả chục lần trước kia.

Mở mắt ra, Hạ Vũ cũng không có bị trạng thái lơ lửng này của mình làm cho kinh ngạc đến mà chỉ bình tĩnh thử điều động gió xoáy xung quanh mình. Cứ vậy, cơ thể hắn liền giữ được thăng bằng mà nhẹ nhàng thả xuống tới. Đôi chân cũng đi theo đặt trên mặt đất, đứng vững vàng.

"Không ngờ được a, ta thức tỉnh Phong dị năng!"

Ánh mắt mang theo kinh hỷ mà nói ra, Hạ Vũ liền vô cùng hưởng thụ cảm giác sức mạnh tràn trề hiện tại của mình. Phong dị năng, một loại dị năng hiếm thấy.

Nó tương tự với Lôi hay Băng dị năng, nhưng nếu so về độ lợi hại thì cũng có thể xem như là cao hơn. Bởi vì người thử nghĩ xem a, trên đời này, có bao nhiêu chỗ là không có gió? Chỉ cần có gió, Phong dị năng liền sẽ có đất dụng võ.

Nghĩ nghĩ, Hạ Vũ liền quyết định rèn sắt khi còn nóng mà đem Thâm uyên chi hạch lấy ra, trực tiếp đem nó nuốt vào trong bụng. Quyết định thăng cấp lần thứ hai. Lần này, Hạ Vũ cũng không có cảm giác đau đớn gì quá nhiều mà chỉ là cả người chợt nóng lên, mỗi lỗ chân lông trên người giống như đều đang nở ra hấp thụ không khí.

Chưa tới 5 phút, cơ thể của Hạ Vũ đã tích tụ đầy mồ hôi cùng chất nhầy dính dính có màu đỏ như máu. Phảng phất như lúc trước, khi sử dụng Tây Tựu Đan, tẩy kinh phạt tủy. Vì vậy, Hạ Vũ liền không thể không một lần nữa đi tắm.

Nếu để cho những người bên ngoài biết được hắn dùng nước suối đóng chai đi tắm. Những kẻ đó chỉ cần mỗi người một bãi nước bọt thì cũng đều có thể đem hắn chìm chết.

Lần đầu tiến hóa, đem gen cùng tế bào không tốt trên cơ thể hẳn đều thay đổi hoàn mỹ lại. Mà lần thứ hai tiến hóa thì chính là đem những đoạn tế bào cùng gen "phế thải" đó đều loại bỏ ra ngoài, làm sạch tế bào cùng gen.

Sau khi tắm xong, Hạ Vũ chỉ cảm thấy cả người đều nhẹ như không. Khi di chuyển dường như còn mang theo cả gió. Mặc dù cơ bắp cũng vẫn lưu sượng như cũ nhưng hẳn biết được, ẩn chứa bên trong nó là sức mạnh khủng bố như thế nào.

Nếu cho hẳn một cơ hội, hẳn tin chắc bản thân hiện tại có thể cùng Accert đấu một trận chiến cũng không phải là nói ngoa.

"Cốc cốc..."

Nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, nửa người trên để trần, nửa người dưới chỉ quấn một cái khăn tắm. Hạ Vũ liền cảnh giác mà nheo mắt lại, hai ba bước liền đi đến trước cánh cửa. Từ trong mắt mèo nhìn ra ngoài.

Không có ai?

Nhìn đến trước cửa một mảnh trống không, suy nghĩ đầu tiên của Hạ Vũ chính là kẻ đến không thiện. Thế nhưng, khi âm thanh gõ cửa vẫn như cũ nhẹ nhàng vang lên mà bên ngoài cũng không có xuất hiện thân ảnh của kẻ nào. Mi mắt của Hạ Vũ liền không khỏi giật giật.

"Không lẽ gặp ma a..."

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Hạ Vũ vẫn làm ra quyết định mà đưa tay đem tủ sách đẩy sang một bên. Sau đó mới từ từ kéo ra cánh cửa. Lúc này, trước mặt hẳn căn bản vẫn như cũ là một mảnh trống không. Không những ở đây, bên ngoài hành lang cũng không có thứ gì cả.

Bên trên không có, cả bên ngoài đều không có. Vậy thì...

Quả nhiên, khi vừa nhìn xuống ngưỡng cửa, Hạ Vũ liền phát hiện có một "vật thể kỳ lạ" đang nhúc nhích di chuyển về phía hẳn. Bên ngoài của nó lúc này đều đã bao phủ bên trong một đồng y phục cổ trang màu trắng vô cùng to lớn.

Chỉ thấy đó là một đứa trẻ khoảng 2 tuổi, gương mặt trắng nõn với hai cái má phình phình như bánh bao. Đôi mắt to tròn ngập nước vô cùng xinh đẹp, phảng phất như đá quý sáng nhất trên đời này. Da lại trắng như cục bột, tay chân ngắn ngủn như củ sen đang không ngừng hươu qua hươu lại. Muốn từ trong đồng y vải bò ra.

Vừa nhìn, tâm của Hạ Vũ liền không có tiền đồ mà mềm một nửa. Đối với những thứ mạnh mẽ, đáng yêu như thế này, hẳn căn bản là không có một chút sức chống cự nào a.

Vì vậy, Hạ Vũ cũng không kịp suy nghĩ liền đã đưa tay đem nó cùng cả đồng quần áo kia đều bế lên. Động tác có phần vụng về nhưng trong lòng của hẳn cũng đã tràn đầy chua xót.

Nếu không phải vì hẳn u mê Cố Trân Trân thì với tuổi 30 ở kiếp trước, hẳn có lẽ cũng đã có một đứa con lớn như vậy rồi.

****Cảm ơn bạn baongoch396 và bạn TiểuNhuTCV đã ủng hộ cho Nhóc nhé. Hôm nay học hai buổi không có thời gian nhiều để bạo chương nên ngày mai Nhóc sẽ bù nhé. ^ω^**

****Ặc, vốn dĩ định để tỷ tỷ nhà ta tối mai mới lên sàn, nhưng khi nghĩ kĩ lại, ta quyết định sửa thành hôm nay a.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Gọi ba đi con!

"Tiểu bánh bao, tại sao ngươi lại ở đây a?"

Nhiều mây, Hạ Vũ liền đưa tay nheo nheo má của Tiểu bánh bao. Ừ, xúc cảm rất không tệ. Vì vậy, Hạ Vũ liền không chút khách sáo mà nựng thêm vài cái. Hẳn xác thực là không thích trẻ con, thế nhưng chỉ cần là trẻ con không khóc nháo lại còn mọc ra một trương mặt đáng yêu. Hẳn liền căn bản là không có một chút sức chống cự nào!

Không biết có phải là ảo giác của Hạ Vũ hay không, hẳn cứ có cảm giác khi hẳn véo má Tiểu bánh bao. Nó dường như là đang trừng mắt nhìn hẳn, tỏ vẻ không vui. Thế nhưng Hạ Vũ rất nhanh đã nghĩ đến một việc, chẳng lẽ là...nó đói?

Vì vậy, Hạ Vũ liền đem cửa phòng khép hờ lại rồi ôm Tiểu bánh bao vào nhà. Đem nó đặt xuống ghế sofa. Sau khi đem tủ sách kéo đến chặn cửa, Hạ Vũ mới từ trong không gian lấy ra một túi bánh nhỏ. Bắt đầu xé ra đút cho Tiểu bánh bao. Bởi vì theo hẳn được biết, trẻ nhỏ từ 2 tuổi dường như cũng đã mọc răng a.

"A..."

Theo âm thanh của Hạ Vũ vang lên, Tiểu bánh bao cũng rất là nể mặt mà há ra cái miệng đỏ đỏ nhỏ nhắn của mình mà đem miếng bánh trên tay của Hạ Vũ nuốt vào. Không những vậy, nó còn cố tình ngậm lấy ngón tay thon dài tinh xảo của hắn khẽ liếm một chút.

"Hửm? Không lẽ vẫn còn chưa cai sữa sao a?"

Nhìn lấy đầu ngón tay dính đầy nước miếng của mình, gân xanh trên trán của Hạ Vũ liền không khống chế được mà giật giật. Đậu móa, đừng nói đứa nhỏ này đem ngón tay của hắn trở thành...cái đó đi?

Thế nhưng, bởi vì lâm vào trong tự hồi nên Hạ Vũ cũng không có phát hiện ra được, sau khi hắn bật thốt ra lời này, gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu bánh bao liền lập tức cứng đờ lại. Giống như sinh không còn gì lý luận tiếc mà trợn trắng mắt "u sầu" nhìn trần nhà.

"Tiểu bánh bao a, thúc thúc nói cho người nghe nha. Thời buổi bây giờ, có tiền gọi cha, có sữa gọi mẹ. Cho nên..."

Cũng không lâm vào trầm tư lâu lắm, Hạ Vũ liền lập tức mang lên một nụ cười gian xảo giống như mấy tên biến thái dụ dỗ trẻ con mà đi đến trước mặt của Tiểu bánh bao. Đưa tay chọc chọc má của nó rồi nói ra...

"Gọi pa pa đi con..."

Cười hi hi nói ra lời này, thế nhưng Hạ Vũ liền đã thất vọng rồi. Bởi vì Tiểu bánh bao chỉ thờ phỉ một tiếng liền đã quay đầu sang một bên, cũng không thèm để ý tới hắn.

Vì vậy, Hạ Vũ rất nhanh liền rơi vào trong trạng thái hụt hẫng, ngay cả papa cũng không chịu gọi thì hắn còn muốn nó để làm gì? Vì vậy, Hạ Vũ liền rất không tìm không phổi mà luôn tay muốn đem Tiểu bánh bao ôm ra ngoài cửa, trả về vị trí ban đầu của nó. (Cha gì như cái quần vậy a. -_-||)

"Pa pa...pa pa..."

Nhìn thấy Hạ Vũ cư nhiên lại muốn đem mình trả trở về, Tiểu bánh bao liền lập tức cuống quýt hô lên. Giọng nói cũng mềm nhũn như tha mật. Thế nhưng, nếu nghe kỹ thì âm thanh này lại giống như là được rít ra từ trong kẽ răng. Nếu ngay cả nam nhân của mình đều không của được thì muốn mặt để làm gì nữa chứ!

Vô cùng vừa lòng mà cúi đầu hôn lên má của Tiểu bánh bao vài cái. Hạ Vũ liền ưa thích không buông tay mà đem Tiểu bánh bao ôm lại trên giường. Mắt thấy hiện tại cũng đã sắp sáng, hắn liền quyết định chợp mắt trước một chút.

Còn về việc tìm hiểu xem Tiểu bánh bao tại sao lại xuất hiện trước cửa phòng cũng như nó là con của ai hay sao? Ha ha, quan tâm làm cái mịa gì. Nó hiện tại chính là vật sở hữu của hắn, ai giành liền chết.

"Ách...Tiểu bánh bao...mau nhả ra cho papa..."

Mắt thấy sắp đi đến mép giường, Hạ Vũ chỉ cảm thấy trước ngực bỗng dừng lại nhón nhột. Vừa nhìn xuống, hắn liền phát hiện một cái đầu nhỏ đang loay hoay trước ngực của hắn. Nói đúng hơn là, Tiểu bánh bao đang ngậm lấy ngực của hắn mà mút "chùn chụt"!

"Tiểu bánh bao...Mau nhả ra a, papa không có sữa đâu a."

Nghe thấy âm thanh ầm ạch của Hạ Vũ, Tiểu bánh bao liền nâng lên đầu nhỏ, dùng một ánh mắt to tròn mà nhìn hắn. Đôi môi nhỏ bé còn mang theo một tia ửng đỏ cùng một vệt nước bọt bóng loáng.

"Pa pa..."

"Ừ, papa không phải là ma ma. Sẽ không có sữa."

Vừa nói, Hạ Vũ vừa đem Tiểu bánh bao đặt vào bên phải giường. Phía trên mép giường cũng có đặt một cái gối ôm, lo sợ nửa đêm nó sẽ lăn xuống dưới. Nhắc tới ma ma, trong đầu của Hạ Vũ liền theo bản năng nghĩ tới Huyết Cơ.

Này vừa nghĩ, Hạ Vũ liền trực tiếp bị suy nghĩ của bản thân dọa sợ đến rồi mà liên tục lắc đầu đem nó quăng đi. Thật không ngờ rằng, ảnh hưởng của Huyết Cơ đối với hắn cư nhiên lại lớn đến như vậy. Mặc dù trí nhớ cùng tình cảm đã bị thanh trừ thế nhưng năng đã trở thành một loại phản xạ có điều kiện của cơ thể hắn.

"Tiểu bánh bao, ngủ ngon a."

Đem Tiểu bánh bao quấn vào trong mền, lại đặt lên mặt của nó một nụ hôn. Sau đó, Hạ Vũ mới yên lặng mà nằm trở về. Người nằm thẳng, hai tay đặt ở trên bụng, đáng ngủ vô cùng quy củ. Căn bản là không tìm ra được một chút sai sót nào.

Thế nhưng, hắn cũng không có phát hiện ra, Tiểu bánh bao lúc này là đang mở to đôi mắt nhìn trần nhà. Đôi con ngươi cũng lờ mờ hiện ra huyết quang đỏ tươi vô cùng kì dị. Nghiến răng nghiến lợi mà lẩm bẩm hai chữ...

"Tàn...Tranh!!!"

**Hậu trường:

- Hạ Vũ: Gọi pa pa đi Tiểu bánh bao!(￣o￣)

- Ân Sương: Pa pa...≥3≤

- Huyết Cơ: gọi mẹ đi con! (づ'▽')づ

- Ân Sương: Phi, phi, cút đi a!!!! ㄟ(´ ▽ `)ノ

Bạn đang đọc truyện *Đinh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Phát hiện

Bên trong phòng ngủ của Hạ Vũ ở Hạ gia lúc này đang có hai bóng người ngồi đối diện nhau. Dưới căn phòng theo tông màu trắng đen cùng với ánh đèn mờ ảo, không khí ở đây cũng liên hiện ra vẻ âm trầm.

Chỉ thấy hai bóng người này rõ ràng là hai cái nữ nhân, một mặc đồ ngủ hiện đại màu hồng phấn, một lại vận cổ trang màu đỏ. Thế nhưng, cả hai lúc này giống như là không có phát hiện đến bầu không khí kỳ dị này mà chỉ im lặng nhìn nhau.

Mà hai người này, rõ ràng chính là Hạ Di Di cùng Huyết Cơ!

Cuối cùng, cũng là Hạ Di Di không nhịn được mà nói trước ra:"Huyết Cơ, người nói Tam ca rất có thể là đã đi đến một thế giới khác?"

Tối nay, cô vốn dĩ là muốn đến tìm Hạ Vũ trả thù, đại chiến lại 300 hiệp. Thế nhưng, khi cô đứng gõ cửa cả buổi thì cũng đều không có người ra mở cửa. Ngay khi cô chuẩn bị hăm hực rồi đi thì cửa phòng bỗng dung lại mở ra, sau đó Huyết Cơ liền xuất hiện.

"Ừ, lần đầu tiên khi bốn vương cùng bảo bối gặp nhau, hắc cũng là xuyên qua đến thế giới khác như vậy. Thế nhưng khác biệt là, lần trước hắc là hồn xuyên, lần này lại là xuyên cả linh hồn lẫn cơ thể..." Nói đến đây, Huyết Cơ liền không khỏi cúi đầu trầm tư.

Nàng vốn dĩ đã đến đây từ 11 giờ tối, khi vừa bước vào, căn phòng này đã là một mảnh trống không. Vì vậy, nàng đã thử vận dụng tinh huyết để xác định ra vị trí của hắc. Mà kết quả lại là cho thấy, bảo bối của nàng hiện tại đã không còn tồn tại ở thế giới này. Hắc, lại một lần nữa xuyên đến thế giới khác!

Hiện tại, đã là 4h sáng. Huyết Cơ cùng Hạ Di Di cũng đã đợi ở đây gần 5 tiếng đồng hồ.

Nhìn sắc trời đã tờ mờ sáng, Huyết Cơ liền không khỏi thở dài một hơi:"Nếu đến sáng bảo bối vẫn chưa trở về, bốn vương sẽ tự mình đi tìm hắc."

"Được." Cũng không còn cách nào nữa, Hạ Di Di liền trầm giọng gật đầu. Mặc dù khi từ trong miệng của Huyết Cơ biết đến thân phận của nàng, Hạ Di Di cũng là vô cùng kinh ngạc. Thế nhưng, trong tình huống hiện tại mà nói, không có thứ gì quan trọng hơn Hạ Vũ cả.

Bây giờ đây, khi hắc bỗng dung lại tan biến giữa thiên địa này. Cô mới biết được, bản thân đã sớm yêu thâm hắc từ lâu rồi.

- - - - -

[Đinh, hảo cảm của Hạ Di Di đối với ký chủ đạt tới 100. Nhận được: 20.000 Exp, 100 Triệu điểm cảm xúc, không gian tùy thân hoàn mỹ.]

[Đinh, thời gian cool down kết thúc. Hệ thống bắt đầu đếm ngược thời gian rồi đi còn có 11:59:59.]

Đang ngủ, Hạ Vũ liền lập tức bị âm thanh của hệ thống làm cho giật mình mà choàng tỉnh. Tại sao bỗng dung Hạ Di Di lại tăng lên hảo cảm với hắc vậy? Còn có, 12 tiếng nữa hắc liền phải rời khỏi đây hay sao? Nhanh như vậy a...

[Ký chủ phải biết, người hiện tại là thể xuyên chứ không phải là hồn xuyên. Cơ thể của người nếu một thời gian dài sống ở thế giới khác, nó liền sẽ bị thế giới này đồng hóa mà không quay về được nữa.]

Nghe thấy lời này của hệ thống, Hạ Vũ cũng liền nhàn nhạt đồng ý. Dù sao đối với hắc mà nói, ở thế giới nào thì cũng như nhau cả thôi. Chỉ cần có thể trả thù là được.

Nhìn thấy Tiểu bánh bao vẫn như trước mở to đôi mắt tròn xoe mà nhìn hắc, Hạ Vũ liền có điểm cung chiêu nheo mắt hỏi:"Tiểu bánh bao, con chưa ngủ

hay sao?"

"Pa pa...ôm..."

Bị thanh âm nãi thanh nãi khí này làm cho mềm nhũn, Hạ Vũ liền lập tức đưa tay đem Tiểu bánh bao ôm vào lòng. Cũng không quản bản thân vẫn còn ở trần, hắn vẫn như cũ ôm lấy nó mà nằm trở về: "Ừ, ngoan, pa pa ôm."

Này một giấc, Hạ Vũ ngủ đến vô cùng yên ổn. Đến tận khi mặt trời lên cao, hắn mới bị cảm giác khó chịu ở dưới thân làm cho lười biếng mà hé mắt. Thế nhưng, khi nhìn đến tình cảnh trước mắt mình. Hắn liền trực tiếp trợn tròn mắt.

Chỉ thấy chiếc khăn tắm của hắn lúc này đã bị tuột xuống. Tiểu huynh đệ của hắn cũng theo buổi sớm mai mà kiên cường ngẩng đầu. Thế nhưng, làm cho hắn khó nhằn nhất chính là. Tiểu bánh bao cư nhiên lại đang ghé vào trên nhân ngư tuyến của hắn, giống như kinh ngạc mà mở to đôi mắt.

"Tiểu bánh bao..."

Gần một tiếng, Hạ Vũ cũng liền không quản nhiều được nữa mà trực tiếp đem khăn tắm kéo lên, một hơi chạy vào nhà tắm. Đúng như hắn đã nói, trẻ con vô cùng đáng ghét, vô cùng, vô cùng phiền phức!

Mà nhìn theo bóng lưng của Hạ Vũ, Tiểu bánh bao liền nâng lên tay chân nhỏ của mình mà đứng dậy. Trong mắt cũng nhanh chóng hiện lên sự giao hoạt cùng ý cười.

Không ngờ rằng hắn cư nhiên lại đáng yêu như vậy a. Một bộ dáng lạnh lùng hồ hững nhưng cứ cố tình làm ra mấy hành động ngốc nghếch đáng yêu đó. Tương phản mạnh như vậy căn bản chính là khiến người ta muốn dừng cũng không được mà!

****Hôm rày tương tác truyện kém quá a, buồn thật. -_-|| Ai còn đọc truyện của ta thì xin giờ tay một cái đi ạ.**

Bạn đang đọc truyện *Định Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Lại Là Phó Bản!

| Các player chú ý, hôm nay sẽ có một phó bản đặc biệt. Thời gian bắt đầu phó bản sẽ được thay đổi thành 6h sáng nay. Mong các player chú ý, chờ đợi truyện tổng|

Vừa thay quần áo xong, Hạ Vũ liền đã nhận được thông báo này. Thế nhưng, khi hắn thử liên hệ hệ thống của mình thì nó lại giống như là một tảng đá rơi xuống nước. Một chút tín hiệu cũng không phản hồi. Theo suy đoán của hắn, nó có lẽ là lại rơi vào trạng thái giả chết nữa rồi.

Nhìn đồng hồ đã chỉ 5 giờ mấy sáng, Hạ Vũ cũng liền không quan tâm đến cái hệ thống chuyên môn hố bản thân này nữa mà mở cửa ra. Đi đến trước giường đem Tiểu bánh bao đang lăn lộn kia ôm lên.

"Haizz, Tiểu bánh bao a. Pa pa sắp phải đi rồi, không thể lo cho con được nữa a. Đợi khi phó bản kết thúc, pa pa sẽ đem con giao cho người khác. Nhớ kỹ là phải ngoan đó, có biết hay chưa?"

Nói đến đây, Hạ Vũ liền không khỏi buồn cười bản thân đúng là suy nghĩ nhiều. Một đứa trẻ hai tuổi thì làm sao hiểu hết được lời hắn nói đây? Vì vậy, hắn liền lấy ra một túi đồ ăn vặt, bắt đầu cho Tiểu bánh bao ăn: "Tiểu bánh bao a, mau ăn đi."

Ngoan ngoãn ăn thức ăn mà Hạ Vũ đút, Tiểu bánh bao lại dùng một ánh mắt thâm ý mà nhìn hắn. Sau khi ăn xong, Hạ Vũ mới phát hiện Tiểu bánh bao vẫn như cũ bị quán trong đồng y phục cổ trang kia. Nghĩ nghĩ, hắn liền cau mày.

"Pa pa bông con đi tắm!" Nói xong, cũng không quản Tiểu bánh bao là phản ứng như thế nào. Hạ Vũ đã trực tiếp đem đồng y phục vứt quanh người nó cởi ra. Sau đó liền luồn tay qua nách của nó, đem nó nhấc lên.

Đối diện với cảm giác lạnh lạnh cùng với lời nói của Hạ Vũ. Tiểu bánh bao liền lập tức xanh mặt mà liên tục giãy giụa kháng cự: "pa pa..."

Chỉ thấy lúc này, Hạ Vũ đã dùng một tay đem Tiểu bánh bao vác lên vai. Một tay còn lại cũng mở ra cửa phòng tắm. Dem nước xả đầy bồn tắm, hắn liền trực tiếp đem Tiểu bánh bao thả vào trong.

Bởi vì không kịp phản ứng, Tiểu bánh bao liền khỏ sở sặc phải mấy ngụm nước. Liên tục "khụ khụ" mà lắc lắc đầu. Đôi tay nhỏ bé cũng ở vịn lấy vách bồn tắm, đôi mắt đỏ hoe lên án nhìn Hạ Vũ. (Cha gi như cái quần p2)

"Ách, quên mất." Ngượng ngùng sờ sờ mũi, Hạ Vũ liền bất động thanh sắc mà xắn tay áo. Dem Tiểu bánh bao bắt lấy liền bắt đầu kỳ cọ cho nó. Đương nhiên cũng không quên thêm vào một chút xà phòng rồi.

Ban đầu, Tiểu bánh bao vẫn còn liên tục phản đối. Thế nhưng, sau khi bị Hạ Vũ đánh vào mông hai cái. Nó đã trực tiếp nằm thẳng đơ, ánh mắt mang theo lửa giận mà nhìn chằm chằm trần nhà. Giống như muốn nhào đến đem kẻ nào đó cắn chết.

Một hơi đem Tiểu bánh bao tẩm xong, Hạ Vũ liền không có một tia dao động đem áo sơ mi của mình mặc vào cho nó. Nếu hỏi hắn làm sao lại có thể bình tĩnh như vậy được? Ha hả, rất xin lỗi, hắn không có sở thích luyến đồng.

Theo mặt trời dần dần lên cao, Hạ Vũ rốt cuộc cũng bị truyền tống vào trong không gian trắng xóa hôm trước. Giống với lần trước, lần này Hạ Vũ vẫn như cũ vô cùng nổi trội trong đám người. Bởi vì trong lòng của hắn lúc này là một đứa bé gái trắng trẻo đáng yêu. Tổ hợp vô cùng kỳ dị.

"Ai, mặc dù đã là lần thứ hai đến đây nhưng ta vẫn như cũ có cảm giác kinh ngạc a..." Một người đàn ông trung niên giống như có phần cảm khái mà nói ra.

Cũng không riêng gì ông, những người khác ở đây cũng đều là có cảm giác này. Không có kinh hoàng, sợ hãi như ban đầu nữa. Thay vào đó chỉ có vô tận bình tĩnh, bình tĩnh đến có phần chết lặng.

[Bảng xếp hạng:

- 1.Hạ Vũ: giết được 168 tang thi bình thường, 1 con Liêm Thực Giả.
- 2.Xung Điền Tư Nguyệt: giết được 30 con tang thi bình thường, 4 con biến dị thử.
- 3.Elisa: giết được 41 con tang thi bình thường.
- 4.Anap: giết được 34 con tang thi bình thường.
- 5.Trần Ngọc: giết được 29 con tang thi bình thường.
- 6.....>

"Cái quái...Liêm Thực Giả. Đâu móa, con quái vật đó...nôn..."

"Xung Điền Tư Nguyệt cư nhiên lại nhảy lên hạng 2 rồi a. Còn có, cái Trần Ngọc này là ai vậy?"

"Ha hả, Hạ Vũ, lại là Hạ Vũ đứng đầu a. Ta đúng là không đoán sai mà..."

Rất nhanh, những ánh mắt tìm tòi đặt trên người của Hạ Vũ cũng đã dời đến trên bảng xếp hạng treo ở giữa không gian kia. Hiển nhiên, không thể nghi ngờ được điều gì, Hạ Vũ lại lần nữa đứng hạng thứ nhất. Cho nên, những người khác ở đây cũng đã thành thói quen, trực tiếp đem hắn làm lơ.

Thế nhưng, khi xem đến ba chữ "Liêm Thực Giả", không ít người đã trực tiếp trắng bệch mặt, ứa nước mắt hoặc là nôn mửa.

Đối diện với những người này, Hạ Vũ căn bản là không có một tia dao động nào mà chỉ chờ đợi bảng thuộc tính cùng với phần thưởng BXH xuất hiện.

[Thuộc tính người chơi:

Tên player: Hạ Vũ. (Tiến hóa giả cấp 2.)

Giới tính: Nam

Sức mạnh: 3872.

Tốc độ: 4013.

Tinh thần lực: 500.

Kỹ năng: Kiếm thuật (cấp 9 - mãn cấp.), Xạ tiễn (cấp 9.), Xạ kích (cấp 9.), Karate...

Túi trữ vật: Không

Sở trường phụ trợ: Âm dương nhãn.]

Theo bảng thuộc tính xuất hiện, bên trong hòm thư của Hạ Vũ cũng đã được truyền tống gói quà. Vì vậy, hắn liền không chút chậm trễ đem nó mở ra:"Mở ra phần thưởng BXH."

Hạ Vũ vừa suy nghĩ xong, chỉ thấy trong tay của hắn bỗng dưng lại xuất hiện hai miếng giấy cắt hình người vô cùng kỳ lạ. Phía trên mỗi miếng giấy lại có ghi một cái tên, phân biệt là Hỏa Hồ và Băng Khuyển.

****Thông báo cho mọi người một tin, hôm nay ta vừa cắn linh thạch độ kiếp lên Kim đan cảnh! Và đúng như mọi người nghĩ. Ha ha, ta độ kiếp thất bại. Đúng vậy, thật sự là thất bại! Bị lôi kiếp đánh nát một nửa Exp rồi! (〒_〒)♫. Chắc chắn là bị Hạ Vũ lây xui xẻo, chứ với 50% độ kiếp thành công mà ta thất bại như này thì hiểu là xui đến mức nào rồi.**

****Cảm ơn Vosonglaonhan và LootByMind đã ủng hộ cho ta nhé! Hôm nay sẽ bạo chương a.**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Ngoại Truyện : Trung Thu (1) (H)

Nhìn thấy trước cửa đứng một người chính là Hạ Vũ. Bạch Tiểu Mễ liền không khỏi kinh ngạc nói ra: "Hạ Vũ...sao anh lại đến đây a?"

Mặc dù đã kết hôn được mấy năm, nhưng bởi vì tình cảnh không thích hợp. Huyết Cơ, Ân Suong, Giang Thuần cùng với Hạ Di Di cứ một ngày đánh, hai ngày nháo nên Hạ Vũ liền không thể không đem Bạch Tiểu Mễ - cô gái thiện lương gốc nghiệt này cho chuyển ra ngoài. Lo sợ cô có ngày nằm không cũng trúng đạn.

"Làm sao? Nhìn thấy anh em không vui sao?" Nhíu mày, Hạ Vũ liền vờ như không vui mà xụ mặt lại. Hắn biết, cô nhất định sẽ lập tức cuống quýt lên mà mở cửa ra.

Đúng như Hạ Vũ suy đoán, Bạch Tiểu Mễ quả thật là nhanh chóng đem cửa mở ra để Hạ Vũ bước vào. Khi nhìn thấy hắn cởi ra áo vest, cô liền vội vàng tiến tới nhận lấy nó mà nhỏ giọng nói: "Không phải a. Em chỉ là hơi bất ngờ mà thôi."

Đối diện với sự chu đáo dịu dàng này của Bạch Tiểu Mễ, Hạ Vũ là vô cùng hưởng thụ. Nhìn đi, sau một ngày lao lực ở công ty cùng đám văn kiện đầu trí đầu dòng thì khi trở về ít ra cũng phải có một cái hiền thể như vậy a.

Ai như đám "phu nhân" ở nhà của hắn. Hắn chỉ vừa bước vào cửa liền lập tức đem hắn vây lại, giành tới giành lui như muốn đem hắn chẻ thành mấy phần.

Nếu bây giờ có người cho Hạ Vũ một cơ hội, hắn nhất định sẽ không bao giờ lấy nhiều vợ như vậy nữa. Thật sự!

Đương nhiên, đối với tào ngộ của Hạ Vũ, Bạch Tiểu Mễ cũng là biết đến. Vì thế cô mới hỏi hắn vì sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến thăm cô.

Lười biếng mà đang tay ngồi trên sofa, Hạ Vũ liền hơi híp mắt đánh giá căn phòng to lớn này: "Tiểu Bảo đâu?"

Đang rót cho Hạ Vũ một tách trà, Bạch Tiểu Mễ cũng không nâng đầu liền dịu dàng trả lời: "Sáng nay cha mẹ đã qua rước tiểu Bảo đi rồi."

Mà nghe câu trả lời này của cô, Hạ Vũ cũng khẽ nhướn mày. Lão cha của hắn rước tiểu Bảo đi rồi sao a? Nếu hắn nhớ không lầm thì hôm nay là tết hoa đăng thì phải, chẳng lẽ nếu hắn không tới. Cô cứ như vậy liền ở nhà một mình đón trăng?

"Hạ Vũ, đây là bánh dẻo a. Còn có bánh nướng nữa. Đừng không bỏ đường quá nhiều..." Nhìn thấy Hạ Vũ cứ nhìn chằm chằm mình, Bạch Tiểu Mễ liền ngưng ngưng chạy vào bếp đem đĩa bánh mà bản thân vừa làm lấy ra.

Xem đến mấy cái bánh méo mó cũng không tính là xinh đẹp này. Hạ Vũ liền không nói gì mà đưa một cái bánh lên miệng rồi cắn một miếng. Dưới đôi mắt sáng lấp lánh như con chó nhỏ chờ được khích lệ của cô, hắn liền chau mày mà gật đầu: "Ngon lắm. Nhưng là..."

Chẳng lẽ bản thân làm không ngon sao? Nhìn đến đôi mày đang nhíu lại của Hạ Vũ, Bạch Tiểu Mễ liền vô cùng thất vọng về bản thân mình. Cô đúng là ngu ngốc thật a. Trong mấy năm qua, hoa đăng nào cô cũng tập làm bánh này cả. Nhưng không ngờ, lần đầu tiên được hắn nếm thử thì lại làm cho hắn thất vọng rồi.

Đối diện với gương mặt ỉu xiu này của cô, Hạ Vũ cũng liền không trêu chọc cô nữa mà đem miếng bánh đặt về trên đĩa. Từ từ đứng dậy, ở bên tai của cô nói khẽ: "Mặc dù bánh rất ngon, nhưng anh lại càng thích ăn em hơn."

Cũng không đợi Bạch Tiểu Mễ kịp phản ứng lại, Hạ Vũ đã trực tiếp luồn tay đem cô bế lên. Khiến cho cô không khỏi nhỏ giọng kinh hô một tiếng, hai tay cũng theo phản xạ mà quán lấy cổ hắn. Gương mặt cũng đã hồng thắm mà như chìm nhỏ nẹp vào người. Rúc đầu vào trong lồng ngực rắn chắc của hắn.

Từng bước một đi lên lầu, Hạ Vũ liền đá văng cửa phòng mà đem cô đặt xuống giường. Mặc dù đã sinh một đứa con nhưng Bạch Tiểu Mễ vẫn cùng với trước kia không khác là bao. Chỉ là mái tóc cũng đã dài phủ vai, gương mặt cùng cơ thể đều mang theo vẻ thanh thực cùng mị hoặc chỉ phụ nhân mới có được.

Nhưng cố tình, cô lại có một đôi mắt đẹp ngây thơ trong sáng cùng với một gương mặt dịu dàng như nữ sinh cao trung. Tiên minh đối lập như vậy lại càng khiến Hạ Vũ cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Vì thế, hắn liền lập tức đem Bạch Tiểu Mễ giam cầm dưới thân mà cúi đầu ngậm lấy vành tai ửng đỏ của nàng. Giọng nói nhiễm lấy một tia tình dục mà nói ra: "Ngoan, gọi ta anh hai?"

Hạ Vũ còn nhớ, ban nãy khi đi ngang qua văn phòng của mấy nam nhân viên trong công ty của mình. Hắn có nghe thấy bọn họ nói về một bộ động tác phiến (khụ khụ) khá nổi tiếng hiện nay. Đường như nam chính là anh trai của nữ chính. Vì thế, hắn liền quyết định thử xem một lần sắm vai nhân vật.

"Anh...anh hai..." Gọi ra hai từ này, Bạch Tiểu Mễ liền là ngượng đến cổ đều đỏ ửng. Thế nhưng, cô căn bản là không nỡ từ chối hắn.

"Ừm, Tiểu Mễ rất ngoan."

Vừa lòng mà tà nói ra, Hạ Vũ liền bắt đầu ở trên cổ, sườn mặt, xương quai xanh của Bạch Tiểu Mễ gặm cắn đi lên. Sau đó lại ở trên đôi môi đầy đặn của cô trần trọc trong giây lát. Cậu lấy lưỡi của cô, hắn liền đem nó mút lấy. Đem tất cả đường khí cùng mật ngọt của cô đều bá đạo chiếm lấy hết.

"Anh...anh hai..." Vô lực mà đẩy đẩy vai của Hạ Vũ, ánh mắt của Bạch Tiểu Mễ liền trở nên mơ màng, vô ý thức mà gọi ra. Thế nhưng, như vậy lại càng khiến cho Hạ Vũ thêm hưng phấn mà đưa tay xé ra chiếc váy của cô. Ngay cả nịt ngực cũng không thoát khỏi số phận.

**Hôm qua ta suốt đêm cày yêu quái của Nhật, tìm exp cho phó bản nên hôm nay mệt quá, ngủ quên trong lớp. (´▽`)≡ Và chương truyện này là do sự phụ ta ngồi cạnh viết dùm a. Ta chỉ edit sơ lại thôi.

**Hắn chê ta viết sắc gì mà chính hắn đều không có cảm giác (hừ hừ...), đọc buồn ngủ vl (vân vân và mây mây...). Và cuối cùng, hắn nói là vài chương H kế tiếp hắn sẽ viết a~ (cái này ta thích nè...) ≡(ω)≡

**Còn có, trung thu vui về nhé các tình yêu. (◡‿◡)≡

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Ngoại Truyện : Trung Thu (2) (Cao H)

Nhìn đến hai đoàn bạch thỏ theo hô hấp của Bạch Tiểu Mễ mà đang liên tục nhấp nhô kia. Hạ Vũ liền trực tiếp cúi đầu đem nó ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng liếm cắn. Mút lấy quả anh đào đỏ tươi trên ngực của cô.

Bị cảm giác tê dại này làm cho yếu ớt nũng nịu ra tiếng, ánh mắt của Bạch Tiểu Mễ liền không khỏi trở nên mơ màng. Giữa hai chân cũng bị hắn làm cho có điểm ẩm ướt.

Ở một bên, môi lưỡi của Hạ Vũ đã trực tiếp theo bụng nhỏ của cô đi dần xuống nơi tư mật. Bụng nhỏ, căng chân, dọc theo đùi, mỗi một tác da thịt của cô đều được hắn tinh tế nếm thử qua. Khiến cho làn da tuyết trắng của cô đều không thể không chế được mà nổi lên một tầng ửng đỏ.

Mở ra hai chân của cô, ánh mắt của hắn liền nóng rực mà nhìn lấy hoa huy*t trắng nõn không có một tia lông tóc kia. Có lẽ là vì ngượng ngùng, hai mảnh cánh hoa đang không ngừng run rẩy khép mở. Đem mật dịch cũng đi theo đẩy ra bên ngoài.

"Ồ...ô...đừng nhìn..."

Mặc dù không phải là lần đầu nhưng mỗi khi đối diện với hắn, cơ thể của cô liền sẽ không nhịn được mà mềm nhũn ra. Vô cùng ngượng ngùng muốn đưa tay đem nơi tư mật che đậy lại.

Thế nhưng, cũng không để cô kịp chối từ, Hạ Vũ liền đã hầu kết lẫn lộn mà nhìn cảnh xuân trước mắt này. Khẽ cúi đầu đem cánh hoa ửng đỏ của cô cho ngậm lấy cũng như bắt đầu liếm láp. Khiến cho hoa huy*t của cô đều không khống chế được mà co rút lại. Ngón chân xinh đẹp cũng đi theo cong vào, kìm chặt vào trong ga giường.

"Anh hai...ân...aaaa..."

Ở trên bối thịt của cô nhẹ nhàng mút lấy, một ngón tay của hắn cũng từ từ tiến vào trong hành lang chật hẹp của cô. Nhẹ nhàng trườn động, đem hoa dịch đều đào bôi ra ngoài.

"Hạ Vũ...đừng...đừng mà..."

Bị Hạ Vũ trêu chọc đến sắp ngất ngốc, Bạch Tiểu Mễ liền không khỏi há miệng phát ra tiếng thở dốc yêu kiều. Hai chân cũng dang ra thành chữ M, bị đôi tay hữu lực của hắn ghì chặt lại. Vô cùng bất lực, cô chỉ có thể đưa tay nắm lấy ga giường. Biểu tình tựa như vui sướng lại tựa như không khổ.

Mà lúc này, Hạ Vũ đã trực tiếp cho hai ngón tay vào trong tiểu huyết của cô. Cảm nhận hành lang chật hẹp cùng mị thịt đang liên tục xô đẩy lấy ngón tay của mình. Cuối cùng, khi hắn liên tục tăng nhanh tốc độ trên tay, cơ thể của cô cũng liền thoáng co lại một chút. Đại lượng hoa dịch cũng đi theo từ trong

huyết động tràn ra, đem tay hấn thấm ướt.

"Ha, còn nói là không muốn sao? Không muốn thì đem anh hai kẹp chặt như vậy làm gì a? Mèo con?"

Nhìn thấy Bạch Tiểu Mễ ánh mắt mang theo mê mang, gương mặt đỏ bừng phủ lấy tình dục. Hạ Vũ liền tà ác mà vỗ vào bờ mông đầy đặn của cô. Sau đó lại đem cơ thể cô nâng dậy, khiến cho cô quay lưng lại với bản thân mình.

Trong vô thức, Bạch Tiểu Mễ liền theo động tác của hấn mà chống tay vào trên đầu giường. Mông cũng đi theo nâng lên cao cao. Chờ khi cô từ trong cao trào lấy lại tinh thần thì một thứ to dài, nóng bỏng đã ở trước hoa huy*t của cô chậm rãi cọt cọt lui. Sau lưng cũng truyền đến giọng nói tràn đầy ác ý của ai đó.

"Nói a mèo con. Có muốn anh hai chơi em hay không a?"

Mặc dù chỉ là bị cự vật to lớn kia chào hỏi ở bên ngoài, nhưng cơ thể của cô từ lâu cũng đã quen thuộc với nó. Này vừa chạm, u huyết của cô liền cảm thấy một mảnh trống rỗng, muốn được hấn lấp đầy. Vì vậy, cô liền không khỏi kiều mị, thẹn thùng mà nhỏ giọng đáp.

"Em muốn..."

Vì thế, Hạ Vũ cũng không tiếp tục làm ra vẻ nữa. Bởi vì hạ thân của hấn đã sớm cứng rắn không chịu được. Rốt cuộc, hấn cũng liền đem côn th*t của mình vùi vào trong u cốc của cô. Chỉ thấy hai mép huyết của cô cũng nhanh chóng bị căng ra, khó khăn ngâm lấy gậy th*t to lớn của hấn.

Mặc dù đã sinh một đứa con nhưng u huyết của cô vẫn chặt chẽ và hồng nhạt như cũ. Dem côn th*t của hấn ghim chặt ở bên trong, bốn bề mị thịt cũng liền giống như từng cái miệng nhỏ liên tục mút lấy hạ thân của hấn.

Không chỉ riêng gì Hạ Vũ, Bạch Tiểu Mễ cũng là bị cảm giác căng ra này làm cho có chút khó chịu mà vận vẹo thân mình. Dem hấn hút đến sắp nổi điên mà phát ra một tiếng rên trầm thấp. Đưa tay nắm lấy eo thon của cô liền bắt đầu luật động.

"Ngô...anh hai a...đừng...đừng..."

Mỗi một lần tiến vào trong u huyết của cô, hạ thể của hấn đều trực tiếp tiến sâu vào tận cung khẩu. Ở trên điểm mẫn cảm của cô liên tục nghiền ép đi lên. Một bàn tay khác cũng không nhàn rỗi mà nắm lấy một đoàn bạch thổ đang liên tục nhảy lên của cô. Nhẹ nhàng nắm bóp, ngón tay cũng đặt ở trên nhũ hoa, đem nó đùa bỡn đến sung đỏ cả lên.

Mà Bạch Tiểu Mễ lúc này cũng đã bị Hạ Vũ trêu chọc đến thần trí mơ hồ. Cơ thể bồng bênh trôi đi giống như là đang ở trên mây. Chỉ có một đôi tay là như cũ vô lực vịn vào trên đầu giường. Trong miệng liên tục phát ra tiếng kiều ngâm dâm mĩ.

"Nga...anh hai a...chậm...chậm...một chút...chịu không nổi a..."

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ngoại Truyện : Trung Thu (3) (Cao H)

"Không chịu nổi mà còn kẹp chặt như vậy a?"

"Ồ ô...không phải..."

Bị Hạ Vũ tiến công đến nước mắt đều ứa ra, Bạch Tiểu Mễ liền liên tục lắc đầu. Giọng nói trở nên lộn xộn không rõ. Mái tóc ngang vai cũng bị Hạ Vũ nắm ở trong tay, đầu cũng đi theo bị ghì nhẹ về sau. Nước bọt bởi vì không kịp nuốt xuống liền đi theo sườn mặt chảy dài, tạo thành một bộ dáng dâm mĩ bất kham.

Lúc này, Hạ Vũ đã đưa một tay từ ngực của cô vuốt ve dần xuống bụng đến bờ mông trắng nõn. Hạ thân cũng không có một chút nào dừng lại mà liên tục trêu chọc. Ở nơi giao hợp của hai người, tiếng nước chảy liên tục vang lên. Âm thanh "ba ba" khi da thịt va chạm cũng vang dội khắp không gian.

"Ồ...ô...đừng...sắp hỏng rồi..."

Không biết bị Hạ Vũ làm cao trào bao nhiêu lần, đầu óc của Bạch Tiểu Mễ đều đã trở nên mơ mơ hồ hồ. Nước mắt cũng chảy dài như suối, thật sự là bị hấn làm khóc. Lúc này, hấn cuối cùng cũng chịu dừng lại động tác mà buông tha cô.

Theo cự vật của hấn từ từ rút ra, bàn tay to lớn cố định eo của cô cũng đi theo buông lỏng. Cơ thể của cô liền thuận thể mềm nhũn mà ngã xuống giường. Thế nhưng, khi nhìn đến cự vật ở giữa hai chân vẫn như cũ vô cùng phấn chấn của hấn, cô liền không ngừng lắc đầu mà lùi người về sai.

"Thật sự hư sao a? Anh hai thấy dường như là không phải."

Thế nhưng, khi nghe Bạch Tiểu Mễ yếu ớt chống cự. Hạ Vũ liền cười một tiếng mà đưa tay nắm lấy bắp chân của cô rồi kéo sang một bên, đem nơi tư mật đã bị chà đạp đến hỗn độn bất kham kia lộ ra trước mắt hắn. Chỉ thấy hiện tại nó đã giữ lấy một mảnh sung đỏ, hai cánh hoa cũng đều đang co rúm lại với nhau. Mà lúc này, u huyết bởi vì một lúc lâu bị dị vật xâm nhập nên vẫn chưa thể kịp thời khép lại được. Như cũ hiện ra một cái lỗ tròn nhỏ đang liên tục mấp máy chảy ra dịch hoa. Nhìn qua quả thật là có chút đáng thương.

Vừa nhìn, ánh mắt của Hạ Vũ liền không khỏi âm u lại mà đem Bạch Tiểu Mễ từ dưới giường ôm vào lòng. Để hai đoàn bạch thổ của cô dựa vào trên lồng ngực rắn chắc của mình. còn th*t lại một lần nữa tiến vào trong u cốc của cô.

"Mau đi ra a...Ô ô...sắp căng hông rồi...ô ô..."

Cơ thể một lần nữa lại bị lấp đầy, Bạch Tiểu Mễ chỉ cảm thấy u kính của mình giống như đều đang bị căng đến sắp nứt ra. Khiến cho cô không khỏi phát ra tiếng khóc nỉ non mà đưa tay xô đẩy bờ vai rắn chắc của Hạ Vũ. Không những vậy còn cúi đầu ở trên vai của hắn gặm gặm như con cún con.

"Ha, em rốt cuộc là mèo con hay là chó con vậy?"

Bị Bạch Tiểu Mễ cắn, Hạ Vũ ngay cả một tia đau đớn cũng không cảm nhận được. Thay vào đó chỉ có cảm giác ngứa ngứa, nhất là khi nghe đến tiếng cầu xin yếu đuối làm dục vọng sôi trào kia. Hắn liền trực tiếp di động hông, mạnh mẽ va chạm vào trong cơ thể của cô.

Sự chua xót mỗi một cũng như khoái cảm từ hạ thân truyền đến lại lần nữa như sóng triều đem suy nghĩ của Bạch Tiểu Mễ vùi lấp. Bộ ngực mềm mại cũng theo mãnh liệt va chạm mà cọ sát vào trên lồng ngực cứng rắn của Hạ Vũ, khiến cho cô một trận tê dại.

Lúc này, cô chỉ cảm thấy bản thân giống như một con thuyền nhỏ lênh đênh trên biển lớn. Không thể không đưa tay choàng ra sau lưng của Hạ Vũ, ở trên đó nhẹ nhàng cào cào, giữ lấy thăng bằng.

Đột nhiên bị đau đớn, Hạ Vũ liền lập tức rít vào một hơi. Nhưng cuối cùng, hắn cũng là bị cảm giác này kích thích đến mà càng thêm hăng hái cày cấy trên người của cô. Mỗi một lần đều vào đến chỗ sâu nhất, phảng phất như muốn đem cả gậy th*t chui vào trong cung khẩu của cô.

"Ô ô...anh hai...Hạ Vũ...dừng...dừng lại...a..."

"Mèo con dám dừng. Cưng nhiên lại muốn anh hai dừng dừng lại. Được, vậy thì anh hai liền làm chết người..."

"Ô ô...Không...không...phải..."

Mặc cho Bạch Tiểu Mễ có như thế nào khóc lóc cầu xin tha thứ, Hạ Vũ vẫn như cũ hung ác ra vào trong cơ thể của cô. Bởi vì hắn lúc này cũng đã sa chân sâu vào trong dục vọng, không thể tự kìm nén được.

Dần dần, tốc độ của hắn bỗng dừng lại ngày càng tăng nhanh, hơi thở cũng trở nên ồ ồ dồn dập lên. Mà lúc này, đầu óc của cô đã là một bãi hồ nhão, giống như bất kỳ một giây nào cũng đều có thể ngất đi tại chỗ.

Thế nhưng, lúc này đây, chỉ thấy hắn bỗng dừng lại cúi đầu ghé sát vào bên lỗ tai của cô. Giọng nói khàn khàn lại mang theo một tia ôn nhu dịu dàng, trái ngược hoàn toàn với động tác hung hăng dưới thân của hắn.

"Mèo con, nếu không chúng ta lại sinh một đứa con gái nữa có được hay không? Khi đó, nó nhất định sẽ giống em..."

Lắm bảm nói ra, Hạ Vũ liền ngậm lấy vành tai trong suốt của cô. Hạ thân cũng nhanh chóng ra vào chừng trăm lần. Cuối cùng, ở sâu bên trong cơ thể cô, hắn liền đem tinh dịch nóng bỏng của mình đều bắn vào trong. Khiến cho cô không thể không lên đến cao trào một lần nữa.

Lúc này, nguyệt hắc phong cao...

Ánh trăng sáng vàng vạc đã le lói trên bầu trời.

Một đêm hoa đăng như thế này, xuân sắc tràn đầy.

****Bạo chương rồi a~ Bây giờ phải đi gõ chương cho HTTDCMT đây. Nếu đăng không kịp thì mai ta sẽ bù nhé.**

****Đang cần gấp LT a~ Ai có thì nhớ ủng hộ cho ta nhé! Vài ngày tới ta cũng sẽ gắng cày truyện, xem thử LT có rơi trúng đầu mình không. ($\sigma \geq \nabla \leq$) σ**

Bạn đang đọc truyện *Đình Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Bạn học trong toilet

[Thức thần]

Nhìn thấy giới thiệu chỉ có hai chữ đơn giản như vậy, Hạ Vũ liền không khỏi cảm thấy vô cùng mệt tâm. Lúc này, hần rớt cuộc cũng đã biết được thật ra hệ thống của mình vẫn còn rất không tệ. Ít nhất nó sẽ giới thiệu chi tiết cho hần một chút chứ không phải chỉ có cái tên như thế này.

Mặc dù không biết thứ này là dùng như thế nào, nhưng Hạ Vũ vẫn như cũ không chút chậm trễ đem nó cất vào trong không gian. Mà lúc này đây, đồng hồ đếm ngược cũng đã trực tiếp trở về 0 phút, 0 giây. Tất cả những người đang đứng bên trong không gian này cũng đều lập tức biến mất giữa không khí. Đem không gian quy trở về một mảnh tĩnh lặng vốn có của nó.

Chờ khi Hạ Vũ lần nữa mở ra ánh mắt, hần đã được truyền tống đến một không gian có phần giống như hành lang trường học. Nhưng ở đây lại vô cùng cũ kĩ, lại càng giống như là ngôi trường bị bỏ hoang nhiều năm hơn. Nhất là cách bố trí phòng học cùng bàn ghế đều vô cùng lạ mắt.

Không những vậy, bên cạnh của hần cũng đã có hai người xuất hiện từ trước. Trong đó, có một người đàn ông trung niên mặc tây trang, bộ dạng hạ lưu. Một cái nữ nhân ăn mặc thiếu vải, gương mặt xinh đẹp gọi cảm như minh tinh hạng 3. Mà lúc này, cả hai đều là đang đưa mắt tràn đầy kỳ dị mà đánh giá Hạ Vũ.

Bởi vì, không chỉ riêng ngoại hình cùng với khí chất quá mức nổi bật của hần. Mà ngoài ra, ở giữa tận thể như thế này, trong lòng của hần cư nhiên còn ôm lấy một đứa trẻ. Không những vậy, cả hai còn là vô cùng sạch sẽ, quần áo tinh tươm. Quả thật chính là vô cùng chọc mắt người nhìn.

Thế nhưng, lúc này đây, chỉ thấy nữ nhân này đã nhanh chóng thu lại ánh mắt mà ôm lấy cánh tay của nam nhân trung niên. Dùng bộ ngực đầy đặn của mình ép lên cánh tay của gã. Bộ dạng vô cùng thân thiết.

Ngay khi Hạ Vũ cảm thấy khó chịu mà đưa tay che lại đôi mắt to tròn của Tiểu bánh bao thì sau lưng của hần liền truyền đến một âm thanh mệt mỏi nhưng lại tràn đầy vui sướng:"Hạ ca ca!"

"Tur Nguyệt?" Nhìn thấy Tur Nguyệt, Hạ Vũ cũng không có một chút ngoài ý muốn nào. Bởi vì hần biết rõ, mỗi lần kết thúc một phó bản, chỉ cần trong đội còn có 2 người sống sót trở lên thì ở phó bản sau, bọn họ sẽ lại tiếp tục tổ đội với nhau.

Đương nhiên, việc này Tur Nguyệt là hoàn toàn không biết đến. Vừa nhìn thấy Hạ Vũ, cậu đã trực tiếp vui đến quên trời quên đất mà gọi một tiếng. Ngay cả Tiểu Dao đang treo trên vai của cậu cũng đi theo nhảy xuống, lao về phía Hạ Vũ.

Thế nhưng, lúc này đây, chỉ thấy Tiểu bánh bao là có điểm không vui mà nhúu mày lại. Lạnh lùng quăng cho Tiểu Dao một ánh mắt cảnh cáo. Mặc dù chỉ là một ánh mắt nhưng Tiểu Dao lại bị hù dọa mà lập tức ngao ngao kêu lên, vội vàng co đuôi, quay đầu chạy trốn về trên vai của Tur Nguyệt. Ngay cả khi cũng không dám thả.

Mà nhìn thấy việc này, Tiểu bánh bao lại là có điểm cảm khái. Không ngờ được rằng, bản thân lại có ngày đi cùng một con chó so đo.

"Ô ô...Hạ ca ca a, cha mẹ của ta đều chết cả rồi. Bọn họ đều chết cả rồi..." Lập tức khóc rống lên, Tur Nguyệt liền đi đến bên cạnh của Hạ Vũ. Một bên lau nước mắt, một bên lại nói.

"Ô ô...Trong lúc trốn chạy, cha của ta bị tang thi cào trúng. Ngay khi ông sắp biến thành tang thi, mẹ ta đã ôm chặt lấy ông mà nhào vào trong đám tang thi. Đem chúng chặn lại...để cho ta có thời gian chạy trốn...ô ô..."

Nghe thấy từng tiếng nói non nớt tràn đầy bi ai của Tur Nguyệt, Hạ Vũ cũng liền không khỏi sinh lòng đồng cảm mà đưa tay xoa đầu của cậu:"Cha mẹ của cậu, bọn họ đều rất thương cậu."

Trong khi Hạ Vũ đang an ủi Tur Nguyệt thì không gian ở đây lại lần nữa thoáng vẩn vơ lên. Sau đó, một cô gái cũng đi theo xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ thấy cô có một gương mặt vô cùng anh khí, tràn đầy sự kiên nghị chỉ có nam nhân mới có được. Mái tóc ngắn được cột thành đuôi ngựa, trên má phải còn có một vết cắt mới tinh, giống như là vừa bị thương không lâu. Người mặc áo thun ngắn, quần đùi, đôi chân dài được che phủ trong đôi giày boots cao ngang gối. Cả người đều tràn đầy dã tính.

Cô gái này vừa xuất hiện, người đàn ông trung niên liền lập tức nhìn thẳng mắt. Chỉ còn kém nước miếng đều chảy ra ngoài, khiến cho cô gái không thể không chán ghét mà nhúu mày. Có điểm tò mò liếc nhìn Hạ Vũ cùng Tur Nguyệt.

Thế nhưng, lúc này đây, chỉ thấy thông báo phó bản lại bỗng dưng xuất hiện trước mặt mọi người.

| Tổ đội số 6723:

Đội trưởng: Hạ Vũ.

Thành viên: Xung Điền Tur Nguyệt, Trần Ngọc, Lý Thắm, Chu Hán Lương.

Phó bản: Liên hoàn phó bản.

Phụ bản 1: Bạn học trong Toilet. (Độ khó 0,5*)

Yêu cầu: Bạn học của bạn ở trong toilet số 03, tầng 03 của trường học. Cô ấy tên là Hanako, hãy đến trước cửa toilet mà gõ 3 lần và gọi:"Bạn học Hanako, bạn học Hanako, bạn có ở đó không, ra chơi với chúng tớ nào."

*Sau khi làm xong yêu cầu, phụ bản 1 liền xem như hoàn thành. 1 phút sau, sẽ bắt đầu truyền tổng đến phụ bản 2.

Trần Ngọc chính là người xếp hạng thứ 05 trên BXH, cũng là cô gái tiến vào cuối cùng kia. Chu Hán Lương là người đàn ông trung niên còn Lý Thấm cũng là người cuối cùng được nói đến ở đây, nữ nhân mặc váy bó cùng giày cao gót màu đỏ.

Thế nhưng, làm cho Hạ Vũ quan tâm nhất chính là tiếng kinh hô từ bên cạnh truyền đến.

"Hanako-san?"

**Cảm ơn bạn LootByMind, Nhuy123 và hero89 đã ủng hộ cho Nhóc nhé. Hôm nay Nhóc bận nên ngày mai sẽ bù.

**Đây là truyền thuyết đô thị: Hanako toilet, ai muốn biết thì có thể lên google search nhé $\geq \omega \leq \geq \omega \leq \geq \omega \leq$

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Có ở đây

Nghe thấy âm thanh tràn đầy kinh ngạc này của Tư Nguyệt, Hạ Vũ liền nhú mày nhìn sang. Giống như phát giác ra được ánh mắt của hắn, cậu liền nhỏ giọng nói:"Hanako-san là một truyền thuyết đô thị học đường rất nổi tiếng ở Nhật Bản. Ban nãy ta cũng không có chú ý đến khung cảnh xung quanh lắm. Bây giờ mới phát hiện ra được, cách bài trí phòng học này rõ ràng là ở Nhật Bản!"

Trong lúc Hạ Vũ cùng Tư Nguyệt trao đổi với nhau, ba người khác ở đây cũng là kinh ngạc không nhẹ. Trong đó, Trần Ngọc chỉ là hơi ngạc nhiên một chút, sau đó ánh mắt liền trở lại bình thường. Mà Lý Thấm cùng Chu Hán Lương lại là kinh hãi đến trợn mắt há mồm. Bởi vì trong tổ đội này, ngoại trừ bọn họ ra, ba người còn lại đều là ngoan nhân top 5 trên BXH!

"Được rồi, trước hết đi làm nhiệm vụ đi." Mỉm cười mà nói ra, Trần Ngọc liền đưa tay quăn lấy một lọn tóc của mình. Động tác cư nhiên lại mang theo vài phần ngây thơ của nữ sinh.

Đối với lời này của cô, Hạ Vũ cũng là không có một điểm phản đối nào mà gật đầu. Sau đó liền ôm lấy Tiểu bánh bao đang "cảnh giác" nhìn Trần Ngọc kia theo cầu thang đi lên lầu 3. Mà Tư Nguyệt cùng Trần Ngọc cũng là nhanh chóng đi theo sau lưng hắn.

"Chu tổng a, chúng ta...cũng đi theo bọn họ sao?"

"Vô nghĩa, không đi theo bọn họ thì một mình đứng ở chỗ quỷ quái này à?"

Đối diện với bộ dạng rụt rè của Lý Thấm, Chu Hán Lương liền tức giận mà quát lớn một tiếng. Cũng không quản a nữa mà trực tiếp nâng chân vội vàng đi theo đám người Hạ Vũ. Cho dù là một phút, gã cũng không muốn đứng ngốc 1 mình ở chỗ này.

Nhìn theo bóng lưng của Chu Hán Lương, Lý Thấm liền do dự mà đưa mắt đánh giá xung quanh. Chỉ thấy hành lang trường học bây giờ đã phủ lên một lớp bụi dày, tường tróc sơn, mảnh cửa trắng rách rưới bay phất phơ, cửa kính cũ nát vỡ vụn, thoát nhìn vô cùng tàn phá, âm u.

Nổi lên một tầng da gà, Lý Thấm liền vội vàng đưa bàn tay chà xát cánh tay mình. Hô to mà ba chân bốn cẳng chạy lên cầu thang:"Chu tổng! Chờ tôi một lát!"

- - - - -

"Lộc cộc..."

Tiếng bước chân dần dần vang dội trong không gian yên tĩnh kỳ dị này.

Rất nhanh, Hạ Vũ cũng đã đặt chân đến tầng 3. Bởi vì phòng học ở Nhật Bản thường được bố trí giống nhau nên theo sự chỉ dẫn của Tư Nguyệt, đám người bọn họ cũng đã tìm được vị trí của nhà vệ sinh trường.

"Kéo kẹt..." một tiếng, cửa bảo vệ được đẩy ra mang theo mùi ẩm mốc cũ kĩ. Nhà vệ sinh lúc này đã là một mảnh hoang tàn, tiếng nước "tí tách" nhỏ giọt theo đường ống bị rò rỉ, để lại một vũng nước đọng trên sàn nhà.

Lại nhìn, Hạ Vũ mới phát hiện tất cả cửa phòng vệ sinh đều đang đóng chặt lại. Phía trên còn ghi lấy một đồng từ ngữ cùng hình vẽ ngón ngang, rõ ràng là

do học sinh trước kia gây ra.

"Hạ ca ca, ai đến gõ cửa đây a?" Theo lời nói của Tư Nguyệt vừa dứt, năm người bọn họ cũng đã đến trước cửa của phòng vệ sinh số 03. Mà lúc này, tất cả đều là đang đề phòng nhìn chằm chằm cánh cửa trước mặt này.

Thế nhưng, chưa đợi Hạ Vũ kịp trả lời. Trần Ngọc đã bỏ qua hai người bọn họ mà trực tiếp tiến lên phía trước. Đưa tay gõ ba cái vào cánh cửa, giọng nói vô cùng bình thản: "Bạn học Hanako, bạn học Hanako, bạn có ở đó không, ra chơi với chúng tớ nào."

| Phụ bản 1 hoàn thành, 1 phút sau bắt đầu truyền tống |

Nhưng là, chờ đến khi Trần Ngọc nói xong cũng như thông báo phụ bản hoàn thành vang lên. Phòng vệ sinh cũng không có phát sinh ra dị biến gì cả. Thấy vậy, Hạ Vũ liền nhủ mảy rồi nói với Tư Nguyệt: "Trước đi khỏi đây đi."

Bởi vì từ trong đôi mắt của hắn, hắn có thể nhìn thấy được âm khí bên trong căn phòng này đang từ từ dày đặc lên. Cảm giác lạnh lạnh này khiến cho hắn không khỏi muốn tránh phiền phức mà nhắc chân rồi đi.

Mà nghe thấy lời này của Hạ Vũ, Tư Nguyệt đương nhiên là vô cùng nghe lời mà đi theo hắn. Ngay cả Trần Ngọc cũng chỉ là bất đắc dĩ nhún nhún vai, trong lòng thầm nghĩ hắn đúng là quá không biết phong tình a. Một lời khen ngợi dành cho cô cũng không có.

"Mẹ ơi, làm sợ chết khiếp." Thở phì phò mà đưa tay vỗ ngực. Chu Hán Lương cũng là vội vàng đuổi theo bóng lưng của ba người. Để lại một mình Lý Thấm dường như là có chút suy tư gì đó mà đưa tay cầm lấy tay cầm của cửa. Thử dùng sức đẩy vào trong.

Thế nhưng, lúc này đây, chỉ thấy cánh cửa bỗng dừng lại cứng ngắc giống như bị người khóa trái. Theo sau đó, một âm thanh rụt rè khe khẽ liền từ bên trong truyền tới bên tai của Lý Thấm: "Ủ, mình có ở đây."

Con người tròn tròn, Lý Thấm vội vàng muốn rút tay lại nhưng đã không kịp nữa. Cánh cửa bỗng dừng lại bị đẩy ra. Theo sau đó, một thân ảnh liền đập vào mắt của Lý Thấm, khiến cho ả lông tơ dựng đứng.

Chỉ thấy bên trong nhà vệ sinh cũ nát đó lúc này đang đứng một cô gái với mái tóc ngắn ngang cằm, ôm sát vào gương mặt. Làn da tái nhợt không có một tia huyết sắc, mặc một bộ đồng phục học sinh màu đỏ. Đang dùng một ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn ả.

Mà lúc này, Hạ Vũ chỉ vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh được vài bước thì tiếng hét thê thảm của Lý Thấm liền truyền đến. Khiến cho hắn không thể không cau mày mà nhìn sang. Sau đó, cả một đám người cũng liền lập tức hai mắt nhìn nhau mà nhanh chóng đi trở về.

Ngay khi bọn họ lại lần nữa đi đến cửa phòng vệ sinh số 03 thì âm thanh của Lý Thấm bỗng dừng lại im bất lại. Cẩn thận từng bước mà đi đến trước cửa phòng vệ sinh, Hạ Vũ cũng không khỏi bị tình cảnh bên trong làm cho thái dương giật giật.

"Lý Thấm, chết rồi."

****Chương này là bù a mọi người~ Hôm nay còn sẽ ra chương nhé!**

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Ác ma ở bên người

Chỉ thấy lúc này đầu của Lý Thấm đã hoàn toàn cắm vào trong bồn cầu. Cả người quỳ gối trên đất, hai tay vịn chặt vào trên vách bồn cầu giống như là đang níu kéo lại. Máu tươi từ trong bồn cầu trào ra ngoài, lưu thành từng dòng nước trên mặt đất. Trường hợp vô cùng huyết tinh.

Nhưng là, chưa đợi bọn họ kịp làm ra phản ứng gì thì không gian xung quanh lại bắt đầu vặn vẹo. Bốn người bọn họ cũng đi theo được truyền tống đến phó bản sau. Chỉ còn một mình Lý Thấm vẫn giữ lấy động tác như cũ, nằm trơ trọi trong phòng vệ sinh lạnh băng này.

Gió đêm lất phất thổi đưa, bên dưới ánh trăng tròn vàng vạc treo trên bầu trời. Dọc theo một con đường vắng vẻ ở bên cạnh khu ăn chơi lớn nhất Kyoto thời Edo lúc này đang dần dần xuất hiện năm bóng người.

Mà những người này, đương nhiên chính là bốn người Hạ Vũ. Còn người còn lại chính là một cái thanh niên tóc vàng, mắt xanh, bộ dạng khô khạo, trung thực. Do bất cẩn nên đã trực tiếp ngã lăn ra đất, đang vô cùng chật vật mà ngồi dậy, bắt đầu đánh giá bốn người Hạ Vũ.

| Tổ đội số 5014:

Đội trưởng: Hạ Vũ.

Thành viên: Xung Điền Tư Nguyệt, Trần Ngọc, Chu Hán Lương, Iris.

Phó bản: Liên hoàn phó bản.

Phụ bản 2: Ác ma ở bên người. (Độ khó 1,5*)

Yêu cầu: Dưới lớp da loài người quen thuộc kia, người liệu có biết được đó cư nhiên lại là một cái ác ma? Vì vậy, hãy tìm ra ác ma đang giấu bên cạnh các người. Trước khi tất cả đều bị nó giết chết!

****Sau khi làm xong yêu cầu là tìm được "ác ma", phụ bản 2 liền xem như hoàn thành. 1 phút sau, sẽ bắt đầu truyền tống đến phụ bản 3.**

Sau khi xem xong giới thiệu nhiệm vụ lần này, chưa đợi Hạ Vũ kịp bày tỏ điều gì thì Iris bỗng đứng lại ôm đầu hét toáng lên mà ngã xuống đất. Run lấy bầy mà chỉ về phía bốn người bọn họ: "Các người...có phải là yêu quái hay không?"

"....."

Mà nghe thấy lời này của hắn, xung quanh liền lập tức im bật lại. Tất cả đều dùng một ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà liếc nhìn hắn. Nhất là Trần Ngọc, cô đã trực tiếp kéo ra sợi roi đang quấn quanh hông mình mà hướng về phía hắn quát tới.

"Người mới là yêu quái đó a! Cả nhà người đều là yêu quái..."

"Khoan đã, đừng đánh..." Bị quát cho vài roi, Iris đã lập tức lẩn lộn mà ngao ngao kêu to. Tay chân cũng liên tục huơ loạn, biết rõ bản thân đã nói lời.

Cuối cùng, khi nghe thấy tiếng gọi của Iris quá mức chói tai, Hạ Vũ liền không khỏi lạnh nhạt ngăn cản. Lo sợ Tiểu bánh bao nhà hắn sẽ bị kêu đến phiền: "Đừng tay đi."

"Nga, được thôi." Đối diện với Hạ Vũ, Trần Ngọc vẫn là cho hắn một chút mặt mũi mà thu roi lại. Đương nhiên, cũng không quên tiến về trước đập cho Iris một cước ngã lăn ra đất, thể hiện sự bực tức của mình.

"Hừ, hiện tại tha cho người. Nhớ kỹ là trước khi nói gì đó thì nên suy nghĩ kỹ một chút."

"Vâng, vâng, đại tỷ. Về sau ta cũng không dám nữa." Liên tục gật đầu vâng dạ, Iris liền nhún nhó mà ngồi dậy. Thầm nghĩ nữ nhân này đúng là quá mức đáng sợ rồi mà. Giống như một con cọp cái vậy.

Trong lúc bọn họ cãi nhau, Hạ Vũ cùng Tư Nguyệt đã từ từ đi dọc theo đường nhỏ tiến về trước. Tạo hình hiện đại của bọn họ ở bên trong một khung cảnh cổ kính như thế này liền phá lệ khó coi. Nhưng cũng may là không có người nhìn thấy.

"Oa, thì ra đây là thời Edo a. Không biết có thể nhìn thấy được samurai hay nữ trong bộ kimono ngày xưa hay không nhỉ?" Nhìn đông ngó tây, chú ý đến chiếc đèn lồng đỏ treo dọc theo đường đi bên cạnh bờ sông lớn. Tư Nguyệt liền thích thú mà nói ra.

Thế nhưng, khi nghe thấy lời này của cậu. Nghĩ đến những việc sắp sửa xảy ra, Hạ Vũ liền không nhịn được mà nghiêm túc gật đầu: "Samurai thì không có, nhưng "nữ" thì thật sự là có mấy cái."

Đương nhiên, còn có một câu sau Hạ Vũ vẫn chưa nói ra. Bởi vì thiết lập nhân vật cao lãnh của hắn không cho phép. Đó là: "Đậu mó, đảm bảo đẹp đến chân của người đều run!"

"Ặc, Hạ ca ca a, không biết vì sao, khi nghe thấy người nói tới hai từ "nữ" này, ta có điểm lạnh sống lưng..."

Lời này của Tư Nguyệt cũng là không có nói dối. Bởi vì hình tượng của Hạ Vũ ở sâu trong lòng cậu đều đã trở nên cao lớn vô cùng. Mặc dù là phụ mẫu đã chết nhưng chỉ cần ở bên hắn, cậu liền có cảm giác vô cùng bình an. Đây có lẽ là một thứ được gọi là, mị lực của nhân cách.

Ở một bên, Tiểu Dao là đang ngủ say trên vai của Tư Nguyệt. Tiểu bánh bao là đang bị Hạ Vũ dùng băng đô bịt kín mắt lại, lo sợ nó sẽ nhìn đến những thứ không nên nhìn. Còn về phần Chu Hán Lương, gã là đang xám xịt mặt mà lèo đèo theo sau Hạ Vũ. Có lẽ cái chết của Lý Thẩm đã khiến cho gã có phần sợ hãi, chưa lấy lại được tinh thần.

"Hạ Vũ, anh nói xem, "Ác ma" ở đây là để chỉ thứ gì a?" Vội vàng đuổi kịp Hạ Vũ, Trần Ngọc liền có điểm hiếu kỳ mà băng quơ hỏi.

Thế nhưng, khi nghe thấy câu hỏi này của cô, Hạ Vũ bỗng đứng lại trở nên u lãnh mà nói ra. Giọng điệu thâm trầm cùng thần bí liền không khỏi khiến cho người nghe sờn gai óc: "Ác ma liền chính là nói ác quỷ dưới địa ngục thôi a."

****Khụ khụ, sau đây là cuộc trao danh hiệu cho các nhân vật xuất sắc nhất hiện nay (phần 1):**

- -Hệ thống: Hệ thống hút máu nhiều nhất hiện nay!

- -Hạ Vũ: Ký chủ (nam chính) ghen khuấy (bị đè) nhiều nhất lịch sử!

- -Huyết Cơ: Thê chủ tốt nhất năm

- - Ân Sương: Nữ chính lừa tình nam chính nhiều nhất sử sách!

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cáp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Là Mỹ Nhân Hay Ác Ma?

"Người...người đừng dọa ta..." Nghe xong lời này của Hạ Vũ, Iris liền là người đầu tiên nhảy cẫng lên mà chà xát hai cánh tay. Không biết có phải vì tác dụng tâm lý hay không, hẳn có cảm giác không khí xung quanh giống như đều lạnh hơn một nửa.

Lần này, Hạ Vũ cũng là không có ừ hừ gì cả mà chỉ đưa mắt nhìn chăm chú về phía trước. Rốt cuộc, một bóng dáng yếu đuối thướt tha liền nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ thấy đó là một thiếu nữ trẻ tuổi mặc một bộ kimono màu trắng. Mái tóc màu nâu đen xõa dài ngang chấm lưng, dáng người đầy đặn tuyệt hảo, gương mặt vô cùng xinh đẹp như băng tuyết điêu khắc đang lẳng lặng nâng mắt ngắm nhìn mặt trăng tròn treo trên bầu trời cao. Tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Mà lúc này, khi nhìn đến dung mạo tuyệt trần của nữ nhân này, Chu Hán Lương liền lập tức đem cái chết của Lý Thâm cho quăng ra sau đầu mà chăm chăm đi về phía trước. Ánh mắt mang theo si ngốc cùng với nụ cười vô cùng kỳ dị, phảng phất như là một cái rối gỗ.

Đương nhiên, bởi vì Chu Hán Lương là đang quay lưng lại với mọi người nên những người khác cũng không có nhìn thấy được biểu cảm kỳ dị của gã. Nhất là Iris, hẳn còn đang trầm nghĩ cái đại thúc này thoát nhìn cũng lớn tuổi, nhưng vào lúc quan trọng thì tay chân cứ nhiên lại nhanh nhẹn như vậy.

"Ano, ừm, nhìn mọi người ăn mặc kỳ lạ như vậy...phải chăng là từ nơi khác đến? Ta, có thể hay không giúp được gì cho mọi người?"

Theo âm thanh nhìn sang, lúc này từ xa cũng đã đi tới một thân ảnh mặc kimono màu đỏ tươi vô cùng rực rỡ tươi sáng. Gương mặt cũng là xinh đẹp thượng thừa nhưng lại so với cô gái kia nhiều hơn một phần sinh động. Lúc này, nàng là đang có điểm tò mò đánh giá bọn họ.

Đối diện với sự quan tâm thân thiện từ nữ nhân này, Iris liền lập tức đưa tay vò tóc rồi vội vàng gật đầu:"Đúng đúng, chúng tôi là từ nơi khác tới."

Thế nhưng, khi nhìn thấy hai cái nữ nhân này, mi tâm của Hạ Vũ liền không khỏi chau lại. Nhất là khi nhìn thấy nữ nhân đang nở nụ cười khanh khách kia, hẳn liền lạnh giọng nói ra.

"Người là một cái bộ xương, cười khó xem như vậy làm gì?"

Đúng như Hạ Vũ dự đoán, gương mặt tươi cười của nữ nhân này liền lập tức cứng đờ lại. Ngay cả cô gái đang yên tĩnh ngắm trăng kia cũng liền đưa mắt nhìn về phía bọn họ. Mà cái nhìn này của cô gái cũng không khỏi làm cho Iris có điểm sợ hãi mà liên tục lùi về sau.

"Ai nha, chàng trai này làm sao lại có thể nói thẳng ra như vậy a. Đúng là trát tâm quá mà~" Lần nữa nở nụ cười, gương mặt của nữ nhân này cũng lập tức trở thành một bộ xương khô của phụ nữ. Đầu tóc vẫn như cũ mượt mà nhưng quần áo đã trở nên rách rưới cũ kỹ, dính đầy bùn nhão giống như mới từ dưới bia mộ bò ra. Khóa khóa chính là một cái xác chết!

Thế nhưng, làm cho người ta kinh hoàng nhất chính là. Khi Chu Hán Lương vẫn như cũ ngây ngốc đi về hướng của cô gái mặc kimono màu trắng kia thì dị biến bỗng dừng lại xảy ra.

Chỉ thấy lúc này, cô gái bỗng dừng lại há miệng ra. Theo sau đó, một luồng kinh phong lạnh lẽo liền theo miệng của cô trào ra ngoài. Đem không khí cùng mặt đường xung quanh đều đông kết lại. Đương nhiên, ngay cả Chu Hán Lương cũng không có thoát khỏi được số phận mà bị đóng thành băng trác.

Nhìn thấy một màn này, Tư Nguyệt liền lập tức tròn tròn mắt mà che miệng kinh hô lên:"Hone-onna, Yuki-onna..."

| Phụ bản 2 hoàn thành. Một phút sau sẽ tự động truyền tống đến phụ bản 3. |

Hai loại nữ quỷ này thật sự là không có một điểm xa lạ nào đối với người dân Nhật Bản cả. Yuki-onna hay còn được gọi là cô gái tuyết, xuất hiện trong bộ kimono trắng toát vào những đêm có bão tố. Cô ta là nguyên nhân làm cho những lữ khách lạc đường hoặc lạnh cóng cho tới chết. Mặc dù mang tiếng là rất độc ác, nhưng bản thân cô cũng có đơn và lạnh lẽo như tuyết vậy.

Hone-Onna, người phụ nữ xương, là một nữ quỷ ôm tình yêu cùng sự luyến tiếc đối với tình yêu của mình. Đồng thời cũng qua đời từ rất trẻ. Sau đó, bởi vì đoạn niệm chưa tàn, nàng ta cũng theo đó từ dưới mồ ngồi dậy. Đi lên tìm kiếm tình yêu của mình, sau đó đem hẳn giết chết.

Thế nhưng, hai cái nữ quỷ này đều có một cái điểm chung. Đó là...chán ghét những kẻ tham lam và háo sắc.

"Hắn, ở lại, các người có thể đi." Đưa tay chỉ vào Chu Hán Lương, Yuki-onna liền lãnh lạnh nói ra. Sau đó liền đưa tay bắt lấy tảng băng trác đó, cơ thể cũng đi theo tan biến giữa thời không.

Mà nhìn thấy cô cứ như vậy liền rời đi, Hone-onna liền âm trầm mà cười lạnh một tiếng. Ánh mắt mang theo vô vàn giễu cợt mà thâm nghĩ, đúng là một cái nữ quỷ không có tiền đồ mà a. Nhanh như vậy liền đã rời đi.

Nói nói, Hone-onna liền cười hi hi một tiếng, đôi mắt cũng đi theo nhìn vào gương mặt đẹp trai nhân thần cộng phần kia của Hạ Vũ: "Ai nha, chàng trai a~ Có muốn cùng ta nói chuyện yêu đương hay không?"

Lời này vừa dứt, đừng nói là ba người còn lại. Đến cả Tiểu bánh bao cũng đều lập tức lạnh mặt, xung quanh tỏa ra hàn khí trùng thiên. Một cái tiểu quỷ nhỏ nhoi cư nhiên lại muốn cùng nam nhân mà nó nhìn trộm nói chuyện yêu đương. Đúng là...

Muốn chết...

Bạn đang đọc truyện *Đỉnh Cấp Vô Tình Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.